JANE
HARPER

CRIME

Supraviețuitorii

BESTSELLER NEW YORK TIMES

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI ARȘIȚA

CHIAR ȘI CELE MAI ADÂNCI SECRETE IES LA LUMINĂ...

TREI

FICTION CONNECTION

JANE HARPER

SUPRAVIEŢUITORII

Original: *The Survivors* (2020)

Traducere din limba engleză:
ALUNIŢA VOICULESCU

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru Charlotte şi Ted

Prolog

Aproape că ar fi putut fi una dintre Supravieţuitori.

Stătea acolo, o siluetă în lumina palidă, cu spatele întors şi cu apa sărată clipocindu-i la picioare. Apoi s-a mişcat. Doar o mişcare uşoară şi un hiat în ritmul respiraţiei, suficiente însă pentru a destrăma iluzia înainte ca aceasta să fie pe deplin formată.

Continua să privească în depărtare, concentrată la ceva ce el nu reuşea să distingă în întuneric. Undeva, un val s-a spart şi marea s-a scurs, proaspătă şi rece, pe picioarele lui, înspumată şi albă în jurul gleznelor ei goale. A privit-o cum se apleacă să-şi ridice deasupra genunchilor, cu mâna liberă, marginea fustei. În aer plutea o ceaţă uşoară, iar tricoul i se lipise de spate şi talie.

Marea s-a umflat din nou şi, de data asta, curentul a fost suficient de puternic încât să îl oblige să facă un pas spre ea. Femeia nu a observat. Privea în jos, iar lănţişorul de argint i-a sclipit pe claviculă când s-a aplecat să observe ceva în apă. Când valul a lovit din nou, a lăsat să-i cadă marginea fustei şi şi-a îndepărtat cu mâna părul prins în coadă, care îi căzuse peste umăr. Era greu de la briza umedă a mării. O şuviţă singuratică de păr i s-a prins în colţul gurii, iar ea a eliberat-o trecându-şi peste buze vârfurile degetelor. Brusc el şi-a încordat umerii şi pieptul.

Dacă ai de gând să o faci…

Un val i-a dus cu el şoapta gândului. Curentul de apă îl trăgea din nou. S-a împotrivit puţin, apoi a mai făcut un pas.

Acum l-a auzit. Sau, cel puţin, l-a simţit. Era ceva ce tulbura ritmul curgerii naturale din jurul ei.

Dacă ai de gând să o faci…

Ea şi-a ridicat privirea. El a respirat adânc aerul sărat.

Fă-o acum.

Capitolul 1

Kieran spera ca amorţeala să se instaleze rapid. Arsura îngheţată a oceanului se domolea repede de obicei, transformându-se în ceva neutru, însă minutele treceau şi lui încă îi era frig. Şi-a făcut curaj când un nou val rece s-a lovit spărgându-se pe pielea lui.

Apa nu era chiar atât de rea, şi-a spus în gând. Nu în ultimele zile de vară, când soarele după-amiezii făcea eforturi să le mai încălzească. Prefera pielea de găină decât hipotermia, în mod sigur. Kieran ştia că descrisese ca „bune” ape cu mult mai reci decât asta. Doar că niciodată cele de aici, în Tasmania, unde temperaturile din jurul micului stat insular erau relative.

Sydney te-a făcut slab. Vocea din capul lui Kieran a sunat suspect de asemănătoare cu a fratelui său.

Poate că aşa e. Însă adevărata problemă era că, în loc să spintece albastrul cu respiraţia arzându-i în piept, cu apa vuindu-i în urechi şi cu nimic altceva decât sute de kilometri de ocean care se rostogoleşte ca să-l despartă de următoarea felie de pământ, el stătea complet nemişcat, cu apa până la brâu, la trei metri de plajă.

Pe pieptul gol i se odihnea fetiţa, după ce a băut lapte, bine înfăşurată într-un prosop uscat şi cu ochii protejaţi, în moţăiala ei, de o micuţă pălărie de soare. Audrey avea trei luni şi începuse să fie din ce în ce mai grea. I-a schimbat puţin poziţia în braţe şi, alegând să ignore uşoara durere din umeri şi răceala de la picioare, a privit către orizont şi a lăsat-o să doarmă în continuare.

Audrey nu era singura care dormea dusă. Pe plajă, Kieran o vedea pe iubita lui întinsă pe spate, complet îmbrăcată, cu o mână aruncată peste ochi şi gura relaxată. Mia îşi odihnea capul pe un prosop rulat, iar părul i se împrăştiase pe nisip, ca un evantai lung şi închis la culoare. În perioada asta putea adormi oriunde. La fel şi el.

Nu mai era aproape nimeni prin jur. Trecuse mai devreme pe-acolo un cuplu de adolescenţi pe care nu îi

cunoştea, desculţi şi ţinându-se de mână, iar ceva mai încolo o tânără culegea, de când veniseră, pietricele şi scoici din nisip, la malul oceanului. În zilele de vârf de sezon, turiştii fuseseră de două ori mai numeroşi decât cei puţin peste nouă sute de locuitori din Evelyn Bay, însă acum cei mai mulţi dintre ei plecaseră, chemaţi înapoi, pe continent, şi, mai mult de atât, chemaţi de vieţile lor reale.

— Hei!

O voce familiară l-a făcut să se întoarcă. Bărbatul apăruse de pe una dintre micile cărări care duceau pe plajă de la şirul de case erodate de vreme. A zâmbit şi şi-a ridicat mai bine pe umăr un rucsac ponosit. Un câine masiv, de rasă incertă, i-a sărit la picioare. Mărimea şi părul cafeniu-auriu îl făceau să semene tulburător de tare cu stăpânul lui.

Kieran a ieşit din apă după câţiva paşi şi ajuns pe nisip s-a îndreptat către Ash McDonald. S-a întors astfel încât acesta să-i poată vedea bebeluşul de pe piept.

— Să fiu al naibii!

Cu degete pline de bătături, Ash a tras de un colţ al prosopului şi şi-a aplecat faţa nerasă ca să se uite la Audrey.

— E prea frumoasă ca să fie a ta, frate, dar te felicit!

S-a îndreptat de spate şi i-a făcut cu ochiul Miei, care se trezise şi venea către ei, scuturându-şi rochia de nisip.

— Glumeam. E minunată.

— Mersi, Ash.

Mia şi-a înăbuşit un căscat în timp ce Ash o săruta pe obraz, apoi s-a aplecat să mângâie câinele.

— Salut, Shifty!

Ash a arătat din cap către pantalonii uzi ai lui Kieran:

— Cum e apa?

— Destul de bună.

— E ca-n vremurile bune, nu?

Kieran a zâmbit.

— Aş prefera să înot.

Nenumărate fuseseră orele petrecute de el împreună cu Ash, în adolescenţă, stând în ocean cu apa până la brâu, ca

să se recupereze a doua zi după vreun meci de fotbal, în speranţa că apa îngheţată avea să îşi facă magia. Foarte multe.

Ash fusese mulţi ani una dintre figurile sezoniere, de vară, care se învârteau prin zona Evelyn Bay, apoi la cincisprezece ani devenise un localnic cu normă întreagă, după ce divorţul părinţilor săi o aruncase pe maică-sa înapoi în oraşul natal.

Kieran nu ştia prea multe despre el, în afară de faptul că era dintr-un oraş minier, din vestul statului – atât de bogat în piatră, încât echipa locală de fotbal juca pe pietriş, nu pe iarbă. În aceste condiţii, Kieran n-ar fi trebuit să fie aşa mirat cum a fost când tipul cel nou şi-a făcut apariţia la antrenament. Întâia dată în viaţa lui, Kieran nu a mai fost primul la probele de viteză, locul fruntaş în clasamentul golurilor i-a fost ameninţat, iar manevrele lui din teren, fără rival de ani şi ani, îşi găsiseră acum un oponent agresiv. Pierduse aiurea câteva săptămâni, înfuriat, apoi începuse să meargă şi mai des la sală şi la antrenamente pe stadion. Însă acolo dăduse de Ash, care făcea fix acelaşi lucru, deci se înfuriase şi mai tare.

Într-o zi, pe la jumătatea sezonului, Kieran ajunsese târziu pe plajă şi mersese prin apă către larg, până se trezise lângă Ash. Nevrând să fie primul care pleacă de acolo, Kieran îşi încrucişase braţele şi rămăsese cu ochii aţintiţi către ocean. Rămăseseră amândoi aşa, unul lângă altul, în tăcere, toată şedinţa de recuperare fizică. Nevăzute, undeva către nord se afla Australia continentală, iar departe în sud, Antarctica. În faţa lor nu se afla nimic, până la marginea orizontului.

— Mi-am depăşit mai multe recorduri personale luna asta decât tot anul trecut, la fostul meu club.

Vocea lui Ash îl surprinsese pe Kieran. Îi aruncase o privire băiatului aceluia care era uneori doar cu o idee mai puternic sau mai rapid la alergat doar cu o secundă, mai iute în reacţii doar cu o bătaie de inimă, iar alteori nu era. Apoi Ash vorbise din nou, fără să-şi ia ochii de la apă:

— A fost bine, de fapt.

Dar, fir-ar să fie, Kieran îşi dăduse seama, cu un amestec de iritare şi un licăr de apreciere, că tipul avea dreptate. *Chiar* fusese bine. Kieran fusese mai bun ca niciodată când alergase în urma tâmpitului ăstuia. Antrenorul anunţase atunci încheierea şedinţei de recuperare şi Ash începuse să se îndrepte înapoi, către plajă. Kieran se uitase la el, apoi zisese:

— Hei, stai o clipă.

Ash stătuse. Şi cam asta fusese de atunci.

Niciunul dintre ei nu a mai jucat aşa de des fotbal, dar iată că, aproape un deceniu şi jumătate mai târziu, Kieran era cel puţin la fel de suplu cum fusese demult, iar profesia lui de fizioterapeut însemna că acum era rândul său să îi îndemne pe oameni să intre în apă sărată şi îngheţată. Şi Ash părea cam la fel, s-a gândit Kieran. Se ocupa cu peisagistica, iar faptul că trebuia să arunce prin jur saci cu pământ sau să se ia la trântă cu copaci doborâţi îi dădea un aer de sănătate bună, de asprime.

— Când te-ai întors?

Ash şi-a pus rucsacul jos pe nisip şi Kieran a auzit zăngănitul metalic, surd, al uneltelor de grădinărit dinăuntru.

— Acum vreo două ore.

Kieran şi Mia stătuseră în casa părinţilor lui doar cât cerea politeţea, apoi găsiseră o scuză să iasă la aer curat. De unde stătea acum, putea să vadă veranda din spate a casei, care era despărţită de plajă doar de un gard alb, de lemn. La gândul că trebuia să se întoarcă acolo, Kieran a simţit o uşoară senzaţie de claustrofobie.

— Ce face tatăl tău? a întrebat Ash. Nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni.

— Nu prea bine.

Kieran se întreba dacă avea să fie nevoit să dea explicaţii, dar, nu, desigur, Ash dădea deja din cap, înţelegător. Într-un loc ca Evelyn Bay, toată lumea ştia ce face fiecare. Poate ştia chiar mai bine decât Kieran. Nu-şi mai văzuse tatăl în carne şi oase de peste optsprezece luni, când acesta se simţise pentru ultima oară suficient de bine

cât să zboare până la Sydney. Chiar şi atunci, Brian fusese confuz în repetate rânduri, iar Verity, mama lui Kieran, îşi petrecuse cea mai mare parte din timp explicându-i cu răbdare ce se întâmplă. Când se născuse Audrey – cu trei luni în urmă –, Verity venise singură să îşi vadă prima nepoată.

În ciuda semnalelor de alarmă mai mult decât clare, Kieran a amuţit de uimire mai devreme, la sosirea acasă, când fusese întâmpinat de pustiul care purta numele de Brian Elliott. Kieran nu era sigur dacă starea tatălui său se deteriorase rapid sau dacă se aflase el însuşi într-o negare totală. În orice caz, la doar şaizeci şi şase de ani, demenţa pusese clar stăpânire pe el. Până şi medicii erau de părere că Brian trăsese o carte nenorocoasă.

— Când e mutarea? a întrebat Ash cu ochii către casa părinţilor lui Kieran.

— În câteva săptămâni.

La azilul din Hobart totul era pregătit. Îi aşteptau.

— Ne-am gândit că mamei i-ar prinde bine puţin ajutor să facă curat.

— Şi ea ce-o să facă? Doar nu se internează şi ea, nu?

— Nu.

Kieran s-a gândit la Verity, care, la şaizeci şi patru de ani, părea fără probleme cu zece ani mai tânără şi care încă alerga sau mergea cu bicicleta aproape în fiecare zi.

— Şi-a găsit o locuinţă cu două camere, aproape de azil.

— Bine. Aşa este mai…

Ash şi-a trecut limba peste dinţi în căutarea cuvântului.

— …comod.

— Mda.

Kieran spera din suflet să fie aşa, dar bănuia că Verity avea să urască complet locul ăla.

Ash s-a gândit o clipă:

— Auzi, să-i zici lui Verity să mă anunţe înainte să scoată casa la vânzare. O să-i aranjez un pic grădina. Gratis, desigur.

— Serios? Mulţumesc, frate.

— Pentru nimic. E o situaţie de tot rahatul.

Aşa şi era. Kieran ştia asta. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă mai devreme.

— Cât a trecut de când ai fost ultima dată acasă? a întrebat Ash, parcă citindu-i gândurile.

— Doi ani?

— Cred că mai mult, a zis Ash, în timp ce Mia încuviinţa.

— Aproape trei, a zis ea, întorcându-se către Ash. Ce face Olivia? I-am scris un e-mail ca să îi spun că vom fi aici săptămâna asta.

— Mda, e bine, normal că de-abia aşteaptă să staţi la poveşti, a zis Ash punând mâna pe telefon. Să văd dacă nu e prin zonă chiar acum. Aia de acolo e casa ei. Cabana Pescarilor.

A arătat din cap către şirul de case lipite de plajă.

— A, da?

Kieran îşi putea imagina bungaloul scund, din panouri de lemn, la vreo douăsprezece uşi distanţă de cea a părinţilor săi. Cabană era un nume poetic şi generos. Ca la aproape jumătate dintre casele din oraş – chiar şi la multe dintre cele mai noi – era evidentă arhitectura anilor 1960.

— De când a închiriat aici?

— De vreo optsprezece luni, cred. De când s-a mutat înapoi adică.

În timp ce Ash o suna pe prietena lui, Kieran încerca să îşi imagineze cum arată Olivia Birch la treizeci de ani. N-o mai văzuse de – şi aici a încercat să-şi dea seama de câţi – ani, deci imaginea pe care o avea în cap era clar fixată pe la optsprezece ani. Era atunci înaltă şi suplă, şi avea o postură pe care adulţii o numeau „statuară”, iar băieţii, „sexy”. Obişnuia să vină pe ţărm, cu părul ei şaten şi creţ prins într-o coadă pe care şi-o dădea nerăbdătoare la o parte ca să-şi închidă fermoarul costumului de scafandru. Trebuia să fie tot înaltă, evident, şi probabil tot frumoasă. Fetele născute cu trăsăturile Oliviei au tendinţa să şi le păstreze.

Ash a ţinut o vreme telefonul la ureche, apoi a închis, încruntându-se uşor la ecran. Şi-a ridicat capul şi, spre surprinderea lui Kieran, a strigat în lungul plajei:

— Hei! Bronte!

Tânăra se oprise din cules scoici de la ţărm şi stătea ghemuită la marginea apei, privind către un aparat foto fixat pe ceva în nisip. Şi-a ridicat privirea când s-a auzit strigată de Ash, apoi a rămas nemişcată, cu rochia fluturându-i în bătaia brizei.

— Colega de apartament a lui Liv, le-a zis Ash lui Kieran şi Miei, apoi a arătat înspre cabană şi a strigat din nou. Olivia e acasă?

Fata – Bronte, aşa cum aflase Kieran – a clătinat din cap hotărâtă, chiar exagerat de hotărâtă aşa cum se vedea de la distanţă. *Nu.* Mai mult au văzut decât au auzit cuvântul, vântul ducându-i glasul către depărtări.

Ash şi-a făcut o mână pâlnie în jurul gurii:

— Unde este?

O ridicare din umeri. *Nu ştiu.*

— Bine, atunci.

S-a uitat la telefon, şi mai încruntat.

— Habar n-am. Dar ştiţi ce? Lucrează în seara asta, aşa că hai să mergem cu toţii să bem ceva. Vă poate saluta acolo.

— Liv încă lucrează la „Surf and Turf”?

Mia a încercat să-şi ascundă surprinderea, dar nu a reuşit.

— Mda, a spus Ash. Cel puţin deocamdată. Deci la ce oră diseară? Pe la opt?

— Nu ştiu sigur, frate, a arătat Kieran către Audrey, înfăşurată în prosop şi trează acum, sub pălăriuţa ei de soare. Acum avem un bebe, deci…

— Deci iată de ce există bunicile pe lumea asta, nu-i aşa? a zis Ash care deja scria un mesaj. Îi spun lui Liv că mergem acolo. Îl luăm şi pe Sean în drum.

Kieran şi Mia au făcut un schimb de priviri care a ţinut loc de o întreagă conversaţie, finalizată cu o încuviinţare de-abia vizibilă. Aveau să meargă amândoi.

— OK.

Ash a terminat de scris, şi-a luat rucsacul şi şi l-a azvârlit pe umăr.

— Mă întorc la lucru. Ne vedem mai încolo.

Apoi s-a aplecat spre Audrey:

— Nu şi cu tine, micuţo. Tu o să petreci o seară plăcută cu bunica ta.

Audrey şi-a întors capul către el, iar vântul i-a prins pălăria de bor şi i-a smuls-o de pe creştet. Şi Kieran, şi Ash s-au repezit după ea, însă ajunsese deja la jumătatea plajei înainte ca vreunul dintre ei să fi făcut un pas. Ash şi-a făcut din nou mâinile pâlnie la gură:

— Bronte!

Fata intrase acum până la genunchi în apă şi examina un mănunchi de alge pe care îl ţinea în mână. Îşi aşezase cu grijă geanta ei din pânză pe nisip. Şi-a ridicat capul auzindu-se strigată, deopotrivă nerăbdătoare şi îngăduitoare.

Ce mai e?

A văzut pălărioara lui Audrey alunecând pe creasta valurilor de la mal şi a lăsat algele din mână. A alergat după pălărie, ţinându-şi cu o mână rochia ridicată deasupra genunchilor. Coama valurilor i se împletea înspumată în jurul picioarelor. Aproape că o prinsese, când briza a dus pălărioara în larg, prea departe pentru a mai ajunge la ea.

Kieran a văzut-o pe Bronte oprindu-se când şi-a dat seama că era o cauză pierdută. Fata şi-a eliberat rochia, iar marginea ei a căzut fix deasupra apei. Cu un aer distras, şi-a trecut o mână peste ceafă, ridicându-şi de pe piele şuviţele blonde, într-un mănunchi gros şi încurcat. Privea pălăria plutind departe.

— Ce mai aştepţi? a rânjit Ash. Înoată după ea!

Fata a zâmbit şi a strigat drept răspuns ceva de genul: *Să înoţi tu după ea!*

— Nu fi aşa egoistă, Bronte. Eşti deja pe jumătate în apă.

Fata şi-a lăsat din nou părul pe spate şi, cu mâna liberă, i-a arătat degetul din mijloc.

Ash a râs şi s-a întors către telefonul care îi bâzâise scurt în mână. S-a uitat în ecran, dar nu a spus nimic.

Kieran urmărea pălăria, care semăna descurajator de mult cu mişcările spasmodice ale unei persoane, aşa cum era ea acum în voia valurilor.

— Ei bine, s-a întins Mia după Audrey, cred că s-a dus, iubito. Îmi pare rău.

Indiferentă, Audrey şi-a ridicat doar o mânuţă dolofană şi a apucat de colierul mamei sale. A strâns în pumn lănţişorul de argint şi a tras de el în timp ce toţi stăteau pe plajă privind cum pălăria s-a scufundat o dată, de două ori, apoi a fost cu totul înghiţită de mare.

Capitolul 2

„Surf and Turf” arăta exact la fel ca acum trei ani. Ba chiar şi ca acum zece ani. O întreagă latură din panouri de lemn era încă decorată cu silueta unei languste uriaşe, confecţionată în întregime din scoici decolorate la soare, lipite pe perete. Pe firma de la intrare scria cu vopsea: *Aici avem peşte de acolo,* lângă o săgeată neuniformă direcţionată către oceanul aflat la o aruncătură de băţ de terasa localului.

Kieran şi Mia, îmbrăcaţi cu nişte jachete cărora aproape că nu le găsiseră rostul ca să le ia cu ei din dulapul de acasă, de la Sydney, au traversat Beach Road fără vreo intenţie de a se asigura uitându-se în vreo parte. Strada principală din Evelyn Bay avea aerul acela de oraş-fantomă pe care Kieran îl asociase mereu cu sfârşitul verii. Locurile de parcare atât de râvnite în sezonul de vârf, motivul multor incidente violente în trafic, zăceau acum goale şi nedorite. Toate magazinele, inclusiv micul supermarket, închiseseră peste noapte, iar câteva vitrine goale indicau faptul că unele afaceri închiseseră de-a binelea, pe motiv de extrasezon.

Nu fusese întotdeauna aşa, se pare. Evelyn Bay se găsea la mijloc între pădurile indigenilor şi ocean, iar soarta îi fusese hotărâtă de către pescuit şi silvicultură încă de pe vremea când părinţii lui Kieran erau de vârsta lui. Acum, tinerii din generaţia nouă organizau excursii cu barca pentru urmărirea delfinilor, vara, şi căutau munci fizice şi ocazionale, iarna. Sau plecau cu totul din oraş.

„Surf and Turf” era aglomerat sau cel puţin aşa se putea spune la ora aceea târzie despre mâna de oameni împrăştiaţi la vreo şase mese. Niciunul nu-i dăduse lui Kieran vreo atenţie când au intrat. Nici nu se aşteptase la vreo atenţie – doisprezece ani însemna mult timp pentru oricine, iar puţinii oameni care simţiseră nevoia arzătoare să le acorde atenţie o făcuseră deja – şi se simţi puţin uşurat.

Doi tineri pe care Kieran nu i-a recunoscut – o pereche – beau ceva pe terasă, prefăcându-se că nu le era frig în tricourile lor, la apusul soarelui. S-a bucurat când a văzut că Ash rezervase o masă în interior, mai în spate. Ash avea o bere într-o mână şi telefonul în cealaltă, însă le-a pus pe amândouă pe masa cu suprafaţa ciobită, când i-a văzut venind spre el.

— Verity s-a prezentat la datoria de babysitter, nu-i aşa? Bravo ei!

Kieran a încuviinţat. Exact aşa făcuse mama lui, fără să se plângă. Doar dăduse la o parte de pe canapea o adunătură de cutii pe jumătate umplute cu lucruri pentru mutare, ca să se poată aşeza alături de soţul şi de nepoata ei, în aşteptarea unei seri într-o companie cu conversaţie săracă, dar în totală dependenţă. Kieran şi Mia făcuseră un schimb de priviri vinovate şi o luaseră uşurel înspre hol, încălţându-se încet şi căutându-şi îndelung telefoanele, până când Verity s-a ridicat de pe canapea şi le-a deschis uşa, dând ochii peste cap când cei doi au ieşit, în sfârşit, în aerul serii.

Telefonul lui Ash a bâzâit pe masă, iar el s-a uitat la ecran.

— Sean e pe drum. A trebuit să repare ceva la barcă.

— Ceva grav?

— Probabil că nu, cred că doar este în contratimp.

Ash a luat o gură de bere.

— Chiar şi Liv zicea…

— Ce ziceam?

Lângă masă a apărut o chelneriţă, cu carneţel şi pix în mână, îmbrăcată în uniforma distinctivă a celor de la „Surf and Turf”, tricou şi fustă portocalii. Nu a aşteptat răspunsul lui Ash, ci s-a dus în partea cealaltă a mesei.

— O, Doamne, Mia, salut!

Olivia Birch şi-a întins braţele către Mia, care deja se ridica să o salute şi ea. Cele două femei s-au îmbrăţişat, apoi s-au dat amândouă în spate ca să se uite mai bine una la cealaltă.

Kieran ghicise corect. Chiar şi la un deceniu după liceu,

îmbrăcată într-un portocaliu ţipător şi cu al ei coc bogat şi creţ deja pleoştit după tura aglomerată, Olivia încă era, după toate criteriile obiective, cea mai frapantă femeie din local.

— Bună, Kieran! a zis ea, peste umărul iubitei lui.

— Sal'tare, Liv!

A părut că vrea să mai spună ceva, apoi i-a dat drumul Miei şi şi-a deschis carneţelul:

— Deci ce beţi?

— Liv, îţi mulţumesc mult pentru hăinuţele pe care i le-ai trimis lui Audrey, a zis Mia când Olivia s-a întors cu tava. Am o poză…

Şi-a scos telefonul, iar Olivia a pus pe masă băuturile şi a aruncat o privire.

— Doamne, ce drăguţă este! Dar unde e, chiar? Cu Verity?

— Mda, a spus Mia. Dar stăm toată săptămâna în oraş. O s-o aduc aici.

— Te rog. Sau treci pe la mine când vrei. Stau la doar câteva case distanţă de tine.

— Da, a zis Ash. Ne-am întâlnit oarecum cu colega ta de apartament mai devreme.

— Bronte?

Olivia s-a uitat prin sală şi Kieran a observat-o pentru prima oară pe fata de pe plajă, care purta şi ea acum tricoul şi fusta portocalii. Era mai tânără decât crezuse iniţial, avea doar vreo douăzeci şi unu de ani, poate douăzeci şi doi. Era scundă, avea o faţă rotundă şi drăguţă, cu nişte ochi mari care o făceau să semene ciudat de mult cu o păpuşă. Îşi strânsese părul acum, iar Kieran a observat că ceea ce la plajă crezuse că era un simplu blond-închis era de fapt efectul unei compoziţii complicate de şuviţe, obişnuită pe străzile din Sydney, dar care în contextul local părea o creaţie de-a dreptul exotică.

Bronte ducea un pahar de vin roşu la o masă din colţ, unde stătea un bărbat singur, cu ochii în ecranul laptopului. A spus ceva ce nu s-a auzit în timp ce îi aşeza paharul pe suportul din carton, iar bărbatul a zâmbit fără

să vrea. S-a lăsat pe spate, îndreptându-şi umerii, şi a luat o gură zdravănă de vin. S-a prefăcut că varsă restul paharului pe tastatură, mimând disperarea, şi amândoi au izbucnit în râs. Bronte a plecat, iar bărbatul şi-a aşezat cu grijă paharul pe masă, uitându-se după ea, pe deasupra ecranului, cum îşi croia drum printre mese.

— Nu e de-a locului, nu? a întrebat Kieran.

— Nu, a dat din cap Olivia. Doar vara.

Cu urechile probabil arzând, Bronte şi-a aţintit privirea către Olivia, pentru ca apoi să-i zărească pe Kieran şi Mia. Le-a zâmbit, semn că îi recunoaşte, apoi a ridicat un deget care spunea *staţi-o-clipă.* A dispărut prin uşa batantă pe care scria „Exclusiv pentru angajaţi” şi a apărut din nou, după câteva secunde, cărând o cutie uzată, din carton, pe una dintre laturi fiind mâzgălit „Obiecte pierdute”.

— Ştiu că nu e acelaşi lucru, a spus Bronte în drum. Dar poate că vă scuteşte să cumpăraţi alta.

I-a dat cutia Miei. Înăuntru, Kieran a văzut zeci de pălării de soare de diferite mărimi şi culori, unele aparent noi.

— Găsim uneori şi câte cinci pe zi, deci, dacă vedeţi ceva potrivit pentru bebeluşul vostru, puteţi lua liniştiţi.

Bronte a ridicat o pălărie micuţă, galbenă şi cu floricele, cu eticheta încă agăţată de ea:

— Nu mai vine nimeni înapoi după ele.

— Mulţumesc foarte mult, a spus Mia, apucându-se să cotrobăie prin cutie după ce şi ea şi Kieran au făcut cunoştinţă cu Bronte. E foarte drăguţ din partea ta.

— Am conştiinţa încărcată.

Ash a rânjit şi a luat o duşcă de bere.

— Ei, Bronte, măcar atât să faci după ce ne-ai lăsat baltă pe toţi mai devreme.

— Taci din gură. Apa era îngheţată.

Râsul lui Bronte s-a cam stins sub privirea rece a Oliviei şi fata a început să-şi turuie povestea – cum îşi vedea ea de treburile ei pe plajă, iar Kieran şi Mia erau acolo, apoi a sosit Ash –, fluturând pălăria înflorată în timp ce vorbea. Aşa, povestit, incidentul suna uşor ciudat.

— Ah, a fost tot ce a spus Olivia după ce Bronte a terminat de povestit.

Bronte de-abia dacă şi-a tras răsuflarea înainte să se întoarcă spre Kieran:

— Deci Verity e mama ta, nu-i aşa? E foarte drăguţă. Îşi elibera magazia acum câteva săptămâni şi mi-a dat nişte sârmă pentru micile mele lucrări cu care îmi mai omor timpul. Până la urmă, i-am dat o mână de ajutor, iar ea m-a lăsat să iau câteva nimicuri care-mi erau de folos.

— Eşti artistă? a zis Kieran.

— Da. În fine… s-a oprit Bronte când Olivia, care stătea sprijinită de scaunul lui Ash, şi-a schimbat poziţia. *Studentă* la arte. Sunt la facultate, în Canberra.

— Mişto. Ce fel de arte?

— De toate felurile. Încă nu m-am hotărât pe ce să mă axez. Însă vreau să fac o serie mare despre coastă semestrul ăsta, deci mi s-a părut că aici ar fi locul potrivit pentru, ştii tu…

Şi a făcut un gest cu mâna.

— …inspiraţie, a continuat apoi.

De data asta, până şi Kieran a observat licărirea din expresia neutră a Oliviei. Bronte a clipit, brusc stânjenită. A salvat-o cineva care a strigat-o din bucătărie şi, fără ca măcar să încerce să îşi ascundă uşurarea, s-a grăbit într-acolo.

Olivia i-a aruncat lui Ash o privire tăioasă, drept răspuns la ceva ce Kieran nu observase.

— Ce? a zis ea.

Ash şi-a ridicat privirea:

— Nimic.

— Nu i-am zis nimic.

— Nici n-am spus asta, Liv.

Olivia nu i-a răspuns, aşa că Ash s-a întins către ea şi a tras-o mai aproape:

— Haide… Chiar contează fata asta? i-a zâmbit Ash până când, într-un final, i-a zâmbit şi ea înapoi. Nu te supăra din asta.

— Nu. Ştiu, a dat din umeri Olivia, întorcându-se uşor

jenată către Kieran şi Mia. Însă *este* doar o studentă. Ca mine. Iar dacă nu-i place asta, poate să spună că este chelneriţă, ca mine. Dar nu e mai artistă decât sunt eu urbanist. Ceea ce nu mai sunt, desigur. Mi se pare doar că e ipocrizie să te lauzi peste tot că eşti ceva ce nu eşti.

Mia a încuviinţat cu simpatie. A pus două pălăriuţe de bebeluş pe masă şi a dat cutia la o parte.

— Nu găseşti chiar nimic în zonă care să fie mai în domeniul tău, Liv?

— Nu prea. Specializarea mea, la firma din Melbourne, era obţinerea autorizărilor pentru clădiri cu peste douăsprezece etaje, adică ceva pentru care cererea este clar zero aici…

Avea dreptate, s-a gândit Kieran. Cea mai înaltă clădire din Evelyn Bay era fosta Căpitănie, din partea veche, colonială, a oraşului. Clădirea de patrimoniu, construită din gresie, care era pensiune acum, avea un etaj.

— …dar am ştiut că aşa va fi, a continuat Olivia. Când mi-am dat seama că trebuia să mă mut înapoi, m-am înscris la un masterat online. Măcar atât. Încerc să mă păstrez conectată la domeniul acesta. Dacă o mai conta la ceva.

Nu părea prea optimistă.

— Ce mai *face* mama ta? a întrebat Mia.

Olivia a ridicat din umeri.

— E bine. E OK. Fericită că m-am întors. Ar prefera să locuiesc acasă, cu ea, dar nici nu se pune problema. Aş înnebuni în cinci minute. Deşi…

O vedeau acum pe Bronte cum ştergea mesele de afară, cu părul bătut de vânt acoperindu-i faţa. Olivia a zâmbit, încercând să destindă atmosfera:

— Din lac în puţ.

Mia a râs:

— E chiar aşa de rea?

— Nu, ca să fiu cinstită, nu este. E doar…

Olivia s-a uitat la cei doi tineri care tremurau în tricouri încercând să lege o conversaţie, în timp ce Bronte a zâmbit şi a ridicat din umeri continuând să şteargă mesele.

— *...tânără.* Adică ea chiar nu ştia că trebuie să faci programare pentru ridicarea deşeurilor voluminoase. Îşi arunca toate chestiile alea artistice lângă tomberoane şi aştepta senină să dispară. E ca şi cum…

Ash i-a pus o mână pe talie şi Olivia s-a oprit.

— O să plece curând, a zis el. Cât a mai rămas? Trei săptămâni?

— Două săptămâni şi cinci zile.

— Vezi? Gândeşte-te la scopul final, a zâmbit el. Nici n-o să-ţi dai seama cât de repede o să poţi merge din nou în pielea goală prin casă. O să-ţi placă la nebunie.

— O să-mi placă să nu fiu nevoită să alerg după cât îmi mai datorează. O, a spus Olivia uitându-se în lungul sălii, staţi un pic, cred că trebuie să mă ocup eu de asta.

Băieţii în tricouri, cu braţele în uşoare nuanţe albăstrii, se declaraseră învinşi şi au intrat să plătească. Kieran a observat cu interes felul în care ochii lui Ash au urmărit-o pe Olivia tot drumul până la casa de marcat. Nu îi văzuse niciodată pe Ash şi Olivia cuplu. Nu erau exact cum şi i-ar fi imaginat, dar nici că şi i-ar fi imaginat vreodată împreună. Însă Ash o făcuse cu siguranţă. Kieran s-ar fi mirat totuşi să afle că nu erau prea mulţi tipi prin oraş cărora să nu le fi trecut niciodată prin cap, într-un moment sau altul, gândul de a fi împreună cu Liv Birch.

Kieran a întins mâna după băutură şi atunci a simţit-o, înainte să vadă. Senzaţia ascuţită că cineva şi-a fixat privirea asupra lui. Fără să-şi mişte capul, şi-a rotit încet ochii prin încăpere. I-a luat o secundă să localizeze sursa, însă când a făcut-o, a simţit că intră în pământ.

Băiatul – un bărbat, de fapt, în prezent – stătea în spatele ghişeului de la bucătărie. Era lat în umeri şi avea un şorţ pătat de grăsime şi o expresie care l-a făcut pe Kieran să-şi dorească să se fi aflat în cu totul alt loc acum.

Judecând după statura şi postura individului, ar fi putut avea vreo douăzeci şi cinci de ani, însă Kieran ştia foarte bine că avea doar nouăsprezece. Avea şi un ecuson, cu scris prea mic pentru a putea fi lizibil, de care însă Kieran nu avea nevoie oricum. Liam Gilroy.

Kieran a luat o gură mare de aer, apoi încă una, şi s-a forţat să îl privească în ochi. Liam s-a prefăcut imediat că se uită dincolo de el, apoi s-a întors la plita lui. Kieran a aşteptat un sentiment de uşurare, însă acesta nu a venit. Ştia că n-ar fi trebuit să fie o mare problemă, niciodată nu fusese, dar a simţit deodată cum se sufocă. Kieran s-a uitat la Mia să vadă dacă îi sesizase schimbarea, dar aceasta era ocupată să rupă un fir care atârna din una dintre pălării, fără să destrame toată cusătura. S-a ridicat puţin cam prea rapid, iar scaunul i-a scârţâit tânguitor pe podea.

— Mă întorc imediat.

Ash şi Mia şi-au ridicat imediat ochii înspre el, cu aceeaşi privire care-l implora să nu plece. Kieran ştia că cei doi se înţelegeau bine într-un anturaj mai larg, dar nu se descurcau să converseze între patru ochi. Însă n-avea ce face.

I-a lăsat zâmbind uşor încordaţi şi s-a dus ţintă la toaletă. Nu mai era nimeni acolo şi a stat o vreme în tăcere. Oglinzile de deasupra chiuvetelor erau vălurite, iar reflexia lui în lumina aspră din baie arăta ceva mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care îi avea. Era mereu obosit în ultima vreme. De când apăruse Audrey, privarea de somn fusese brutală. Şi-a spălat cu mişcări leneşe mâinile, întrebându-se dacă ar fi fost mai bine ca el şi Mia să plece înainte să ajungă Sean. Probabil că da. Prietenia dintre el şi Sean era atât de veche, încât ar fi putut trece peste asta. În acelaşi timp însă nu-i prea stătea în fire să plece aşa.

Mia nu înţelegea lucrurile astea.

— Prieteniile dintre bărbaţi sunt atât de ciudate, de-abia dacă ţineţi legătura, îi spusese ea pe când îşi făceau bagajele să vină aici.

— E, ţinem. Ne vedem de fiecare dată când merg acolo.

— Ziceam între vizite. Nu vorbiţi niciodată totuşi.

Asta era adevărat. Kieran auzise de la Mia că Ash şi Olivia erau împreună, iar ea aflase de la Olivia, dintr-unul dintre cele trei e-mailuri anuale în care îşi mai povesteau lucruri.

— Cam aşa ceva, a zis el. Dar funcţionează.

Şi chiar funcţiona. Kieran nu îşi făcuse niciodată griji pentru asta. Pe de-o parte pentru că, de fiecare dată când se întâlneau, era ca şi cum nu se despărţiseră niciodată. Dar mai ales pentru că, dacă ar fi fost să se despartă, lucrul ăsta s-ar fi întâmplat cu doisprezece ani în urmă. Kieran a închis robinetul şi şi-a luat ochii de la imaginea sa din oglindă. Dacă reuşiseră să treacă peste acele zile cu adevărat întunecate, de învinuiri şi răfuieli, clar puteau supravieţui şi câtorva ani de SMS-uri sporadice.

Kieran şi-a uscat mâinile, şi-a verificat telefonul, apoi, nemaiputând să tragă de timp, a deschis uşa. De-abia a făcut un pas în vestibulul strâmt care separa toaleta de sala de mese, că a auzit o voce familiară dinspre bucătărie. Cuvintele erau uşor înăbuşite de tânguiala ventilatorului industrial, dar suficient de clare cât să îl facă să se oprească brusc. Kieran a rămas împietrit. Un instinct îndelung exersat de-a lungul anilor îi spunea că acea conversaţie era despre el.

— Dacă ar fi după mine, nici măcar nu i-aş da voie să intre aici, a zis Liam pe un ton foarte iritat.

S-a auzit râsul politicos al unei fete.

— E, de parcă am avea vreo putere pe aici.

Era Bronte. Kieran i-a recunoscut acum vocea.

— Şi, oricum, pare în regulă.

— Şi cum ţi-ai putut da seama de asta?

Bronte a părut luată prin surprindere:

— Eu, pe bune, nu…

— Nu ştii nimic despre el.

— Nu. Cred că nu ştiu. Eu doar…

— Ce?

— Doar nu înţeleg de ce te porţi aşa urât cu el.

— Nu?

Kieran şi-a dat seama că îşi ţinea respiraţia. A lăsat aerul să iasă. Nimic din ceea ce urma nu avea cum să-l surprindă:

— În fine, a zis Liam cu voce aspră. Eu văd lucrurile foarte simplu: dacă omori pe cineva, meriţi tot rahatul care

urmează.

Capitolul 3

A fost un noroc – sau poate ghinion – că Sean stătea la masă când Kieran a reapărut în lumina puternică din salon, pentru că altfel ar fi apucat-o de mână pe Mia, i-ar fi aruncat un „la revedere” la repezeală lui Ash şi ar fi plecat. Încă se gândea serios să facă toate astea, când Sean s-a ridicat să îl întâmpine, cu un zâmbet larg şi leneş întins pe tot chipul.

— Mă bucur să te văd, frate. Scuze că am întârziat, ştii cum e când se schimbă sezonul.

Sean şi-a tras scaunul lângă cel al lui Kieran, care, imediat s-a aşezat şi el.

— Mă bucur că eşti încă aici. Mă gândeam că nişte părinţi cu un copil atât de mic trebuie să cadă laţi la ora asta târzie.

— Mda.

Kieran simţea privirea atentă a Miei şi şi-a dres vocea. A încercat să-şi amintească cum suna vocea lui în mod normal:

— De obicei, aşa ni se întâmplă, da, însă…

— Ştiu! Însă Ash v-a forţat să ieşiţi din casă, a dat din cap Sean, sigur de el, ridicând o palmă. Nu-i nevoie să-mi spui.

Kieran a zâmbit sincer de data asta:

— Dar şi noi voiam să ne vedem, frate.

Şi chiar aşa era. Kieran nu îşi putea aminti să nu fi fost vreodată prieten cu Sean. El fusese întotdeauna acolo. Aveau poze cu ei de când erau mici, împreună la primele lor petreceri aniversare, iar cea mai veche amintire a lui Kieran era cu ei doi pe plajă, săpând gropi în nisip şi stropindu-se cu apă în timp ce părinţii lor stăteau alături, la taclale.

Sean s-a transformat dintr-un copil liniştit, slăbuţ şi hipiot într-un bărbat profund şi implicat, un ecologist convins care se simţea cel mai bine pe ape, scrutând orizonturile de pe puntea vreunei bărci. Purta mereu părul

scurt, cât să se usuce doar cu o simplă trecere a mâinii, şi dădea în permanenţă impresia că era ieşit proaspăt din mare şi că se îmbrăcase la întâmplare, cu ce haine îi ieşiseră primele în cale.

Nu mai era chiar aceeaşi persoană cu Sean din acele vremuri numite de Kieran acum, simplu, *înainte,* dar niciunul dintre ei nu mai era. Mia, Ash, Olivia, mama Oliviei, părinţii lui Kieran. Liam. Kieran însuşi, desigur. Nimeni nu ieşise nevătămat din furtună.

Kieran a aruncat o privire către fereastra bucătăriei. Măcar nu-l mai vedea pe Liam. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi a încercat să se relaxeze.

— Hei, nimeni nu a forţat pe nimeni să facă nimic! a zis Ash. Mă simt insultat în numele lui Kieran. El şi Mia au venit aici de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni.

În timp ce vorbea, ochii lui Ash i-au întâlnit pe cei ai lui Bronte, care se afla lângă bar. I-a făcut un semn circular cu mâna, să aducă *încă un rând* la masă. Ea a ridicat degetul mare drept răspuns şi i-a făcut cu ochiul. Privirea i s-a împiedicat apoi de Kieran, iar acesta a încercat să evalueze reacţia ei la conversaţia avută cu Liam, în bucătărie. Curiozitate? Dispreţ? Bronte şi-a mutat privirea înainte ca el să-şi poată da seama.

— Păi, nici nu zic altceva, a continuat să zâmbească Sean arătând înspre Ash. Dar e interesant cum dorinţa celorlalţi coincide deseori fix cu ceea ce vrei tu, frate.

I-a zâmbit lui Kieran, care a trebuit să facă un efort pentru a se concentra la discuţie.

— Acasă se întâmplă aşa tot timpul.

Kieran nu ştia ce să spună şi s-a simţit uşurat când a intervenit Mia:

— Unde locuiţi voi doi acum? a întrebat ea. Tot acolo lângă port?

Ash a încuviinţat:

— Da, tot acolo. Ar fi nişte lucruri de reparat, însă ne convine amândurora, pentru muncă.

Kieran şi-a amintit casa lăbărţată de pe plajă pe care Ash şi Sean o împărţiseră cel puţin în ultimii şase ani.

Fusese mereu cam şubredă, dar nu i se putea reproşa nimic în privinţa poziţionării şi era oricum un progres faţă de locul pe care îl împărţiseră înainte, mai mic şi încă şi mai şubred.

Mia s-a întors către Sean:

— Şi afacerile cum merg? Te-am văzut mai devreme. Sau cel puţin ţi-am văzut barca.

După ce Ash îi lăsase la plajă în acea după-amiază, Kieran şi Mia se uitaseră mai întâi unul la altul, apoi către casa părinţilor lui, unde ştiau că îi aştepta un munte de cutii de mutare.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, spusese Mia.

Kieran îi aruncase o privire fetiţei sale.

— Sau am putea să îi arătăm lui Audrey împrejurimile. E pentru prima dată la Evelyn Bay.

— La ce loc te gândeşti?

— Punctul de observare?

Mia ridicase din umeri:

— Cum vrei. Tu eşti cel care o s-o ducă în spate până sus, pe cărarea aceea stâncoasă.

— Nicio problemă.

Kieran îşi trăsese pe el tricoul şi scuturase de nisip slingul[1] copilului înainte să şi-l prindă pe el.

— Floare la ureche!

Cu greutatea suplimentară pe care o avea acum pe piept, cărarea bătătorită care ducea departe de oraş se dovedise mai greu de urcat decât îşi aducea el aminte. La un moment dat trecuseră de porţile din spate ale cimitirului oraşului, apoi cărarea se îngustase şi devenise mai abruptă. Kieran se bucurase când a ajuns în vârf. În urmă cu doisprezece ani, fostul punct de observare a balenelor era ceva mai mult decât o simplă poieniţă cu un indicator decolorat care sugera că era foarte posibil să nu fi fost chiar cea mai bună idee să te caţări pe stâncile din jur, dar, asta este, fiecare făcea cum dorea.

Acum, punctul de observare era o suprafaţă mică, dar

---

[1] Eșarfă lungă în care se poate purta bebelușul la piept, legat de un umăr *(N. t.).*

prevăzută cu o platformă oficială, din lemn, înconjurată de un gard de sârmă cu balustradă groasă, din lemn, la nivelul taliei. Lângă panourile laminate cu informaţii ilustrate colorat despre obiceiurile migratorii ale balenelor şi zona de cuibărit a chirei moţate, o înştiinţare foarte vizibilă îi avertiza pe cei care urcau pe stânci că riscau o amendă de 500 de dolari, în baza reglementărilor locale.

Nu mai era nimeni acolo sus, iar Kieran se aşezase lângă Mia pe o bancă ce apăruse şi ea nu demult, uitându-se către mare, cu vântul jucându-li-se prin păr. Dintre miile de culori în care putea sclipi de obicei, apa mării părea în acea după-masă o câmpie unduitoare de un monoton verde-cenuşiu. Undeva dincolo de stânci, un catamaran ancorat se înclina uşurel în voia valurilor. Era barca lui Sean, *Nautilus Blue.*

— S-o fi scufundat? se uitase Mia cercetător înspre punte.

— Aşa pare.

Steagul ridicat la bord îi transmitea lui Kieran un mesaj. Albastru şi alb. *Scafandri sub apă.*

Kieran scrutase apa în căutarea petei întunecate a costumului de scafandru sau a vreunui cap plutitor printre valuri, dar întinderea oceanului rămăsese neîntreruptă. De fapt, nici nu se prea aştepta să îl vadă. Epava blestematei SS *Mary Minerva* se afla la treizeci şi cinci de metri adâncime. Sean avea să lipsească destul de mult.

Monumentul care comemora cele patruzeci şi şapte de persoane – pasageri şi membri ai echipajului – care îşi pierduseră viaţa cu aproape un secol în urmă se afla pe o formaţiune stâncoasă, cu faţa către locul în care se scufundase nava.

Ar fi trebuit să fie vizibil pe orice vreme şi din toate direcţiile – şi de pe uscat, şi de pe apă. Dar nu era. Iar Kieran simţea o mare amărăciune de fiecare dată când îl vedea aşa. Nu pe *orice* vreme. Totuşi oamenilor părea să le placă. Şi, oricum, epava aceasta era mai recunoscută decât multe altele de felul ei. Apele tasmaniene erau bine-cunoscute pentru lăcomia cu care revendicaseră mai mult

de o mie de nave, ale căror schelete metalice ruginite se descompuneau încet în cimitirul acela subacvatic din jurul insulei.

— Afacerile merg bine, mulţumesc, a răspuns Sean ridicând vocea ca să acopere gălăgia din „Surf and Turf”. A fost o vară plină, ceea ce e bine. Însă mă şi bucur că s-a terminat.

— E vremea pentru distracţie? a zis Kieran.

— Mda, a zâmbit Sean. Prima rezervare după două săptămâni. Un grup care aterizează din Norvegia.

— Şi eşti pregătit pentru ei?

— Aproape.

Kieran şi-a amintit că aceasta fusese mereu o perioadă mai încărcată a anului, pentru cei din branşă, şi se pare că nu se schimbase nimic. Sean îşi petrecuse probabil toată vara ducând turişti la pescuit, la snorkelling şi la scufundări în apă mică, profitând de ocazia de a face bani. Când venise toamna, iar marea se curăţase de algele verii, începuseră să aterizeze aici de prin toată lumea scufundătorii serioşi, de ape reci, ca să profite şi ei de puţinele luni cu maximă vizibilitate subacvatică. Iar Sean putea acum să facă ceea ce îi plăcea cel mai mult: să se scufunde în adâncuri.

Mary Minerva era una dintre puţinele epave accesibile din tot statul, dar era doar pentru scufundători care chiar ştiau ce fac. Iar aceştia nu doreau să-şi irosească experienţa în condiţii mai puţin decât optime, aşa că fereastra pentru o astfel de oportunitate era destul de limitată. În iulie, condiţiile mării deveneau prea înşelătoare pentru a se mai putea ajunge la epavă, iar *Mary Minerva* avea să fie lăsată în singurătatea ei scufundată pentru încă un an.

— Mă gândeam să fiu mai prudent cu verificările de siguranţă de acum înainte, a spus Sean. Norvegienii doresc să intre în sala motoarelor, da’ nu prea ştiu ce să zic, anul ăsta. Zidul ăla dinspre nord îmi dă o senzaţie care nu-mi place. Chiar vreau să mă duc acolo şi să mă uit mai bine, însă am impresia că lanterna mea cea bună mi-a

scăpat peste bord, pe undeva.

— Am împrumutat-o eu fetelor, a zis Ash fără să-şi ridice ochii din telefon.

— Lanterna mea galbenă? Aia rezistentă la apă?

— Da. Scuze, credeam că ţi-am spus.

Sean a clipit.

— O caut de săptămâni întregi, frate. Chiar intenţionam să îmi cumpăr alta.

Ash i-a văzut faţa lui Sean şi a început să râdă.

— Haide, nu fi aşa. Am crezut că ţi-am spus. Oricum, aveau şi ele nevoie. Aveau doar o lanternă mică şi de toată jena.

— E scumpă, a continuat Sean să pară cam deranjat. Şi nu trebuie folosită prea mult timp pe uscat, i se poate supraîncălzi becul. Hei, Liv, i s-a adresat Oliviei, care le aducea tava cu băuturile comandate, mai aveţi treabă cu lanterna mea, fetelor? Cea galbenă?

— O, nu cred.

Olivia a eliberat tava şi şi-a pus-o sub braţ:

— Oricum, nu eu am vrut-o, ci Bronte.

Sean s-a încruntat:

— Pentru ce anume?

Olivia a ezitat. Bronte aranja pahare la bar şi oricum nu-i auzea.

— A crezut că aude ceva în spatele casei, vreo două nopţi la rând.

— Pe bune? a ridicat Mia din sprâncene. În partea care duce spre plajă?

— Da, a zis Olivia. Ştiţi, dacă colega ta de apartament zice ceva de genul ăsta, evident că o iei în serios, dar…

S-a aplecat deasupra mesei şi şi-a trecut cu un aer absent degetul mare peste lănţişorul de la gât:

— Uite, nu vreau să spun că nu a *crezut* că aude ceva. Însă am stat acolo doi ani şi nu am avut nicio problemă. Nici măcar vara, când trec oamenii către plajă la orice oră. Când stăteaţi aici, s-a uitat Olivia către Ash, aşa-i că n-aţi auzit nici voi niciodată nimic?

Ash a clătinat din cap.

— Am aruncat o privire prin jur, pentru orice eventualitate, cu turiştii nu poţi să ştii niciodată... Dar nu se vedea nimic. Magazia stă mereu deschisă, dar nu lipsea nimic dinăuntru. Cel mai probabil fusese un câine sau ceva.

Mia s-a încruntat:

— Şi totuşi... E un pic înspăimântător.

— Ştiu, a răspuns Olivia. Ne-am cam făcut griji o vreme, însă fereastra camerei lui Bronte dă înspre ocean şi ştii cum se pot auzi vântul şi apa, mai ales dacă nu ai crescut cu aşa ceva.

Cu asta au fost toţi de acord.

— În fine, a ridicat Olivia din umeri şi s-a întors către Sean. N-a mai zis nimic de vreo două săptămâni, deci cred că...

S-a întrerupt pentru că Bronte tocmai trecea pe acolo:

— Bronte, mai ai nevoie de lanterna aceea galbenă?

— O, s-a oprit Bronte, puţin stânjenită de faptul că toată lumea era cu ochii pe ea. Nu mai am.

— Eşti sigură? a zis Sean. Pentru că, dacă te deranjează zgomotele de pe plajă sau altceva, am o altă lanternă pe care aş putea să ţi-o...

— Nu, e în regulă. Dar îţi mulţumesc. Sunt OK.

— Ai aflat de unde venea zgomotul acela? a întrebat Olivia, surprinsă.

— Sunt...

Bronte i-a aruncat o privire lui Kieran şi ochii li s-au intersectat suficient cât acesta să îi surprindă expresia. Se simţea stânjenită, în mod clar. Poate simţea şi puţină milă? Nici asta n-ar fi fost exclus. Prin fereastra bucătăriei s-a auzit deodată zgomotul unei tigăi care căzuse, iar Bronte a clipit. Şi-a întors privirea către Olivia:

— Sunt aproape sigură că nu era nimic de care să-mi fac griji. M-am speriat eu aiurea.

S-a întors şi a luat-o către bucătărie. Kieran l-a văzut pe Liam aplecându-se în afara ghişeului de servire. A murmurat ceva când fata s-a apropiat şi amândoi s-au uitat înspre Kieran.

Eu văd lucrurile foarte simplu: dacă omori pe cineva, meriţi tot rahatul care urmează.

Kieran şi-a amintit cuvintele lui Liam, pe care le-a auzit clar din bucătărie.

Se lăsase o tăcere în care doar ventilatorul industrial se mai auzea, cu bâzâitul lui furios. Kieran încercase să plece. *Du-te înapoi la masă,* îşi spusese în gând. *Du-te înapoi la Mia şi Ash. Nu ai nevoie să auzi aşa ceva.* Dar a rămas acolo, ascuns vederii.

— Scuze. Tipul cu bebeluşul? zisese Bronte în cele din urmă. Tipul ăla? A omorât pe cineva?

Kieran se gândise că măcar părea neîncrezătoare, după ton. Greşit, dar...

— Da, răspunsese nervos Liam. A omorât chiar doi oameni. Iar unul dintre ei era tatăl meu.

— Rahat! Serios?

A făcut o pauză, stupefiată.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat? Nu, îmi pare rău, nu trebuie să...

— E OK. Adică, în fine, nu e OK, bineînţeles. Doar că s-a întâmplat acum vreo doisprezece ani.

— Îmi pare foarte rău, Liam, spusese Bronte cu un ton care chiar lăsa impresia că îi părea rău. Am fost doar surprinsă. Pare atât de... normal. Partenera lui ştie?

— Sigur că da. Era la şcoală aici când s-a întâmplat. Era în ziua cu furtuna.

Kieran putea să audă nedumerirea din tăcerea lui Bronte.

— Nu contează, continuase Liam. A fost o furtună mare, cea mai rea din ultimii optzeci de ani sau ceva de genul ăsta. Toată lumea care era aici îşi aminteşte de asta, şi toţi ştim ce a făcut Kieran. Oricine îţi poate povesti.

— Şi unchiul tău?

— Sean? întrebase Liam. Ce e cu el?

— Cred că Olivia a zis că Sean vine aici ca să bea cu toţii un pahar, deci...

— O, da, izbucnise în râs Liam. Sunt prieteni cu toţii.

— Dar, continuase Bronte încă foarte confuză, Sean nu

era fratele tatălui tău? Sau sunteţi rude prin alianţă?

— Ba da, tatăl meu era fratele mai mare al lui Sean.

Kieran şi-l închipuise pe Liam dând din cap acum.

— Dar Sean l-a… nu ştiu cum să zic… *iertat* sau ceva de genul.

— Uau!

— Da.

— Deci ştie toată lumea? întrebase Bronte.

— Aproape.

— Şi atunci…

Bronte făcuse o pauză lungă.

— Atunci de ce se poartă toată lumea ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Din acelaşi motiv pentru care Sean este încă prieten cu el, bănuiesc. Oamenilor le pare rău pentru el. Deşi nu ar trebui, spusese Liam cu un ton sever. Însă le pare rău pentru că cealaltă persoană pe care idiotul ăsta a reuşit să o omoare atunci a fost propriul frate.

Capitolul 4

Dacă mai devreme fusese linişte în Evelyn Bay, acum, când Kieran, Mia şi Sean au ieşit în noapte, era de-a dreptul pustiu. Stătuseră până la ora închiderii, iar Bronte curăţase sistematic mesele din jurul lor, pe măsură ce clienţii părăseau localul, unul câte unul.

La unsprezece fix, şeful îşi ştersese mâinile de şorţ, aprinsese nemiloasele becuri de sus şi oprise muzica. Ieşise din bucătărie, pocnise din degetele lungi în direcţia debaralei şi strigase ceva prin fereastra bucătăriei. Liam ieşise imediat, uitându-se pieziş şi zdrăngănind dintr-o căldare cu mop în urma lui. Cu privirea în pământ şi trupul cocoşat într-un mod nefiresc, a aruncat apă pe podea.

Kieran aştepta să plătească, la casă, şi nu-şi dăduse seama imediat că Liam direcţiona în mod intenţionat apa murdară către picioarele lui. Era un gest de o neputinţă ciudată, iar lui Kieran i se făcuse chiar milă de el. Nici măcar nu se obosise să facă un pas în lături, pur şi simplu lăsase şuvoiul cu clăbuci să se scurgă pe gresie şi să i se adune, inofensiv, în jurul pantofilor. Hristoase, chiar putea să-l lase să aibă victoria asta, dacă era atât de importantă pentru el!

Cu ochii lui cenuşii, Sean observase ce se întâmpla şi se uita când la Liam, când la Kieran, apoi la picioare. Se dusese calm la nepotul său, îi pusese o palmă pe spate şi îi spusese ceva cu o voce calmă şi joasă. Liam continuase să arunce apă pe jos până când Sean oprise, pur şi simplu, mopul cu mâna. Sean era mai scund şi mai subţirel decât nepotul său lat în umeri, însă în acele momente Liam părea un copil. Sean se mai aplecase o dată către el şi îşi folosise din nou vocea calmă. Într-un sfârşit, nepotul încuviinţase. Sean îşi îndreptase spatele şi îl bătuse uşor pe umăr pe Liam.

— Eşti un om bun.

Luase mâna de pe mop şi, o clipă mai târziu, Liam şi-a continuat treaba. Cu coada ochiului, Kieran o zărise pe

Bronte urmărind toată scena, cu cârpa atârnându-i moale în mână.

La uşă, Mia se oprise să o îmbrăţişeze pe Olivia de rămas-bun.

— Vrei să te aşteptăm, să te ducem acasă? întrebase Mia. Trecem fix pe lângă casa ta.

— E OK, acum stau mai mult la mama în nopţile de sâmbătă, răspunsese Olivia. Facem yoga împreună duminică dimineaţă. Cred că, altfel, weekendurile trec mai greu pentru ea. În fine, spusese Olivia dându-şi la o parte o buclă rătăcită pe frunte, e totul în regulă. Ash mai rămâne pe-aici, mă lasă el la mama. Dar ştiţi ce, haideţi să mai organizăm ceva. Într-o seară în care nu lucrez.

— Clar, zisese Mia, apoi fluturase o pereche de pălăriuţe de soare către Bronte, care acum se încrunta la casa de marcat. Pa! Mulţumim încă o dată pentru astea!

— O, spusese Bronte, cu atenţia distrasă. Nicio problemă. Cu plăcere!

Cum îşi luase privirea de la Kieran şi Mia, zâmbetul i se stinsese, iar încruntarea se adâncise şi mai tare.

Afară, drumul era întunecos în comparaţie cu lumina din interiorul localului. Doar câte un felinar, ici şi colo, arunca sclipiri palide şi portocalii asupra lui Kieran, Sean şi a Miei, în drumul lor către oraşul adormit. Kieran a început să audă valurile spărgându-se de ţărm, iar după câteva minute se putea vedea din nou oceanul, în timp ce magazinele şi celelalte afaceri erau din ce în ce mai rare. Au trecut de staţia de carburant şi de cea de poliţie, micuţă şi construită din cărămidă roşie, apoi noaptea a fost sfâşiată de halourile proiectoarelor de pază din port.

— Deci Liam ţi-a făcut necazuri? a întrebat Sean. Sau toată răzbunarea lui s-a limitat la o găleată cu apă?

Kieran a dat din cap.

— Nu am vorbit.

Ceea ce era adevărat. În întuneric, a simţit mâna Miei apucând-o pe a sa.

— Chiar am vrut să îl avertizez că o să vii, dar am fost ocupat cu epava.

Sean a făcut o pauză.

— Rahat! Cred că ar fi trebuit să te avertizez şi pe tine!

— Nu contează. Dacă nu ne întâlneam aici, s-ar fi întâmplat în altă parte.

Ajunseseră aproape de port, cu ambarcaţiunile lui nemişcate strălucind în lumina albă a felinarelor.

— Liam lucrează cu normă întreagă acum la „Surf and Turf”?

— Nu, doar ocazional, vara. În restul timpului mă ajută pe mine cu barca.

— Asta e bine.

— Mda, să zicem. Era cam confuz după ce a terminat şcoala. În fine…

Sean s-a oprit în faţa unei case de plajă din panouri de lemn maro-deschis.

— Aici stau.

În spatele ferestrelor era întuneric, însă imediat cum Sean a deschis poarta, s-a aprins o lumină de siguranţă pe veranda uşor prăbuşită, dezvăluind o curte perfect întreţinută. Pe gard era bătută o scândură pe care scria numele firmei de peisagistică a lui Ash şi adresa de internet.

— Îmi pare rău pentru faza cu Liam, s-a oprit Sean cu o mână pe poartă. O să am o discuţie cu el.

— Nu-ţi bate capul, frate. L-am auzit doar vorbind puţin cu tipa aia, însă mie nu mi-a zis nimic. Totul o să fie în regulă.

Sean nu a zis nimic, dar şi-a trecut o mână peste bărbia ţepoasă, într-un fel care sugera că ştie el mai multe despre nepotul său decât Kieran. A părut că mai vrea să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Şi-a scos telefonul.

— Săptămâna asta trebuie să cobor la epavă cam în fiecare zi.

A deschis o aplicaţie meteo şi a verificat prognozele:

— Să ziceţi dacă vreţi să veniţi şi voi, se pare că mâine vor fi condiţii destul de bune. Nu la fel de bune ca luni şi marţi, dar măcar voi fi acolo. Oricum, a ridicat Sean o mână în semn de rămas-bun, mă bucur că v-am văzut pe

amândoi. Cum zicea şi Liv, hai să ne mai întâlnim o dată, când o fi şi ea liberă, da?

Kieran şi Mia l-au urmărit cum urcă treptele de lemn, descuie uşa şi dispare înăuntru, zornăindu-şi cheile. Kieran s-a întors către Mia. Era obosit, dar brusc a realizat că nu îşi amintea când fuseseră ultima oară doar ei doi.

Poate că trecuseră doar trei luni de atunci, dar părea cu mult mai mult.

— Mergem puţin pe plajă? a întrebat el.

Mia a zâmbit:

— Sigur.

S-au întors cu spatele la port şi au pornit ţinându-se de mână către sunetele oceanului, în noaptea de cerneală. Când au ajuns pe nisip, şi-au scos pantofii şi s-au îndreptat către apă. Orizontul era o linie neagră şi strălucitoare, suport discret pentru luminoasa lună şi o spuză de stele.

— Chiar n-a zis nimic Liam mai devreme? a întrebat Mia.

— Mie, nu. Doar fetei ăleia, Bronte. I-am auzit vorbind în bucătărie.

— Ce i-a zis?

— Ceea ce-ţi imaginezi.

S-a lăsat tăcerea, niciunul dintre ei nemaivoind să spună ceva. Kieran era bucuros. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau mult la Mia, încă din seara în care se întâlniseră – reîntâlniseră, de fapt – într-un bar studenţesc mult prea gălăgios din centrul oraşului Sydney.

Kieran scurgea ultimele picături dintr-o bere şi se simţea, ca de obicei în acei primi doi ani, epuizat de orice. Epuizat de studii, de prietenii care nu erau mai mult decât nişte cunoştinţe, de efortul de a deschide ochii în fiecare dimineaţă şi a-i închide în fiecare noapte. De viaţă, în general. Se lăsase o ceaţă atât de groasă, încât se obişnuise să meargă prin viaţă aproape orbeşte.

— Da, e aproape în regulă, spusese nonşalant medicul campusului când Kieran fusese forţat să îşi facă programare la el, după ce adormise la cursuri în mod repetat. Suprasolicitare mentală. E un efect posttraumatic destul de obişnuit. Simţi că, atunci când dormi, e singurul

moment în care poţi lua o pauză de la tine însuţi?

În timp ce se gândea la o soluţie, îşi lovea dinţii cu degetul.

— Poate n-ar fi rău să mai încerci o dată cu consilierea. O a doua opinie ar putea fi de ajutor.

Kieran părăsise clinica cu vreo două numere de telefon în buzunar şi se dusese reticent la bar, unde nişte fete încercaseră să-i mai dea încă două. Nu-şi dorea cu adevărat decât să se ducă acasă şi să doarmă, dar era aniversarea cuiva – nu-şi putea aminti a cui anume – şi deja îl tot boscorodeau colegii că nu ieşea niciodată nicăieri. Îşi cumpărase o băutură şi tot trăgea de ea, minţind că era la a treia sau la a patra.

Şi, chiar în momentul în care simţise că ar fi putut să-şi lase sticla goală pe tejghea şi să plece pe furiş, fără să-şi rămas-bun, din grămada de petrecăreţi de vineri seară ieşise cineva fix în calea lui:

— Kieran?

Se uitase clipind la femeia din faţa lui.

— Da?

— Salut! îşi atinsese ea clavicula. Mia Sum.

Pe atunci avea un breton retezat în linie dreaptă şi ochelari, ceea ce îi dădea un aer destul de pronunţat de tocilară. Purta o rochie scurtă şi neagră, despre care el a aflat mai târziu că Mia credea că îi poartă noroc. Iar paharul din mâna ei, pe care el îl crezuse umplut cu apă cu gheaţă, se dovedise a fi un cocktail pe bază de vodcă – o invenţie proprie surprinzător de plăcută – pe care ea continua să îl numească şi după ani buni Măcelul Miei.

— Am locuit în Evelyn Bay, adăugase Mia după ce observase că-i era dificil s-o recunoască în haosul din bar. Am fost…

Şi a ezitat puţin.

— …prietenă cu Gabby?

Îi pronunţase clar numele, ceea ce lui Kieran i se păruse interesant. Oamenii aveau tendinţa, în general, să-şi coboare vocile când aduceau vorba despre biata mult-prea-devreme-răposată Gabby Birch.

Mia nu părea dornică să dezvolte subiectul, dar nici nu era nevoie. Kieran ştia acum de unde să o ia, însă îi era într-adevăr greu să asocieze imaginea fetei timide de care de-abia dacă îşi amintea cu femeia care stătea acum în faţa sa.

Totuşi era clar că se gândea la persoana potrivită, pentru că nu mai locuiseră multe fete pe jumătate singaporeze în Evelyn Bay, în adolescenţa lui Kieran. Nici o alta, de fapt. Doar că Mia Sum pe care şi-o amintea era cu patru ani mai tânără decât el şi, de fiecare dată când trecuse pe lângă casa lui, părea să fi fost pe fugă către sau înapoi de la vreo lecţie de pian. Kieran nu credea că îşi va aminti mai multe despre fată, cu excepţia faptului că, aşa cum spusese Mia, fusese cea mai bună prietenă a lui Gabby, iar după furtună toţi îşi aduseseră aminte mult mai multe despre Gabbrielle Birch decât îşi putuseră închipui înainte că ştiau.

Ştia că familia Miei se mutase, pe neaşteptate, la Sydney imediat cum poliţia îi îngăduise acest lucru, ceea ce lui Kieran i se păruse o idee foarte bună, şi atunci, şi acum.

Mia continua să îl privească şi începuse să se încrunte uşor:

— Kieran, eşti OK?

— Da, răspunsese el automat.

Cineva care încerca să ajungă la bar o împinsese pe Mia, însă ea se ţinuse bine pe picioare.

— Vrei să mergem în altă parte?

— Unde?

— Nu ştiu. Oriunde altundeva.

Şi el se săturase de locul acela, iar invitaţia îi sunase surprinzător de bine.

— Da, zisese el. OK.

Ieşiseră în aerul cald al oraşului şi merseseră puţin, până când Mia arătase înspre o bancă şi se aşezaseră pe ea, înconjuraţi de gunoaie, un petic de iarbă ofilită şi zgomotele oraşului Sydney după lăsarea întunericului. Evitaseră acel subiect vechi pe care îl aveau în comun şi discutaseră în schimb despre alte lucruri – viaţa la oraş,

stagiatura lui Kieran la clinica de fizioterapie, care îi putea aduce o slujbă dacă reuşea să termine studiile, licenţa în biologie a Miei şi colegul ei rasist cu care era nevoită să împartă laboratorul până la finele anului –, până când Mia se întinsese şi îşi căutase telefonul, ca să se uite la el.

— S-a făcut târziu, zisese ea. Ar trebui să plec.

— Deja?

Kieran se uitase şi el la ceas şi fusese surprins de cât de târziu se făcuse.

— Mda. În plus, îl privise Mia de sub bretonul ăla al ei, probabil că mâine-dimineaţă te trezeşti devreme, nu-i aşa?

— Cum adică?

Mia zâmbise:

— Adică pari genul ăla de tip care merge la sală şi trage tare de fiare chiar şi duminica dimineaţă.

— Nu la sală, îl luase gura pe dinainte. Înot.

Ea clipise.

— Serios?

Tonul de flirt se topise într-o clipă, iar chipul îi fusese traversat rapid de o expresie de tristă surprindere. Se lăsase pe spătarul băncii şi îi pusese o mână caldă pe spate:

— O, Kieran.

Kieran stătea acum pe plajă, la ani distanţă de la acea întâlnire, dar cumva încă înapoi în Evelyn Bay. S-a întins către ea, pe nisip, şi a luat-o de mână. Trecuse deja ceva vreme de când îşi lăsase bretonul să crească, folosea lentile de contact acum, iar despre rochia neagră nu mai ştia nimic. Ea încă mai savura câte un Măcel, doar că acum era preparat în micuţa lor bucătărie şi servit într-un pahar simplu, fără picior, luat din dulap. Viaţa avea un ritm mai liniştit acum, iar el încă era uşor surprins cât de mult îi plăcea aşa. Seri petrecute în casă şi fără să existe supărări când celălalt ar vrea să zâmbească, dar îi vine să caşte.

— Scuze, a zis ea acoperindu-şi repede gura.

Vântul îi sufla părul peste faţă.

— Ai vrea să ne întoarcem? Sunt atât de…

A căscat încă o dată.

— Ştiu. Şi eu.

S-au ridicat şi şi-au curăţat nisipul de pe ei. Plaja li se întindea înainte, în penumbră. Casa părinţilor lui Kieran se afla la doar zece minute distanţă de mers pe linia ţărmului, însă i s-a părut că Mia ezita din cauza nopţii.

— Ne întoarcem pe drum? a întrebat el, iar ea a încuviinţat.

S-au oprit sub un felinar, în locul în care poteca nisipoasă întâlnea tarmacul[2] de pe Beach Road, şi s-au sprijinit de gard cât şi-au încălţat pantofii. Nu exista un trotuar propriu-zis, dar nici trafic nu era pe-acolo, aşa că au mers unul lângă altul pe fâşia improvizată de natură de-a lungul căreia stăteau aliniate cabanele de la marginea plajei. Cele mai multe dintre case erau cufundate în întunericul somnului, doar ici şi colo se vedea luminată câte o fereastră. Clădirile blocau vederea înspre mare, dar Kieran putea auzi valurile spărgându-se de ţărm.

— Ce părere ai despre faptul că Liv şi Ash sunt împreună? a întrebat Mia deodată.

Kieran se gândise la cei doi mai devreme, la „Surf and Turf”. Era ceva la cuplul lor de care nu reuşea să se prindă. Putea fi doar povestea veche, desigur. Trecuse mult timp de atunci, pentru toţi. Însă aveau, vag, şi acea latură combativă care le place unora dintre cupluri, dar pe care Kieran personal o considera obositoare, chiar şi din postura de spectator.

— Nu ştiu, a spus el şi chiar aşa şi era. Tu ce crezi?

— Sper doar să nu fie numai o joacă pentru el.

N-o să fie, a vrut să spună Kieran, însă s-a oprit. Vorbeau totuşi despre Ash. Ar fi putut fi.

— Ai observat cum… a început Mia, apoi s-a oprit, la auzul unui huruit slab.

Kieran a remarcat şi el huruitul, în acelaşi timp. Şi-a dat seama ce era cu doar o fracţiune de secundă înainte ca maşina să apară din curbă şi huruitul să devină vuiet de-a dreptul, pe măsură ce automobilul se îndrepta cu viteză

---

[2] Material folosit la construcția drumurilor, amestec de macadam cu smoală și nisip *(N. t.).*

spre ei, cu faza lungă aprinsă.

— Ai grijă!

Kieran a ridicat un braţ să o tragă pe Mia, dar aceasta era deja în afara drumului, cu spatele lipit de gardul grădinii cuiva. Maşina a trecut cu zgomot pe lângă el, gălăgioasă şi strălucitoare în liniştea împietrită a nopţii, urmată de un val de curent. Nu fusese chiar atât de aproape cât să îi atingă, însă inima lui Kieran stătea să explodeze, iar capul îi vâjâia. S-a gândit la Audrey dormind în pătuţul ei de acasă şi la ceea ce li s-ar fi putut întâmpla şi a simţit cum i se face rău.

Au continuat să urmărească cursa maşinii pe drum. Luminile roşii din spate i-au clipit, din ce în ce mai mici, până când maşina a cotit şi a dispărut cu totul. Apăruse şi dispăruse în câteva clipe, iar singurele sunete care se auzeau acum erau, din nou, respiraţia lor şi clipocitul uşor al valurilor.

— O, Doamne! a izbucnit Mia într-un râs de uşurare. Oare ce o fi atât de important cât să merite graba asta? Practic, nu există nimic în oraşul ăsta care să nu poată aştepta.

— Ştiu. Eşti bine?

— Da, doar că m-a luat prin surprindere.

Au plecat mai departe. Au trecut pe lângă Cabana Pescarilor, unde se vedeau strălucind câteva lumini, apoi au ajuns la casa părinţilor lui Kieran, care era cufundată complet în întuneric. S-au furişat pe poteca de la intrare, iar Kieran a deschis uşa, aproape împiedicându-se de mormanul de cutii cu lucruri pregătite pentru mutare şi îngrămădite în hol. Mia s-a dus imediat la Audrey, care dormea profund în pătuţul ei de călătorie aşezat în colţul vechiului dormitor al lui Kieran. Uşa camerei părinţilor lui era închisă, însă Verity lăsase un bilet cu cantitatea exactă de lapte praf pe care o băuse Audrey – bilet pe care Mia l-a citit în timp ce Kieran se dezbrăca.

În zece minute, erau amândoi în pat. Puseul de adrenalină de mai devreme îşi încetase efectul, lăsând în urma sa doar o epuizare tulbure. Mia era pe jumătate

adormită încă pe când a spus noapte bună. Kieran asculta zgomotul valurilor, de dincolo de geamuri.

A închis ochii şi a adormit şi el, buştean. Şi-a schimbat poziţia doar o dată, în timpul unui vis adânc, când a auzit o uşă trântindu-se.

Capitolul 5

Când s-a trezit, Kieran era singur. A mijit ochii când a întâlnit raza de lumină strecurată printr-o crăpătură din oblon. Aşternutul de pe partea Miei era răvăşit, iar cearşaful rece. Şi-a ridicat capul şi a observat că şi pătuţul lui Audrey era gol.

Dispăruseră şi fusta, şi bluza pe care le întinsese Mia pe scaun, aseară. Kieran n-o simţise ridicându-se din pat. A oftat şi s-a întins pe spate, simţindu-se vinovat şi uşurat deopotrivă. De o lună încoace, pe lângă mesele nocturne, Audrey căpătase obiceiul de a-şi începe ziua înainte de răsărit şi încercaseră să se trezească în schimburi. Era aproape sigur – ba chiar foarte sigur – că azi fusese rândul lui. S-a uitat la ceas. Era trecut de opt. De asta se simţea atât de neobişnuit de odihnit. Pentru un tată – cuvântul încă îi era străin – se putea spune că era un lux să se trezească la ora asta.

Kieran s-a ridicat din pat şi şi-a pus şortul de baie şi tricoul. A găsit pe telefon un mesaj de la Mia, trimis mai devreme, în care spunea că ieşise din casă pentru a evita să trezească pe toată lumea. I-a răspuns. *OK.*

Ajuns în hol, podeaua a trosnit sub tălpile sale goale, iar el s-a oprit. S-a uitat în jos. Un strat subţire de nisip acoperea lemnul. Cineva călcase deja pe el, cel puţin o dată, urmele de paşi erau vizibile.

Oare el şi Mia îl aduseseră în casă azi-noapte? A observat pantofii lăsaţi la intrare, imediat lângă uşă, însă ştia prea bine cum se putea răspândi peste tot nisipul ăsta. De perete erau sprijinite o mătură şi un făraş, oarecum la întâmplare, de parcă cineva lăsase treaba la jumătate. Din bucătărie se auzeau vocile înăbuşite ale părinţilor lui Kieran. A ascultat puţin, dar Mia nu se auzea, nici Audrey. Probabil că erau încă plecate.

Kieran a luat mătura. Nu fusese mare lucru, iar un minut, două, mai târziu, după ce a golit făraşul în coşul de gunoi de la baie, a înşfăcat un prosop vechi, de plajă. Dacă

voia să înoate, acum era un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu-i plăcea să rateze o zi şi nici nu făcuse asta decât foarte rar în ultimii doisprezece ani, de când prima doctoriţă de la spitalul din Hobart trăsese acel serios semnal de alarmă.

Kieran nu îşi amintea numele ei, însă îşi amintea cum venise în salonul lui, îşi pusese jos clipboardul şi îşi trăsese scaunul pentru vizitatori lângă patul lui. Avea părul cărunt, tuns scurt, şi faţa aceea obosită şi îngrijorată a cuiva care le-a văzut pe toate şi ar prefera să nu le mai vadă niciodată.

— Ei bine, ascultă-mă cu atenţie, îi spusese ea.

Kieran fusese adus la spital cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte şi încă se simţea în stare de şoc.

— Pentru că este important, continuase ea.

Kieran încercase să se concentreze, cu toată greutatea şi durerea pe care le simţea în plămâni.

— Toate astea, spusese ea arătând cu pixul către corpul lui, se vor vindeca. O să te faci bine. Tu va trebui însă să te concentrezi pe cap. Pentru că asta îi aduce pe oameni înapoi aici mult mai des decât ai vrea să ştii.

Doctoriţa a făcut o pauză, să îi dea timp să aprofundeze asta, apoi a continuat:

— Oamenii pot reacţiona greşit când nu ştiu ce reacţie să aibă faţă de ceva. E un lucru valabil pentru toţi, dar în special în cazul bărbaţilor, care se pot trezi foarte repede în locuri în care n-ar vrea să se afle. Şi vorbesc acum despre agresiuni, despre probleme de familie, despre alcoolism.

Le bifase pe rând, pe degete:

— Droguri, chestii sexuale, prostituate, pornografie cu violenţă. Şi tu, Kieran…

Se holbase la ea:

— Eu, ce?

— Un tip ca tine… Cât ai? Optsprezece ani? Într-o situaţie ca asta? Eşti candidatul ideal pentru aşa ceva, prietene. *Ideal.*

Doctoriţa îşi îndulcise tonul:

— Ai putea ajunge aşa, cu mare uşurinţă. De aceea vreau să mă asigur că nu se va întâmpla asta. Nu te lăsa doborât acum, bine? O să ai multe de înfruntat, emoţional vorbind, deci pregăteşte-te. Trebuie să-ţi găseşti o cale de ieşire care să nu presupună moarte, suferinţă sau închisoare. Deci te rog să mă iei în serios când îţi spun că trebuie să-ţi găseşti ceva pozitiv, care să te ajute.

În ziua în care fusese externat, Kieran mersese împreună cu Verity acasă, îşi lăsase geanta jos şi o luase pe hol direct către uşa din spate. Îşi dăduse jos hainele de pe el şi, doar în chiloţi, se aruncase în mare şi înotase şi înotase şi înotase.

A deschis debaraua din hol să pună la loc mătura şi a trecut prin faţa următorului dormitor. A încetinit pasul. Aparţinuse pe vremuri fratelui său mai mare, Finn, însă la un moment dat Kieran şi părinţii săi începuseră să se refere la el doar ca „cealaltă cameră".

„Cealaltă cameră" era o denumire OK. De când murise Finn, Brian şi Verity încercaseră să folosească spaţiul în diverse moduri, ca birou sau ca sală de sport. N-o spuseseră niciodată cu voce tare, dar Kieran ghicise că nu le era uşor să-şi petreacă timpul acolo, pentru că în ultimii ani devenise preponderent un spaţiu de depozitare. Era o cameră plină de tot felul de catrafuse de care nu aveau nevoie aproape niciodată, ceea ce oferea dublul beneficiu de a folosi respectiva cameră, dar de a intra acolo foarte rar.

Totuşi uşa era întredeschisă acum, iar Kieran a împins-o cu un deget, ca să o deschidă. În afara cutiilor de carton aplatizate şi stivuite lângă perete, arăta aproape aşa cum se aşteptase. S-a oprit însă la vederea patului liber, amplasat în mijlocul acelui haos: era pregătit pentru dormit.

Cearşaful nu fusese întins cu prea multă grijă. O cană murdară de cafea zăcea lângă pat, alături de o carte lăsată deschisă, cu faţa-n jos, pe post de semn de carte. Pe cotorul cărţii erau agăţaţi ochelarii lui Verity. Probabil că dormea acolo, cel puţin uneori. Kieran nu îşi amintea să-i fi

văzut vreodată pe părinţii săi dormind separat. S-a uitat către pat acum şi s-a întrebat oare ce însemna asta.

A găsit-o pe Verity în bucătărie, aplecată spre masă şi cu o lingură plină de cereale în mână. O ridicase la nivelul gurii, încercând să îi găsească echilibrul fără să îi pese că laptele se vărsa şi se scurgea pe podea. A îndreptat lingura către Brian Elliott care a deschis puţin gura, cât să poată spune:

— M-am săturat.

— Dar n-ai mâncat nimic.

Kieran a intrat în bucătărie, iar Verity s-a uitat către el, făcându-i semn către cafeaua proaspătă, înainte să îşi întoarcă atenţia către soţul ei.

Părinţii lui Kieran obişnuiseră să concureze împreună la triatloanele locale. Acum patru ani, Brian câştigase locul al doilea la categoria peste cincizeci de ani. Verity a atins lingura de buzele soţului ei şi le-a forţat uşor să se deschidă, iar el a deschis gura ca un copil mic.

Kieran i-a privit până când Verity s-a întors către el:

— Cum a fost la „Surf and Turf”?

Kieran a ridicat din umeri. La masă, tatăl său refuza o a doua înghiţitură.

— Bine. Ai văzut-o pe Mia azi-dimineaţă?

— Nu. Te rog să mănânci, Brian. Nu e aici?

— A scos-o la plimbare pe Audrey.

Kieran şi-a verificat telefonul. Niciun mesaj nou.

Şi-a tras un scaun şi a dat la o parte o cutie, ca să se poată aşeza. Capacul nu era sigilat, iar Kieran s-a blocat când a văzut ce era înăuntru.

În cutie se aflau haine de-ale mamei sale, împăturite atent alături de ceea ce nu putea să numească altfel decât gunoi menajer pe cale de putrefacţie. Puloverul crem tricotat chiar de Verity avea acum o pată întunecată pe piept, în locul în care un pliculeţ de ceai „sângerase” direct pe lână. O coajă maronie de banană fusese îndesată în buzunarele unei perechi de pantaloni lungi.

Kieran s-a uitat o vreme, încremenit, la conţinutul cutiei, apoi a întins-o către mama sa fără să spună nimic. Verity a

aruncat o privire rapidă şi a ridicat din umeri drept răspuns la întrebarea lui tăcută:

— Ştie că ne mutăm.

Apoi s-a întors iar către Brian, cu bolul de cereale în mână:

— M-a văzut făcând bagajele şi vrea să ajute şi el, deci pune înăuntru tot ce găseşte, a explicat ea privind roată prin cameră. A stricat câteva chestii.

— Îngrozitor.

Verity nu a răspuns, doar a adâncit lingura în bol după o altă porţie de cereale.

— Mama?

— Da?

— Ar fi trebuit să îmi spui. De ce nu mi-ai spus că e aşa?

— Aveai destule pe cap. O ai pe Audrey acum. Munca.

Verity s-a uitat în ochii lui, cu calm:

— Mă pot descurca cu tatăl tău. E în regulă.

— Ba nu este, mamă. Nu este deloc în regulă. Este chiar foarte rău.

— Înţeleg de ce crezi asta.

Şi iată cum apărea din nou, cu precizie de ceasornic. *Ascultarea activă* care o pasiona atât de mult pe Verity.

Kieran a ignorat-o şi a încercat din nou:

— De cât timp dormi în cealaltă cameră?

— Nu de mult. Şi doar uneori.

Verity a renunţat să mai încerce cu cerealele şi s-a ridicat să pună bolul în chiuvetă.

— Se cam agită puţin noaptea.

Kieran şi-a dat seama că vorbeau despre Brian ca şi cum nu ar fi fost acolo. S-a întrebat ce părere ar fi avut despre asta grupul online de susţinere din care făcea parte acum Verity – putea să parieze că mama lui făcea parte din aşa ceva.

— Nu e prea târziu să găsim ceva în Sydney, mamă, a zis el. Pentru amândoi.

— Ba este. Şi am mai discutat despre asta.

— Ştiu, dar…

— O mutare în alt stat ar fi foarte dificilă pentru tatăl

tău.

— Da, dar s-ar obişnui până la urmă. Şi ar fi mai bine pentru tine. N-ar trebui să te descurci singură cu treaba asta. Mia şi cu mine am fi aproape. Şi Audrey. Ar putea fi un nou început.

Verity nu a răspuns nimic, însă Kieran simţea că ştie ce gândeşte mama lui. Verity Elliott nu-şi dorea un nou început. Îşi dorea ca lucrurile să fie aşa cum fuseseră înainte. Dar Kieran ştia că nu ar fi spus niciodată asta cu voce tare. Cumva previzibil, Verity a luat o gură de cafea şi s-a uitat la prosopul de plajă aruncat pe spătarul scaunului lui Kieran:

— Te duci să înoţi?

— Am putea să nu schimbăm subiectul?

— Nici nu intenţionam asta, s-a uitat Verity către el, din cealaltă parte a bucătăriei. Voiam să te întreb dacă reuşeşti să faci faţă situaţiei.

— O, a înghiţit în sec Kieran. Da, cred că da. În fine, toată treaba asta cu tata este…

A încercat să găsească cuvântul potrivit.

— Provocatoare? l-a ajutat Verity.

— Mda, cam aşa ceva.

Kieran voise să spună *de rahat,* dar, desigur, mergea şi asta.

— Este… a început Verity să spună ceva, apoi s-a oprit, ezitând.

Kieran a aşteptat, chiar foarte curios să afle ce voia să spună, aici, în bucătăria ei plină de cutii pe jumătate umplute cu haine pătate de gunoi, pus acolo de un bărbat care îi stătuse alături patruzeci de ani şi care o privea acum de parcă ar fi fost o străină. Verity privea ţintă şi uşor încruntată în cana ei de cafea. A urmat o tăcere lungă, în care singurul sunet a fost ticăitul ceasului de bucătărie, ce se auzea dintr-o cutie aşezată lângă blat. Apoi a tras aer adânc în piept. Când şi-a ridicat privirea, avea din nou expresia neutră dinainte.

— Să nu uităm, Kieran, că senzaţia de nesiguranţă sau de anxietate e perfect normală înainte de o mare…

A făcut o pauză când Kieran s-a ridicat brusc în picioare. Nu. Nu avea nici cea mai mică intenţie să asiste la o sesiune de *frica de schimbare e naturală,* organizată de mama lui. Mai făcuse dintr-astea, chiar mai multe, cu oameni a căror meserie era asta.

— Dacă nu vrei să vorbim despre asta, a spus el, mă pot duce să înot.

Expresia senină a lui Verity nu s-a schimbat:

— Credeam că *vorbim.*

— Chiar credeai asta?

S-au uitat unul la altul pe deasupra cutiilor. Apoi Verity a spus:

— În regulă.

Masca nu i s-a clintit de la locul ei.

— Să ai grijă în apă!

Cuvintele îi erau uşoare ca fulgii. Kieran s-a holbat la mama lui. Ea i-a susţinut privirea. Pur şi simplu nu-şi putea da seama dacă făcea mişto de el. Şi-a luat tacticos prosopul şi a ieşit din bucătărie, cu grijă să nu trântească uşa după el, în caz că mai conta asta.

— Unde se duce Finn?

Întrebarea lui Brian a plutit în aer. Verity nu s-a obosit să îl corecteze.

Ajuns la uşa din spate, Kieran a trecut peste câteva fire de nisip care îi scăpaseră şi le-a împrăştiat la ieşirea abruptă în verandă. S-a uitat către ocean, în speranţa că o va vedea pe Mia mergând desculţă prin apa mică de la mal sau întinsă pe prosop, alături de fiica lor.

Dar nici urmă de Mia. Nici de Audrey. Plaja din spatele casei lor era pustie.

Kieran şi-a scos telefonul şi i-a mai trimis un mesaj. *Unde sunteţi?*

A luat-o către plajă, pe cărarea îngustă şi bine bătătorită. S-a oprit în buza valurilor şi s-a întors să privească în jur, cu mâna streaşină deasupra ochilor.

Înspre nord, valurile îşi rostogoleau spuma pe nisip, în depărtare se vedeau două bărci care pluteau în bătaia vântului.

Înspre sud… Kieran a înţepenit.

Înspre sud, la doar câteva minute de mers, a văzut adunat un mic grup de oameni. Stăteau în picioare, nemişcaţi şi băgaţi unii în alţii, cu capetele plecate şi câinii ţinuţi strâns în lese. Cu toţii priveau ceva ce se petrecea la linia ţărmului. Putea simţi de la distanţă, pulsând cumva, nenorocirea.

Kieran ştia ce se întâmpla acolo, chiar şi fără sclipirea albastră a vreunei uniforme. Chiar şi fără ca banda poliţiei să fluture legată de ţăruşi improvizaţi, în jurul a ceea ce acum putea să îşi dea seama că era Cabana Pescarilor. În Evelyn Bay, un singur lucru putea atrage atâţia oameni pe ţărm.

Kieran a lăsat să-i cadă prosopul şi a luat-o la fugă.

Capitolul 6

Nu erau ele, se gândea Kieran în timp ce încerca să prindă viteză, dar călcâiele i se afundau în nisip. Nu Mia şi Audrey se aflau la picioarele acelei mulţimi.

Nu erau ele, căci până acum ar fi bătut cineva la uşa părinţilor săi. Lui Kieran nu i s-ar fi putut permite să stea iritat la masa din bucătăria mamei sale, în timp ce afară s-ar fi petrecut astfel de lucruri, la doar câteva sute de metri distanţă.

Nu erau ele, pentru că feţele cam uitate, dar familiare ale vecinilor, care s-au întors acum spre el, ar fi fost cu siguranţă pline de compasiune.

Nu erau Mia, nici Audrey, şi-a spus Kieran pe când se oprea, cu suflul arzându-i în piept, pentru că pur şi simplu nu ar fi putut suporta să fi fost ele.

Avea dreptate.

Mica mulţime s-a dat un pic la o parte, suficient pentru ca el să poată vedea motivul care dusese la formarea acestui priveghi tăcut. Şi nu erau ele. Nu era Mia, nemişcată şi cu părul răsfirat pe nisipul ud, cu florile albăstrii ale răcelii cadaverice pe braţele goale. Nu era Mia cea întinsă fără răsuflare pe ţărm, în uniforma aceea distinctivă, de chelneriţă, a cărei culoare portocalie devenise mai puţin strălucitoare, din cauza apei mării.

Nu era Mia. Nici măcar Olivia nu era, slavă Domnului, deşi banda din plastic a poliţiei, tremurând scânteietoare în bătaia brizei, delimita în mod clar poteca ce ducea direct către Cabana Pescarilor.

Era Bronte.

Primul gând al lui Kieran a fost unul de pură şi ruşinată uşurare. Şi-a acoperit imediat faţa cu mâinile, îngrozit că şi-ar putea da seama cineva. A răsuflat adânc.

— Se ştie ce s-a întâmplat? a întrebat-o pe femeia care stătea lângă el şi al cărei nume era sigur că ar fi trebuit să şi-l amintească.

Îşi aducea aminte de ea, aşezată pe terasa părinţilor ei,

sorbind vin când se organizau grătare. Femeia a clătinat din cap, cu părul cenuşiu umflat de vânt, în timp ce câinele trăgea în lesă.

— N-au zis. Am auzit că a găsit-o colega ei de apartament.

— Olivia? a întrebat Kieran privind către poarta Cabanei Pescarilor, acum împrejmuită cu bandă.

Femeia a încuviinţat, dar nu a mai spus nimic, privind fix către linia orizontului. Privirea lui Kieran s-a furişat înapoi la Bronte.

Fata era întinsă pe o parte, paralelă cu linia ţărmului şi cu spatele la ocean. Braţele îi atârnau moi, iar faţa îi fusese apăsată în nisip. Şuviţele atent întreţinute erau acum încâlcite şi îşi pierduseră strălucirea. Iar ochii de păpuşă îi erau închişi.

Lui Kieran îi reveni brusc în minte imaginea ei, atât de diferită de cea de acum, când fugea pe mal după pălăria lui Audrey, cu ochii înspre ocean şi râzând frustrată.

Un poliţist tânăr, pe care Kieran nu l-a recunoscut, stătea pe linia ţărmului, cu bocancii uzi şi murdari de nisip. Păzea spaţiul dintre Bronte şi curioşii care se adunaseră la o distanţă respectuoasă de ea. Stătea totuşi cu o palmă uşor ridicată, ca şi cum ar fi vrut să ţină la distanţă pe oricine ar fi încercat să se apropie mai mult. Nimeni nu mişca însă.

— N-ar fi trebuit să o ia de aici? a mormăit cineva după ce coada unui val mai puternic a udat nisipul atingând aproape marginea uniformei portocalii a fetei.

Poliţistul tânăr habar nu avea ce ar fi trebuit să facă, până şi Kieran îşi putea da seama de asta. Cel mai probabil, tipul îşi petrecuse vara căutând portofelele pierdute şi minori consumatori de alcool. Ofiţerul se tot uita, disperat, către Cabana Pescarilor şi a părut uşurat când s-a deschis în sfârşit uşa din spate şi s-a auzit o voce strigând:

— Hei! Ocoliţi naibii zona!

Un al doilea ofiţer de poliţie ieşise pe terasă şi arăta cu degetul în direcţia unui cuplu care ieşise la plimbare cu

câinele. Se desprinseseră din cercul spectatorilor şi acum încercau să scurteze drumul înapoi pe lângă poteca împrejmuită.

Kieran l-a recunoscut pe al doilea poliţist. Fusese şi el cândva ca ofiţerul tânăr şi pierdut. Cu doisprezece ani în urmă, era agentul Chris Renn, un puşti dornic să facă o figură frumoasă în prima sa misiune. Acum, la aproape patruzeci de ani şi ofiţer al poliţiei oraşului, Renn nu mai părea nici puşti, nici dornic să demonstreze ceva.

Părul lui Renn se împuţina prematur încă de pe atunci, iar capul lui complet chel acum lucea sub un strat subţire de protecţie solară. Arătase mereu în formă, iar lui Kieran îi părea evident că, la fel ca el, mergea des la sală, chiar dacă acum, cel mai probabil, trebuia să tragă mai tare decât fusese obişnuit.

Renn i-a urmărit pe cei doi cum au şters-o rapid, cu câinele trăgând tare de lesă. A dat o dată din cap şi a bombănit ceva de genul *incredibil,* apoi a dispărut înăuntru. Uşa s-a închis cu zgomot, iar pe ţărm, poliţistului tânăr i-a căzut din nou faţa.

Kieran s-a întors cu faţa către Cabana Pescarilor. Peste un gard vechi şi şubred şi o grădină nisipoasă se vedea o fereastră mică. Cel mai probabil, de la dormitorul din spate, presupunând că împărţirea casei se asemăna cât de cât cu a părinţilor săi. Deci camera lui Bronte. Aşa spusese Olivia aseară, că fereastra ei dădea înspre plajă.

A crezut că aude ceva în spatele casei, în vreo două nopţi la rând.

Olivia mai spusese şi asta.

Kieran s-a uitat la fereastră şi şi-a imaginat-o pe Bronte privind afară în întuneric. Ascultând. I-a aruncat o privire poliţistului tânăr, apoi din nou către casă. Probabil că aveau să afle toate astea de la Olivia, s-a gândit el, apoi a tresărit la auzul bipului făcut de telefonul din buzunar. L-a scos şi a citit mesajul. Mia. Un nou val de uşurare, amestecat cu bucurie.

Sunt lângă „Surf and Turf". Unde eşti?

Aproape imediat, un al doilea mesaj: *Se întâmplă ceva*

pe plajă.

A tastat un răspuns: *Ştiu, sunt aici. Vin spre tine. Vorbim când ajung.*

Răspunsul a fost rapid: *Ce se întâmplă? Ceva rău?*

Kieran s-a uitat din nou la Bronte. Era desculţă şi i se vedeau unghiile vopsite roz. Nişte alge i se lipiseră de obraz. Au fâlfâit o vreme în vânt, înainte de a se i se lipi de buze, maronii şi lucioase. Fata nu s-a mişcat.

Da.

Ceva foarte rău. Kieran s-a întors şi s-a îndepărtat puţin de mulţime, destul de neîncrezător pe picioarele sale. În timp ce păşea pe nisip, a avut senzaţia că în casă se mişcase ceva şi a tresărit. Prin fereastra de la dormitor, care fusese goală, putea vedea acum o siluetă, obturată de reflexia în geam.

Kieran a mai făcut un pas, schimbând puţin unghiul din care cădea lumina, şi a putut astfel să îl recunoască pe sergentul Renn. Ofiţerul era aplecat, cu telefonul fixat între umăr şi bărbie. Încuviinţa băţos şi părea să mâzgălească ceva într-un carneţel. A mai ascultat o vreme, apoi a închis telefonul şi s-a îndreptat de spate.

Renn a rămas apoi nemişcat, uitându-se pe fereastră, peste nisip, în largul oceanului. Apoi Kieran l-a văzut ridicându-şi o mână şi trecându-şi-o încetişor peste faţă. Nu mai e un tânăr poliţist, s-a gândit Kieran. Trecuse multă vreme de când Chris Renn încetase să mai fie aşa.

Sergentul Renn a mai rămas nemişcat un minut, poate că se gândea şi el la acelaşi lucru. Apoi s-a întors brusc şi fereastra camerei lui Bronte a rămas din nou goală, reflectând doar cerul în geam şi marea şi coama albă a valurilor care se spărgeau în spatele unei forme întunecate, departe, pe nisip.

Capitolul 7

Kieran a găsit-o pe Mia aşteptându-l în faţă la „Surf and Turf”. O avea pe Audrey în sling, lipită de piept. Uşa restaurantului era închisă, iar luminile, stinse, însă pe-afară locul începea să se aglomereze. Se formau grupuri mai mari sau mai mici şi se risipeau pe măsură ce curiozitatea trecătorilor matinali era trezită de feţele solemne şi şoaptele înfundate. Kieran s-a strecurat prin mulţime şi le-a cuprins pe Mia şi pe Audrey într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât fiica sa a scos un ţipăt.

— Scuze, micuţo, i-a spus el. Doar mă bucur foarte tare că vă văd.

A mângâiat-o pe cap, însă mâna i s-a oprit brusc. Fetiţa purta pălărioara galbenă cu flori pe care Bronte i-o pescuise din cutia cu obiecte pierdute. După felul în care Mia se juca nervos cu marginea ei, Kieran şi-a dat seama că auzise veştile.

O femeie a tuşit uşor:

— Vii de pe plajă, Kieran?

Kieran s-a întors spre femeia vopsită blond, de vârstă mijlocie, care se tot strâmba la Audrey. Era îmbrăcată în uniforma familiară, portocalie, de chelneriţă, iar Kieran a ştiut imediat, fără să fie nevoie să îi citească numele de pe ecusonul din piept, că o chema Lyn. Lucrase dintotdeauna la „Surf and Turf”.

— Da, acum am venit de acolo.

— Se spune că e vorba de Bronte?

El a încuviinţat.

Lyn a strâns puternic din buze. Apoi a scos un pachet de ţigări din buzunar şi a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de Audrey, ca să-şi aprindă una.

— Era drăguţă, a zis ea. Bronte.

— O cunoşteai bine?

Lyn a ridicat din umerii tensionaţi.

— Puţin, cred. Nu seamănă cu ceilalţi sezonieri care uită că au venit aici să muncească. Nu şi Bronte. Chiar şi în

ultima vreme, când ştia că i-au mai rămas doar vreo două săptămâni de lucru, ea continua să-şi facă toate turele. Ştia să se poarte şi cu clienţii, inclusiv cu cei dificili. Ba chiar mai ales cu cei dificili, uneori.

Lyn a tras scurt din ţigară, apoi a eliminat fumul pe nas, iar gura i s-a făcut la loc o linie subţire. A scuturat scrumul cumva în direcţia plajei:

— Acolo e al naibii de întuneric, mereu am zis asta. Nu e sigur.

Kieran şi-a amintit noaptea trecută, când stătea la mal cu Mia. Cum aveau luminile portului în spate şi fâşiile de nisip din faţa lor dispăreau în întuneric. Cum îi fusese teamă Miei să meargă prin beznă până acasă. Şi nu merseseră. Au luat-o pe alt drum. Îşi putea da seama după faţa Miei că se gândea la acelaşi lucru.

— Am discutat problema cu consiliul, a continuat Lyn, mişcând nervos din degete. Le-am spus că e nevoie de nişte becuri acolo. De două ori le-am spus asta. E în procesele-verbale de la şedinţele anuale. Dar unora dintre localnici nu le-a plăcut ideea, ştii? Ziceau că le-ar fi greu să adoarmă. Şi le-am zis, vin oameni de peste tot aici, în fine, de pe continent, ei nu ştiu cum e cu apa. Adică Bronte era din Canberra. Probabil că nici nu înota bine…

— Au piscine şi în Canberra, a spus răstit Mia.

Kieran a clipit. Era ceva neobişnuit pentru ea. Se juca din nou cu pălărioara lui Audrey, tot scoţându-i-o de pe cap şi punând-o la loc.

Lyn s-a uitat la ea printr-un văl de fum de ţigară. A arătat din cap către oceanul ale cărui valuri se spărgeau dincolo de linia copacilor:

— Aia nu e apă de piscină.

Kieran a dat din cap:

— Oricum, nu cred că Bronte ieşise să înoate, a spus el şi ambele femei s-au uitat la el. Era îmbrăcată cu hainele de lucru.

— O!

Lyn şi-a încordat muşchii feţei cu totul, în încercarea de a asimila informaţia.

— Ei bine, poate… a spus ea clipind puternic. Poate că…

Kieran se uita la Lyn, care încerca să găsească o explicaţie potrivită. Un motiv potrivit, perfect plauzibil, pentru care o tânără femeie să se aventureze în mare, îmbrăcată în uniformă, noaptea târziu. Un motiv care să le dea posibilitatea să evite recunoaşterea unei alternative apărute brusc în aer şi care atârna acolo, densă, întunecată şi grea. Niciunul dintre ei nu dorea să-i dea viaţă punând-o în cuvinte.

Astfel de alternative grele şi întunecate nu îşi aveau locul în Evelyn Bay. N-ar fi fost corect să se spună că Evelyn Bay era un loc unde nu se întâmpla niciodată nimic – se întâmplau lucruri, bineînţeles. Puteai întreba pe oricine a văzut vreo furtună acolo. Însă nu se întâmplau des, şi nu *astfel* de lucruri.

— Chiar era o fată încântătoare, a spus Lyn până la urmă. Foarte amabilă. Săptămâna trecută am făcut schimb de ture ca să-mi pot duce pisica la veterinar. Şi odată…

S-a oprit. O maşină de teren argintie îşi făcuse apariţia şi încetinise ca să poată trece pe lângă ei. Şoferul a zărit mulţimea şi, neluând în seamă locul de parcare liber de pe stradă, fix din faţa intrării, a semnalizat şi a luat-o către intrarea laterală, pentru livrări.

Kieran, Mia şi Lyn s-au dat un pas în spate, ca să-i facă loc maşinii să treacă. Placa de surf legată pe acoperişul acesteia a început să se zdruncine când maşina a intrat pe pietriş. Şoferul a tras maşina lângă uşa pentru livrări de la „Surf and Turf” şi a oprit motorul. Nu a coborât imediat, iar Kieran a zărit sclipirea unui telefon mobil la urechea lui.

Kieran nu recunoscuse maşina, dar îl ştia pe tip. Julian Wallis, şeful de la „Surf and Turf”. Kieran îl zărise cu o seară înainte, la ora închiderii, când a oprit muzica şi l-a pus pe încruntatul de Liam să dea cu mopul. Îl surprinsese faptul că unii oameni chiar nu se schimbă niciodată.

Julian avea părul la fel de gri şi tuns periuţă cum îl avusese de când îl ştia Kieran. Avea constituţia zveltă şi colţuroasă a unui alergător de cursă lungă, însă nu

drumul, ci apa fusese cea care îi şlefuise forma. Julian coordona Nippers, grupul de copii surferi salvatori încă de când era membru Kieran, şi avea genul acela de voce autoritară naturală, care încă îl făcea pe Kieran să simtă nevoia de a se alinia şi a asculta cu atenţie.

Kieran a observat că ecranul telefonului lui Julian s-a stins. Bărbatul a rămas în spatele volanului încă un minut care a părut o veşnicie, apoi a deschis portiera. Când a coborât, părea zguduit. Nu foarte tare, dar era ciudat să observi chiar şi cel mai mic semn de emoţie pe chipul pe care toată lumea îl recunoştea drept împietrit al lui Julian.

Sean spusese odată că singura diferenţă dintre Julian care câştigă la loterie şi Julian care îşi calcă câinele cu maşina ar fi o mică curbare în sus sau în jos a colţului gurii. În dimineaţa aceasta era clar în ce direcţie mergeau lucrurile. Colţurile gurii se lăsaseră clar în jos.

S-a dus să deschidă uşa laterală a restaurantului şi de-abia atunci a observat-o pe Lyn aşteptând, în uniformă, la marginea drumului.

— Lyn. Scuze, a dat el din cap, cu mintea în altă parte. Am vrut să te sun. Poţi să te duci acasă. Te anunţ ce se mai întâmplă când oi afla şi eu, bine?

— Bine.

Chelneriţa împingea cu vârful limbii dinţii cu tendinţă de îngălbenire şi chiar şi Kieran a putut auzi întrebarea pe care se lupta să nu o pună. *O să ne mai primim banii?* Ceea ce nu era deloc absurd, după părerea lui Kieran, dat fiind că se apropia sezonul mort.

Julian părea să nu fi observat. S-a întors către uşa laterală şi a înjurat în barbă în timp ce se chinuia să desfacă lacătul. A încercat din nou, cu succes de data aceasta, şi a dispărut înăuntru, însă a ieşit după un minut, cu un mănunchi mare de chei în mână. A trântit uşa, s-a urcat la loc în maşină, fără să spună o vorbă, şi a pornit în marşarier cu viteză mai mare decât ar fi fost prudent acolo. Apoi a luat-o înapoi pe drumul pe care venise.

— Cabana Pescarilor e încă a lui? a întrebat Mia.

— Da. Îi face o reducere Oliviei, pentru că e angajata lui,

şi presupun că şi lui Bronte. Cred că Chris Renn va trebui să aibă o discuţie cu el.

— L-am văzut pe sergentul Renn jos, pe plajă, a spus Kieran, amintindu-şi de silueta masivă a ofiţerului încadrată în fereastra de la dormitor. Tot el e şef?

Lyn a încuviinţat în timp ce-şi azvârlea chiştocul în şanţul nisipos.

— Cel puţin deocamdată…

Lyn a făcut brusc o pauză şi, înainte ca Kieran să o poată întreba ce a vrut să spună cu asta, şi-a îndreptat atenţia către drum şi către bărbatul cu păr negru care se apropia de ei. Acesta ţinea un telefon în mână şi tasta încruntat şi furios ceva în mers.

— O, Doamne, şi-a dat Lyn ochii peste cap. Încă unul care n-o să fie prea bucuros. Îi place rutina. Şi acum va fi nevoit să meargă la bibliotecă. George!

Lyn a strigat către el văzându-l cum urcă treptele de la intrarea principală în „Surf and Turf”, neştiind încă ce se întâmplă. Şi-a ridicat capul, surprins, când uşa închisă i-a zăngănit în mână.

— Mi-e teamă că e închis, George dragule.

Bărbatul a clipit, iar Kieran l-a recunoscut astfel pe clientul cu laptop pe care îl servise Bronte cu o seară înainte. Părea să aibă şi azi cu el laptopul, doar că acum acesta era vârât într-un fel de ghiozdan din piele, ponosit, atârnat de-a curmezişul pe piept. Îşi ridicase gulerul de la geaca subţire, din cauza brizei, şi avea la subraţ, cumva necaracteristic pentru el, un ziar adevărat, tipărit. Faptul că nu era mai în vârstă de patruzeci şi un pic de ani şi că avea toate ştirile lumii la dispoziţie în telefonul din palma celeilalte mâini făcea ca acel obiect cu totul inocent să pară o excentricitate nostalgică.

— De ce e închis? a întrebat-o el pe Lyn, trăgând cu ochiul prin ferestrele întunecate ale localului.

Kieran a văzut-o pe Mia cum îl priveşte uşor nedumerită.

— A fost un accident. Pe plajă, a spus Lyn. S-a întâmplat ceva cu Bronte.

Auzind asta, bărbatul s-a întors către ea:

— Serios? E teafără?

— Nu, a răspuns Lyn cu vocea sugrumată şi şi-a aprins o altă ţigară. Nu. Sergentul Renn e acolo acum.

Bărbatul s-a uitat la ea, apoi a încuviinţat încet, înţelegând ce voia să spună. Şi-a trecut ziarul sub celălalt braţ şi şi-a scos din nou telefonul, să tasteze ceva, însă cu altă intenţie de data asta şi cu o expresie sobră în timp ce derula imaginile pe ecran. Kieran îl privea lung, când Mia i-a atins uşor braţul şi i-a arătat ceva peste drum.

Ash, cenuşiu la faţă şi atât de grăbit încât câinele său trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el, mergea cu ochii în pământ şi telefonul la ureche. După un moment de tăcere, a lăsat mâna jos şi s-a holbat încruntat la ecran.

— Ash! l-a strigat Kieran.

Ash s-a oprit. A clipit ca şi cum ar fi uitat pentru o clipă că prietenii lui se întorseseră în oraş, apoi şi-a schimbat direcţia şi s-a îndreptat către ei.

— Aţi auzit de Bronte? a întrebat el înainte de a ajunge lângă ei. Nu reuşesc să dau de Liv.

— Renn e la cabană, i-a răspuns Kieran. Dar pe Liv nu am văzut-o. Poate e la secţie.

— Corect.

Ash nu părea prea mulţumit nici de răspunsul ăsta şi s-a scărpinat pe falca nerasă:

— Am auzit că Liv a găsit-o.

— Pe Bronte? a zis Mia. Credeam că s-a dus la mama ei azi-noapte.

— Da, s-a dus. Chiar eu am lăsat-o acolo.

Ash a clătinat din cap şi şi-a verificat din nou telefonul. Ecranul era tot gol.

— Deci, mda, habar nu am.

Ash a ridicat ochii şi a văzut că bărbatul de pe trepte încetase să mai caute în telefon şi asculta ce vorbeau.

— Isuse, George, ne laşi naibii să vorbim?

Ash i-a aruncat tipului privirea aia ucigătoare care îi făcea de obicei pe aproape toţi ceilalţi să se uite imediat în altă parte. Dar nu şi pe tipul ăsta, a observat Kieran cu surprindere. El i-a susţinut privirea lui Ash o vreme, după

care a ridicat din umeri şi s-a întors la telefonul său.

— O, Doamne, săraca Liv! a zis Mia. Vă daţi seama cum a fost pentru ea? Să-şi găsească colega aşa? Mai ales după cele întâmplate cu Gabby.

— Dar nu seamănă cu ce s-a întâmplat cu Gabby totuşi, a spus Kieran. Adică…

În primul rând, corpul lui Bronte era chiar acolo, lângă ei. Nu şi-a terminat gândul cu voce tare. Ar fi preferat să nici nu-l fi început.

— E aceeaşi plajă, a spus Mia.

Asta era adevărat, a gândit Kieran. Dar era o întindere mare de nisip.

— Şi era tot în perioada asta a anului.

— E o tragedie, asta este, a spus Lyn după ce şi-a aprins o nouă ţigară şi a tras cu poftă un fum. Bronte era un suflet minunat. Şi plaja asta e al naibii de întunecoasă. Era de aşteptat să se întâmple accidentul ăsta.

Rămăsese deci la părerea ei, s-a gândit Kieran.

— Accident sau nu, a intervenit bărbatul de pe trepte, care citea acum ceva pe telefon, se pare că a fost văzută cu cineva.

— De unde ştii? s-a răstit Ash.

— Evelyn Bay Online Community Hub[3], s-a uitat bărbatul la Ash. Presupun că nu eşti familiarizat cu forumul EBOCH, nu-i aşa?

— Nu, chiar a râs Ash. Dacă aş fi curios ce zic mamaia şi prietenele ei despre ridicarea gunoiului de săptămâna trecută, m-aş duce la azilul de bătrâni şi le-aş întreba direct.

— Ai şi tu dreptate, a ridicat bărbatul din umeri, cu ochii încă ţintă la Ash. Deşi, personal, mi se pare destul de interesant să aflu ce subiecte îi pasionează pe oameni într-atât încât să se plângă de ele.

O tensiune ciudată, pe care Kieran nici măcar nu a apucat să o sesizeze, s-a simţit între cei doi.

— Scuze, amice, a întrebat Kieran înainte ca Ash să poată răspunde. Ziceai că Bronte a fost văzută cu cineva?

[3] Forumul comunității online din Evelyn Bay *(N. t.).*

Se ştie cu cine?

Bărbatul şi-a consultat ecranul, apoi a clătinat din cap:

— Nu încă.

Şi-a băgat telefonul în buzunar şi a coborât treptele:

— Dar mai stai cinci minute.

Ash părea să fie pe punctul de a mai spune ceva, când i-a bâzâit telefonul. L-a scos din buzunar şi o uşurare vizibilă i-a luminat faţa. Kieran a văzut cum i se schimba expresia pe măsură ce citea mesajul.

— Rahat! a respirat el în timp ce mai citea o dată.

Ce? a vrut Kieran să-l întrebe, însă deodată i-a apărut în minte imaginea lui Bronte. Intrată în mare până la genunchi. Ţinând în mână cutia cu obiecte pierdute. Zăcând complet nemişcată pe nisip. Şi brusc nu şi-a dorit să fie el cel care punea întrebarea.

— Rahat! a spus din nou Ash şi a întors ecranul astfel încât Kieran să poată citi mesajul. E de la Sean. Zice că acela care a fost văzut cu ea e Liam.

Capitolul 8

— O, Doamne! a rupt Lyn tăcerea. Liam.

A expirat numele într-o pâclă de fum de ţigară şi toţi au privit către ferestrele întunecate de la „Surf and Turf”, unde cu douăsprezece ore în urmă Liam întorcea hamburgeri pe plită, iar Bronte servea la mese. Kieran a aşteptat un val de dezaprobare, uimirea sufocată a lui *nu-se-poate-el-n-ar-face-niciodată-aşa-ceva,* însă buzele lui Lyn au rămas lipite de filtrul ţigării. A tras un fum profund şi tacticos.

Ash a rămas cu ochii în gol către ecranul telefonului, jucându-se cu degetul aiurea pe ecran, iar Mia şi-a făcut de lucru cu curelele slingului, întărindu-i din nou legăturile lui Audrey.

Gândurile lui Kieran continuau să zboare haotic la noaptea trecută. La băuturi, la discuţii, la gestul frumos al unei chelneriţe şi în sfârşit la acel moment anume la care se întorceau mereu.

Dacă omori pe cineva meriţi tot rahatul care urmează – plutiseră cuvintele lui Liam afară din bucătărie, prin ferestruica de servire.

Undeva în sufletul lui Kieran, îngropat adânc sub straturi vechi de vinovăţie, un vierme rău pulsa şi se rostogolea de colo colo. A inspirat şi expirat o dată, apoi a spus:

— Cred că ar trebui să aşteptăm până aflăm mai multe, a spus el tare, pentru că a simţit că cineva trebuia să spună asta.

Au aflat repede mai multe. Şoaptele şi zvonurile şi exclamaţiile înfierbântate începuseră deja să umble din gură-n gură până când, cu goluri şi hopuri, povestea a început să se lege.

Ora închiderii la „Surf and Turf” era gravată în piatră, iar noaptea trecută nu făcuse excepţie de la regulă. La unsprezece, muzica fusese oprită, clienţilor li se arătase

uşa, iar mopurile şi periile de frecat îşi făcuseră apariţia pentru jumătatea de oră de ordine şi curăţenie de noapte.

Însă, fiind sfârşitul verii, iar Julian Wallis un om cumsecade, angajaţilor din restaurant şi din bucătărie li se dăduse voie să plece pe rând, mai devreme, în funcţie de cum îşi termina fiecare sarcinile.

La 23:13, Liam Gilroy fusese înregistrat de camerele de supraveghere de pe strada principală stând pe trotuarul pustiu, nu departe de intrarea în restaurant. După două minute şi patruzeci de secunde în cadru apărea Bronte Laidler. Se oprise la câţiva paşi distanţă de Liam. Păreau să fi vorbit ceva. Liam arătase cu mâna în direcţia maşinii sale, o Holden albă, veche de cinci ani. Bronte încuviinţase. La patru minute şi şase secunde după ce apăruse prima dată pe camere, Liam urcase la volan, Bronte se aşezase pe locul pasagerului şi amândoi închiseseră portierele. Maşina ieşise din cadru. Iar alte camere care să surprindă ceea ce se întâmplase după aceea nu mai existau.

Puţin după 23:30, vecina care cumpărase cu treizeci şi opt de ani în urmă casa din stânga Cabanei Pescarilor, pentru un preţ care acum ar părea mărunţiş, se ridicase de pe canapea în timpul distribuţiei de la sfârşitul unui film cu James Bond şi se dusese la fereastră, să tragă mai bine perdelele. În timp ce unea bucăţile de pânză, observase că pe stradă era parcată o maşină care nu aparţinea niciunuia dintre vecinii apropiaţi. De culoare deschisă, asta era tot ce îşi putea aminti.

După vreo douăzeci de minute, aceeaşi vecină – după ce se spălase pe dinţi şi pornise alarma ceasului – deschidea uşa din spate ca să îşi lase afară corcitura de terrier ca să îşi dezmorţească pentru o ultimă dată picioarele. În timp ce aştepta, i se păruse că aude ecourile unor voci aduse de vânt din direcţia plajei.

Nu se putea hotărî dacă erau voci de bărbat sau de femeie, nici care era subiectul conversaţiei. Dar insistase că fuseseră nişte oameni care vorbeau. Nimic mai mult. Nu se certau şi cu siguranţă nu era vorba despre vreo bătaie,

pentru că, altfel, ca membru activ al Poliţiei Civile Comunitare din Evelyn Bay, ar fi ţinut cont de instructaje şi ar fi chemat poliţia.

Oricum, până îşi chemase câinele înapoi înăuntru şi se băgase în pat, deja uitase povestea. Şi-o amintise de-abia a doua zi dimineaţă, când sergentul Chris Renn îi bătuse la uşă şi o întrebase cât de bine o cunoştea pe tânăra chelneriţă care locuia în casa de alături.

Telefonul lui Ash a sunat, într-un târziu.

— În sfârşit! a spus el, iar faţa i s-a destins a uşurare văzând fotografia Oliviei apărând pe ecran.

S-a întors cu spatele către „Surf and Turf” şi şi-a dus telefonul la ureche:

— Eşti bine? Unde eşti?

Ash a ascultat.

— Nu, nu face asta! a răspuns el aruncând o privire către mulţimea în creştere de acolo. Uite, Sean este în port. Mai degrabă du-te acolo, vin şi eu.

A terminat de vorbit şi s-a întors către Kieran şi Mia.

— Mergeţi şi voi? Nu prea mi-a plăcut vocea lui Sean şi poate Liv va avea nevoie de ceva.

Kieran s-a uitat la Mia, care încerca să o liniştească pe Audrey, uşor agitată.

— Îi e foame, a zis ea. Duceţi-vă voi. Şi spuneţi-i lui Liv că o s-o sun. Găsesc un loc să mă aşez şi să o hrănesc şi…

Mia s-a oprit ezitând. Şi ea, şi Kieran au privit în jos pe drumul care ducea acasă. Pe lângă Cabana Pescarilor, pe lângă banda poliţiei. Pe lângă ceea ce i se întâmplase lui Bronte pe ţărm.

Kieran a schiţat un gest de nelinişte:

— Şi eşti OK dacă te întorci singură?

Oare *el* era OK?

— Mda, a ridicat Mia din umeri. Adică da. E ziua în amiaza-mare. Sunt o mulţime de oameni în zonă. Poliţia trebuie să fie încă acolo.

— Aşa cred şi eu.

— Mda, s-a încruntat ea. Deci cred că sunt în regulă.

Da?

S-au uitat unul la altul, căutând graniţa precisă dintre prudent şi exagerat.

— Merg eu cu tine, a spus deodată Lyn.

Şi-a terminat ultima ţigară şi a strivit-o pe jos.

— Oricum merg în direcţia aceea, a continuat.

— Serios? a întrebat Mia. Nu te deranjează să faci asta?

— Nu e nicio problemă.

Lui Kieran i s-a părut că era sinceră când spunea asta. Interesant. Lyn, care de-abia dacă mai scosese vreo vorbă de când fusese menţionat prima dată numele lui Liam, nu era îngrijorată.

Ash pornise deja către Olivia.

— Hai să mergem, i-a zis el lui Kieran. Ne aşteaptă Liv.

S-au îndepărtat de oraş, fiecare cu gândurile lui. Când au trecut pe lângă secţia de poliţie, Kieran a văzut că cele câteva locuri de parcare din faţă, precum şi cele de pe drum erau acum ocupate de maşini de patrulare şi de alte vehicule neinscripţionate. *Întăriri de la Hobart,* s-a gândit el.

— Oare îi dau un şut în fund lui Renn? a întrebat Kieran, amintindu-şi de ceea ce începuse să spună Lyn mai devreme.

— Toată secţia o să primească un şut în fund, a răspuns Ash. Reduceri bugetare. Cred că vor să trimită vreo doi poliţişti de la Port Osborne peste vară, dar iarna n-o să mai fie nimeni în permanenţă pe-aici. Am auzit că Renn a fost foc şi pară din cauza asta. S-ar fi putut duce la Port Osborne, dar a preferat să-şi dea demisia.

— Ce? Pleacă de tot?

— Da, luna viitoare, când se închide secţia de aici. Se mută pe continent. O să lucreze la firma de transport marfă a fratelui său.

— O să fie o mare diferenţă.

— Mda. Dar să ştii că îl înţeleg. Nu a fost singurul care s-a supărat pe treaba asta cu închiderea secţiei. Mama e în Poliţia Comunitară şi au făcut tot felul de petiţii, dar nu s-a putut face nimic. Dar ştii cum stau lucrurile. Era doar

Renn cu câte un băgător de seamă pe care i-l trimiteau peste vară. Probabil că nu merita factura la curent.

La orizont s-a ivit portul, cu apa sclipind în lumina dimineţii târzii. Ash a părut să mediteze o clipă.

— Deşi, după noaptea trecută, cine ştie?

Portul era aproape pustiu. Câteva ambarcaţiuni deja pregătite pentru somnul din sezonul rece stăteau cu prelatele aruncate peste punţi, ca nişte giulgiuri.

Kieran a zărit imediat *Nautilus Blue.* Sean stătea lângă cârmă, cu braţele încrucişate, şi privea în larg. Sean avusese mereu o familie unită, chiar şi înainte de furtună. Kieran ştia prea bine asta. Însă după aceea Liam, în vârstă de şapte ani, se lipise zdravăn de el, ca reacţie la moartea tatălui său. Iar Sean, care de-abia împlinise optsprezece ani pe atunci şi era la fel de zdruncinat, se lipise şi el de copil.

Lui Kieran i se părea interesant că Liam fusese văzut pe camere împreună cu Bronte. Secretomania lui Julian de mai devreme, de când acesta se oprise la „Surf and Turf", căpăta un nou sens acum.

În anii care au urmat furtunii, Julian îi făcuse cu gentileţe curte mamei lui Liam, Sarah, iar ăsta a fost unul dintre puţinele efecte pozitive ale acesteia. Iar cruzii lăstari ai idilei lor nehotărâte – *o să se? n-o să se?* – încântaseră tot oraşul într-o iarnă lungă. Până la urmă, cei doi *s-au,* într-un final fericit sărbătorit cu mare bucurie, iar la trei ani de când îşi pierduse tatăl, Liam a primit un tată vitreg.

Din câte ştia Kieran, Julian se dedicase noilor sale îndatoriri de tată vitreg cu aceeaşi onestitate cu care aborda orice nouă provocare şi, oarecum spre surpriza celorlalţi, îi câştigase încrederea lui Liam. Probabil contase şi faptul – iar aici Kieran şi-l aminti pe Julian cocoşat şi încordat, mai devreme, în maşina lui, în faţă la „Surf and Turf" – că lui Julian chiar îi păsase, sincer, de fiul său vitreg.

Sean i-a zărit primul pe Kieran şi pe Ash apropiindu-se şi i-a spus ceva Oliviei. Aceasta stătea aşezată pe doc,

complet nemişcată şi cu faţa în jos. Şi-a înălţat imediat capul şi, până să se ridice în picioare, Ash a făcut trei paşi de uriaş şi era deja lângă ea. S-a întors către el şi, fără să spună un cuvânt, şi-a îngropat faţa în umărul lui. Kieran şi-a dat seama că plângea în hohote după felul în care se cutremura. Ash a înconjurat-o cu braţele şi a aşteptat.

— Ce se întâmplă cu Liam? l-a întrebat încet Kieran pe Sean în timp ce urca la bord.

— E la secţie cu Sarah. Julian a chemat un avocat de la Hobart.

Kieran a aşteptat să continue, însă Sean s-a întors privind în gol către apă. Pe doc, Ash îi şoptise ceva Oliviei, care i-a răspuns înfundat.

— Eşti OK? l-a întrebat Kieran pe Sean.

— Da, nu ştiu…

Şi-a trecut o mână peste obraz.

— Doamne, e totul atât de nedrept! Ce se vorbeşte în oraş?

— Nimic important.

— Da, sigur, a spus Sean întorcându-se cu spatele la apă. Îmi imaginez.

Kieran s-a uitat la Olivia, care îşi ştergea faţa cu un şerveţel. Ash o mângâia pe spate.

— Îşi uitase covoraşul de yoga, i-a spus Ash încet lui Kieran, iar Olivia s-a uitat în sus.

— Aşa ai găsit-o pe Bronte? a întrebat-o Kieran şi fata a încuviinţat.

— Mama nu dormise prea bine, aşa că ne-am gândit să ne ducem la cursul de dimineaţă. De obicei nu mai găsim covoraşe disponibile, aşa că am trecut pe acasă în drum. Mama a rămas să aştepte în maşină… O, Doamne! şi-a pus Olivia mâinile la ochi. Vă puteţi *imagina* cum ar fi fost să vină mama cu mine şi să o vadă?

Numai gândul ăsta părea să-i taie picioarele.

— Voiam doar să intru şi ies repede, însă uşa de la dormitorul lui Bronte era deschisă, ceea ce era ciudat, deoarece era încă devreme. Şi nici nu se auzea prin casă, aşa că…

Olivia s-a oprit. Nu se mai auzea decât apa lovindu-se de bărci şi chemările îndepărtate ale pescăruşilor.

— M-am uitat la uşa din spate şi mi-am dat seama, după clanţă, că era descuiată. Aşa că am ieşit să văd dacă îşi bea cafeaua sau ceva.

A privit către şerveţelul storcoşit:

— Zăcea lângă apă. Era încă în hainele de lucru. Probabil a fost acolo singură, toată noaptea.

A urmat tăcere.

— Liv, a spus Sean pe un ton jos şi cu ochii în continuare la valuri, a zis cumva Renn ce cred ei că s-a întâmplat?

— Nu, a clătinat Olivia din cap. Dar am surprins o discuţie la secţie, iar unul dintre poliţiştii de la Hobart spunea că ei cred că Bronte a rămas pe plajă cel puţin cinci sau şase ore, de aceea cred că au vrut...

Olivia s-a uitat către Sean, dar acesta nu s-a întors cu faţa spre ea.

— De aceea au vrut să vorbească cu Liam.

— Înţeleg, a răspuns Sean, în timp ce o umbră îi traversa chipul. Au întrebat şi despre altceva sau doar despre Liam?

— Au fost şi altele. Au vrut să afle dacă Bronte avea vreun iubit. Le-am spus despre tipul cu care s-a văzut mai demult, în vară.

Olivia s-a uitat către Ash:

— Îl mai ştii? Turistul ăla? Marco cumva. Nu-mi amintesc numele lui de familie.

— Spaniolul ăla care scotea toate zgomotele alea în pat? a dat Ash din cap. Nu mi-aş fi amintit nici măcar prenumele lui. Am reuşit să mi-l scot complet din minte.

Felul în care Ash a spus-o l-a făcut pe Kieran să-şi dea seama că de fapt îşi amintea destul de bine de tipul ăla.

— Era portughez, nu spaniol, a zis Olivia privind în jos. Dar cred că nu contează, e plecat oricum de săptămâni întregi.

— O avea vreo legătură cu faptul că Bronte auzea acele zgomote noaptea? a întrebat Kieran. Poate că mai venea la ea? Poate că voia să o sâcâie?

Sean şi-a întors privirea la gândul ăsta, iar Olivia s-a încruntat şi a dat din cap:

— Cred că a plecat înainte ca povestea aceea să înceapă, însă poliţiştii au fost foarte interesaţi să afle de ce Bronte nu făcuse totuşi o sesizare. Sau eu. Adică, Doamne, a spus Olivia frecându-şi din nou ochii, le-am zis că îmi pare enorm de rău că nu am făcut-o.

Ash s-a încruntat la rândul lui:

— N-ai greşit cu nimic, Liv.

— Nu?

O pală de vânt a trecut prin port făcând catargele goale să şuiere şi să se clatine.

— Dacă aş fi fost acolo…

Ash a dat hotărât din cap:

— Nu. Dacă ai fi fost acolo noaptea trecută, nu poţi să ştii ce s-ar fi întâmplat.

— Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mda, sau poate că da.

Au tăcut toţi trei. Kieran asculta cum scârţâia docul în timp ce ambarcaţiunile se legănau şi îşi schimbau mereu poziţia. Dincolo de copaci, se zărea roşul cărămiziu al secţiei de poliţie.

— Tu stai cu mama ta în fiecare seară de sâmbătă? a întrebat el.

— În ultima vreme, da. Dacă nu lucrez, ne uităm la un film sau ceva. Iar dimineaţă mergem la yoga.

— Deci e posibil să se fi ştiut că asta este o rutină? a continuat Kieran. Că Bronte urma să fie singură acasă?

Olivia a încremenit:

— Da. Cred că unii oameni ştiau.

— Se ştie, Liv, a purtat vântul către ei vocea lui Sean, încă privind în altă direcţie. Cei mai mulţi dintre cunoscuţii tăi ştiu asta.

Olivia s-a holbat încordată la el. Apoi a început să clipească puternic:

— O, Doamne, ar fi trebuit să…

— Încetează, a spus Ash hotărât. Încetează imediat.

Olivia a tăcut, însă Kieran ştia la ce se gândea.

Drumul neumblat. Avea şi el o groază de astfel de gânduri şi nu duceau niciodată la ceva bun.

— Ash are dreptate, a zis el şi Olivia şi-a ridicat privirea. Ştiu că ştii asta, Liv, dar e adevărat. Mia şi cu mine am stat pe bancă douăzeci de minute azi-noapte. Dacă ne-am fi întors de-a lungul plajei în loc să…

Kieran s-a oprit, amintindu-şi de drumul spre casă. Atât de întunecat şi tăcut până când, deodată, nu a mai fost aşa.

— Ce? a întrebat Sean.

— Am văzut o maşină. Azi-noapte. A trecut mult prea repede, nu departe de Cabana Pescarilor.

— Ce fel de maşină?

Deşi întrebarea era exact asta, Kieran putuse auzi, clar şi răspicat, adevărata întrebare a lui Sean: *Era Holdenul alb, vechi de cinci ani, al lui Liam?* Kieran nu avea răspunsul corect.

— Nu ştiu sigur, a zis el cu sinceritate.

Sean s-a încruntat. Nici el nu ştia răspunsul corect, s-a gândit Kieran.

— Ar trebui să îi spui asta sergentului Renn.

Vocea lui Ash sunase ciudat de subţire şi Sean i-a aruncat o privire scurtă, încercând să-şi dea seama ce e cu tonul acela. Ash s-a făcut că nu observă.

Kieran s-a uitat când la unul, când la altul. Nici el nu reuşea să îl citească pe Ash, ceea ce era cam neobişnuit.

— Da, a spus el. O să-i spun.

Sean şi-a întors din nou privirea către orizont, cu capul aplecat într-un fel care lui Kieran îi sugera că se gândea la ceva. Într-un sfârşit a zis:

— Auziţi, băieţi, în legătură cu Liam…

Soneria telefonului Oliviei l-a întrerupt. Au aşteptat cât ea a răspuns, a ascultat şi a încuviinţat de câteva ori.

— OK, mulţumesc.

A închis încruntată:

— Era Chris Renn. Vrea să mă întorc acasă.

Ash s-a uitat la ea:

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Părea… Nu ştiu sigur, a dat Olivia din cap. Mai bine mă duc acolo.

— Stai puţin, a spus Sean în timp ce ea se ridica în picioare. Ziceam despre Liam…

A aşteptat ca toate perechile de ochi să se întoarcă spre el:

— Liam nu ar face aşa ceva. Aţi înţeles? Nu ar face.

Olivia îl ţinea de mână pe Ash, fără să se uite direct în ochii lui Sean. Atmosfera, şi aşa ciudată, luase deodată o întorsătură de-a dreptul stranie şi stânjenitoare. Sean l-a privit pe Kieran:

— I-ai auzit vorbind azi-noapte, pe Liam cu Bronte, nu-i aşa? Nu se certau, nu strigau unul la altul. A zis Liam ceva ce ar fi putut da de gândit?

A aşteptat până când Kieran a negat dând din cap.

— Deci, dacă Renn sau altcineva întreabă, a continuat Sean, le poţi spune asta?

Kieran a ezitat o clipă.

— Cred că le pot spune ce am auzit. Dar, frate, să ştii că eu nu prea…

— Dar i-ai auzit. Adică, dacă Liam s-ar fi comportat ciudat sau agresiv sau aşa ceva, ai fi observat, nu? Dar n-ai observat. Ai zis cu gura ta că era în regulă azi-noapte. Deci tot ce te rog e să spui asta poliţiei. Frate, te rog…

Vântul a făcut din nou bărcile să se legene şi să scârţâie. Kieran s-a uitat la prietenul său şi în minte i-a revenit imaginea lui Liam.

Nu acel Liam de noaptea trecută, îmbufnat, cu şorţul pătat de grăsime şi cu mopul în mână. Ci Liam de acum doisprezece ani. Era încă un băieţel pe-atunci, şi era îmbrăcat cu o cămaşă neagră cumpărată special pentru acea ocazie. Când i se puseseră în mâini flori ca să le arunce peste sicriul tatălui său, Liam începuse să plângă. Lacrimile îi şiroiseră până sub bărbie şi se îmbibaseră în gulerul tare.

— Kieran? îl imploră Sean. Dacă întreabă poliţia?

Kieran a făcut un efort să se gândească din nou la Liam, dar mintea i-a fugit acum la Sean. Nu Sean cel de la

înmormântare totuşi. Ci cel de cu câteva zile înainte. Stăteau în camera de zi a lui Kieran, aveau optsprezece ani şi se găseau faţă în faţă pentru prima dată după furtună.

A fost un accident, începuse Kieran să spună. Undeva în casa care acum părea prea mare se aflau Verity şi Brian, atât de schimbaţi şi de tensionaţi acum, deşi tăcuţi. Kieran se forţase să mai încerce o dată. Se forţase să vorbească, cu toate că ştia că nu existau suficiente cuvinte pe lume ca să îndrepte lucrurile. Şi ura asta la fel cum se ura şi pe sine.

Sean îl oprise.

Ştiu, frate. E în regulă.

Sentimentul de uşurare fusese orbitor.

Kieran s-a uitat la Sean cel de acum. Prietenul său încă îl aştepta să răspundă.

— Ascultă, dacă întreabă poliţia…

Puntea a gemut sub greutatea lui Ash, care îşi schimbase poziţia, însă Kieran n-a dat atenţie. Ash ştia cum stăteau lucrurile. Indiferent care era problema lui, va trebui să şi-o depăşească.

— Dacă întreabă poliţia, da, o să le spun asta.

— Mulţumesc, a schiţat Sean un mic zâmbet. Mulţumesc, frate. Probabil că nu va fi suficient să îl scoată din rahatul ăsta, dar poate ajută.

Kieran se îndoia chiar şi de asta.

— Nicio problemă.

— Ştiu că Liam poate fi un pic… a început Sean, dar s-a oprit şi a ridicat neputincios din umeri. Dar îţi sunt recunoscător că faci asta pentru el.

Ştiu, frate. E în regulă.

Nu pentru Liam o făcea, însă Kieran nu s-a mai obosit să precizeze asta.

Capitolul 9

Kieran şi-a închipuit că Ash şi Olivia vor vrea să meargă singuri către Cabana Pescarilor, însă, când a rămas în urmă ca să-i lase în faţă, Ash l-a aşteptat.

— O iei tot pe-aici, nu?

Kieran a încuviinţat. Mia trimisese un mesaj să-l anunţe că ajunsese în siguranţă la casa părinţilor lui. Nu-şi făcuse cu adevărat griji că s-ar fi putut întâmpla ceva, însă tot a răsuflat uşurat.

L-au lăsat pe Sean îmbrăcându-şi costumul de scafandru.

— Te duci la epavă? l-a întrebat Kieran mirat.

Sean ridicase din umeri, cu faţa îndurerată:

— Nu cred că norvegienii vor vrea să amâne din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Sunt în regulă, serios, a spus el când l-a văzut pe Kieran aruncând o privire către buteliile de oxigen. Poţi să le verifici şi tu dacă simţi nevoia.

Kieran i-a urmat pe Ash şi pe Olivia. Au ieşit din port şi au intrat pe drum. Nimeni nu a sugerat să o fi luat pe plajă.

— Deci Liam, a spus Ash imediat cum au ajuns pe drum.

Vântul aducea nisip care le trosnea sub picioare. În spatele lor, Sean şi *Nautilus Blue* dispăruseră de mult din raza vizuală, însă Ash a vorbit tot pe un ton discret.

— Chestia cu Liam…

Ash s-a oprit din nou. Îşi căuta cuvintele.

— Uite. Am înţeles. E nepotul lui Sean. Sunt apropiaţi. Dar nu trebuie să cădem în capcana de a spune despre el lucruri pe care nu vrem să le spunem.

— Nici nu intenţionam să fac asta, frate, a spus Kieran. De ce? E ceva ce nu ştiu în legătură cu el?

— Nu, a negat repede Ash, clătinând din cap. Nu zic asta. Zic că, în fine, Liam e cam dobitoc, asta nu e un secret. Dar hai să fim realişti. Eram toţi aici când a lovit furtuna, ştim toţi despre ce context nenorocit vorbim aici. Deci, da, poate că Sean are dreptul să ceară o favoare şi,

da, poate că merită să o primească.

Au cotit odată cu drumul şi Kieran a zărit în depărtare Cabana Pescarilor. Pe drum, în faţa ei, erau parcate două maşini de poliţie.

— Dar ce a fost a fost, a spus Ash. Lucrurile alea nu se vor mai schimba niciodată. Aşa că haideţi să nu ne lăsăm antrenaţi într-o direcţie care nu ne place.

A urmat o pauză mică.

— Niciunul, da?

Kieran nu s-a putut abţine şi i-a aruncat o privire scurtă Oliviei. Ea nu a reacţionat, dar se pricepuse mereu să-şi controleze reacţiile mai bine decât el.

Fusese o dimineaţă foarte lungă. Se putea gândi la peste cincizeci de motive serioase pentru care Olivia să fie pe cât de tensionaţi erau umerii şi gâtul ei. Nu o cunoştea atât de bine cât să poată spune la ce se gândea ea acum. Însă lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa. Iar Kieran s-a trezit întrebându-se, pentru prima dată după mulţi ani, cât de multe ştia de fapt bunul său prieten Ash despre ziua furtunii.

Fusese o vară lungă. Odată terminate examenele de sfârşit de liceu, Kieran şi Sean se aruncaseră în petreceri înecate în alcool. În acel an, vremea bună adusese cu ea foarte mulţi turişti, inclusiv multe adolescente plictisite care ar fi preferat să se afle oriunde altundeva decât în vacanţă în Tasmania cu părinţii lor. Kieran o luase ca pe o îndatorire civică personală să încerce să le înveselească pe acele fete, aşa că oriunde se ivea un loc cu muzică şi râuri de bere, pe plajă, într-o parcare de rulote sau în casa închiriată a cuiva, era şi Kieran pe-acolo, urmărind de obicei şi apusul, şi răsăritul soarelui prin ochii împăienjeniţi.

Ash îi fusese tovarăş, desigur, deşi el renunţase la şcoală. Când elevii şcolii secundare din Evelyn Bay terminau clasa a zecea, sistemul de educaţie al statului hotărâse ca toţi cei care doreau să îşi termine liceul trebuiau să-şi dezgroape abonamentele de autobuz şi să-şi

petreacă ultimii doi ani de şcoală pe drumul dus-întors până la cel mai apropiat colegiu.

Ash, care, în primii zece ani de şcoală nu trebuise să facă vreodată vreun efort deosebit pentru a se găsi printre cei mai buni din clasă, se dusese să-şi viziteze tatăl şi se întorsese cu convingerea că un drum de nouăzeci de minute cu autobuzul şcolar era potrivit doar pentru idioţii care nu aveau ceva mai bun de făcut. Nimeni nu îl putuse face să se răzgândească, aşa că educaţia formală a lui Ash luase atunci sfârşit.

Ash spunea deseori că acei doi ani care au urmat au fost minunaţi. În fiecare dimineaţă le făcea cu mâna, zâmbind, lui Kieran şi lui Sean, când autobuzul pleca. Apoi făcea stânga-mprejur şi se ducea la serviciu. Îşi găsise de lucru la o pepinieră şi descoperise rapid că se pricepea foarte bine la asta, aşa se apucase de grădinărit pe cont propriu. Au început să apară banii. Nu grămezi, însă mai mulţi decât aveau Kieran şi Sean. Iar partea cea mai bună, spunea Ash, era libertatea. Faptul că îşi putea petrece timpul aşa cum dorea. Poate că aşa era, însă lui Kieran i se părea că, de multe ori, ceea ce îşi dorea Ash să facă era ca seara să se învârtă prin jurul staţiei de autobuz şi să-şi aştepte prietenii la întoarcerea de la şcoală.

Lui Kieran, vara furtunii îi păruse un fel de reuniune, acum, că lăsaseră în sfârşit în urmă sala de clasă. Lucrau toţi. Ash clocise ideea să-şi lanseze propria afacere de peisagistică şi muncea pe brânci ca să facă din grădina bunicii sale o lucrare de referinţă. Kieran şi Sean lucraseră pentru fraţii lor mai mari, ca în fiecare an. Finn şi Toby luau foarte în serios afacerea cu scufundările şi era muncă grea acolo – „Salariu minim pentru spetit maxim”, cum obişnuia să i se plângă Kieran lui Verity, deşi ştia şi el că nu era chiar aşa.

Şi Olivia fusese acolo. La plajă, în costum de înot. La o petrecere de vineri seară, scoţând o bere din frigider şi arătând la fel de uşurată ca toţi ceilalţi care scăpaseră de plictisitoarele călătorii cu autobuzul până la colegiu. Fusese peste tot, însă nu cu ei. Pentru că, în timp ce

Kieran şi Ash preferau fetele vesele care stăteau în căsuţe cu vedere la mare sau în parcarea pentru rulote şi care dispăreau înapoi pe continent după două săptămâni, Olivia şi prietenele ei preferau tipii care erau complet diferiţi de Kieran şi Ash.

Însă pentru Sean îşi făcuse timp.

Lui Kieran i se întâmplase uneori să ridice ochii de pe canapeaua lăsată pe care se afla, lângă vreo fată al cărei nume nu reuşea să şi-l amintească, şi să îi vadă pe Olivia şi pe Sean rezemaţi de barul bucătăriei, discutând în linişte despre ceva ce numai ei ştiau. Kieran se uita apoi către Ash, care privea şi el şi clătina din cap cu acelaşi aer nedumerit.

— Nu pricep, zisese Ash de mai multe ori. Oare e vorba de chestia aia cu virginitatea timidă, sau ce?

Kieran se uitase în pahar, zâmbind:

— Nu ştiu, frate.

— Păi, ia uită-te la el. Şi acum uită-te la ea.

— Da, mă uit.

— Îmi explici şi mie despre ce e vorba?

Kieran râsese:

— Nu pot.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Dacă se gândea mai bine la treaba asta – şi chiar se gândea surprinzător de des –, lui Kieran răspunsul i se părea evident. Olivia şi Sean erau prieteni. Fuseseră colegi la câteva cursuri din ultimul an de şcoală şi avuseseră de făcut un proiect în echipă. Respectivul proiect implicase petrecerea unei întregi după-amiezi împreună, în dormitorul Oliviei – după-amiază despre care Sean le dăduse enervant de puţine amănunte, deşi Ash îl descususe îndelung.

— Gata, spusese Ash punându-şi sticla jos pe un blat lipicios, câteva săptămâni mai târziu şi după mai multe băuturi decât ar fi trebuit. Mă duc să o salvez.

Şi chiar asta făcuse. S-a strecurat printre petrecăreţi şi l-a luat pe după umeri pe Sean, întrerupându-l în mijlocul unei fraze. Olivia, spre marea surpriză a lui Ash (şi doar a lui), îl ignorase atât de evident, încât se văzuse forţat să se

extragă de acolo, roşu la faţă, petrecându-şi apoi restul serii bombănind furios în sticla de bere.

— Pare că tu şi Olivia sunteţi prieteni la cataramă, frate. În mod oficial, eşti unul de-al fetelor acum, zisese cu nonşalanţă Ash a doua zi, ceea ce a făcut ca lui Sean să îi dispară de pe faţă uşoara expresie triumfătoare pe care o căpătase.

Sean se uitase la Kieran, iar acesta se prefăcuse că avea ceva de verificat pe telefon şi nu observase, mai ales pentru că – din motive pe care nu le putea exprima în mod clar – toată treaba asta îl cam irita. După aceea Sean se întorsese la obiceiul său de a sta mai mult singur la petreceri şi toată lumea a fost mulţumită.

Când au trecut pe lângă maşina de poliţie parcată în faţa Cabanei Pescarilor, Kieran a observat că era goală. Între stâlpii porţii fusese întinsă o bandă care interzicea accesul, iar un ofiţer, pe care Kieran nu îl cunoştea, stătea de pază afară. În afară de asta, nu se vedea nicio altă mişcare în faţa casei. Dacă era acţiune pe undeva, se întâmpla înăuntru sau pe plajă, s-a gândit Kieran.

— Credeţi că va trebui să intru acolo? a întrebat Olivia încetinind pasul pe măsură ce se apropia de cabană.

— Nu ştiu, a răspuns Ash. Poate că da.

Au încetinit şi ei pasul după ea şi până la urmă s-au oprit, la distanţă mică de casă.

— Liv, ascultă, s-a întors Ash către ea şi i-a spus cu o voce blândă. E în regulă. Da? O să fie totul OK.

Pentru că Olivia nu părea să fie de acord cu el, Ash i-a luat mâna într-a lui.

Următoarea dată când Kieran o văzuse ca lumea pe Olivia fusese cu câteva săptămâni mai târziu, pe când vara era pe trecute. Fusese prima oară când Kieran nu era deranjat de faptul că vremea începuse să se răcorească, iar numărul turiştilor, să se împuţineze. Primise rezultatele examenelor şi erau acceptabile, chiar dacă nu impresionante, şi mai erau doar câteva săptămâni până

când avea să o ia către Sydney, unde îl aştepta un loc într-o universitate.

Într-o zi caldă şi calmă, Kieran urcase pe cărarea stâncoasă care ducea la punctul de observare. Se oprise în vârf, pe buza prăpastiei, şi privise în jur. Sub el se vedea fâşia de plajă nisipoasă care ducea la peşteri. Nu exista propriu-zis un drum până acolo, însă cărarea bătătorită se observa uşor, nu avea nevoie de un marcaj suplimentar.

Deasupra lui *Mary Minerva,* suprafaţa mării era calmă. Kieran pornise la vale. Monumentul sculptat de pe vârful formaţiunii stâncoase, aproape îngropate sub apă, sclipea în soare, cu faţa către sit.

Marea era pustie însă. Era cam devreme pentru sezonul de scufundări la epavă şi, chiar dacă n-ar fi fost, Kieran ştia că fratele său n-ar fi ieşit cu barca în ziua aceea. Cererea lui Finn şi Toby, ca o peşteră să fie introdusă în circuitul lor turistic, primise o aprobare provizorie, după ce zăcuse luni întregi în cutia poştală a consiliului local. Vestea îi obligase pe băieţi să se apuce de conceput trasee noi, cu diverse grade de dificultate, prin labirintul de tuneluri.

Kieran nu înţelegea de ce se străduiau atât de mult. Accesul în peşteri era teoretic interzis, însă cu toţii fuseseră acolo de suficiente ori de-a lungul vremii ca să ştie care drumuri duceau către încăperile cavernoase, luminate natural prin puţuri interioare, şi care duceau către fundături sau blocaje, aflate sub nivelul mării. Doar că Finn vrusese să modifice traseul pentru începători, iar Toby nu fusese de acord cu el, aşa că, atunci când contabilul lor îi convocase la o şedinţă, băieţii îl expediaseră pe Kieran să facă ambele trasee şi să le aducă fotografii de la răspântii.

Lui Kieran îi luase vreo patruzeci de minute să îşi îndeplinească misiunea, apoi se întorsese la lumina zilei, pe plaja pustie. Îşi azvârlise prosopul şi geanta pe nisip şi se aruncase în apă. O vreme, plutise pe spate, privind doar la albastrul cerului, complet singur. Se bucura de linişte când mai mult simţise decât auzise pe cineva care cobora

pe cărarea stâncoasă. Atinsese fundul apei cu picioarele şi îşi ştersese faţa de apa sărată, ca să poată vedea cine se apropie.

Olivia.

Era îmbrăcată într-un tricou şi pantaloni scurţi, şi îşi strânsese părul în coadă. Era singură. Încetinise o clipă când îl zărise în mare, apoi continuase să coboare spre plajă. Kieran o luase spre ţărm, cu apa scurgându-i-se de pe pieptul gol, brusc foarte conştient de faptul că programul de forţă pe care îl urmase la sală toată vara, în pauza sezonului de fotbal, nu-i stricase chiar deloc.

Spera ca şi Olivia să fi avut aceeaşi părere, dacă era să judece după uşoara sclipire pe care i-o văzuse în ochi, când îşi scosese ochelarii de soare.

— Salut.

— Salut.

— M-am întâlnit cu Sean ieri, zisese ea uitându-se în jur, la plaja goală. Zicea că o să aveţi de lucru pe aici în după-amiaza asta.

— Sunt doar eu. El a trebuit s-o ajute pe maică-sa cu ceva.

— Merge treaba asta? întrebase Olivia zâmbind, cu ochii la prosopul lui Kieran şi la părul lui ud. Ar trebui să îmi caut şi eu un job ca ăsta.

Kieran zâmbise şi el.

— Am terminat.

— Verificarea traseelor cu peşteri?

— Doar traseul uşor. Ţi-a spus Sean? E treaba aia pe care vor să o facă fraţii noştri.

— Da. Mi-a zis că, dacă trec pe-aici, îmi arată despre ce e vorba. O să fiu deja plecată la facultate când o să înceapă tururile pe bune.

— Aşa e. Dar el nu e aici azi.

— O!

Olivia aruncase o privire înapoi, spre cărarea pe care tocmai venise, apoi ezitase o clipă. Îşi întorsese capul ca să se uite spre apă, apoi îşi pusese mâna streaşină la ochi şi privise monumentul lui *Mary Minerva.*

— Arată altfel din unghiul ăsta, spusese ea după o vreme.

Kieran îi urmărise privirea până la cele mai îndepărtate stânci care se strecurau şerpuit din peşteri în mare. În vârful lor vegheau cele trei siluete din oţel, în mărime naturală. Supravieţuitorii.

Umăr la umăr, privind către zare, de neclintit în faţa naturii şi cu feţele sculptate întoarse pe veci către locul în care se scufundase în valuri *Mary Minerva.*

— Pot înţelege de ce le plac unora, însă mie mi s-au părut mereu un pic cam reci, spusese Olivia.

— Da? întrebase Kieran studiind atent figurile.

Supravieţuitorii fuseseră mereu vizibili de pe stânci şi de pe ape, aşa înalţi cum erau, astfel încât să nu dispară niciodată pe de-a-ntregul sub ape, nici când era fluxul cel mai mare, nici pe cea mai rea vreme. Iar astăzi chiar nu putea fi vorba despre asta, aşa cum stăteau, cu apa până la genunchi, privind înspre oceanul liniştit.

— Poate că e doar din cauza numelui şi a epavei şi a chestiilor care s-au întâmplat, ridicase Olivia din umeri. E o poveste tristă.

— Ştii că, la început, nu se numeau aşa? întrebase Kieran, iar Olivia se întorsese către el.

— Nu. Pe bune?

— Erau ceva de genul *Trioul de oţel,* dar cineva din consiliu a auzit de ei şi a avut ideea strălucită să îi pună acolo. Apoi i-au plătit ceva în plus artistului ca să le schimbe numele, să-i orienteze în direcţia potrivită şi să spună că sunt un omagiu adus epavei.

— Vorbeşti serios? începuse Olivia să râdă.

— Da. Mi-a povestit frate-meu. A descoperit asta din întâmplare, pe când completa grămezile alea de acte care îi trebuiau pentru permisul de scufundări. Presupun că s-au gândit că suna mai atractiv *Supravieţuitorii.*

— S-au gândit bine, spusese ea. Da' nimeni nu le spune asta turiştilor, nu-i aşa?

— E ciudat, dar parcă îmi place mai mult de ei de când ştiu asta, spusese Kieran. Când mă gândesc cum şi-ar fi

putut petrece viaţa complet diferit, stând aiurea într-un parc însorit sau ceva asemănător, în loc să fie înţepeniţi aici. Mă face să îi văd, cumva…

Kieran ridicase din umeri, simţindu-se brusc ca un prostănac.

— Nu ştiu… Mai umani sau aşa ceva.

Văzuse o sclipire de surpriză pe chipul Oliviei când se uitase la el.

— Da, spusese ea într-un sfârşit, întorcând spatele Supravieţuitorilor. Ştiu ce vrei să zici.

Continuaseră să privească împreună hula oceanului.

După un minut, Olivia se uitase din nou la el:

— Deci Sean nu trece deloc pe aici azi?

— Nu.

Kieran se aplecase şi îşi trăsese tricoul pe el. Materialul i se lipea uşor de pielea umedă. Când se îndreptase de spate, ea încă îl privea, cu părul ei strălucitor în lumina soarelui şi picioarele lungi care-i ieşeau din şort. Nu îşi schimbase expresia, însă în aerul marin şi răcoros care plutea peste plaja pustie scăpăra scânteia a ceva complet nou.

Sau poate că nu era ceva chiar atât de nou, recunoscuse Kieran în gând. Era ceva ce se mai simţise de o vreme sau cel puţin *el* simţise, la şcoală şi în autobuz şi la toate petrecerile alea înecate în alcool. Un fior pe care îl simţea de fiecare dată când Olivia se afla prin preajmă.

Kieran se uitase înspre cărarea stâncoasă. Era la fel de pustie ca plaja. Nu era nimeni în jur. Nici Sean. Nici Ash. Numai el şi Olivia, pentru prima oară. Peşterile se întindeau la capătul plajei, răcoroase şi atrăgătoare.

— Aş putea să-ţi arăt eu locurile, zisese el. Dacă vrei.

Când îşi dăduse seama că aştepta un răspuns ţinându-şi răsuflarea, Kieran respirase grăbit.

Olivia continua să se uite la el.

— Da, zâmbise ea uşor. OK, haide.

Capitolul 10

Olivia s-a oprit la poarta Cabanei Pescarilor şi s-a prezentat ofiţerului care îi păzea casa. Acesta i-a făcut semn să aştepte şi a dispărut înăuntru. După un minut, uşa s-a deschis şi a apărut sergentul Renn.

Cu chelia acoperită de chipiul de poliţist, semăna cu un portar de club de noapte. Nici măcar nu avea patruzeci de ani încă şi părea deja un om ajuns la capătul răbdărilor, s-a gândit Kieran, cu regret. Când ajunsese în Evelyn Bay, cu doisprezece ani în urmă, Chris Renn părea să fie cu adevărat pasionat de munca lui de poliţist într-un orăşel de provincie, nu doar un om care îşi îndeplinea sarcinile de serviciu.

Îl asistase ca o umbră, toată vara, pe sergentul de atunci, Geoffrey Mallott – un incompetent jalnic, care prefera să împartă atenţionări, cu aere de bunic, decât să facă muncă propriu-zisă sau măcar să se ocupe de hârţogării. Mallott însemnase zilele rămase până la pensionare pe un calendar atârnat la vedere, pe peretele secţiei, şi fusese mai mult decât fericit să îl poată lăsa pe tânărul agent Renn să rezolve cazurile stringente de vandalizări cu graffiti, gunoaie sau rarele cazuri de furt de sub prosopul de plajă ale vreunui portofel ce aparţinea vreunui turist. Cât despre Renn, şi el era fericit că putea face asta.

Kieran ştia că locuitorii din Evelyn Bay erau în general de acord că avuseseră noroc când Chris Renn hotărâse să rămână aici. Părea suficient de competent şi de ambiţios cât să fi putut avansa oriunde altundeva, însă el îi liniştise mereu spunându-le că îi plăceau şi locul, şi oamenii de aici. Avuseseră ceva emoţii acum câţiva ani, când se temuseră că îl pierd, pentru că legase o relaţie serioasă cu o femeie din Launceston, însă iată că Renn se afla încă aici, iar femeia nu venise după el, aşa că Kieran bănuia că relaţia aceea nu mersese.

Acum însă sergentul Renn arăta pur şi simplu obosit. I-a

văzut pe Kieran, Ash şi Olivia la poarta Cabanei Pescarilor şi a ridicat banda poliţiei:

— Doar tu, Olivia, a spus Renn ridicând o mână când Ash încercase să o urmeze. Deocamdată.

Ash părea pe punctul de a protesta, însă Olivia i-a făcut semn din cap:

— E în regulă.

S-a strecurat pe sub bandă şi Renn s-a îndreptat înapoi spre casă.

— Hei, Chris, l-a strigat Kieran, iar ofiţerul s-a oprit. Am văzut o maşină pe-aici azi-noapte.

— Da? a făcut Renn câţiva paşi înapoi. Pe Beach Road?

Kieran a încuviinţat.

— Un pic mai departe. Venea din direcţia asta spre oraş.

— Ora?

— Pe la unsprezece jumate.

— Marca şi modelul? Culoarea?

— Tracţiune integrală. Holden, poate.

Kieran a încercat să îşi aducă aminte mai multe, însă reţinuse mai ales farurile şi zgomotul. Renn aştepta.

— Îmi pare rău. Conducea prea repede. Dar a văzut-o şi Mia.

— În regulă. Încearcă să-ţi aminteşti cât mai multe. O să vă luăm declaraţii amândurora când o să putem, a mai spus Renn şi s-a întors către Olivia: Gata?

Tonul lui Renn fusese unul neutru şi nici în felul în care îi arătase Oliviei uşa, apoi o deschisese şi o aşteptase să intre, nu era nimic neobişnuit. Însă undeva adânc în instinctele primare, de supravieţuire, ale lui Kieran s-a aprins o alarmă. *Ai grijă.*

Şi Olivia s-a oprit puţin, cu o mână încă pe banda poliţiei, iar Kieran s-a întrebat dacă nu simţise şi ea. Apoi şi-a îndreptat spatele şi l-a urmat pe sergentul Renn înăuntru, în casa în care, până ieri, locuise Bronte.

Kieran o condusese pe Olivia de-a lungul plajei. Valurile veneau şi se îndepărtau încet, dar constant. Dintre cele două, Peştera de Sud era cea mai îndepărtată de cărare,

dar era preferata lui.

Băiatul evitase panta de la intrare, apoi îi întinsese fetei o mână, să o ajute şi pe ea să treacă peste. Olivia îi luase mâna şi trecuseră împreună pragul dintre lumina puternică şi umbra rece şi întunecată.

— Uau! exclamase ea când Kieran îşi scosese lanterna şi îi luminase drumul, acelaşi pe care gonise cu o oră şi ceva mai devreme.

Stâncile se arcuiau deasupra, în general la o înălţime mai mare decât a lor, dar nu întotdeauna. Cărarea moale şi largă, făcută din nisip umed, se refăcea rapid în urma lor, înghiţindu-le paşii aproape instantaneu.

— E chiar frumos, spusese Olivia când se opriseră unul lângă altul ca să se uite la modelele naturale din pereţi, fâşii colorate diferit, ţesute laolaltă în milioane de ani şi spălate de apele mării, de două ori pe zi.

Kieran era de aceeaşi părere. Întotdeauna fusese frumos, chiar dacă el nu se oprea acum decât rareori să observe aceste lucruri. O condusese agale pe traseu, lăsând-o pe Olivia să observe captivată peştera în ritmul ei.

— Acolo jos ce este? întrebase ea când ajunseseră la o răscruce, iar Kieran o ghidase mai mult spre stânga decât spre dreapta.

— O fundătură.

Îşi orientase lanterna către cărarea întunecată. Din locul în care stăteau, tunelul arăta la fel cu celălalt.

— Dar este foarte adâncă. Trebuie să mergi foarte mult înainte să trebuiască să te întorci.

— Ai fost până în capăt?

— Da, o dată.

Din greşeală. Nu fusese atent.

Încă îşi putea aminti sentimentul brusc de panică în momentul în care îşi dăduse seama, prea târziu, că o luase pe drumul greşit. Finn îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru de multe ori. Kieran ştia că unele tuneluri pot fi atât de întortocheate, încât te rătăceai după doar zece paşi. Plafonul de deasupra capului lui Kieran i se păruse deodată mult mai jos, strivindu-l în întuneric. Se uitase la

ceas, chinuindu-se să calculeze câte minute – ore, de fapt – rămăseseră până când fluxul avea să se năpustească înăuntru.

Nu-şi putea scoate din minte avertismentul lui Finn: *Frate, dacă te prinde fluxul înăuntru, nu mai ieşi.*

Kieran trăsese puternic aer în piept, de câteva ori, complet singur în acel spaţiu nefamiliar, apoi se întorsese cu mare grijă la o sută optzeci de grade şi începuse să meargă încet. Când apăruse prima luminiţă – literalmente la capătul tunelului –, o luase la goană înspre ea, jenat de propria frică, dar cu adrenalina încă scurgându-i-se prin vene.

— Oricum nu e mare lucru de văzut într-acolo, îi spusese el Oliviei, după care întorsese lanterna în cealaltă direcţie. Drumul ăsta e mai bun.

Continuaseră printre stânci şi la un moment dat auziseră din nou marea, înainte să iasă în gura larg deschisă a peşterii.

— Ne-am întors, gata, spusese Kieran. Întregi şi nevătămaţi.

— Mulţumesc, spusese Olivia cu obrajii aprinşi şi ochii strălucitori. A fost extraordinar.

— E tare, nu-i aşa? N-ai mai fost niciodată acolo jos înainte?

— Nu, mama spune că nu degeaba e interzis.

Kieran ridicase din umeri:

— Mda, sigur că nu vrei să te prindă fluxul pe-acolo, însă acum e OK.

— Da, zisese Olivia zâmbind.

Erau numai ei şi stăteau apropiaţi, în întunericul primitoarei peşteri, în aerul călduţ al brizei dinspre plajă.

— E chiar OK acum.

Iar Kieran, care era de părere că nu trebuie să stai să analizezi prea mult lucrurile, luase această replică drept o aluzie şi o sărutase. Îl sărutase şi ea şi, după un minut sau două, Kieran o înconjurase cu braţele şi o dusese înspre un loc aflat puţin mai în adâncul peşterii, unde o piatră mare şi plată ieşise din perete şi formase un fel de terasă

tăinuită.

Şi îi arătase cum să se urce pe el, la fel cum le arătase şi altor fete în vara aceea, şi se aşezaseră pe prosopul lui, ascunşi vederii, şi continuaseră să se sărute în lumina filtrată a după-amiezii. Rămăseseră acolo, îmbrăţişaţi şi netulburaţi de nimeni, până când Kieran se uitase într-un sfârşit la ceas.

— Am face bine să mergem, spusese el. Se apropie fluxul.

O ajutase să coboare şi fusese puţin surprins de cât de îngustă devenise plaja când au ieşit. Timpul trecuse mai repede decât îşi închipuise. Departe, peste apă, Supravieţuitorii se vedeau acum scufundaţi până la brâu.

Kieran şi Olivia urcaseră împreună pe cărarea stâncoasă. Ajunşi în vârful falezei, ea se oprise şi se uitase înapoi, către plaja ascunsă:

— Şi acum o să le spui colegilor de la fotbal despre asta?

— Nu.

— Pe bune?

— Nu dacă tu nu vrei să le spun, zisese Kieran. Ştiu că Ash şi alţii ca el pot să fie cam măgari uneori, însă eu nu sunt ca ei.

— Dar…

Fruntea Oliviei se încreţise uşor.

— Ce?

— Kieran, se uitase ea fix la el, tu chiar eşti ca el.

Încercase să se împotrivească, dar ceva din felul în care ea spusese asta îl făcuse să se oprească.

— Oricum, zisese el într-un sfârşit, tot n-o să spun nimănui.

Şi cumva, chiar şi spre propria surprindere, Kieran îşi ţinuse promisiunea.

Kieran şi Ash au rămas la poartă, în spatele benzii poliţiei, cu ochii la Cabana Pescarilor. Un ofiţer în uniformă a ieşit să ia ceva din maşina poliţiei, lăsând deschisă uşa casei.

Kieran a zărit un coridor luminos, care ducea, după cum

îşi amintea, către bucătărie şi camera de zi. Chiar dacă nu putea vedea prea mult, casa părea curată şi îngrijită.

După cum povestise Olivia, se pare că nu se vedeau semne de violenţă sau luptă înăuntru. Kieran a încercat să îşi imagineze planul casei. Fereastra dormitorului lui Bronte, care dădea înspre plajă. Uşa din spate – care dădea într-o curticică mică –, după care începea nisipul. Ce o făcuse să se ducă acolo?

De undeva din casă s-a auzit vocea gravă a sergentului Renn.

Tăcere, apoi un răspuns scurt. Olivia.

Kieran nu a putut înţelege ce ziceau.

Kieran şi Olivia se întâlniseră la peşteri, pentru a doua oară, din întâmplare – sau poate că nu. Kieran se învârtise pe plaja goală toată după-amiaza. La un moment dat se apucase să cartografieze pentru Finn şi Toby drept pretext pentru a pierde vremea pe acolo. Respirase uşurat când în lumina soarelui văzuse ivindu-se deasupra falezei capul Oliviei. Ridicase o mână, iar ea îi răspunsese la salut, apoi zâmbiseră amândoi cât timp Olivia coborâse până la el.

După două zile, Kieran îi lăsase pe Sean şi pe Ash la „Surf and Turf" şi alergase ca să o prindă singură. O dusese departe de ochii lumii, în spatele centrului comunitar, şi o întrebase direct când se puteau întâlni din nou.

În ziua următoare fuseseră din nou împreună pe terasa de piatră, iar Olivia se uitase în sus şi zărise locul în care Ash îşi gravase numele în stâncă, cu cheile, în urmă cu câteva luni. Trecuse un deget pe deasupra şi ridicase o sprânceană, iar Kieran dăduse din umeri.

Terasa era, de fapt, descoperirea lui Ash. Dăduse peste ea vara trecută, când se străduia cu foc să convingă o fată de la magazinul de îngheţată să se dezbrace pentru el. Şi funcţionase, după cum îi spusese mai târziu Ash lui Kieran, zâmbind. Printr-o înţelegere tacită, nu-i povestiseră despre asta lui Sean, care reuşea uneori să le strice cheful în astfel de situaţii, cu felul lui tăcut de a fi.

Singura grijă a lui Kieran, când îşi aşternea prosopul pe piatră pentru Olivia, era ca Ash să nu apară pe neaşteptate, împreună cu vreo nouă cucerire de-ale lui. Ash se dusese să stea cu tatăl lui şi cu noua prietenă a acestuia – nu cea pentru care o părăsise pe maică-sa, ci alta – şi se întorsese într-o dispoziţie tare proastă.

Însă din fericire nu şi-a făcut nimeni apariţia neinvitat la gura peşterii, iar Kieran şi Olivia avuseseră locul doar pentru ei în acele câteva săptămâni.

În ziua furtunii îşi făcuseră un fel de program, iar Kieran o aştepta pe Olivia să apară pe cărarea falezei. Stătea aşezat la intrarea în peşteră, bucuros că luase cu el un hanorac şi un prosop în plus, pentru că briza începuse să bată peste plajă. S-a ridicat să o sărute şi marea i se deschisese, largă şi pustie, în faţa ochilor. Ştia că *Nautilus Black* nu ieşise în ziua aceea în larg. Fusese prognoză de vânt puternic. Finn şi Toby o ţineau la adăpost în port.

— Nu pot sta prea mult, spusese Olivia după ce se dezlipiseră unul de altul. E ziua mamei mele mâine. Gabby vrea să-i facem un tort.

— Nicio problemă. Oricum pare că o să înceapă ploaia.

Deasupra lor, pe cerul albastru de mai devreme îşi făcuseră loc nişte nori negri, apăsători şi joşi. În peşteră însă era ciudat de cald, din cauza pietrelor care absorbiseră căldura soarelui de amiază.

În timp ce se căţărau spre terasa lor, la adăpost de furia naturii, Olivia aruncase o privire în urmă, către plajă. Vremea nu părea bună.

— Poate că ar trebui să o lăsăm pe altă dată?

— Nu, răspunsese Kieran. Rămâi. Te rog.

Şi o sărutase din nou, iar ea îi răspunsese la sărut şi apoi de-abia dacă auziseră că începuse ploaia, aşezaţi cum erau pe prosopul moale, în confortabila căldură a adăpostului. Când afară începuse să fulgere, lui Kieran i se păruse că era romantic şi chiar se gândise – ceea ce aproape că îl făcuse să râdă mai târziu – că avea să îşi amintească de ziua aceasta.

Când într-un sfârşit se ridicase, fusese surprins să vadă

cât de întunecat era cerul. Se uitase la ceas. Nici măcar nu era prea târziu. Se întorsese spre Olivia şi o văzuse privind în jos.

— O, Doamne! spusese ea.

Iar tonul vocii ei îl făcuse să se oprească. S-a uitat înspre locul pe care fata i-l arăta, sub terasă. Un val întunecat de apă înaintase pe nisipul de pe fundul peşterii.

Ash s-a aplecat peste poarta Cabanei Pescarilor şi, cu un aer distras, s-a întins peste banda poliţiei ca să smulgă din pământ o buruiană care crescuse lângă gard.

— Scuze, i-a spus el poliţistului în uniformă, de la uşă, când acesta s-a încruntat către el.

A aruncat pe jos buruiana şi a adăugat:

— Ce naiba durează atât?

Kieran s-a uitat la ceas. Nu trecuse chiar atât de mult timp, însă ştia ce voia să zică Ash. Era enervant să stai aşa, fără să ştii ce se întâmplă.

— Bronte părea drăguţă, a zis Kieran, ca să umple tăcerea. Din câte am văzut.

— Da, era. OK, calmează-te, frate…

Ash se aplecase să mai smulgă o buruiană, însă renunţase când ofiţerul încruntat a părut pe punctul de a interveni. Ash s-a întors cu spatele la casă şi s-a sprijinit de gard.

— Bronte era o tipă amuzantă. Se împrietenea uşor cu oricine. Adică şi cu femei, nu doar cu bărbaţi, s-a corectat el. Ştiu că pe Liv o cam scotea din pepeni, însă nu era intenţionat. Vreau să spun că Liv mai are şi altele pe cap, treaba cu mama ei… Nu era totul din vina lui Bronte, chiar dacă lui Liv aşa i se părea.

Ash s-a uitat în altă parte.

— Să nu-i spui Oliviei că am spus asta.

Kieran a clătinat din cap şi a zâmbit uşor. Ash s-a întors din nou către casă, iar zâmbetul i s-a şters.

— Ştiu că e altfel când locuieşti cu cineva, dar cred că Bronte era în regulă.

S-a încruntat şi a tăcut o clipă.

— Liam o plăcea. Mult. Indiferent de ce crede Sean, puştiul ăla chiar era implicat. Şi era al naibii de evident.

— Şi Bronte cum s-a înţeles cu el?

Ash a frecat apăsat între degete banda poliţiei înfăşurată de-a curmezişul porţii.

— E, cine poate şti?

Olivia arăta înspre nivelul de apă ridicat, negru-verzui, care invadase peştera şi care se lovea cu furie, înspumată, de pereţi. Iar asta fusese ultima amintire clară a lui Kieran din acea zi. Tot ce urmase era doar frânturi.

Îşi amintea cum îşi coborâseră mai întâi picioarele şi fuseseră şocaţi că apa, pe care o crezuse până la nivelul gleznei, era deja deasupra genunchilor. *Hai, hai, o* grăbise el pe Olivia, nevenindu-i să creadă când aceasta risipise secunde valoroase ca să caute şi să ia săculeţul impermeabil în care îşi puseseră telefoanele.

Isuse, lasă-l, spusese el probabil, fiindcă îşi amintea că ea îl privise uimită.

Glumeşti? În niciun caz. Făcuse ochii mari.

Dar, nu, Kieran vorbise serios. Pentru că nu avea acum în cap decât avertismentul lui Finn.

Dacă te prinde fluxul înăuntru, nu mai ieşi.

Kieran o apucase pe Olivia de braţ şi înaintaseră prin bezna ca de petrol. Uşurarea resimţită când reuşiseră să iasă din peşteră dispăruse imediat la vederea zilei care era, mai degrabă, noapte. Plaja dispăruse. Valurile îl loveau deja la nivelul pieptului. Ploaia torenţială îi înţepa pielea, iar marea se izbea puternic şi foarte sus de stânci.

Gurile gemene şi întunecate ale peşterilor mai trăseseră câteva înghiţituri uriaşe de apă înainte să-i scuipe din nou afară, iar curenţii îi râcâiau pulpele lui Kieran, încercând să îl dărâme din picioare. Îşi ştersese apa din ochi şi încercase să-şi dea seama în ce direcţie trebuiau să o ia ca să ajungă la drumul de ieşire de pe plajă, unde să fie în siguranţă. Însă nu reuşea să îl vadă. Totul părea diferit acum.

— La naiba, Kieran, ia uite!

Vocea Oliviei fusese repede smulsă de vânt, iar el se uitase cu ochii mijiţi către larg, prin ploaia deasă. Nu mai era nimic între ei şi orizont şi, deodată, îşi dăduse seama de ce totul păruse atât de nelalocul lui.

Dispăruseră Supravieţuitorii.

În locul în care ar fi trebuit să reziste cu siguranţă în picioare, cu capetele mereu ridicate deasupra valurilor, se aflau doar un ocean furios şi un orizont cenuşiu-închis. Fuseseră acoperiţi cu totul, înghiţiţi complet de hulă. Kieran nu mai văzuse niciodată asta. Iar frica pe care o simţise crescând în el, puternică şi neagră şi profundă, explodase la suprafaţă.

— Trebuie să ajungem mai sus.

O luase pe Olivia de mână. Capătul potecii de pe faleză se afla sub ape, însă se străduiau să ajungă în direcţia ei, când mergând prin apă, când înotând. Olivia alunecase prima, iar Kieran îi auzise icnetul când se scufundase. Băgase cealaltă mână sub apă şi o trăsese până când se ridicase din nou la suprafaţă, roşie în obraji şi tuşind aproape sufocată. Câteva clipe mai târziu se împiedicase şi el, iar lumea fusese deodată înghiţită.

Se simţise tras de ape într-o direcţie şi în cealaltă de Olivia, până când ţâşnise şi el la suprafaţă şi se trezise înapoi în vuietul furtunii. Continuaseră să înainteze, iar Kieran numărase în minte paşii, până când simţise că nisipul lăsase loc pietrei sub talpa lui. Se simţise atât de uşurat încât ameţise. Găsiseră poteca.

Profitând de valurile care îi trăgeau şi luându-şi avânt, Kieran o apucase pe Olivia de mijloc şi o ridicase deasupra. Fata se căţărase pe faleză, lăsând o pată uşoară de sânge în locul în care îşi ştersese piciorul gol de piatră. Se întinsese pe burtă şi, protejându-şi faţa de perdeaua de ploaie, se întinsese către el, ca să îl ajute să urce. Îi strigase ceva, ceva ce Kieran nu reuşise să audă printre urletele vântului.

Nu reuşise să ajungă până la ea. Apa îl izbise cu putere şi, când reuşise să mai vadă ceva, era deja departe.

Olivia îşi dezlegase săculeţul impermeabil de la

încheietură şi îl deschisese cu o smucitură agitată, ca să sune după ajutor. Kieran nu îşi mai amintea dacă chiar văzuse asta sau doar îşi imaginase pe baza a ceea ce i se povestise ulterior. Îşi auzise numele biciuit în mijlocul vijeliei şi se luptase să înoate în direcţia vocii. Însă nu reuşise să atingă uscatul.

Valurile erau monstruoase. Fusese azvârlit în sus, apoi tras atât de adânc, încât nu-şi mai dădea seama în ce direcţie ar fi trebuit să lupte ca să poată ieşi la suprafaţă. Nu ştia nici pentru câtă vreme rămăsese în adânc. În orice caz, stătuse suficient de mult încât să îşi simtă plămânii mai goi decât îi simţise vreodată.

Şi apoi, deodată, unde nu fusese decât apă era acum piatră. Se năpustise tare şi brutală asupra lui, cu atât de multă forţă, încât îi zăngăniseră dinţii. Când apa se retrăsese, Kieran rămăsese pe teren solid, aşezat pe burtă şi cu faţa în jos. Fără suflare şi sângerând, îşi ridicase capul şi o văzuse pe Olivia ţipând ceva către el. Îi arăta ceva cu mâna, disperată.

— Ridică-te! Sus! Urcă de acolo!

Kieran se ridicase împleticit şi, mobilizându-şi fiecare fărâmă din muşchii pe care şi-i lucrase atât de intens, toată vara, la sală, începuse să urce. Se târâse până la un intrând abrupt de pe versantul falezei, cu ajutorul unei creste de val care îl împinsese în ultima clipă acolo şi care ar fi putut, cu doar o secundă mai devreme şi un metru mai jos, să îl tragă cu el înapoi sub ape.

Kieran se prinsese de locul acela, respirând adânc şi haotic şi ascultând cum inima îi pulsa şi mai puternic pe măsură ce se trăgea cât mai spre interior. Până sus, în vârf, putea să mai aibă la fel de bine câţiva paşi sau un milion de kilometri. Nu mai avea puterea sau curajul să se mişte de-acolo. Încă zăcea, ochii îl înţepau şi plămânii îl dureau, când zărise departe, pe apă, o licărire de culoare. Îi trebuise o foarte lungă clipă ca să-şi dea seama ce anume văzuse.

Era barca fratelui său.

Nautilus Blue de-abia se zărea din valurile învolburate

prin care îşi croia drum. Trecuse de epava ascunsă şi de punctul în care ar fi trebuit să se vadă Supravieţuitorii. Mergea înainte, către peşteri.

Finn e aici. Fusese singurul gând limpede al lui Kieran. Finn venise după el. Şi în acel moment, în ciuda suferinţei şi a frigului, şi a durerii acute din plămâni, Kieran se simţise în siguranţă.

Capitolul 11

Finn îl învăţase pe Kieran tot ce era mai important. Cum să înoate, cum să lovească o minge de fotbal, cum să bea. Cum să vorbească cu alţi tipi. Cum să vorbească cu fetele. Oamenii îl plăceau pe Finn. Îl plăceau şi pe Kieran, dar doar pentru că le amintea de Finn, care fusese originalul.

Finn Elliott adusese acasă trofee sportive pentru Evelyn Bay, când era mai tânăr, şi dolari din turism, când crescuse. Finn era genul de tip care putea să intre la „Surf and Turf" fără să fie nevoit să-şi cumpere băutura, însă o făcea deseori, pentru că Finn era totodată şi genul de tip care făcea cinste cu câte un rând tuturor.

Finn făcuse pe „iepurele"[4] şi alergase pe străzi împreună cu Verity, când aceasta se antrena pentru semi-maraton, şi pusese scara în fiecare toamnă să îl ajute pe Brian să cureţe jgheaburile de frunze şi stătuse cu apa îngheţată a oceanului până la piept ca să îi arate lui Kieran cum să-şi îmbunătăţească tehnica de înot liber în apă deschisă.

Timp de douăzeci şi şase de ani, Finn le fusese de ajutor tuturor oamenilor din viaţa sa, după care nu mai fusese deloc.

Kieran nu îşi mai amintea prea multe de ultima dată când îl văzuse pe Finn şi era mai degrabă recunoscător pentru asta. Amintirile lui Kieran, deja fragmentate după ce părăsise peştera, se reduseseră spre zero odată ce văzuse barca. Şi nu exista niciun motiv medical sau fizic pentru asta – avusese dreptate doctoriţa de la spitalul din Hobart –, deoarece fizic se recuperase bine.

Kieran ştia ce se întâmplase în timp ce el stătea agăţat de stânci, cu valurile zbătându-se sub el, însă doar pentru că întrebase şi i se povestiseră acele lucruri. *Nautilus Black* – un catamaran ales special de Finn şi Toby pentru

[4] *Pacesetter* în original, sportivi care aleargă în cursele importante în fața concurenților, pentru a le imprima un ritm adecvat sau a le semnaliza cât timp mai au la dispoziție ca să își atingă obiectivul (N. t.).

stabilitatea lui şi uşurinţa cu care putea fi manevrat şi toate celelalte lucruri care contează pe ape agitate – avusese ghinion. Într-un concurs de împrejurări literalmente furtunoase, încălecase un val care se spărgea şi se răsturnase.

Şi totuşi, în ciuda furiei mării, nu se scufundase. Flotabilitatea deosebită a catamaranului îl ţinuse la suprafaţă, într-o plutire în derivă printre învolburatele valuri verzi, cu adâncurile expuse atât de oribil vederii.

Practic, Toby nici măcar nu se înecase. Fusese lovit de peretele bărcii, iar o bucată din craniu îi fusese spulberată la impact. Murise cu faţa în jos, în mare, fără să fi luat măcar o singură gură de apă în plămâni. Plecat la treizeci de ani, lăsase în urma lui o soţie, Sarah, pe tânărul său fiu Liam, precum şi pe fratele său, Sean.

Finn însă se înecase. Fusese prins în vesta de salvare sub barcă, atunci când aceasta se răsturnase, şi ţinut acolo. Stătuse scufundat aproape o oră, din care doar primele patru minute contaseră.

Lui Kieran i se spusese de mai multe ori că ar fi putut să-şi amintească toate astea, dacă ar fi vrut. Ceaţa în care se aflau acele amintiri era doar un mecanism de apărare, nu o problemă fizică. Însă nu voia să îşi amintească şi de aceea nu reuşea. Kieran nu se împotrivise acestei teorii, dar nici nu o credea cu adevărat. Pentru că de unele lucruri îşi amintea foarte clar.

Chipurile părinţilor săi pe holul spitalului, de exemplu. Kieran îi văzuse pe ferestruica de observaţie şi încercase să nu asculte conversaţia şoptită şi grăbită care se încheiase odată cu intrarea lui Verity în salon, singură. Kieran se tot uitase înspre uşa deschisă, însă Brian nu îşi făcuse niciodată apariţia.

Îşi amintea cum se întorsese acasă, mai târziu. De şocul avut la vederea oraşului distrus şi încă năucit după dezastrul provocat de furtună. De ciudata şi tulburătoarea întrebare care plutea în jurul dispariţiei Gabbriellei Birch. Brian care se închidea cu orele în biroul său, apoi cu zilele. Zgomotul plânsetelor înăbuşite din casă.

Kieran ar fi dat oricât să nu îşi mai amintească aceste lucruri, însă o făcea, tot timpul.

A doua zi de la întoarcerea acasă, Ash sunase la uşa lui Kieran şi cei doi stătuseră în linişte, uitându-se la televizor cu ochi absenţi, fără ca vreunul dintre ei să-şi găsească cuvintele. Ash continuase să vină totuşi, iar a patra oară îl adusese şi pe Sean cu el.

— A fost un accident…

Kieran stătea în picioare în faţa lui Sean, în casa care părea dintr-odată mult prea mare. Brian se încuiase în biroul său, iar Verity dormea foarte mult. Sean măturase cu privirea încăperea aceea în care fusese de o mie de ori şi se oprise asupra unei fotografii de-ale lui Finn. Zâmbitor şi fericit şi la fel de mort ca şi propriul frate, Toby.

Kieran îşi căuta încă, cu greu, cuvintele, când Sean îl oprise:

— Ştiu, frate. E în regulă.

Simţise o uşurare amuţitoare.

— A fost un accident, repetase Sean, cu o voce şoptită care suna mai degrabă ca o încercare de a se convinge pe el însuşi.

Părea să aibă nevoie să audă asta la fel de mult ca şi Kieran.

— Furtuna a fost mai rea decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi.

Între el şi Sean lucrurile stătuseră altfel după asta, dar oricum nimic n-a mai fost la fel apoi. Kieran era recunoscător şi pentru simplul fapt că încă mai vorbeau unul cu altul.

După cum îşi dăduse seama Kieran pe când era în spital, nimeni nu ştia că Olivia fusese şi ea jos în peşteri. Dar nici nu păruse necesar până atunci să o târască şi pe ea în povestea asta. Deşi Olivia fusese cea care dăduse alarma, în haosul acela se presupusese că se afla pur şi simplu pe faleză când îl zărise pe Kieran în apă.

Iar până să-i dea prin minte cuiva să scormonească mai bine, căutarea lui Gabby Birch ajunsese o chestiune critică şi toate întrebările adresate Oliviei aveau ca scop exclusiv

găsirea surorii sale, în vârstă de paisprezece ani.

Kieran încercase de câteva ori să o sune sau să îi trimită mesaje Oliviei, dar aceasta nu îi răspunsese niciodată. Ceea ce nu fusese chiar o surpriză pentru Kieran. Nici măcar nu era sigur ce i-ar fi putut spune dacă ar fi răspuns.

Fuseseră organizate funeralii comune pentru Finn şi Toby, dat fiind că cei îndoliaţi de moartea lor erau practic aceiaşi. Olivia nu participase, dar nici asta nu fusese o surpriză pentru Kieran. La urma urmei, de-abia găsiseră rucsacul lui Gabby.

În uşa Cabanei Pescarilor nu mai era nimeni. Olivia era încă înăuntru. Ash s-a uitat din nou la ceasul de pe telefon.

— Crezi că s-a întâmplat ceva?...

A făcut o pauză în momentul în care au apărut doi bărbaţi lângă casă. Kieran l-a recunoscut cu o uşoară mirare pe Julian Wallis, părând ceva mai calm decât era mai devreme, la „Surf and Turf”. Chipul lui îşi regăsise trăsăturile de piatră şi bărbatul îi arăta acum dotările de securitate ale casei unui ofiţer de poliţie înarmat cu un aparat de fotografiat.

— Încuietori cu yală la uşile exterioare, spunea Julian.

— Le-aţi instalat dumneavoastră sau erau aici când aţi cumpărat locul? a întrebat ofiţerul.

Pauză.

— Erau deja aici.

Ofiţerul a notat ceva.

— De cât timp sunteţi proprietarul casei?

— De şase ani.

— Aţi schimbat vreodată încuietorile în acest timp?

— Nu. Adică...

Julian părea dărâmat. Şi-a trecut o mână prin părul scurt şi cărunt.

— Ar fi trebuit?

— Doar întreb.

Ofiţerul a dat din mână: *să trecem mai departe.* Julian s-a adunat puţin şi a continuat turul.

— Lumină de siguranţă deasupra uşii, activată la mişcare. Eu am instalat-o.

— Ofiţerul de-aici zicea că becul se spărsese, i-a spus ofiţerul pe un ton neutru şi a făcut o poză.

Julian s-a uitat în sus către bec, cu o expresie destul de înşelătoare.

— Nu mi-au reclamat nimic fetele. L-aş fi înlocuit dacă mi-ar fi spus.

Ofiţerul s-a mulţumit să îşi ridice din nou aparatul, cu un aer neutru, şi să mai facă o fotografie. S-a uitat atent la ecran.

— OK, a spus el. Aşteptaţi aici. O să verific dacă mai vrea ceva domnul ofiţer.

Julian a privit, cu maxilarul încleştat, în urma bărbatului care dispăruse pe uşa investiţiei sale imobiliare. Apoi s-a întors şi a părut să-i observe pentru prima dată pe Kieran şi pe Ash. A venit înspre ei şi s-a sprijinit cu toată greutatea pe gard.

— Ce face Liam? a întrebat Ash.

— Deci ai auzit că el a condus-o acasă?

— Cred că toată lumea a auzit, frate.

— Atunci, dacă întreabă cineva, asta e tot ce a făcut, a oftat Julian. Nu se simte deloc bine. E Sarah cu el, dar nici ea nu se simte prea bine.

— Nu.

— Nu merită asta, a spus Julian fără să-l privească în ochi pe Kieran. Niciunul dintre ei. Sperasem să îşi fi regăsit liniştea şi pacea.

Tonul acestei acuzaţii fusese jos, însă frecvenţa acesteia era una pe care Kieran o recepţiona din plin. N-a replicat nimic, a aşteptat pur şi simplu ca reacţia să îi apară şi să îi dispară, să treacă, aşa cum îl sfătuise ultimul terapeut.

Apoi s-a uitat în lungul drumului, către casa părinţilor săi pe care i se părea că o vede în depărtare. Mia era acolo, îl aştepta, iar el a simţit brusc nevoia de a fi împreună cu ea. S-a îndepărtat de gard, însă s-a oprit imediat, pentru că dinspre casă s-a auzit mişcare. Olivia ieşise din cabană. Strângea în braţe câteva obiecte şi

părea foarte tulburată.

În spatele ei şi-a făcut apariţia în cadrul uşii sergentul Renn. L-a zărit pe Julian şi i-a făcut semn:

— Hai să vorbim ceva, te rog.

— Desigur. Nicio problemă.

Julian a luat-o ascultător pe potecă spre Renn. Au intrat amândoi în casă şi uşa s-a închis din nou în urma lor.

— Eşti OK? a întins Ash o mână către Olivia. Ce voiau?

— Nu ştiu sigur.

Fata părea să fie puţin în stare de şoc.

— Mi-a pus aceleaşi întrebări ca şi dimineaţă. Chestii legate de Bronte. Despre ce vorbea? Ce făcea când nu era la serviciu? Cine venea în vizită la ea acasă? Dar era ca şi cum îl interesa ceva anume.

— Cum ar fi? a întrebat Ash.

— Nu ştiu, dar cred că nu a obţinut de la mine ceea ce voia.

— Ce le-ai zis?

— Orice mi-a putut veni în minte. Că a avut un prieten, pe Marco ăla, pentru o vreme. Cum ieşea mult din casă în căutare de idei pentru arta ei. Se întorcea cu alge şi alte chestii pe care le găsea.

Prin fereastra din faţă s-a văzut umbra unui ofiţer şi Olivia s-a oprit până când acesta a plecat de acolo.

— Chris m-a întrebat dacă lipseşte ceva.

— Şi lipseşte? a întrebat Kieran.

— Lucrurile mele par toate în regulă. Poşeta şi telefonul lui Bronte sunt pe bar. Iar banii de chirie, cash, sunt la locul lor, pe frigider. Însă…

Şi-a ridicat mâinile şi a arătat cutia cu anticoncepţionale şi cea pentru lentilele de contact, cu soluţia de curăţat.

— Asta e tot ce mi-au dat voie să iau. Au fost verificate de Chris. Iar ei sunt încă şi acum în camera ei. Cred că mai caută ceva.

Ash şi-a umezit dinţii cu limba.

— Şi nu a vrut să te ajute cu nimic? a întrebat-o pe iubita lui. Să-ţi dea vreun indiciu?

Pe când avea optsprezece ani, Olivia trebuise să se

prefacă aproape un an întreg că nu observase evidenta şi jenanta pasiune pe care o făcuse pentru ea noul agent sosit în oraş. Nu recunoscuse niciodată asta, iar Chris Renn cel de atunci, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, se comportase ca un adevărat profesionist şi făcuse tot ce îi stătea în puteri să-şi ascundă pasiunea. Însă roşeaţa evidentă care îi cuprindea faţa şi gâtul tindea să îl dea de gol.

— Nu. Chiar nimic.

Olivia a aruncat o privire înspre casă de parcă nu ştia ce să creadă.

Au tresărit cu toţii când uşa s-a deschis şi Julian şi-a făcut din nou apariţia. Kieran l-a zărit în hol pe Chris Renn, care vorbea la mobil. Când l-a observat pe Kieran uitându-se la el, a întins încet mâna şi a închis uşa la loc.

Julian a luat-o pe potecă şi, la poartă, s-a aplecat să treacă pe sub banda poliţiei.

— Liv, se înţelege că nu trebuie să-ţi faci griji cu chiria acum. Iar dacă vei vrea să rămâi aici după asta…

Julian şi-a smucit cumva ciudat capul înspre maşina poliţiei:

— Vedem noi cum facem.

— Mulţumesc, Julian.

O clipă de tăcere.

— Nu mi-ai spus că s-a ars becul de siguranţă.

Încercase, dar nu-i reuşise să găsească un ton lipsit de reproş.

— Credeam că ţi-a spus Bronte.

— Nu, nu mi-a spus.

— O, s-a frecat Olivia la ochi. Nu ştiu ce să-ţi spun, Julian. Ştii cum era ea.

— Da, sigur, a zis Julian dându-şi seama că nu era momentul potrivit pentru asta. Scuze. A fost o zi al naibii de lungă deja. O să fie în regulă să stai la Ash deocamdată?

Olivia a clătinat din cap.

— Mama vrea să stau cu ea acasă.

— Înţeleg. Şi eu cred că aş vrea asta, în locul ei. În fine, deci, dacă ai nevoie de ceva, mă suni, da? Fără jenă, OK?

Fata a încuviinţat, iar Ash a luat-o pe după umeri.

— Hai să mergem, a zis el, apoi s-a întors către Kieran. Vorbim, frate!

— Da.

Kieran i-a urmărit cu privirea îndepărtându-se.

Nu-i spusese niciodată lui Ash despre întâlnirile lui din peşteri cu Olivia şi nici despre faptul că ea fusese cu el în ziua furtunii. Nu ştia nici dacă Olivia îi povestise, asta depindea de cât de apropiată se simţea de Ash. Iar Kieran nu avea de unde să ştie asta.

S-a întors în direcţia opusă ca să se îndrepte spre casă. A ridicat o mână înspre Julian:

— Pe curând!

— Sigur, a răspuns Julian. Apropo, tatăl tău e bine? După noaptea trecută?

Kieran s-a oprit:

— Ce?

— Sper că nu a rămas prea confuz. Eu l-am găsit de data asta, a adăugat Julian, apoi a băgat de seamă că şi Kieran era confuz şi s-a încruntat. Scuze, credeam că ţi-a spus Verity. Brian a plecat din nou la plimbare.

— Plimbare? Din nou? s-a holbat Kieran la el. De când face asta?

— Nu ştiu, a spus Julian. Ştiu doar că azi-noapte a făcut-o.

— Unde?

Dar imediat după ce a pus întrebarea Kieran şi-a amintit de holul părinţilor săi, în această dimineaţă. Mătura proptită de perete. Nisipul împrăştiat pe duşumea. A simţit deodată că trebuia să meargă neapărat acasă, chiar acum.

— Mergea pe drum pe aici, puţin după miezul nopţii, pe când conduceam spre casă.

— Şi l-ai văzut?

— Da, din fericire. Făcusem statele de plată trimestriale, aşa că terminasem casa mai târziu, altfel nu l-aş fi prins. Am sunat-o pe Verity să îi spun. Tatăl tău nu se urcă în maşină cu cineva pe care nu îl mai recunoaşte, deci…

Julian a dat din cap:

— În fine, ştii şi tu cum este. Deci l-am urmărit pe drum. Am condus în spatele lui până când a venit mama ta să îl ia.

— Am înţeles, a spus Kieran. Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin. N-am vrut să-l las să păţească ceva.

Prin geamurile cabanei, Kieran putea vedea mişcându-se în interior siluetele ofiţerilor de poliţie. S-a întors către Julian. Nici nu mai era nevoie să-l întrebe deschis dacă le împărtăşise şi celor din casă informaţia despre tatăl său. Răspunsul se afla în expresia de vinovăţie de pe faţa lui Julian. Bineînţeles că o făcuse.

— Ascultă, le-am spus direct, a zis Julian parcă citindu-i gândurile, cu o voce joasă. Îi cunosc pe ai tăi de ani buni, nu vreau să le fac probleme. Dar pe Liam îl ştiu de când s-a născut. Îl iubesc pe puştiul ăsta de parcă ar fi al meu. Sarah e devastată. Cu toţii vrem să se rezolve lucrurile astea. Şi nici măcar pentru Liam, ci pentru Bronte.

Kieran nu a răspuns nimic. Julian a ridicat din umeri.

— Pe bune. Bronte era fată bună, clienţii o iubeau şi colegii, la fel. Nu vrem decât ca nemernicul care i-a făcut asta să fie prins înainte să ajungă în partea cealaltă a continentului. Dacă nu e deja acolo. Serios. Poliţia îşi pierde timpul cercetându-l pe Liam.

Era ecoul a ceea ce spusese Sean mai devreme şi Kieran nu a mai zis nimic. S-a uitat la maşina 4×4 a lui Julian parcată puţin mai încolo pe marginea drumului, cu placa de surf încă legată deasupra.

— Acesta este singurul motiv pentru care le-am spus poliţiştilor despre tatăl tău, a spus Julian. Ca să ştie că e posibil să fi fost şi alţi oameni prin zonă azi-noapte. Oameni care poate că nu au fost văzuţi, ştii ce zic?

— Nu prea cred că Chris Renn avea nevoie să îi aduci tu aminte cum arată propriul său oraş noaptea, i-a spus Kieran.

— Poate că n-avea, dar nu el conduce ancheta asta, nu-i aşa? a spus Julian. Au adus nu ştiu ce tipă de la Hobart.

Lui Kieran i se părea că îl vede, prin fereastră, pe sergentul Renn stând de vorbă cu alt ofiţer. Nu era sigur

că vedea bine de la distanţa aceea, însă i se părea că şi Renn se uita la ei prin geam.

— Şi cine ştie? a mai spus Julian. Poate că tatăl tău le-ar putea spune ceva util.

Kieran s-a uitat la el enervat de data asta.

— Ai văzut în ce hal e tata în ultima vreme?

— Am văzut, frate, da, i-a răspuns Julian înţepat şi privindu-l fix în ochi. Tu ai văzut?

— Da, bine, bine.

— Uite… Îmi pare rău, a spus el pe un ton smerit. Însă faptul că poliţiştii îşi pierd vremea cu Liam nu îi e niciunuia de vreun folos.

— În regulă, a oftat Kieran. O să se lămurească Renn. Mă îndoiesc că ai mei au cunoscut-o ca lumea pe Bronte.

Julian nu a spus nimic, însă faţa lui l-a făcut pe Kieran să se oprească.

— Ce? Doar a ajutat-o pe maică-mea o dată să facă curat în magazie.

Julian a clătinat din cap.

— Treaba e că ai tăi au o magazie măricică. N-a fost treabă de o singură zi acolo.

Kieran s-a holbat la el.

— Poate n-ar fi rău să le spui şi asta poliţiştilor.

Tăcere. Le spusese deja.

Kieran a dat să spună ceva, însă telefonul a început să-i sune în buzunar, discret, dar insistent. S-a uitat la ecran. Mia. A intrat robotul, însă telefonul a început imediat să sune din nou.

— Trebuie să plec, a spus Kieran luând-o către casă.

— Transmite-le toate cele bune alor tăi.

Auzind asta, Kieran s-a întors spre el.

— Serios, frate?

— Normal, a răspuns Julian, sprijinit cu mâna de gardul Cabanei Pescarilor. Eu cred că tot ce s-a întâmplat aici nu are nicio legătură cu noi sau cu tine sau cu nimeni din oraşul ăsta.

Kieran nu a răspuns, doar a luat-o la pas.

— Trebuie să avem grijă unul de altul, nu unul la altul, a

plutit către el, din spate, vocea lui Julian.

Kieran nu era sigur dacă să fie de acord cu asta sau nu. Însă tot drumul până acasă s-a gândit la ceea ce-i spusese Julian.

Capitolul 12

Mia a deschis larg uşa încă înainte ca Kieran să ajungă în dreptul ei. O ţinea pe Audrey în braţe.

— E poliţia aici, a spus ea încet.

— Acum? Tocmai l-am văzut pe Chris Renn la cabană…

— Nu cea locală. De la Hobart.

Femeia îl aştepta în camera de zi, uitându-se la grămada de lucruri şi cutii din jur. Era îmbrăcată în civil şi avea o expresie sumbră, în timp ce examina, cu mâinile împreunate la spate, o fotografie de familie înrămată care atârna încă pe perete. Brian, Verity, Finn şi Kieran pe plajă, chiar lângă casă, numai zâmbete şi soare, îmbrăţişaţi. Când a intrat Kieran, ofiţerul şi-a ridicat privirea şi i-a întins mâna:

— Inspector detectiv Sue Pendlebury.

Era înaltă şi avea părul negru înspicat cu şuviţe cenuşii.

— Tocmai îi explicam… O, minunat. Mulţumesc.

S-a întrerupt pentru că Verity a intrat în cameră cu o tavă cu ceşti de cafea. Brian se ţinea după ea.

— După cum presupun că bănuiţi, sunt aici ca să discutăm despre Bronte Laidler.

— Sigur, a spus Kieran când Verity le-a făcut semn să se aşeze cu toţii.

Doar Mia nu i-a ascultat îndemnul şi a rămas lângă uşă, în picioare, legănând-o pe Audrey.

— Ştiţi deja ce s-a întâmplat? a întrebat-o Kieran pe Pendlebury care tocmai îşi luase o ceaşcă de cafea.

— Încă încercăm să aflăm, a răspuns ea şi apoi a luat o gură din cafea. O cunoşteaţi bine pe Bronte?

— Nu o cunoşteam deloc, a răspuns el. Mia şi cu mine am întâlnit-o ieri prima oară.

A ezitat o clipă.

— S-a înecat?

— Noi credem că Bronte *a fost* înecată.

Pendlebury accentuase cu calm diferenţa.

— Are câteva vânătăi care indică faptul că a fost ţinută

sub apă.

Audrey a scâncit şi Mia a încercat s-o liniştească. Verity a şters, cu foarte mare atenţie, o pată de lapte de pe măsuţa de cafea.

— E îngrozitor, a spus ea încet.

— N-ar fi trebuit să se ducă singură pe plajă, s-a auzit deodată vocea lui Brian, aşezat în fotoliul său din colţul camerei.

S-au întors toţi spre el, iar el a început să clipească surprins de toată această atenţie.

— Ce vreţi să spuneţi? a zis Pendlebury.

— I-am spus că nu trebuia să fie acolo. Era avertisment de furtună.

Verity a clătinat hotărâtă din cap şi Kieran a auzit-o expirând.

— Vorbeşte despre altcineva, i-a zis ea repede lui Pendlebury care şi-a întors cu greu, după o clipă, privirea mirată de la Brian. Am fost loviţi de o mare furtună aici. Acum mulţi ani. La asta se gândeşte. Scuze. E bolnav. Ignoraţi-l.

Pendlebury a dat încetişor din cap. S-a uitat apoi la notiţele ei.

— Am înţeles că Bronte a fost aici câteva zile. V-a ajutat cu curăţenia, nu-i aşa?

A aruncat o privire către cutiile aliniate lângă pereţi.

— Da, curăţenia din magazie, a răspuns Verity. Aduna diverse obiecte pentru sculptura la care lucra. Aveam o groază de vechituri. I-am spus că poate lua orice doreşte.

— Şi ce a luat?

— Nişte sârmă, cred. Nişte placaj rămas de când am reparat podeaua din spate, acum câţiva ani. Nu ştiu sigur, a dat din cap Verity. Chiar erau nişte gunoaie.

— Şi aţi vorbit câte ceva?… Scuze…

Telefonul lui Pendlebury a început să vibreze tăcut pe măsuţă. Pe ecran a apărut o fotografie cu ea zâmbitoare alături de un bărbat cu părul cărunt, o fată şi un băiat de vreo douăzeci de ani, care semănau cu amândoi. A apăsat un buton şi a întors telefonul cu faţa în jos.

— Mă scuzaţi. Deci Bronte. V-a povestit câte ceva despre viaţa ei de aici? Băieţi? Munca? Impresii despre oraş?

— Era foarte pasionată de arta ei, cu siguranţă, a spus Verity. Şi bunica ei din Canberra suferea de demenţă. A povestit puţin despre ea şi despre cum poate fi boala asta. Bronte spunea că fuseseră apropiate înainte de... ştiţi.

Pendlebury s-a uitat către Brian, care încă îi privea din fotoliul său, apoi s-a întors către Verity.

— V-a arătat Bronte vreuna dintre lucrările ei? a întrebat ea.

Părea să fie sincer curioasă de ceea ce urma să îi răspundă Verity. Kieran nu îşi dădea seama dacă interesul ei era autentic sau doar profesional, dar, indiferent de natura lui, i se părea că este inteligent folosit. Pendlebury emana un fel de deschidere naturală care îl făcea să vrea să-şi tragă un scaun aproape de ea şi să îi povestească lucruri. Kieran şi-a încrucişat braţele şi s-a lăsat pe spate.

— Mi-a arătat câteva desene pe care le-a făcut pe aici, a spus Verity. Erau încântătoare. Sau cel puţin aşa mi s-au părut mie. Era o artistă talentată.

— Nu era artistă, s-a încruntat Brian. Era încă în şcoală.

— Nu, Brian. Acum vorbim despre Bronte, a spus Verity sacadat, apoi s-a întors către Pendlebury: Scuze. A fost destul de dificil.

Pendlebury a continuat să-l privească pe Brian.

— Despre cine crede că vorbim noi acum?

Verity şi Kieran au răspuns în acelaşi timp.

— Despre nimeni, a spus ea.

— Despre Gabby Birch, a spus el.

Cei doi au făcut un schimb rapid de priviri.

— Birch, adică la fel ca Olivia Birch? a întrebat Pendlebury, verificându-şi încruntată carneţelul.

Cei doi au încuviinţat. Ofiţerul şi-a ridicat privirea spre ei:

— Scuze, dar cine e Gabby?

Cine era Gabby? Gabby Birch era sora mai mică a Oliviei şi prietena cea mai bună a Miei, iar majoritatea lucrurilor

pe care Kieran le ştia despre ea le aflase de la ele două. Era cu patru ani mai mică decât el şi atât de timidă încât Kieran se întreba dacă măcar ştiuse cum îi suna vocea.

În serile târzii şi călduroase în care Gabby era trimisă de mama ei să o ia pe Olivia acasă de pe plajă, de la „Surf and Turf” sau de pe unde îşi pierdea vremea cu prietenii săi, fata îşi transmitea mesajul aproape în şoaptă, furişându-se singură şi roşie la faţă.

Gabby era genul de fată care ar fi trecut prin adolescenţă complet neobservată, în mod normal, dacă nu s-ar fi dezvoltat rapid peste vară, pe când avea doisprezece ani, şi n-ar fi ajuns bucăţică ruptă din soră-sa mai mare. Faţa ei îşi pierduse rotunjimile copilăreşti şi se transformase într-una care atrăgea toate privirile. Se înălţase mult şi căpătase forme frumoase, iar echipată în costumele de înot şi cu părul lung şi ondulat strâns în coadă era greu să o deosebeşti de Olivia.

Era o fată foarte plăcută vederii, spusese Ash despre ea odată, în termeni ceva mai tranşanţi, în vreme ce Gabby îşi scotea costumul de înot pe plajă. Olivia, căreia îi ajunseseră la ureche cuvintele lui, îi trăsese un pumn în umăr atât de puternic, încât lui Kieran îi fusese clar că duruse. *Are treisprezece ani, nu fi porc.* Însă Ash avea dreptate.

Kieran nu se obosise vreodată să vorbească cu Gabby, dar ştia, din întâmplare, vreo doi tipi care încercaseră asta, după ce fuseseră refuzaţi de Olivia. Fusese pierdere de vreme. Gabby se făcuse mititică de parcă încerca să dispară cu totul şi o ştersese fâstâcită în căutarea Miei, cea mai bună şi singura prietenă a ei. Cele două se refugiau în fiecare pauză de prânz într-un colţ al bibliotecii, unde vorbeau în şoaptă şi citeau şi schiţau în creion siluete de cai.

Gabby Birch fusese fata care murise pe furtună. Însă înainte de asta, timp de trei zile, fusese fata dispărută. Iar înainte de asta, timp de paisprezece ani, fusese fata iubită de familia ei, dar care dispărea de acasă la fel de mult ca oricare alta.

Kieran s-a uitat la Pendlebury şi la carneţelul acesteia.

— Gabby era sora Oliviei, a spus el. Dar a murit acum doisprezece ani.

— Cum?

— Înecată.

— Serios? a întrebat Pendlebury ridicând un milimetru dintr-o sprânceană.

— În timpul furtunii, a început Verity şi s-a încruntat când pixul lui Pendlebury a început să mâzgălească ceva în carneţel. A fost un fenomen meteo îngrozitor. Nimeni nu era pregătit cum trebuie pentru aşa ceva. Şi fiul nostru s-a înecat atunci. Şi un alt tânăr, Toby Gilroy.

— Tatăl lui Liam, a adăugat Kieran.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Pendlebury.

Părea sinceră. A aşteptat un moment, din respect, apoi a întors pagina. Nu era insensibilă, ci doar se afla într-o misiune, iar timpul îi era limitat. S-a uitat către Verity:

— O să fiu directă. Mi s-a spus că soţul dumneavoastră… adică dumneavoastră, domnule Elliott, aţi fost văzut azi-noapte prin zona Beach Road cam pe la miezul nopţii.

— De ce întrebaţi asta? a izbucnit Brian pe un ton foarte ascuţit, după care s-a întors către soţia sa: De ce întreabă iar asta? Am fost deja la secţie. Le-am povestit ce s-a întâmplat.

Kieran a observat că Verity a înţepenit când a văzut-o pe Pendlebury aplecându-se înainte:

— Domnule Elliott…

— Nu, a spus Brian. Nu vreau să veniţi aşa la mine acasă. O supăraţi pe soţia mea. Tocmai ne-am pierdut fiul, nu e suficient? V-am mai spus. Am salutat-o. I-am zis să se ducă acasă, pentru că începe furtuna. Am discutat toate astea la secţie…

— A ieşit azi-noapte, l-a întrerupt Verity, a cărei faţă îşi pierduse masca amabilităţii şi arăta acum încordare şi vigilenţă. Pentru câteva minute. Era confuz. A ieşit să se plimbe. Nu-l pot păzi non-stop.

Pendlebury şi-a întors privirea către ea:

— Cât timp a lipsit, mai precis?

— Nu mult. Aţipisem şi am primit un telefon, la douăsprezece şi un sfert, de la Julian Wallis, proprietarul „Surf and Turf” şi al Cabanei Pescarilor. Mi-a spus că Brian mergea pe stradă. Am aruncat nişte haine pe mine şi m-am dus să îl caut. Era la doar câteva minute distanţă. Încolo, a adăugat ea arătând hotărât cu degetul în direcţia opusă Cabanei Pescarilor.

— V-a trezit telefonul? Deci nu aveţi cum să ştiţi exact la ce oră a ieşit din casă soţul dumneavoastră?

S-a lăsat o tăcere.

— Nu.

— I se întâmplă des să plece aşa?

— De câteva ori pe lună.

— A fost găsit vreodată rătăcind pe plajă, şi nu pe stradă?

Verity a ezitat pentru o clipă.

— Azi-noapte era pe stradă.

— În regulă.

Vocea lui Pendlebury sunase plină de înţelegere. Kieran s-a întrebat din nou dacă era o tactică deliberată.

— Uitaţi cum stă treaba, eu nu încerc să sugerez nimic aici. Ştiu că asta credeţi, dar deocamdată încerc doar să îmi fac o imagine clară a ceea ce s-a întâmplat. Se poate ca persoana care se afla împreună cu Bronte să fi fost deranjată de ceva. Să fi plecat în grabă.

— De ce credeţi asta? a întrebat Verity foarte atentă.

Pendlebury a făcut o pauză, însă lui Kieran i se părea că ştia răspunsul. Şi bănuia că şi Verity îl ştia. De ce să fi lăsat cineva un corp la vedere, pe plajă, dacă l-ar fi putut trimite uşor, la doar câţiva paşi distanţă, în voia curenţilor oceanului? După părerea lui Kieran, aşa ar fi procedat orice om care gândeşte puţin. Absolut nimeni din cei prezenţi în cameră nu se uita către Brian.

— Urmele de pe nisip indică o întrerupere, a spus Pendlebury pe un ton neutru.

Verity doar a încuviinţat. Amândouă se prefăceau că toate astea aveau o logică.

— Dar, indiferent cum s-au petrecut lucrurile, a

continuat Pendlebury, până acum nu a venit nimeni să ne spună că ar fi văzut ceva. Deci, dacă soţul dumneavoastră ne-ar putea da nişte detalii suplimentare, ar fi minunat să o facă acum.

Kieran o simţea pe Verity cum se lupta cu sine însăşi.

— Păi, îl puteţi întreba, a spus ea într-un sfârşit. Dacă ajută cu ceva.

Pendlebury a încercat să îl privească pe Brian direct în ochi, dar acesta nu a cooperat.

— Domnule Elliott, a spus ea. Vreau să vă pun nişte întrebări legate de noaptea trecută. Înţelegeţi? Aţi văzut-o azi-noapte pe plajă pe Bronte Laidler?

— Am spus deja că am văzut-o. I-am zis că începea furtuna.

Privirea rătăcită a lui Brian s-a fixat brusc, iar Kieran a avut ciudata impresie că, pentru prima dată de când se întorsese acasă, ceaţa aproape că se ridicase. Apoi Brian a început din nou să se uite în toate părţile agitat, până când a văzut-o pe Mia, stând încă lângă uşă, împreună cu Audrey.

— Ar trebui să o întrebaţi şi pe Mia, a spus Brian. Se certau. Era şi Mia pe plajă acolo, cu ea. Dacă tot vorbiţi cu toată lumea, ar trebui să vorbiţi şi cu ea.

— Isuse, tată! a început Kieran văzând-o pe Mia care deja clătina din cap.

— Nu, n-am fost…

S-au oprit amândoi. Kieran s-a întors către Brian.

— Mia era pe plajă cu Gabby, tată. Nu cu Bronte. Iar asta a fost cu ani în urmă. Azi-noapte am fost împreună cu Mia. Nu am văzut pe nimeni pe plajă.

Pendlebury s-a uitat către Mia:

— Aşa este?

Mia a încuviinţat. Audrey se agita în braţele ei, dând din cap în toate părţile, iar Mia a strâns-o mai puternic. Pendlebury şi-a răsfoit notiţele.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar aş vrea să clarific nişte lucruri, a început ea încruntându-şi sprâncenele. Mai exact, ce s-a întâmplat cu Gabby Birch?

Capitolul 13

Bună întrebare. Fusese pusă de multe ori de-a lungul timpului, iar Kieran cunoştea la fel de bine ca oricine altcineva din oraş ultimele noutăţi legate de Gabby Birch, în vârstă de paisprezece ani.

În ziua în care furtuna avea să lovească Evelyn Bay, pe Gabby o trezise, la ora nouă dimineaţa, mama ei, Patricia, care trebuia să plece la serviciu. Era în tura de sâmbătă la clinica oraşului, unde lucra ca asistentă. Gabby îi promisese că se trezeşte, dar nu o făcuse, iar o oră mai târziu, când sora ei de optsprezece ani, Olivia, se întorsese acasă de la sală, era încă în pat. Gabby dăduse vina pe lipsa telefonului, deci şi a alarmei. Mobilul îi fusese confiscat cu o săptămână în urmă de către Trish, după ce un profesor îi spusese că Gabby scria mesaje în timpul orelor. Aceeaşi pedeapsă primise şi cea mai bună prietenă a lui Gabby, Mia, din partea familiei ei.

Gabby mâncase un castronel cu cereale în timp ce Olivia discutase rapid cu ea planurile de a doua zi pentru aniversarea mamei lor. Fetele intenţionau să respecte ceea ce devenise cumva o tradiţie de când părinţii lor divorţaseră în urmă cu şase ani, şi anume să îi prepare un tort mamei lor. Conveniseră să îl facă după-amiază, în timp ce Trish era la serviciu, astfel încât să fie gata a doua zi. Bunica lor rezervase o masă pentru prânz, la hotelul cel mare de la Port Osborne.

Olivia se oferise să treacă pe la supermarket ca să cumpere felicitări, însă Gabby spusese că pe a ei voia să o facă singură. Olivia povestise mai târziu poliţiei că sora ei fusese foarte supărată când îi fusese luat telefonul. Sperase ca Trish, îmbunată de sărbătorirea zilei de naştere, să i-l fi dat înapoi.

Şi Gabby, şi Olivia ştiau că se anunţase ploaie.

Olivia ieşise în oraş pe la ora douăsprezece, ca să meargă la magazin şi să se plimbe pe faleză, iar Gabby rămăsese singură acasă – ceea ce nu era ceva neobişnuit.

Nu se ştia exact ce făcuse Gabby între orele douăsprezece şi două. Nu dăduse niciun telefon de pe fix şi nu fusese văzută ieşind din casă. Ulterior, în camera ei fusese găsită pusă la uscat o felicitare pe care scria, cu sclipici albastru, *La mulţi ani, mama!* La ora 13:27 intrase pe net de pe laptopul mamei sale, lucru care îi fusese interzis în mod expres cât timp telefonul îi era confiscat. Dăduse o raită în fugă pe reţelele sociale, timp de douăzeci şi trei de minute. Apoi îşi luase rucsacul cu dungi violet şi cu breloc în formă de cangur, agăţat de fermoar, îl umpluse cu cărţile pe care le avea de returnat la bibliotecă şi parcursese cele opt minute de mers pe jos până la casa Miei.

Fetele plecaseră apoi împreună de la casa Miei şi făcuseră douăsprezece minute până la Biblioteca Comunitară din Evelyn Bay. Participaseră la un atelier de scriere creativă acolo, în vară, şi voiau să mai lucreze la povestirile lor. Au returnat cărţile, au împrumutat altele şi s-au apucat de lucru. După vreo oră, bibliotecara auzise ceva ce semăna cu o ceartă înăbuşită venind dinspre masa lor de dincolo de rafturi şi le rugase să facă linişte.

Bibliotecara le povestise mai târziu sergentului Mallott şi agentului Renn că „fata asiatică" izbucnise în plâns şi începuse să îşi strângă lucrurile, în timp ce „fata înaltă" părea să încerce să o convingă să nu plece. Se pare că nu reuşise, pentru că ambele fete plecaseră după câteva minute, împreună, dar – şi aici bibliotecara nu era foarte sigură – fără să vorbească una cu alta. La plecare, le avertizase că urma să plouă.

După cum povestise Mia, când fusese interogată la rândul ei, la secţie, de către Mallott şi Renn, la întoarcere trecuseră pe lângă casa lui Gabby. Nu se opriseră acolo, ci îşi continuaseră drumul către plajă.

De ce? întrebase Renn. *Pentru că vă certaţi?*

Mia insistase că nu se certau. Gabby îşi exprimase părerea sinceră despre povestirea ei, iar Mia cam pusese la suflet. Ea nu vrusese să se oprească acasă la Gabby, aşa că fata se ţinuse după ea. Păruse ceva important atunci.

Din ceea ce povestise Mia, ea şi Gabby merseseră puţin pe nisip. Nori negri se adunau la orizont, iar Miei i se făcuse frig. Voia să ajungă acasă înainte să înceapă ploaia. Gabby încercase să o convingă să mai stea puţin, însă Mia îşi luase deja propriul rucsac plin cu cărţi de la bibliotecă şi îi spusese la revedere. O lăsase pe Gabby singură pe plajă.

Mia le relatase lui Mallott şi Renn că se despărţiseră în termeni amiabili. Însă lucrul acesta fusese oarecum contrazis de însăşi mama Miei, care fusese auzită mărturisindu-i unei prietene cum ajunsese ea cu chiu, cu vai acasă, de la o petrecere de logodnă stricată de ploaie, şi îşi găsise fiica „supărată" în dormitorul ei. Mia, la rândul ei, insistase că nu fusese vorba despre aşa ceva. Era doar obosită, iar furtuna care făcea prăpăd afară o tulbura din ce în ce mai tare.

Gabby mai fusese văzută, oficial, o singură dată în acea zi, treizeci de minute mai târziu, la 15:50. Se afla pe stâncile acelea mari şi plate de la marginea plajei, cu părul în vânt şi rucsacul pe umăr. Apoi norii coborâseră din ce în ce mai jos, valurile începuseră să se umfle şi să se rostogolească aşa cum rareori o făcuseră – dacă o făcuseră vreodată – pe întinderea aceea de coastă, iar Gabby Birch nu mai fusese văzută niciodată.

Accidentările cauzate de furtună începuseră să curgă pe bandă rulantă la clinica din Evelyn Bay care la scurt timp după ora 17:00 nu mai făcea faţă. Cazurile mai serioase, precum cel al lui Kieran, fuseseră transportate la spitalele din Hobart. După nouăzeci de minute, sistemul de telefonie se prăbuşise pe o lungime de coastă de şaizeci de kilometri. Străzile erau pustii. Conducătorii auto fuseseră sfătuiţi, apoi avertizaţi, apoi forţaţi de condiţiile atmosferice să nu iasă pe drum. Centrul medical era plin ochi, deoarece chiar şi pacienţii deja trataţi, cum era Olivia, fuseseră nevoiţi să rămână acolo, să se adăpostească în interior. În sala cu numărul 2 a clinicii, acoperite de cearşafuri, zăceau corpurile a doi localnici, scoase din apă lângă peşteri.

Şi aşa se făcuse că Patricia Birch nu putuse pleca de la clinică decât a doua zi dimineaţă, după o tură dublă, însoţită de fiica sa Olivia. Erau amândouă obosite şi abătute când au ajuns acasă. Iar acolo au descoperit că patul lui Gabby rămăsese neatins peste noapte.

Bătuseră atunci la uşile vecinilor, căutaseră cunoştinţele de la şcoală şi, când nu găsiseră nici urmă de fată, fusese organizată o căutare. Voluntarii căutaseră printre dărâmăturile oraşului distrus, iar bărcile scotociseră apele. Fuseseră imprimate mai multe afişe cu „copil dispărut”, însă în haosul acela nu se găsise nimeni să le şi lipească. Poate pentru că, în adâncul sufletelor lor, nimeni dintre locuitorii din Evelyn Bay nu credea cu adevărat că Gabby doar dispăruse. Toţi ştiau unde se afla fata, se mai punea doar întrebarea dacă marea avea sau nu să o dea înapoi.

Căutările continuaseră încă două zile grele şi lungi. În cea de-a treia dimineaţă, rucsacul cu dungi violet al lui Gabby fusese aruncat pe uscat.

Kieran şi Verity i-au povestit lui Pendlebury toate astea, pe scurt. Fata, plaja, furtuna, dispariţia, rucsacul. Durerea familiei, împărtăşită de tot oraşul, şi întrebările rămase fără răspuns. Dacă dorea, Pendlebury putea găsi cu siguranţă toate detaliile prin vreun dosar, undeva. Mia s-a cocoţat în fotoliul cel mai apropiat de uşă, cu fetiţa în braţe. Nu spusese aproape nimic.

Când au terminat de povestit, Pendlebury şi-a lovit uşor obrazul cu pixul. S-a uitat către Brian, care îi privea din colţul său.

— Există vreun motiv anume pentru care domnul Elliott crede că mă aflu aici pentru Gabby, şi nu pentru Bronte?

— Nu, a răspuns Verity cu o privire de neclintit. Este doar confuz.

Kieran a clipit mirat şi a simţit-o şi pe Mia încordându-se uşor în spatele lui. Niciunul dintre ei nu a corectat-o pe Verity. Însă Kieran era stânjenit. Îi spuseseră deja lui Pendlebury că putea găsi toate detaliile dispariţiei lui Gabby într-un dosar. Dacă ar fi fost cât de cât curioasă, i-

ar fi luat numai două minute să descopere ceea ce Verity omisese să-i menţioneze acum. Kieran a tras o gură mare de aer în timp ce se întreba cum să procedeze. Verity a întors capul şi, când privirile li s-au întâlnit, Kieran a renunţat să spună ceva. Poate că Pendlebury nu avea să se obosească să caute. Şi aşa avea foarte mult de lucru.

Ofiţerul le-a mai pus câteva întrebări, iar ei i-au spus tot ce ştiau: cum fugise Bronte prin apă după pălăria lui Audrey; cum văzuseră Kieran şi Mia o maşină care mergea atât de repede, încât Mia nici măcar nu putea fi sigură ce culoare avea; cum li se păruseră amândurora că Bronte era „în regulă” la „Surf and Turf”, în caz că era importantă părerea unor oameni care nici măcar nu o cunoscuseră deloc înainte.

În fine, Pendlebury şi-a închis carneţelul, le-a mulţumit şi s-a ridicat. În drum spre uşă le-a întins câte o carte de vizită lui Kieran, Miei şi lui Verity. I-a aruncat o privire scurtă lui Brian, încă aşezat în fotoliul lui, şi a ezitat cu degetul lovind uşor într-o a patra carte. Apoi a pus-o la loc în portofel.

— Sunaţi-mă dacă vă aduceţi aminte sau dacă auziţi orice altceva, a spus ea.

Au încuviinţat la unison şi au privit în urma ei cum a luat-o pe potecă şi a ieşit pe poartă. Verity a aşteptat ca ofiţerul să ajungă în siguranţă înapoi pe drum înainte să închidă uşa. Kieran îl auzea pe tatăl său, în camera de zi, spunându-şi ceva în barbă.

Verity nu l-a băgat în seamă şi s-a dus direct în bucătărie. Kieran şi Mia au urmat-o şi au văzut-o cum a pus ceainicul la fiert şi s-a sprijinit de chiuvetă, privind absentă la propria imagine reflectată în fereastră. Apoi s-a dus să deschidă uşa de la frigider şi a analizat conţinutul acestuia. Kieran era sigur că îşi număra respiraţiile, inspirăm-unu-doi-trei-patru şi expirăm-unu-doi-trei-patru. Când şi-a îndreptat spatele, faţa ei era din nou la fel de liniştită ca un lac.

— O să comandăm ceva pentru cină astă-seară, a zis ea şi a închis cu grijă uşa frigiderului.

— De ce nu i-ai spus lui Pendlebury despre tata şi Gabby? a întrebat Kieran.

Ceainicul a început să şuiere, iar Verity s-a dus să caute ceşti.

— Nu mi s-a părut relevant.

— Mama, s-a holbat Kieran la ea, era foarte relevant.

Niciun răspuns.

— Mama…

— Te aud, Kieran.

Verity a înclinat apoi ceainicul, iar apa s-a scurs aburindă.

— O să afle, a spus Mia mângâind capul bebeluşului. Nu intenţionez să fiu eu cea care o să-i spună, Verity, dar cineva o va face până la urmă. Chiar şi dacă nu va citi dosarul, însă eu cred că îl va citi.

— Vom vedea atunci. Dacă va fi cazul, a adăugat Verity şi şi-a pus ceaşca pe masă cu un clinchet uşor. Adică la vremea respectivă au fost clarificate toate.

În privinţa acestei chestiuni, Kieran considera că Verity avea dreptate, însă era doar un motiv în plus să nu fi ascuns adevărul.

Ce a fost a fost. Printre altele, era cert că Brian Elliott fusese profesorul lui Gabby. Şi al lui Kieran, al lui Sean, al lui Ash, al Oliviei şi al Miei. În calitate de unic profesor de educaţie fizică al liceului din oraş, Brian ţipase cu siguranţă, la un moment dat, către toţi elevii care se aflaseră vreodată pe stadionul de fotbal sau pe terenul de netball[5] ori în sala de sport.

În ziua furtunii, Brian o văzuse pe Gabby pe plajă. Stătea singură pe stânci şi se uita în larg. Un pescar care îşi scosese câinele la o plimbare grăbită înainte ca vremea să se strice de tot îl zărise pe Brian vorbind cu o fată al cărei păr închis la culoare, lung şi ondulat zbura în toate direcţiile. Brian nu negase asta niciodată.

Ba chiar le povestise mai târziu sergentului Mallott şi agentului Renn, la secţia de poliţie, că fusese în oraş să îşi

[5] Sport popular în țările Commonwealth-ului, provenit dintr-o versiune timpurie de baschet (N. t.).

cumpere o încuietoare nouă pentru bicicletă şi se grăbise şi el să se întoarcă acasă. Mergea grăbit, în speranţa să ajungă mai repede, înaintea ploii care ameninţa să înceapă.

O observase pe Gabby doar pentru că pe plajă, în afară de ea, nu mai era nimeni. O strigase pe nume şi ea se întorsese, făcându-i timid cu mâna, în semn că-l recunoscuse. Apoi Brian Elliott o luase prin nisip către ea.

— Ce a vrut să ştie poliţia? o auzise Kieran pe Verity întrebându-l pe Brian, mai târziu, când acesta se întorsese de la secţie.

Vocea mamei sale plutise domoală şi gravă, către dormitor, dinspre veranda din spate.

Brian răspunsese înăbuşit, iar Kieran şi-l închipuise aşezat pe unul dintre şezlonguri, cu capul în mâini:

— M-au întrebat ce i-am zis.

Stânca pe care stătea Gabby devenea alunecoasă pe vreme rea. Asta îi zisese Brian şi o avertizase că avea să înceapă ploaia. Nu era în siguranţă acolo. Ar fi trebuit să se întoarcă pe plajă.

Gabby fusese de acord, aşa că Brian o ajutase să coboare de pe pietre şi să ajungă întreagă pe nisip.

— Nenorocitul ăla de poliţist nou… se auzise vocea lui Brian, tot înăbuşită. Ăla tânăr. Cum îl cheamă? Ben?

— Chris Renn, spusese Verity.

— A întrebat dacă am atins-o când am ajutat-o. Isuse! oftase el puternic. I-am zis că da. O singură dată, pe cot, şi asta doar pentru că aproape alunecase peste mine.

— Şi el ce a zis?

— N-a zis nimic, Ver.

Cuvintele lui Brian se auzeau mai clar acum:

— Hristoase, sper să apară repede fata asta!

— Da, spusese Verity, şi eu sper la fel.

Apoi tăcuseră amândoi.

— Ce altceva ai mai spus poliţiei? o auzise Kieran pe Verity întrebând mai târziu.

Brian o întrebase pe Gabby dacă era în regulă, iar ea îi răspunsese că da. Privind retrospectiv, fata părea uşor

tristă şi preocupată de ceva, însă nu suficient de mult cât să-l fi îngrijorat pe Brian, după cum le mărturisise ofiţerilor. El îi spusese fetei să se ducă acasă înainte să înceapă furtuna, iar Gabby îi răspunsese că avea să plece curând.

Agentul cel tânăr, Renn, făcuse observaţia că Brian locuia în apropiere. Îi propusese fetei să o ducă acasă cu maşina?

Brian răspunsese că nu.

Sau poate Brian se gândise la asta? La urma urmei, cerul se înnorase ameninţător.

Nu. Era împotriva regulamentului şcolii ca elevii să urce în maşina profesorilor.

Chiar şi pe furtună?

Chiar şi atunci. În plus, nici măcar nu începuse să plouă, subliniase Brian, pe bună dreptate. Şi nimeni nu ştia atunci cât de grav avea să fie.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? îl întrebase Renn.

— Nimic.

Brian îşi luase rămas-bun şi o lăsase pe Gabby pe nisip lângă stânci, cu părul în vânt şi rucsacul pe umăr. Se întorsese acasă pe jos, singur. Nu văzuse pe nimeni, nu fusese văzut de nimeni, îşi descuiase singur uşa şi intrase în casa goală, ajungând astfel să fie considerat, în mod oficial, ultima persoană care recunoscuse că o văzuse pe Gabby Birch în viaţă.

Capitolul 14

Dacă s-ar fi putut vorbi despre un aspect pozitiv în povestea morţii lui Finn Elliott şi a lui Toby Gilroy, aceasta ar fi fost sincronizarea.

Când se dusese vorba – şi se dusese repede – că *Nautilus Black* se răsturnase, Verity şi Brian Elliott fuseseră printre primii care se urcaseră pe faleză. Ţineau piept vântului, cu mâinile la gură şi cu părul ud lipit de cranii, în timp ce apa le curgea şiroaie peste feţe. Văzuseră barca purtată de valuri în sus şi în jos, iar în timp ce primea primele îngrijiri medicale, Kieran le auzise incantaţia surdă: *Te rog, Te rog, Te rog.*

Minutele se scurgeau. Finn nu mai ieşea de sub corpul bărcii.

Până la urmă, Verity îşi acoperise ochii. Brian nu îşi putuse muta privirea de la operaţiunea de salvare condusă de Julian Wallis, o luptă pentru croirea unui drum printre valuri care a fost imediat abandonată, date fiind condiţiile. Era deja prea târziu pentru un final fericit, însă de jos, din apă, Julian îi putuse vedea pe observatorii disperaţi de pe stânci. Brian şi Verity, încă agăţaţi de speranţa pe care o ştiau amândoi de mult moartă. Părinţii lui Toby, Kevin şi Anne, care fugiseră într-un suflet de acasă, din cealaltă parte a oraşului. Celălalt fiu al lor, Sean, era şi el acolo, la fel şi soţia lui Toby, Sarah. Stăteau toţi unul lângă altul, împietriţi şi şocaţi. Rana de la cap a lui Toby fusese spălată de valuri într-un mod grotesc, iar dungile fosforescente de pe vesta lui de salvare îl menţinuseră vizibil tot timpul cât plutise în valuri, cu faţa în jos. Într-un sfârşit, fuseseră recuperate ambele trupuri, precum şi ambarcaţiunea, ceea ce era mai mult decât putuse spera cineva.

În zilele care urmaseră dispariţiei lui Gabby, date fiind cele două victime de la peşteri, Kieran bănuise că sergentul Mallott şi agentul Renn hotărâseră să nu îl preseze prea tare pe Brian Elliott, în timp ce continuau să caute mărturii despre ultima dată când fusese văzută fata.

Pentru că, indiferent unde se aflase Gabby la o oră după ce fusese văzută pe plajă ultima oară, era clar că nu fusese împreună cu tatăl lui Kieran, care se afla atunci cocoţat pe o faleză, alături de vreo alţi doisprezece localnici, şi se uita cum i se îneacă fiul cel mai mare.

Kieran încă se gândea la asta când a intrat, în seara acelei zile, la „Surf and Turf”, împreună cu Verity. Îşi petrecuse după-amiaza cu Mia, golind dulapurile din hol, în timp ce Verity încercase să îi distragă atenţia lui Brian, care voia să îi ajute.

— Brian, aşază-te. Te implor! o auzise răstindu-se din sufragerie în timp ce dădea mai tare volumul televizorului.

Când Kieran a deschis uşa, la „Surf and Turf” era linişte. Nu se vedea nici urmă de Julian, nici la tejghea, nici în bucătărie, doar chelneriţa Lyn îi salutase scurt din cap. După ce a terminat de curăţat o tavă, şi-a croit drum către ei printre mesele mai mult goale, îmbrăcată în aceeaşi uniformă portocalie şi lăsând în urma ei acelaşi miros de fum de ţigară ca şi dimineaţă.

— Fără copil? s-a uitat ea dezamăgită către braţele goale ale lui Kieran, care a clătinat din cap.

— Nu eram siguri dacă e deschis, i-a spus Verity lui Lyn în timp ce aceasta le nota comanda.

— Julian nu voia să deschidă, dar presupun că a simţit că ar trebui să facă asta.

Lyn a arătat cu capul către două mese pline cu câţiva ofiţeri de poliţie, inclusiv unul sau doi pe care Kieran a avut impresia că îi recunoaşte de mai devreme, de la Cabana Pescarilor. Mâncau gânditori. Sergentul Renn era aşezat în capătul uneia dintre mese, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea şi vorbind cu ofiţerul care stătea alături. Inspectorul detectiv Pendlebury nu era cu ei.

Cea de-a treia masă ocupată se afla lângă fereastră. Kieran l-ar fi remarcat pe cel mai arătos dintre cei doi bărbaţi chiar şi fără urma de machiaj sau inconfortabilul costum care era deja umed şi murdar de nisip la glezne. Era reporter şi apărea la ştirile televiziunii locale încă de când culoarea neagră a părului îi era naturală. Acum se

uita aiurea prin telefon în timp ce, de cealaltă parte a mesei, un cameraman îmbrăcat mult mai comod, în flanel şi blugi, căsca şi îşi verifica ceasul. Kieran s-a gândit că îşi omorau timpul în aşteptarea transmisiunii live de la ora zece seara.

— Îi luau interviu lui Janice Manning lângă supermarket, mai devreme, a spus Lyn. Nu ştiu ce îşi închipuie că le-ar putea spune ea, e aici doar de pe la sfârşitul anilor ’90. În fine…

Lyn le-a înregistrat comanda.

— O să fie gata cât de repede se poate. Bineînţeles că nu e personal suficient la bucătărie, iar aici în sală sunt doar eu.

A aruncat o privire înspre uşă. Afară, drumul era întunecat.

— Julian m-a rugat să vin. Cele două fete care erau de serviciu în seara asta au refuzat să mai vină.

— Serios? a zis Verity. Şi pe tine nu te-a deranjat?

Lyn a ridicat din umeri. A evitat să se uite către bucătăria unde lucra în mod normal Liam.

— Am facturi de plătit, ca toată lumea. Uite, nu vreau să zic nimic, dar…

A tras aer adânc în piept şi şi-a umezit buzele.

— Dar băiatul ăla e o figură. Are impresia că, dacă taică-său e patron aici, îşi poate permite să facă ce are chef în loc să muncească serios, poate şi să scape basma curată după o crim…

S-a oprit în ultimul moment.

— După orice ar face. Ar trebui să îl auziţi cum îmi vorbeşte uneori. Şi Julian nu face nimic. Îl răsfaţă, îi oferă iar şi iar o nouă şansă. Iar Liam se dădea tot timpul la Bronte, chiar dacă ea îi spusese că nu o interesează.

— I-a zis asta? a întrebat Kieran. Ai auzit-o tu?

— Nu direct, dar ştiu asta. O fată ca ea nu are cum să fie interesată de Liam. Chiar a avut un iubit la un moment dat, un tip care nu era de pe-aici, şi tot degeaba. Lui Liam nu-i plăcuse asta, vă spun eu. De altfel, a adăugat ea aruncând o privire către cele câteva mese ocupate, am spus asta şi

poliţiei.

Verity s-a încruntat.

— Mi se pare că mergi cam departe cu supoziţiile, Lyn.

— Există lucruri pe care pur şi simplu le ştii, nu-i aşa? a spus Lyn sugând capătul pixului ca şi cum ar fi fost o ţigară. Le simţi. Ştii la ce m-am gândit prima dată de dimineaţă, când am auzit că el a fost?

A făcut o pauză teatrală, aşteptând până în momentul în care Kieran şi Verity au clătinat amândoi din cap în semn că nu ştiau.

— Mi-am spus: „Da. Mi se pare corect”.

Kieran nu ştia ce să răspundă la asta. Până la urmă a zis:

— Corect.

Era clar că Lyn aştepta o reacţie ceva mai impresionată, însă au fost cu toţii salvaţi de clopoţelul de la bucătărie. Verity a clipit dând din cap, iar Lyn s-a îndepărtat.

— Revin într-un minut, a zis Verity şi a plecat în direcţia toaletei.

Kieran s-a dat la o parte, să-i facă loc cameramanului care ieşea pentru a fuma, iar ochii i-au căzut pe avizierul cu informaţii pentru comunitate. Printre obişnuitele anunţuri cu lecţii de pian private şi de yoga la răsăritul soarelui, începuse să se adune o colectă pentru Bronte. Sau cel puţin pentru familia ei, s-a gândit Kieran. Pe panou fusese fixată o copie color, granulată, a fotografiei ei din dosarul de personal. Bronte zâmbea, cu ochii puţin măriţi, ca şi cum ar fi fost luată prin surprindere de bliţ. Pe măsuţa de dedesubt fusese aşezată o puşculiţă, pentru strâns bani. Lumânarea de lângă se stinsese, iar fitilul negru părea trist şi ofilit.

Kieran s-a căutat de bani prin buzunare şi a pus în cutie puţinii găsiţi. Puşculiţa părea destul de goală, însă poate că nu fusese pusă de mult acolo şi nici nu prea trecuseră mulţi oameni prin local, după cum spusese Lyn. Drumul spre oraş fusese încă şi mai pustiu decât de obicei. Văzuseră doar doi bărbaţi care îşi plimbau câinii, în luminile apusului. Kieran şi-a dat seama că nu văzuse nicio femeie, în afară de Verity, care avea nevoie disperată de o

pauză de la Brian.

Lui Kieran nici măcar nu îi trecuse prin cap că ar fi putut să nu iasă din casă. Vrusese să o ia şi pe Audrey cu ei şi fusese surprins să o vadă pe Mia privind afară, către întunericul ce începuse să se lase, ezitând.

— Crezi că e o idee bună?

— Da, de ce nu?

— Nu ştiu. Se întunecă. Poate că e mai bine să nu facem asta, până nu aflăm sigur ce se întâmplă.

— Poate, dar… a ridicat el din umeri. Adică mă gândesc că cine i-a făcut asta lui Bronte nu e interesat şi de tipi cu bebeluşi, nu?

Mia a continuat să ezite, apoi a ridicat şi ea din umeri:

— De unde putem şti asta?

— Pentru că…

Pentru că, pur şi simplu, Kieran ştia asta. Şi Mia ştia. Asta e viaţa. Bărbaţilor în toată firea li se pot întâmpla multe lucruri, dar nu ajung să moară sugrumaţi în valuri. Kieran nu vedea nicio problemă să se plimbe acum prin Evelyn Bay la fel cum nu a ezitat niciodată să o ia pe scurtătură prin parcuri slab luminate sau cum nu a simţit niciodată nevoia să grăbească pasul când a auzit zgomot de paşi noaptea, în spatele lui pe stradă. La fel cum, cu o seară în urmă, Kieran ar fi mers pe plaja pustie până acasă, iar Mia doar ce aruncase o privire şi respinsese această idee. Kieran habar nu avea ce i se întâmplase lui Bronte, însă cei treizeci de ani de experienţă de viaţă pe care îi avea îl puteau ajuta să ştie sigur că lui nu avea cum să i se întâmple acelaşi lucru. Şi o ştia şi Mia. Dar tot l-a convins să o lase pe Audrey acasă cu ea.

Kieran s-a uitat din nou la fotografia lui Bronte. Îşi amintea cum, după furtună, în acelaşi loc fusese afişată o fotografie cu Finn şi Toby, cu o cutie asemănătoare sub ea, pentru chetă.

Kieran încă îşi amintea perfect imaginea. Era fotografia aceea în care Finn şi Toby se ţineau reciproc pe după umeri şi aveau o sticlă de şampanie, nedesfăcută, în mână, ca să sărbătorească prima zi a noii lor afaceri cu

scufundări. În spatele lor strălucea *Nautilus Black.* Kieran avea şaisprezece ani şi ieşise din cadru când Brian se pregătise să facă fotografia. Fusese o zi bună.

Fotografia rămăsese acolo timp de aproape un an, apoi Julian se consultase cu ambele familii şi o scosese cu grijă de pe panou. Kieran s-a întrebat oare cât timp avea să rămână acolo fotografia lui Bronte din Canberra. Probabil mai puţin.

Kieran s-a întors către Verity, care ieşise de la toaletă şi vorbea cu un alt client, lângă casa de marcat. Bărbatul s-a întors şi Kieran l-a recunoscut pe tipul cu laptop care încercase fără succes să intre la „Surf and Turf” de dimineaţă. Nu mai avea ziarul împăturit, însă geanta din piele în care ţinea laptopul îi atârna la fel, de-a curmezişul pieptului.

— Kieran, l-a strigat Verity făcându-i semn să se apropie, vino să-l cunoşti pe G.R. Barlin.

— Serios? a spus Kieran, dându-şi seama de ce i se păruse cunoscut tipul. Ne-am intersectat dimineaţă. Scuze, nu v-am recunoscut, i-a strâns el mâna bărbatului.

— Îmi poţi spune George. Şi nu e nicio problemă, a fluturat el din mână. Oare îi recunoaşte cineva vreodată pe scriitori?

Kieran a părut nehotărât.

— Nu ştiu.

— Nu-i recunoaşte nimeni.

— O, a făcut Kieran.

Observa acum că G.R. Barlin nu avea aceeaşi bărbie dăltuită şi nici aceeaşi privire pătrunzătoare ca în fotografia de pe spatele cărţii sale, dar avea aceeaşi expresie ursuză, distantă şi, probabil, îndelung exersată.

— George s-a mutat aici venind de la Sydney, a spus Verity.

— Am înţeles, a spus Kieran. Peste vară?

— Nu, a răspuns bărbatul cu tonul uşor iritat al unuia căruia i s-a mai pus de câteva ori aceeaşi întrebare. Permanent. Renovez casa Wetherby.

— A!

Fosta casă a bunicii lui Ash.

— Şi grădina?

— Tot. Aveam nevoie de asta, a adăugat George, oarecum ca o scuză.

Kieran nu avea de unde să ştie dacă era chiar aşa, însă măcar asta îi explica ostilitatea făţişă pe care o observase la Ash.

Toată lumea fusese surprinsă, poate chiar şi Ash însuşi, când acesta anunţase că avea să se apuce de peisagistică. Şi nimeni nu îl luase în serios la început, poate chiar nici el însuşi nu se luase în serios. Însă îşi suflecase mânecile şi îşi petrecuse toată primăvara şi toată vara în curtea bunicii sale, săpând şi plantând şi transformând generoasa grădină din jurul casei de gresie într-o reclamă vie. Kieran şi Sean îşi petrecuseră aceeaşi vară lenevind pe puntea lui *Nautilus Black,* făcând conversaţie cu turiştii şi scufundându-se în marea răcoroasă. Apoi treceau pe la casa Wetherby, unde dădeau peste un Ash cu spatele cocoşat şi cu şiroaie de transpiraţie pe faţă.

Dacă în locul lui s-ar fi aflat Sean sau chiar Kieran, obligat să facă muncă grea, pe căldură, în curtea bunicii, cu siguranţă că urechile lor ar fi auzit nişte vorbe dulci de la el. Însă lui Ash, pur şi simplu, nu îi păsa de asta. El făcea ceea ce-şi dorea şi nu trebuia să se justifice în faţa nimănui. Iar la sfârşit proprietatea arăta minunat. Bunica lui Ash îi făcuse un tort în semn de mulţumire pentru lunile de muncă, iar acesta împreună cu Kieran şi Sean sărbătoriseră evenimentul pe plajă, făcându-se mangă.

Grădina rămăsese minunată timp de trei săptămâni, după care lovise furtuna. Munca lui Ash fusese distrusă. Plantele fuseseră distruse şi peste tot erau adevărate tranşee, rămase după ce arborii şi tufişurile fuseseră smulse din pământ. Ash însă se întorsese acolo chiar de a doua zi şi muncise din nou cocoşat şi transpirat ca să restaureze grădina. Lui Kieran i se păruse că reuşise asta, însă nu şi la nivelul înaltelor standarde ale lui G.R. Barlin.

Kieran s-a uitat la scriitor. De aproape, părea mai tânăr decât crezuse după numărul de cărţi publicate. Patruzeci

şi un pic, cel mult. Era îmbrăcat cu un pulover lălâu, tricotat, care avea acel aspect rustic, de obiect vestimentar purtat îndelung, însă foarte scump. Kieran s-a întrebat dacă îl cumpărase special pentru mutarea aceasta pe coasta tasmaniană. Părea genul de lucru pe care un scriitor ar fi trebuit să-l poarte pe-aici, în timp ce, cu faţa biciuită de aerul sărat şi rece, îşi aşteaptă muza, să se ivească din valurile mării. Iar George Barlin n-ar fi fost primul tip creativ ajuns la Evelyn Bay în căutarea mult-visatei inspiraţii.

— De ce ai ales locul ăsta? a întrebat Kieran, iar George a ridicat din umeri.

— Nostalgia, pur şi simplu. Părinţii mei m-au adus aici în vacanţe de câteva ori – când eram mic –, apoi am revenit uneori, de-a lungul anilor. Întotdeauna mi-a plăcut. Şi mi s-a părut un loc în care să lucrez la fel de bun ca oricare altul.

— Acum scrii ceva? a întrebat Kieran.

— Da, şi-a dat George teatral ochii peste cap şi a lovit uşurel cu palma în geanta laptopului. Tot timpul scriu. Dar nu-mi place să vorbesc prea mult despre munca mea, dacă nu te superi.

— Deloc.

Kieran şi-a înăbuşit un zâmbet. Se dusese odată cu Mia să îl vadă pe G.R. Barlin la un eveniment literar în Sydney. Mai erau invitate două scriitoare, însă el vorbise mai mult decât jumătate din timp.

— Partenerei mele o să-i pară rău că nu te-a întâlnit, a spus Kieran. E o mare admiratoare de-ale tale.

Asta era adevărat. Chiar şi lui Kieran îi plăceau cărţile lui. Erau genul acela de thrillere pe care oamenii le cumpără în aeroporturi, le citesc pe nerăsuflate la piscină şi apoi le lasă în camera de hotel, ca să nu îngreuneze bagajele. Se vindeau foarte bine.

Lyn s-a întors grăbită să îi scaneze lui George cardul de credit şi a auzit ultima replică:

— Mă miră că Mia găseşte timp pentru citit, cu bebeluşul acela minunat acasă, a zis ea. Eu nu cred că aş

reuşi.

— Nu prea-ţi place să citeşti, aşa-i? a zis Kieran.

Lyn s-a încruntat puţin.

— Am citit odată o carte. Nu e pentru mine treaba asta.

— Ar trebui să încerci una de-ale lui George, a spus Verity. Sunt bune.

— Aşa am auzit şi eu. Însă doar cele de la începutul carierei lui.

Lyn i-a fluturat un zâmbet amabil scriitorului, ca şi cum ar fi aşteptat o confirmare din partea lui.

— Nu-ţi bate capul cu celelalte. Oricum, asta e doar părerea Fionei.

— Fiona? a întrebat George cu o voce cu totul şi cu totul neutră, hotărâtă – lucru pe care Lyn nu a părut să-l observe.

— De la pepinieră? Ştii, cea care tunde tufişurile în formele acelea de animale.

— A, da.

George şi-a băgat cardul de credit la loc în portofelul pe care l-a închis cu o pocnitură.

— Păcat că are părerea asta. Şi eu, care aveam o impresie bună despre talentul ei creativ.

Lyn s-a încruntat uşor, simţind ceva în neregulă în spatele zâmbetului lui George. Apoi atenţia i-a fost atrasă de unul dintre ofiţerii de poliţie, care cerea apă, şi s-a grăbit într-acolo.

— Dar sigur că, dacă m-aş opri la pepinieră şi i-aş spune Fionei că animalele ei din tufişuri nu seamănă cu nimic, tot *eu* aş fi ăla nemernic, a bombănit George în timp ce-şi aranja geanta pentru laptop. Oricum, mi-a părut bine de cunoştinţă, i-a strâns el mâna lui Kieran. Transmite-i toate cele bune partenerei tale. E cea cu care erai aici dimineaţă?

— Da.

George a clătinat din cap şi s-a uitat, peste umărul lui Kieran, la colţul comemorativ improvizat pentru Bronte. Kieran şi-a amintit de zâmbetul lui de aseară, când ea îi adusese un pahar cu vin în timp ce el se uita încruntat în

laptopul său.

— Ce întâmplare oribilă, a spus George. Biata Bronte! Incredibil.

— O cunoşteai bine? a întrebat Verity.

— Doar de aici, a răspuns George. Însă îmi petrec destul de mult timp aici. I-aţi văzut vreunul dintre desene?

— Câteva. Şi mi-a mai arătat o creatură mică, realizată din sârmă, la care lucra în ultima vreme. Părea foarte bună.

— Aşa mi-a părut şi mie. Şi foarte serioasă în munca ei, ceea ce nu găseşti întotdeauna printre artişti. Era pasionată de ceea ce făcea şi avea o abordare foarte profesionistă. Nu m-aş fi aşteptat să se întâmple aşa ceva pe aici, a spus George şi gura i s-a strâns într-o linie cu marginile căzute.

— Şi nici nu s-ar fi întâmplat, până acum câţiva ani, a spus Verity. Cred că ăsta e pericolul cu turiştii, nu ştii niciodată cine e în oraş, când vin atât de mulţi.

Lui Kieran nu i se părea că erau chiar atât de mulţi turişti acum. Poate că au fost acum două săptămâni, când era încă vară şi doi din trei oameni de pe stradă erau străini. Însă nu şi acum, când mesele erau goale, magazinele, închise şi locurile de parcare, libere.

Probabil că George gândea la fel, pentru că s-a uitat în jur, prin restaurantul tăcut. Privirea i s-a oprit la masa ofiţerilor de poliţie.

— Am auzit că îl vor aduce din nou la interogatoriu pe Liam Gilroy, a spus încet George, uitându-se către Lyn, aflată acum la ghişeul de servire al bucătăriei. O să fie încântată. Ea crede că poliţia l-a prins pe făptaş.

— Şi tu ce crezi? a întrebat Kieran curios.

— Eu? a ridicat George din umeri. Eu cred că, în societăţile civilizate, e important să respectăm procedurile legale.

În timp ce vorbea, îşi tot întorcea telefonul în palmă.

— Indiferent de ceea ce gândesc diverşi războinici din EBOCH, din spatele tastaturii.

— Pagina de internet a comunităţii? a întrebat Verity. N-

aş fi crezut că cineva chiar foloseşte chestia aia.

— Se pare că oamenii i-au găsit o folosinţă acum. Însă chiar sunt sigur că poliţiştii îşi fac treaba...

De curiozitate, Kieran îşi scosese şi el telefonul, să caute pagina aceasta de net, şi a simţit un junghi în inimă când s-a uitat la ecran. Opt apeluri ratate de la Mia. Şi-a dus telefonul către ureche, însă s-a oprit cu degetul ezitând să apese butonul de apel. George se oprise şi el din vorbit şi se uita cu atenţie la sergentul Renn, aflat la masa ofiţerilor de poliţie.

Kieran a urmărit direcţia în care privea. Renn vorbea încet la telefonul său. Kieran l-a văzut cum şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la Verity, direct şi fără nicio ezitare, apoi şi-a mutat aproape la fel de repede privirea în altă parte. Renn a încheiat conversaţia. S-a aşezat o clipă, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat către partea opusă a restaurantului. Reporterul TV i-a aruncat o privire – nu era nimic important, doar Renn care mergea încet, ca de obicei, cu cana de cafea într-o mână – şi s-a întors apoi la ecranul telefonului său. Scurtul drum al lui Renn s-a încheiat chiar lângă Verity. A luat o gură mare de cafea, în timp ce cameramanul revenea în interior după pauza de ţigară. Verity n-a făcut altceva decât să aştepte. Renn s-a asigurat că nu putea fi auzit de altcineva şi a zis cu voce joasă:

— Îmi pare rău, Verity. S-a întâmplat ceva cu Brian.

Capitolul 15

Era încă devreme când Kieran a luat-o pe cărarea de pe faleză, în dimineaţa următoare. O avea pe Audrey legată şi fixată pe piept, peste umeri, alertă şi cu ochii ei negri atenţi la salturile pe care tatăl ei le făcea la fiecare pas. Kieran îşi simţea capul greu. Reuşiseră să se bage în paturile lor foarte târziu, el, Mia şi Verity, şi chiar şi atunci tot mai rămăsese treaz multă vreme – ore, probabil.

El şi mama sa îşi lăsaseră consumaţia neplătită la „Surf and Turf" şi îl urmaseră afară pe sergentul Renn. Acesta îi condusese cu maşina lui cele trei minute până la Cabana Pescarilor. Trecuseră pe sub banda poliţiei de pe poarta din faţă şi o luaseră apoi pe cărarea care ducea înspre plaja întunecată. Kieran auzea deja strigăte şi pe fiica sa scâncind. Mia era acolo, pe nisip, ţinând în braţe o Audrey furioasă.

— Îmi pare foarte rău, spunea Mia. Am încercat să îl opresc. Îmi pare rău.

Kieran alergase mai întâi înspre ele, apoi o luase pe urmele lui Verity, către ocean.

Brian intrase până la gât în valuri. Tricoul i se ridicase la suprafaţă în timp ce înota cu mişcări puternice şi hotărâte prin apele întunecate. Târa după el, ca pe alge, banda de poliţie care fusese întinsă între ţăruşi, pe plajă, pentru a marca locul în care fusese găsit corpul lui Bronte.

Doi ofiţeri tineri îşi aşezaseră ordonat pantofii pe nisipul uscat şi se aruncaseră în apă. Acum erau uzi până la subsuoară, iar Kieran ajunsese la linia oceanului fix în momentul în care unul dintre ei îl prinsese pe tatăl său. Brian începuse să ţipe şi să-şi agite braţele când şi celălalt poliţist îl apucase de un braţ pentru a-l scoate la mal. În zbaterile sale, se băgase la fund şi îi trăsese cu el şi pe cei doi poliţişti. Fără să stea pe gânduri, Verity îşi scosese şi ea pantofii şi intrase în apă. Kieran o urmase imediat. Când reuşiseră să ajungă la Brian, ofiţerii de poliţie s-au dat la o parte. Cei trei rămăseseră împreună în apa

îngheţată, legănându-se în voia valurilor în timp ce Verity îi ţinea lui Brian mâinile la suprafaţă şi îi şoptea cu blândeţe ceva.

În cele din urmă, Brian se lăsase scos din apă. Kieran şi Verity îl conduseseră către plajă, iar umbrele lor în lumina lunii formaseră pe nisip un fel de replică grotescă a Supravieţuitorilor. Brian se lungise pe spate, nu departe de linia apei, cu mâinile şi picioarele întinse de parcă profita de o vreme frumoasă. Se aşezase şi Kieran alături de el, clănţănind din dinţi.

Probabil că în drumul lui către apă, Brian călcase peste florile lăsate ca omagiu pe plajă pentru Bronte. Peste tot în jur erau împrăştiate panglici şi celofane, ca nişte creaturi marine, iar Kieran o privea pe Mia cum încerca cu o mână să o împiedice pe Audrey să adune la loc grămada. Ştia că ar fi trebuit să încerce să o ajute, însă iată-l că rămăsese lângă tatăl său, cu ochii la stele şi ascultând cum respiraţia epuizată şi inegală a lui Brian se contopea cu ţipetele ascuţite ale fetiţei lui. Kieran întorsese apoi capul şi o zărise pe Verity aşezată ceva mai încolo, cu faţa în mâini şi cămaşa lipită de spate. Nu îşi putuse da seama dacă tremura sau dacă plângea – ori poate amândouă.

Kieran simţea că nu mai avea energia necesară să se mişte vreodată, dar la un moment dat sergentul Renn se lăsase pe vine lângă el şi îi sugerase discret că ar fi fost o idee bună să plece de-acolo înainte ca tipii de la televiziune să plece din restaurant şi să mişune pe-acolo, ca să-şi pregătească următoarea transmisie de la ştiri.

De-abia mai târziu, după ce se întorseseră acasă, observase Kieran roşeaţa de pe linia maxilarului Miei şi o vânătaie care începea să apară la una dintre încheieturile ei. Îi luase mâna şi i-o ridicase în lumina lămpii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Hai la culcare.

Însă tremura, iar ochii îi sclipeau de lacrimi necurse.

— Dar…

— E OK, îţi spun. Am încercat să îl opresc. Doar…

Îşi trăsese mâna din strânsoarea lui.

— Să nu mă mai laşi singură cu el, bine?

Avea o furie cu care Kieran mergea acum biciuit de briza de pe faleză, care încerca să-i smulgă hainele de pe el.

Când se făcuse dimineaţă, îi spusese Miei să rămână în pat, să mai doarmă puţin. Ea deschisese ochii, clipind:

— Nici măcar nu ne-am oferit să o conducem acasă.

Avea ochii umflaţi şi Kieran se întrebase dacă nu cumva plânsese peste noapte.

— Pe cine? încercase el să se dezmeticească. Bronte?

Mia încuviinţase.

— La „Surf and Turf”, sâmbătă seară. Am întrebat-o pe Olivia dacă dorea să o aşteptăm, dar pe Bronte nu am întrebat-o. Treceam fix pe lângă casa ei. Am fi putut să o ducem acasă.

Se uitaseră lung unul la altul, după care Mia se întorsese pe partea cealaltă. Kieran îi spusese că o scotea la plimbare pe Audrey, iar de data aceasta Mia nu protestase, doar închisese ochii fără să spună nimic.

Ajuns în hol, Kieran o auzise pe Verity în bucătărie. Spunea ceva pe un ton foarte jos şi, când intrase Kieran, se oprise. Stătea în faţa lui Brian şi îi ungea mâinile cu cremă de protecţie solară, la fel cum făcuse cu Kieran când era mic. Acesta nu înţelegea prea bine ce zicea, însă, judecând după faţa lui Brian, n-ar fi băgat mâna-n foc că ascultase măcar o vorbă din tot ce auzea.

— Mia are vânătăi de azi-noapte. A fost rănită.

Verity se încruntase. Avea palmele alunecoase de la crema de pe pielea lui Brian.

— Rău?

— Nu rău, dar ar fi trebuit ca asta să nu se întâmple deloc.

— Bineînţeles. Îmi pare foarte rău.

— Isuse, nu am nevoie de scuze! Vreau să zic că devine incontrolabil, zisese Kieran privind către taică-său. Mia era şi cu Audrey…

— N-a vrut.

— Ştiu, dar…

— Dar ce? întrebase Verity cu voce ridicată brusc şi cu

mâinile încă pe braţul soţului ei. Dar ce, Kieran? N-a vrut. Uită-te la el.

Îi ridicase mâna lui Brian, iar acesta se lăsase manipulat, ascultător ca un copil mic.

— Nu-şi dă seama că ar fi făcut ceva. Deci ce vrei? Crezi că trebuie pedepsit? Pentru ceva ce nici măcar nu ştie că a făcut? Chiar crezi că ar fi corect aşa?

Verity îl fixase cu privirea până când Kieran nu a mai susţinut-o pe a ei. În tot timpul ăsta, Brian nu se mişcase.

Kieran nu îi dăduse vreun răspuns. Nu ştia ce ar trebui să creadă.

A ajuns la o bifurcaţie pe poteca stâncoasă şi s-a oprit. La dreapta se afla drumul către punctul de observare, la stânga se vedeau porţile din spate ale cimitirului din Evelyn Bay. Audrey s-a foit, iar Kieran a aşezat-o mai bine pe piept. Măcar pe ea o liniştise plimbarea, dacă nu şi pe el.

S-a îndreptat către porţi. Erau deschise, iar un afiş înfăşurat pe un stâlp îi informa pe vizitatori că cimitirul se închidea la apus în fiecare zi. Cumva spre propria surprindere, Kieran a păşit în cimitir. Aleea pietruită care i se întindea în faţă era bine îngrijită. Pe margine fuseseră plantaţi arbuşti luxurianţi, dar de bun-gust. Kieran a presupus că era mâna lui Ash acolo. Se ocupa deja de ceva vreme de întreţinerea locului. Locul arăta diferit de cum şi-l amintea, însă nu mai fusese pe-aici tocmai de la înmormântarea lui Finn şi Toby. Vrusese să mai vină, de câteva ori. Dar n-o făcuse.

Kieran a luat-o pe alee, dându-şi seama, cu o strângere ruşinată de inimă, că nu-şi amintea unde era mormântul fratelui său. Îşi amintea înmormântarea sau măcar anumite părţi din ea, însă, dacă i se întipăriseră vreodată în minte detalii despre locul precis în care fusese îngropat fratele său, acum nu le regăsea. Nici măcar nu ştia de unde ar fi putut începe să caute. Cimitirul arăta destul de dezordonat din cauza generaţiilor de localnici care aleseseră să îşi petreacă eternitatea aici, însă avuseseră idei destul de diferite asupra felului în care urmau să aibă

odihna veşnică. Kieran îşi amintea că mersese pe drum la înmormântarea lui Finn, împreună cu părinţii săi, într-o suferinţă tăcută, în urma carului mortuar. A luat-o spre poarta principală, aflată la vest.

Însă n-a trebuit să meargă atât de departe. Nici măcar nu se vedea poarta când privirea i-a fost atrasă de ceva ce fâlfâia în vânt. A recunoscut imediat culorile şi s-a oprit.

Cu o mână pe spatele lui Audrey, Kieran a călcat în afara aleii pietruite şi şi-a făcut drum prin iarbă până în faţa unui mormânt. De piatra de mormânt fusese legat cu grijă un fular dungat în culorile echipei de fotbal din Evelyn Bay. Nu era nou, dar avea aspectul unui lucru care fusese spălat cu regularitate la maşină de-a lungul anilor. Kieran a întins mâna ca să dea la o parte fularul, ca să poată citi numele de pe placă.

Toby Gilroy.

Şi brusc i-a apărut în minte, foarte limpede, o amintire pe care uitase că a avut-o vreodată. Liam Gilroy în haine nou-nouţe, de înmormântare, drapând coşciugul tatălui său cu un fular de suporter. Kieran se întreba dacă o fi fost acelaşi fular, luat regulat de Liam la spălat şi pus la loc, în toţi anii aceştia. Fără să-şi dea seama, şi-a tras brusc mâna, iar Audrey a scâncit deranjată de mişcarea prea bruscă.

— O, Doamne, tu erai!

La auzul vocii, Kieran s-a răsucit în loc, cu degetele încă furnicate de senzaţia avută la atingerea lânii. I-a trebuit o secundă să o zărească pe persoana care vorbise, printre toate acele pietre de mormânt.

Olivia. Cu părul încurcat din cauza vântului, era îmbrăcată în blugi şi un pulover ruginiu, pe care l-a suspectat ca fiind împrumutat din garderoba mamei ei.

— Îl căutam pe Ash, când am auzit pe cineva.

Părea cam încordată, iar Kieran şi-a amintit de străzile aproape pustii de seara trecută şi de chelneriţele care refuzaseră turele de noapte.

— Noi eram, a spus el, iar Olivia s-a apropiat să se uite la copilă.

— Deci ea este Audrey.

Părul i s-a atins de umărul lui Kieran, iar Olivia şi-a ridicat capul şi a făcut un pas mic în spate.

— Uau, este foarte frumoasă.

— Mulţumesc, a spus el şi s-a uitat în jur, prin cimitirul tăcut. E şi Ash pe aici?

— Am crezut că aşa a zis, că o să vină şi el. Dar nu răspunde la telefon, a spus ea în timp ce o umbră i-a trecut peste chip. O fi cu vreun client sau ceva. Tu ce faci aici?

— Nu sunt sigur.

— Nu ai venit la Finn?

— Adevărul e că nici măcar nu ştiu unde este mormântul lui.

— O, s-a încruntat ea. Nici eu nu prea ştiu. Cred că Ash ar putea să îţi spună. Când şi-o face apariţia.

Sigur că Ash trebuia să ştie, s-a gândit Kieran, şi nu doar pentru că lucra aici. Ash şi Finn se înţeleseseră mereu bine, mai ales după ce Ash renunţase la şcoală şi îşi pierdea zilele prin oraş mult mai mult ca înainte. Lui Finn îi plăcea să hoinărească în weekenduri şi să sporovăiască cu Ash despre lucrurile care se întâmplaseră, în timp ce Kieran era lipit de bancă, în clasă. Vorbeau despre orice, de la scutirile de taxe pentru întreprinderile mici până la turistele tinere care mai apăruseră prin oraş. Kieran stătea şi se uita la ei şi încerca să intervină în discuţie când putea.

— Poate mai dau o tură, a spus el uitându-se de jur-împrejur, la rândurile de morminte. Mă simt cam vinovat că nu ştiu care e al lui.

— Nu trebuie, i-a spus Olivia în timp ce au început să se deplaseze împreună. Nimănui nu îi face bine să vină în astfel de locuri. Uită-te la mama, n-a lăsat pe nimeni să facă nimic pentru Gabby.

— Pe bune? Nimic, nimic?

— Nimic. Nici piatră de mormânt, nici placă, nici măcar una dintr-astea, a arătat Olivia din cap înspre o băncuţă pe lângă care treceau. Nu vorbim niciodată despre Gabby.

— De ce nu?

— Nu ştiu exact. Poate că ar trebui să o facem, însă am citit şi că unor oameni le face mai rău decât bine să dezgroape trecutul. Le dărâmă zidurile de apărare sau ceva de genul acesta. Presupun că depinde de fiecare persoană.

— Aşa este.

Kieran nu mai auzise până acum de asta, dar gândul l-a dus automat la Verity. La felul în care îşi ocupa ea mereu timpul cu cărţile ei de terapie cu grupurile de susţinere online şi cu temele ei de dezvoltare personală. Aparenţa fragilă a luptei ei neîncetate, constante şi erozive, în căutarea liniştii interioare.

— Aşa că o las pe mama să decidă în privinţa asta, a spus Olivia. Dar încă nu e bine. Încă se mai chinuieşte să accepte ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Chiar şi acum?

— Probabil din cauză că Gabby nu a fost găsită niciodată.

— Da, a spus Kieran, apoi a ezitat. Dar…

— Nu, ştiu, a spus Olivia în timp ce coteau spre stânga, pe lângă nişte morminte mai noi. Ar fi ridicol. Nu spun că ea o crede acum pe Gabby o tânără de douăzeci şi ceva de ani care se plimbă prin vreun oraş de pe continent sau ceva de genul ăsta…

Olivia a făcut o mică pauză, iar Kieran s-a întrebat dacă nu cumva asta era exact ceea ce îi făcea plăcere lui Trish să îşi închipuie uneori, în adâncul sufletului ei.

— Însă mama îşi făcea griji pentru Gabby chiar şi înainte de furtună. Pentru că părea mai mare, ştii tu, şi din cauza asta i se acorda ceva atenţie. Oamenii uitau că avea doar paisprezece ani.

Au cotit pe rândul următor şi au continuat să meargă citind numele pe lângă care treceau.

— Probabil e cu atât mai rău cu cât nici nu erau în cele mai bune relaţii când s-a întâmplat, a spus Olivia jucându-se cu mâneca puloverului ei împrumutat. Treaba aia cu confiscatul telefonului. Gabby a fost foarte supărată din cauza asta. Iar mama a înţepenit când şi-a dat seama că

fata ei dispăruse fără să aibă telefonul la ea. Cred că astfel de lucruri te bântuie toată viaţa. O, uite, a zis Olivia arătând cu degetul înspre o piatră simplă de mormânt, cenuşie, aproape de capătul rândului. Ăsta este?

Da, şi-a zis Kieran în timp ce se apropia ca să citească literele gravate. Ăsta era. Finn Elliott, douăzeci şi şase de ani, fiu şi frate iubit. Plecat prea repede.

Pe mormânt nu erau nici flori, nici fulare, însă părea bine întreţinut, cu iarba tunsă de Ash, cel mai probabil, sau poate chiar de Verity. Kieran a rămas nemişcat, uitându-se în jos la pământul în care zăcea îngropat fratele său. Îl iubise pe Finn. Încă îi era dor de el. Şi-a ridicat privirea către piatra de mormânt a lui Finn şi a aşteptat să simtă altceva. Măcar ceva *mai mult* decât simţea în fiecare zi.

— Nu-ţi face probleme. E ceea ce zice mama, a spus Olivia după ceva vreme de când stătea pe o băncuţă memorială din apropiere şi se uita la el. Nu tuturor le face bine să viziteze un mormânt.

S-a dus să se aşeze lângă ea, cu hainele în bătaia vântului. Kieran a scos din geantă un biberon şi i-a pregătit porţia de lapte lui Audrey.

— Ştii, a încercat să se sinucidă, a adăugat Olivia cu voce joasă.

— Mama ta? Fir-ar, Liv, a spus el privind dincolo de ea. Îmi pare rău. E teribil de greu.

— Da. Din cauza asta a trebuit să mă mut înapoi. Dar să nu mai spui şi altora.

Kieran a clătinat din cap, iar Olivia a oftat.

— În fine, cred că unii bănuiesc asta. Mama susţine că a fost un accident. Că şi-a încurcat dozele de medicamente. Însă lua somnifere de doisprezece ani şi înainte de asta nu i se întâmplase niciodată să le încurce.

— Când a fost asta?

— La câteva luni după comemorarea de zece ani. Cred că a fost prea mult pentru ea. Data asta se apropia, trecea şi nimic nu se schimbase între timp.

Şi lui Kieran i se păruse foarte dificil să treacă peste

pragul acelor zece ani şi îşi închipuia că şi în sufletul lui Verity trebuie să fi fost un zbucium, chiar dacă nu recunoscuse asta. Nu fusese în stare să se mobilizeze să vină înapoi în Evelyn Bay în acel an. Şi, de fapt, niciodată de atunci.

— Azi trebuie să ajungă părinţii lui Bronte, a spus Olivia brusc, privind aiurea la pietrele de mormânt. Erau într-o călătorie şi au trebuit să zboare înapoi către casă.

— I-ai întâlnit până acum?

— O dată, când s-a mutat Bronte aici. Sunt amândoi funcţionari publici în Canberra. Cred că de ceva rang înalt. Mama ei era în comitetul acela care a înăsprit toate restricţiile legate de exportul de fructe de mare, mai ştii? Au apărut întârzieri de livrare atunci, pentru că, o vreme, mulţi pescari nu şi-au mai putut vinde capturile.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu-mi amintesc.

— În fine. I-am zis lui Bronte să nu aducă vorba de asta pe aici, a spus Olivia. Însă părinţii ei păreau drăguţi. Foarte… dezgheţaţi. Nici nu vreau să mă gândesc cum s-or simţi acum.

— Vreo veste de la poliţie?

— Nu, a spus Olivia şi s-a foit stingherită. Dar de dimineaţă erau din nou acasă.

— Ţi-au spus de ce?

Ea a dat din cap:

— Am auzit că au verificat grădinile din vecini. Le-au scotocit prin pubele.

— Căutau ceva?

— Probabil, doar că nu ştiu ce anume. Primul lucru pe care l-am întrebat pe Renn aseară, când a sunat, a fost dacă a verificat câte rânduri de chei aveam. Nu mi-a spus. S-a fofilat. A zis că aşa este procedura.

— Poate că aşa este.

— Poate, a zis Olivia zgândărindu-şi o unghie. Ash zice că ar trebui să am grijă. E sigur că ei cred că eu ştiu ceva ce nu le spun. Iar eu nu ştiu, a spus ea uitându-se la Kieran. Ca să fie clar.

— Nici nu îmi închipuiam altceva.

În liniştea din jur, Kieran putea auzi chemările pescăruşilor.

— Dacă aş fi ştiut, a continuat Olivia, le-aş fi spus. Bronte îmi amintea puţin de Gabby.

— Serios? a întrebat Kieran surprins.

— Da. Nu fizic, bineînţeles, nici ca gesturi sau ceva. Mai degrabă…

Olivia s-a gândit o clipă.

— Amândouă erau genul de fată care crede că trebuie să placă oamenilor. E ca şi treaba cu Liam.

— Ce treabă?

— Vreau să zic că Sean are dreptate, a ridicat Olivia din umeri. Liam şi Bronte chiar se înţelegeau bine. Ea nu s-a plâns niciodată de el sau ceva. Însă era mai sensibilă la sentimentele oamenilor, iar Liam poate fi… exagerat. Alte fete l-ar fi trimis probabil la plimbare, însă Bronte poate că nu dorea să îl facă să se simtă prost. Iar dacă i-a spus că nu era interesată de el, atunci trebuie că a făcut asta într-un mod foarte subtil.

Olivia a privit în pământ.

— Iar unii tipi nu înţeleg decât dacă le spui un „nu” tare şi hotărât. Alţii nici măcar atât nu înţeleg.

— Şi crezi că Liam e unul dintre tipii ăştia?

— Da. Aşa cred, că este. Puţin.

Gura Oliviei se strânsese subţire într-o linie în timp ce se gândea la asta.

— Mă cam sâcâie ideea că o conducea pe Bronte acasă. Locuim atât de aproape, încât nu era necesar, iar asta mă face să bănuiesc că el a *insistat,* ceea ce nu e în regulă…

Telefonul Oliviei a anunţat că primise un mesaj, iar fata s-a oprit.

— Rahat. E Julian din nou.

— Ce vrea?

— Nu ştiu. Zice să îl sun, a spus Olivia şi s-a ridicat. Oricum, mai bine mă întorc. E clar că Ash nu e aici.

Kieran a şters-o la gură pe Audrey şi a fixat-o în sling.

— Merg şi eu.

— O iei spre casă?

— Nu, a răspuns el bătând-o uşurel pe spate pe Audrey. Ne mai plimbăm. Să se liniştească.

— Când vă întoarceţi la Sydney, tu şi cu Mia?

— Săptămâna viitoare.

— Norocosule.

Au început să se îndrepte spre ieşire.

— Crezi că va fi cazul să te muţi aici pe termen lung?

— Nu prea cred că am de ales. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Bronte. Nu văd cum ar putea s-o ajute întâmplarea asta pe mama, ca să îşi revină mai repede.

— Măcar îl ai pe Ash.

— Mda.

Văzând că nu mai adaugă nimic, Kieran s-a uitat la Olivia, iar ea a zâmbit uşor văzându-i expresia:

— Ce?

— Nimic, a ridicat el din umeri. E totul în regulă între voi, nu-i aşa?

— Mda, este. Doar că, ştii, ideea de a sta aici mi se pare…

Olivia s-a oprit la poarta cimitirului şi a oftat.

— Nu ştiu. Mi se pare capăt de drum sau aşa ceva. Nu mai văd importanţa faptului că am făcut un masterat. Sau că am muncit atât de mult la Melbourne. Toate astea nu erau necesare dacă acum trebuie să mă aşez la casa mea cu Ash şi să torn câţiva copii pe care să îi trimit la antrenamentele Nippers cu Julian, în fiecare duminică, în timp ce eu servesc pe la mese. Dacă asta voiam, puteam să o fac direct după şcoală. Nu că aş fi avut vreo treabă cu Ash pe atunci, a zâmbit ea puţin din colţul gurii.

Kieran auzea respiraţia uniformă a fiicei sale. Se simţea la căldură şi în siguranţă la pieptul lui.

— Nu, a zis el. Însă toţi ne schimbăm.

— Aşa este. Iar Ash e…

Kieran chiar voia să afle ce anume îi plăcuse Oliviei la Ash, cu doisprezece ani în urmă. A aşteptat-o să îşi termine gândul.

— Ash poate fi foarte amuzant, a spus ea. Nici nu-ţi pot

spune cât de mult. Şi se poartă foarte frumos cu mama. Înţelege nişte lucruri fără să fie nevoie să i le spun eu.

Olivia a făcut cu mâna un arc de cerc larg.

— Toate lucrurile.

Cuvintele erau suficient de vagi cât să pară lipsite de sens, însă Kieran a înţeles perfect despre ce era vorba. *Ştie despre noi.*

Ea s-a uitat în ochii lui Kieran. A încuviinţat. *Ai înţeles bine.*

— În fine, a început Olivia să spună, însă telefonul a anunţat primirea unui nou mesaj, iar ea s-a încruntat. Pentru numele lui Dumnezeu, tot Julian! Trebuie să plec. Mă bucur că te-am văzut.

— Şi eu, Liv.

Olivia i-a făcut semn cu mâna, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat pe cărare. Kieran a urmărit-o cu privirea până când a ieşit din raza vizuală, iar ceea ce fusese cu doisprezece ani în urmă i s-a părut deodată şi foarte îndepărtat, dar şi foarte aproape.

Capitolul 16

Kieran s-a oprit când a ajuns la punctul de observare şi şi-a tras sufletul. Audrey a scâncit deranjată la pieptul său. Îi plăcea ritmul liniştitor al unui mers vioi, iar Kieran îi făcuse pe plac tot drumul, de la cimitir până în vârful falezei. Dincolo de stânci, valurile se mişcau leneş sub soarele slab al dimineţii. În larg, Kieran a zărit *Nautilus Blue* ancorat, însă nu se vedea nicio mişcare la bord.

Deci Ash ştia despre el şi Olivia. Ceea ce era interesant, mai ales că el nu pomenise niciodată despre acest lucru. Era clar o dovadă de schimbare la Ash, după părerea lui Kieran. Vechiul Ash nu ar fi avut autodisciplina necesară ca să îşi ţină gura.

Mia ştia.

Kieran îi spusese la şase luni după ce se întâlniseră, în noaptea în care Finn ar fi împlinit treizeci şi unu de ani. Avusese o discuţie foarte frustrantă, la telefon, cu Verity, în care vorbiseră jumătate de oră fără să îşi spună ceva cu adevărat. Măcar maică-sa venise la telefon totuşi, ceea ce nu se întâmpla cu Brian. În niciun caz în ziua de naştere a fiului său mort.

Kieran şi Mia stăteau în pat şi el începuse să vorbească şi îi spusese toată povestea.

— Tu şi Liv, spusese ea după ce el terminase de vorbit.

Rămăsese lângă ea în pat, ascultându-i respiraţia şi simţindu-i căldura prin aşternut.

— E o problemă? o întrebase întorcându-se cu faţa spre ea, privind-o puţin temător în aşteptarea răspunsului.

— Nu.

Respirase uşurat şi îşi relaxase muşchii. Însă ea era prea tăcută.

— Eşti sigură?

— Da, dar… Mia îşi întorsese faţa spre el, pe pernă. Gabby ghicise.

— Pe bune?

— Aşa cred. Mi-a spus că bănuia că era ceva între voi

doi. I-am spus că eu credeam că se înşală.

— Are vreo importanţă? întrebase Kieran. A fost cu mult timp în urmă. Nu cred că mai contează, nu-i aşa?

— Nu acum. Şi nu pentru mine. Însă…

Mia îşi pusese o mână sub cap şi privise în tavan.

— Nu am crezut-o. Şi e posibil ca asta să fi contat pentru Gabby.

Kieran a privit către ocean acum şi a mângâiat uşor bariera de siguranţă, din lemn. Fusese instalată acolo la nicio lună după înecuri şi era uimitor cât de mult schimbase aspectul punctului de observare.

Locul era la fel de izolat ca întotdeauna, însă banca solidă şi balustrada de la nivelul taliei şi panourile din plastic tipărite cu informaţii lăsau impresia că totul era supravegheat. Kieran ştia că nu era aşa. Sergentul Mallott şi agentul Renn ridicaseră nivelul amenzilor suficient de mult cât să desfiinţeze obiceiul localnicilor de a depăşi acel punct, iar acum adolescenţii în căutare de locuri liniştite nu mai mergeau înspre peşteri, ci către pădurile din spate. Bariera se dovedise deci un factor suficient de descurajator. Scria că nu e nimic de văzut dincolo de ea. Şi să rămânem de partea corectă a liniei.

Şi totuşi era o iluzie totală. Poteca ce ducea în jos către plajă şi peşteri, deşi năpădită de buruieni, era încă vizibilă. Kieran s-a uitat la ea, apoi a păşit într-acolo. Nici măcar nu era nevoie să sară peste barieră, a ocolit pur şi simplu marginea balustradei, frecându-se de un tufiş mare şi, gata, se afla deja la începutul potecii.

Audrey a început să scâncească în sling, mişcându-şi capul şi îndemnându-l să se mişte din nou. Kieran auzea valurile de sub el şi putea vedea deja o fâşie îngustă de nisip. Peşterile erau ascunse vederii.

Urcase de zeci de ori până la punctul de observare după moartea lui Finn, însă nu trecuse prea des de limite. Şi niciodată când fusese cu Mia. Doar foarte rar şi doar singur. Când se trezea gândindu-se la acea zi, cu ani în urmă, când păşise pe acelaşi drum, deşi Supravieţuitorii erau deja mai scufundaţi decât ar fi trebuit să fie, iar norii

de furtună se adunau deja la orizont.

Kieran a asigurat-o pe Audrey cu o mână şi a început să coboare. La început cu grijă, însă muşchiul memoriei a intrat repede în funcţiune. La fel cum o făcuse de atât de multe ori de-a lungul anilor, a încercat să se gândească într-un mod diferit la ziua aceea. Avusese circumstanţe atenuante. Ştia acest lucru. Le putea recita ca pe apă în timp ce cobora pe această potecă pe care, şi pe ea, o ştia pe dinafară.

Avea doar optsprezece ani.

Cotitura strânsă de la stânca zimţată.

Nu-şi dăduse seama cât de puternică avea să fie furtuna.

Stânca netedă urmată de o adâncitură.

Nimeni nu-şi dăduse seama cât de puternică avea să fie furtuna.

Locul din care se zăreau pentru prima dată peşterile.

O plăcea cu adevărat pe Olivia şi doar îşi dorise să o vadă.

Ultima parte a cărării, cu cele câteva trepte înguste.

Finn şi Toby aveau suficientă experienţă cât să ia singuri decizii pe apă.

Nisipul.

A fost un accident.

Însă nimic din toate astea nu conta, de fapt.

Kieran se afla acum pe atât de familiara fâşie de nisip. În larg, Supravieţuitorii aveau apa până la genunchi. În spatele său, peşterile căscau guri negre. Poate de aceea nu simţise mare lucru la mormântul lui Finn. Pentru că orice şi-ar fi spus sau de oricâte ori şi-ar fi promis că avea să fie ultima dată, până la urmă tot revenea aici. Înapoi în acelaşi loc. Acolo unde Finn era tot mort, iar vina era tot a lui Kieran.

Deodată şi-a dat seama că auzea ţipete care nu aveau nicio legătură cu Audrey. Păsări marine se roteau în jurul stâncilor, aruncându-se în picaj către el, ameninţându-l în semn de protest faţă de prezenţa lui acolo. Chirele aveau pui şi le vedea cum se roteau, anxioase şi agitate, în jurul cuiburilor lor. În vremurile în care Kieran hoinărea pe aici,

toată vara, păsările îşi făceau rareori cuib în locurile astea. După ridicarea barierei de siguranţă se dezobişnuiseră să aibă vizitatori.

Kieran s-a îndepărtat de ele şi a luat-o pe plajă către Peştera de Sud, cea în care el şi Olivia întârziaseră cândva, în timp ce ziua scădea şi mareea creştea. A intrat în peşteră – nu mult, doar câţiva paşi. De unde stătea, putea să vadă linia terasei.

Era şocat, ca întotdeauna, de cât de aproape era de intrare. A mers până acolo. Era cu siguranţă aceeaşi terasă totuşi; vedea locul în care Ash îşi cioplise numele, alături.

Kieran şi-a trecut degetele peste litere. Aproape că uitase cum obişnuiau să facă cu toţii acest lucru. Să-şi scoată cheile şi să-şi cioplească numele pentru eternitate în piatra înmuiată de ape, de fiecare dată când li se părea că descoperiseră ceva nou şi interesant în peşteri. Doar Sean încercase să le spună să nu mai facă asta, dar rezultatul fusese cel aşteptat. Până la urmă, cedase, ba chiar, sub presiunea lui Kieran, îşi scrijelise şi el numele la începutul unui drum pe care îl cartografiaseră împreună, în Peştera de Nord. Sean regretase asta toată vara, ceea ce lui Kieran i se păruse exagerat la acea vreme. Însă acum, când se uita la literele încă lizibile după mai mult de un deceniu de când fuseseră inscripţionate în stâncă, lui Kieran nu-i venea să creadă ce idiot fusese. Nici măcar nu îşi aducea aminte cum de ajunsese la concluzia că era o idee bună sau acceptabilă măcar.

S-a rezemat de stâncă şi a privit înspre lumina prelinsă prin intrarea în peşteră. Şi marea, şi cerul erau de un albastru strălucitor, iar ceva mai departe se putea vedea catamaranul lui Sean, ancorat deasupra sitului lui *Mary Minerva.*

Kieran s-a uitat o vreme la el, şi la steagul care semnaliza scufundarea, bătut de vânt. Nu se simţise în stare să meargă niciodată acolo, în toţi acei primi ani de după furtună. Nici măcar când părinţii lor participaseră la ceremonia comemorativă de un an de la moartea lui Finn şi a lui Toby. Însă Sean nu încetase niciodată să navigheze.

La doi ani după furtună, Kieran nu mai rezistase şi îl întrebase cum reuşea să iasă în larg ştiind că se află pe aceeaşi apă în care murise fratele său.

Sean rămăsese pe gânduri atât de mult timp, încât lui Kieran începuse să îi pară rău că l-a întrebat.

— E ca o bulă, spusese Sean chiar în momentul în care Kieran începuse să creadă că nu va mai răspunde vreodată. Trag cumva o linie în jurul ei, un cerc care ţine totul înăuntru. Şi încerc să mă port ca şi cum nimic din toate alea nu s-ar fi întâmplat.

Sean ridicase uşor din umeri:

— E puţin mai uşor aşa.

Fusese ultima dată când au vorbit despre subiectul acesta, iar când Sean îl întrebase pe Kieran, după ceva vreme, dacă voia să meargă cu barca, acesta îi răspunsese că da. Fusese aproape la fel de rău pe cât se temuse că avea să-i fie şi de-abia dacă scosese vreo vorbă în tot timpul acela. Dar măcar o făcuse. Şi apoi i-a fost mai uşor să o facă din nou.

Kieran s-a îndepărtat de terasă, aruncându-i o ultimă privire. În mintea lui, se aflase mereu cu mult mai departe în peşteră, îngropată în adânc. În realitate, intrarea era cu mult mai aproape decât îşi amintea. Nu existase niciun motiv pentru care să nu fi observat cât de repede se apropia furtuna. Şi nicio scuză.

A mers înapoi către plajă, cu mâna pavăză la ochii lui Audrey, care scâncise la ieşirea în lumina soarelui. Kieran a scotocit prin geantă după pălăriuţa ei din bumbac – cea pe care le-o dăduse Bronte acum o veşnicie, parcă –, dar n-a găsit-o. Probabil că o uitase acasă, iar gândul l-a dus imediat la Mia, care se afla încă în casa părinţilor săi, cu Verity şi cu Brian.

Să nu mă mai laşi singură cu el.

Kieran şi-a verificat telefonul. Nu avea niciun mesaj şi niciun apel ratat. Şi totuşi s-a uitat la Audrey:

— Ce zici, micuţo? Ne întoarcem acasă? Mergem la mami?

Faţa de bebeluş a lui Audrey a rămas la fel de

netulburată ca înainte, iar Kieran a luat-o de-a curmezişul plajei. A încetinit când a trecut prin faţa intrării în Peştera de Nord.

Niciodată nu îi plăcuse la fel de mult precum cea de Sud, era prea întortocheată pentru gustul său. Însă Finn şi Toby o considerau mai bună decât cealaltă, aşa că îşi petrecuseră multe ore aici, cartografiind itinerare. Îşi lăsaseră, la propriu, urmele prin toată peştera, iar Kieran putea vedea acum, chiar şi de pe plajă, câteva locuri în care cei doi îşi scrijeliseră numele. Pe când se apropia să vadă mai bine, Audrey s-a decis că s-a plictisit. Kieran a început să îi îngâne un cântecel care uneori îi plăcea, dar n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Faţa micuţei a început să se schimonosească şi să se înroşească şi brusc a început să plângă, cu un sunet puternic ce s-a lovit de pereţii peşterii şi a ricoşat departe, în labirintul tunelurilor.

— Gata, gata, mergem, s-a întors Kieran, însă s-a oprit imediat.

Pentru o clipă, în scurta pauză de tăcere dintre două ţipete de-ale fiicei lui, care avea nevoie şi să respire, lui Kieran i s-a părut că aude un zgomot vag şi ciudat de mişcare.

Nu. S-a uitat către beznă. Nu mişca nimic. Şi totuşi ceva se întâmpla. Pânda încremenită a unui animal. Kieran a încercat să asculte, protejând-o pe Audrey cu palmele ferme pe spatele ei. S-a uitat mai atent în gaura neagră. Nu putea auzi decât ţipetele bebeluşului şi nu putea vedea nimic altceva decât întuneric, însă sentimentul că cineva aştepta în tăcere, nevăzut, îl copleşea.

— Hei!

Strigătul lui Kieran s-a întors la el sub forma unui ecou gol şi plat. Ştia că sunetele aveau comportamente ciudate în interiorul peşterilor, uneori adâncindu-se prin tuneluri, alteori înăbuşindu-se în vreo fundătură sau vreo groapă cu apă. Acum însă Kieran nu vedea şi nu auzea nimic în afară de ei doi. Nicio mişcare. Niciun răspuns. Doar hăul negru.

Răcoarea care l-a cuprins uşor pe Kieran nu prea avea

legătură cu briza rece a oceanului. Deasupra falezei, păsările ţipau din nou. Kieran s-a întors şi, strângându-şi cu fermitate copilul la piept, a luat-o cu paşi mari înspre stânci. A urcat pe cărarea falezei cu mult mai repede decât coborâse.

Când a ajuns, gâfâind, în vârf, a observat că el şi Audrey nu erau singuri acolo. A tras cu putere aer în piept, câştigând astfel un minut de răgaz. Celălalt se holba la el, nici el fericit să îl vadă.

— Salut, a zis Kieran precaut.

Liam era aşezat pe bariera de protecţie, bălăbănindu-şi picioarele, cu umerii lui laţi uşor cocoşaţi şi cu faţa întoarsă către ocean.

— Ai fost acolo jos? a întrebat Liam.

Avea ochii puţin umezi şi roşii, însă e drept că ar fi putut fi aşa din cauza vântului şi a luminii puternice.

— Da.

— Cică nu trebuie să coboare nimeni acolo.

— Ştiu.

— Păsările îşi fac cuib în perioada asta, le sperii. *Ce?* s-a răstit el, observând mirarea de pe faţa lui Kieran. Tata obişnuia să îmi povestească despre păsările mării, a continuat el ursuz, întorcând privirea.

— O, ei bine…

Kieran a ieşit de pe poteca neoficială şi s-a oprit la punctul de observare:

— Îmi cer scuze.

— Regulile nu sunt valabile şi în cazul tău, nu?

— Copilul era…

Liam s-a uitat la el.

— …agitat, a terminat Kieran, strâmbându-se în sinea sa la auzul propriei scuze.

Pe bună dreptate, Liam şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors din nou să privească marea. Era aşezat suficient de aproape de marginea barierei cât să-i dea lui Kieran un sentiment de nesiguranţă. Faleza era un loc binecunoscut pentru sinucideri, dacă se putea spune asta după ce

avuseseră loc acolo trei, în vreo douăzeci şi ceva de ani.

Kieran s-a uitat către Liam, aşa atârnat lângă prăpastie cum stătea, şi şi-a dres vocea:

— Te întorci în oraş? a întrebat el. Eu o iau într-acolo.

Liam a râs foarte ciudat.

— Nu am de gând să sar, dacă asta te îngrijorează.

— Nu mă gândeam la asta, a minţit Kieran.

— Nici măcar nu e flux acum, s-a întors Liam către el şi l-a privit drept în ochi. De-abia atunci ar fi periculoasă cu adevărat zona asta, nu-i aşa?

Kieran nu i-a răspuns. I-a revenit în minte imaginea băieţelului de şapte ani care aşeza un fular de suporter pe sicriul tatălui său. Cât de diferit ar fi fost Liam azi dacă nimic din toate cele întâmplate nu s-ar fi petrecut şi dacă ar fi crescut în familia pe care ar fi trebuit să o aibă? Bunicii săi – mama şi tatăl lui Sean şi ai lui Toby – îşi purtaseră doliul într-un mod tăcut şi rezervat. Rămăseseră blocaţi în Evelyn Bay timp de doi ani după moartea lui Toby, timp în care fuseseră nevoiţi să înfrunte în fiecare zi amintirea necazului lor, apoi nu mai rezistaseră şi se mutaseră departe, în Queensland, stabilindu-se într-un orăşel în care apa mării era atât de caldă şi de lină încât era de nerecunoscut. Kieran ştia că şi Sean se gândise o vreme să plece cu ei, însă apoi îşi reluase afacerea cu scufundările şi părea pe punctul de a o face profitabilă. Părinţii lui Sean promiseseră, la plecare, că aveau să se întoarcă anual să îşi viziteze fiul şi nepotul, însă reuşiseră o singură vizită, atât de dificilă şi de înecată în lacrimi, încât căzuseră de acord că era mai bine pentru toată lumea dacă nu se mai întorceau vreodată în Evelyn Bay. În timp ce Kieran îşi amintea toate astea, Liam a spus:

— Până la urmă, eşti cu gagica aia, nu? Chinezoaica aia care locuia aici?

Luat prin surprindere de schimbarea subiectului, Kieran a clipit:

— Mia? E de fapt singaporeză, pe jumătate.

— Mişto, a spus Liam într-un fel care l-ar fi făcut pe Kieran să vrea să-şi desfacă slingul de la piept, să o aşeze

pe Audrey undeva la adăpost, pe iarbă, să se ridice din nou în picioare şi să îi tragă puştiului un pumn fix în faţă.

Însă a rămas nemişcat şi a respirat adânc.

— Merg în oraş, a mai încercat el pentru o ultimă dată.

Şapte ani. Fular de suporter. Sicriu.

— Hai cu mine, a continuat el.

Liam s-a gândit câteva clipe, apoi, spre surprinderea lui Kieran, a încuviinţat:

— Mda, bine.

Şi-a coborât picioarele de pe barieră şi a sărit pe pământ. Mergând alături, Kieran şi-a dat seama că ajunseseră să aibă aceeaşi înălţime acum. Poate Liam era chiar puţin mai înalt. N-ar fi trebuit să îl mire asta, Toby fusese înalt, iar Liam nu mai era un copil.

Au mers o vreme fără să spună nimic. De-abia când au trecut de răscrucea cu drumul care ducea la poarta cimitirului lui Liam i-a alunecat privirea într-acolo şi a spus:

— Nu ai de gând să mă întrebi ce s-a întâmplat sâmbătă noapte?

— Ai vrea să te întreb?

Poarta de fier era deschisă, iar în spate se vedea încă pustiul.

— Păi, toată lumea face asta. A trebuit să merg şi la secţie.

— Am auzit.

— Ei bine, a spus Liam dând cu piciorul într-o pietricică şi rostogolind-o înaintea lor, pe potecă, asta păţeşti când încerci să fii drăguţ. Puteam să nu o conduc acasă, ştii? Puteam să o las să meargă pe jos, singură. Dar n-am făcut asta. Alţii ar fi lăsat-o.

— Care alţii?

— Alţii. Oricare. Habar n-am. Idioţii de sezon. Tipul ăla spaniol care-şi pierdea vremea pe-aici.

— Iubitul lui Bronte adică?

— Nu era iubitul ei, a spus Sean cu dispreţ în glas. Ei nici măcar nu-i prea plăcea de el.

— De unde ştii asta?

— Zicea că avea să-şi ia tălpăşiţa imediat cum se va strica vremea şi avea dreptate. La fel ca oricare alt nenorocit de turist care încerca să o impresioneze.

Se pare că Liam stătuse mereu cu ochii pe ea. Kieran putea paria că Liam ştia precis cu cine îşi petrecuse Bronte fiecare săptămână din vara aceea.

Trecuseră deja de mult de cimitir. Nu mai era nimeni pe drum, nici în faţă, nici în spate. Nu se mai auzeau decât zgomotele paşilor lor şi valurile care se spărgeau în urmă. Kieran s-a uitat la Liam, cum mergea cu capul aplecat şi cu o expresie destul de sumbră pe chip.

— Hai, spune, atunci, a zis el. Ce s-a întâmplat?

Liam şi-a ridicat ochii, cu un zâmbet uşor şi ciudat pe faţă.

— Ştiam eu că voiai să întrebi.

Capitolul 17

O pală de vânt venit dinspre mare a ridicat praful şi frunzele moarte de pe drum. Liam a strâns din ochi. Acum, că fusese rugat să-şi spună propria variantă a poveştii, părea ciudat de ezitant.

— Am mai condus-o pe Bronte acasă şi în alte dăţi, s-a frecat el cu degetul la colţul unui ochi. De foarte multe ori.

— Adică era ceva săptămânal?

— Nu. Adică eu îi propuneam asta, de obicei. Însemna să mă abat doar vreo două minute de la drumul meu. Dar stătea atât de aproape, încât prefera să meargă pe jos, în general, a ridicat din umeri Liam. Sâmbăta însă se termina târziu tura totuşi. Aşa că, da, uneori îi propuneam şi ea era de acord.

Deci o singură tură, şi nu în fiecare săptămână. Kieran încerca să calculeze ce anume înţelegea Liam prin „foarte multe ori”.

— Iar sâmbăta asta a fost de acord? a întrebat el.

— Da. Am făcut conversaţie. Am vorbit despre tine, apropo, a răspuns Liam uitându-se la el. Nici măcar nu ştiam că te întorseseşi şi apăruseşi aşa, de niciunde.

— Înţeleg.

Kieran a trebuit să reziste impulsului de a-şi cere scuze. Nu era ca şi cum trebuia să pună anunţ că se întoarce în oraşul lui natal.

— În fine, îi povesteam lui Bronte ce s-a întâmplat atunci. A reacţionat foarte drăguţ.

Liam a părut brusc stânjenit.

— Nu ştiu. Am urcat în maşina mea, am pus nişte muzică, am condus-o acasă…

Kieran şi-a dat seama că folosea aceleaşi cuvinte drăguţe cu care ar fi descris o întâlnire amoroasă.

— …Am parcat afară. A zis că vrea să îmi împrumute o carte, una de-ale idiotului ăluia de G.R. Barlin care se tot plimbă pe-aici. Dar, dacă ea a zis că ar fi trebuit să o citesc, m-am dus în casă împreună cu ea, ca să o iau.

— Te-a invitat în casă?

— Da, a răspuns Liam cu un ton care suna defensiv.

Dacă Bronte nu îl invitase înăuntru, cu siguranţă el chiar era convins că ea a făcut asta.

— Am înţeles.

— A găsit cartea şi am mai vorbit vreo două minute, însă trebuia să mă trezesc devreme a doua zi, ca să mă duc la sală, aşa că am plecat.

Nici vorbă. Pe Kieran aproape că l-a pufnit râsul. Pentru nimic în lume n-ar fi fost posibil ca Liam să se afle în casa unei fete pe care o plăcea, într-o sâmbătă noapte după ora unsprezece, şi să îşi taie singur craca de sub picioare pe motiv că trebuie să fie în formă a doua zi la sală. Kieran nu ştia ce se întâmplase exact, dar era absolut sigur că lucrurile nu stătuseră chiar aşa. Şi, mai mult de atât, bănuia că şi sergentul Chris Renn era la fel de sigur.

— Şi despre ce aţi vorbit acasă la ea? a întrebat el în schimb.

— Mai mult despre arta lui Bronte. A lucrat toată vara la proiectul ăla al ei legat de coastă. Zicea că îi veniseră nişte idei noi şi voia să le pună pe hârtie.

Asta era, s-a gândit Kieran. Scuza politicoasă. *Am foarte mult de lucru.* Probabil că plusase cu un căscat şi cu un zâmbet de fals regret în timp ce ţinea mâna pe clanţa uşii larg deschise.

— Şi apoi ce-aţi mai făcut? a întrebat el.

— Ţi-am zis, a răspuns Liam. Am întins-o. Trebuia să mă scol devreme pentru sală.

— Cât timp ai stat acasă la ea?

— Foarte puţin. Vreo zece minute. Apoi am plecat.

Liam s-a oprit din mers şi s-a uitat la Kieran. Poteca de sub picioarele lor se transformase în drum asfaltat. Aproape că ajunseseră în oraş.

— Dar deja ştii asta. M-ai văzut.

— Când? s-a încruntat Kieran.

— Sâmbătă noapte. Mergeai pe Beach Road. Am trecut fix pe lângă tine.

Kieran şi-a amintit de farurile orbitoare venite dinspre

curbă. Curentul de aer lăsat de maşina care trecuse prea aproape şi prea repede, în noapte.

— Tu ai fost, nu-i aşa?

— Da, nu m-ai văzut? Că eu te-am văzut pe tine.

— Şi pe Mia?

Pauză scurtă.

— Da. Pe amândoi.

Liam îl urmărea pe Kieran cum încerca să se întoarcă în amintire. Ar fi putut fi maşina aceea Holdenul alb al lui Liam? Îşi amintea cum o protejase cu braţele pe Mia. Auzise mugetul motorului, văzuse stopurile dispărând în beznă. Nu era sigur.

— Îţi aminteşti, da? a întrebat Liam, încruntat şi el de data asta. Ştiu că îţi aminteşti. I-ai spus unchiului Sean că ai văzut o maşină.

Liam a făcut un gest de frustrare, cu mâna prin aer.

— A mea era. Plecam de la casa ei.

— Ţi-a spus Sean că am văzut o maşină?

Liam a ezitat.

— Numai după ce i-am spus că te-am văzut eu pe drum.

Kieran nu se putea hotărî dacă să-l creadă sau nu. S-a gândit la expresia de pe faţa lui Sean cu o zi înainte, în port. Nu ştia cât de departe era dispus să meargă pentru a-şi ajuta nepotul. Destul de departe, probabil.

Liam se uita în continuare la el.

— Dacă vorbeşti cu poliţia…

— Am făcut-o deja. Au venit la ai mei acasă.

— A, da. Corect.

Pe chipul lui Liam a trecut o expresie mult prea rapidă pentru a putea fi descifrată de Kieran.

— Şi tatăl tău ieşise la plimbare în noaptea aia, nu-i aşa?

Kieran nu a răspuns. A urmat o tăcere încărcată, apoi Liam a luat o gură de aer.

— Uite, a spus el, deja le-am spus poliţiştilor că eu eram la volan, aşa că…

— Îmi pare rău, frate, dar nu ştiu dacă te pot ajuta, pentru că deja i-am spus lui Chris Renn că nu îmi aduc aminte prea multe despre maşina aceea, a zis Kieran. Ceea

ce este adevărat.

— Ai putea să-i spui că îţi aminteşti acum. Sau zi-i prietenei tale să-i spună.

— N-o să-i cer Miei să facă nimic.

— Atunci trebuie să o faci tu, a spus Liam. Te rog.

Avea o altă voce acum. Bravada i se topise şi lăsa să i se vadă sclipirea unei frici pure.

— Ascultă, frate, a încercat din nou Liam, văzând că nu primea niciun răspuns de la Kieran. Nu i-am făcut nimic lui Bronte. Serios. Am lăsat-o acasă şi am plecat. Asta-i tot. Vecina aceea a auzit-o vorbind pe plajă, mai târziu, nu-i aşa? Deci am dovada. Nu am făcut ce zic ei. Mie…

Liam l-a privit fix pe Kieran.

— Chiar nu aveam cum să fac asta. Mie îmi plăcea de ea.

S-au uitat unul la altul, apoi Kieran a clătinat din cap:

— Trebuie să plec.

A dat să plece, simţind privirea lui Liam încă lipită de el.

— Stai, a zis Liam brusc.

— Ce?

— Îţi mai e dor de fratele tău?

Kieran s-a oprit. Întrebarea avea un aer de sinceritate şi nu s-a putut abţine să se întoarcă spre băiat.

— Da, îmi este.

— Şi mie îmi este foarte dor de tata, a spus Liam cu voce joasă de data asta. Şi lui Sean îi este. Ar trebui să ştii asta.

— Ştiu asta.

— Mama şi Julian zic că atunci a fost un accident. Sunt convinşi că tata tot ar fi plecat să ajute, chiar dacă ar fi ştiut ce se putea întâmpla. Şi ştiu că şi Finn a murit atunci, deci nimeni nu a vrut să-ţi facă viaţa şi mai grea.

Chipul lui Liam exprima acum şi duritate, şi bunătate deopotrivă.

— Dar ştii că mi-ai cam distrus viaţa, nu? a continuat Liam.

— Da.

Stăteau faţă în faţă, iar Kieran a simţit că îi lega ceva deosebit, cum rar mai simţise.

— Nu ştiu dacă ajută, dar mi-am cam distrus şi mie viaţa

atunci.

Liam s-a uitat lung la el.

— Nu, a zis el într-un sfârşit. Nu ajută.

S-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, lăsându-l pe Kieran să-l urmărească cu privirea.

Încă nu se mişcase din locul în care îl lăsase Liam, când telefonul lui Kieran l-a anunţat că a primit un mesaj. L-a scos din buzunar. Mia.

Unde eşti?

I-a răspuns, iar după o clipă ea i-a scris din nou:

Vin şi eu. Simt nevoia să ies puţin.

E totul în regulă? a scris el, dar nu a primit niciun răspuns de data asta.

A mângâiat-o pe Audrey pe căpşor.

— Hai să mergem după mami, bine?

Kieran s-a îndreptat spre oraş, în direcţia din care ştia că va veni Mia. Lăsase în urmă poteca stâncoasă şi a ajuns pe tarmac, în zona rezidenţială care era cunoscută acum drept partea istorică a oraşului, dar care în anii 1800 era chiar centrul acestuia. Casele din gresie erau destul de depărtate una de alta, cu grădini întinse care compensau lipsa vederii la mare.

Kieran a încetinit pasul la trecerea prin faţa uneia dintre aceste case. Trecuse şi la dus pe aici, însă acum s-a oprit să se uite mai bine. Casa Wetherby. Fosta casă a bunicii lui Ash, rezidenţa actuală a scriitorului local, G.R. Barlin.

Era una dintre cele mai mari case, ceva mai retrasă de la drum. Un excavator mic, cu sigla firmei acoperită de noroi, era parcat pe aleea din faţa casei. Dar era clar cine lucra cu el. Ultima dată când o văzuse Kieran, casa era înconjurată de o mare luxuriantă de arbori, plante şi flori native. Acum vegetaţia fusese smulsă şi curtea era toată numai gropi.

Kieran s-a sprijinit de gard şi s-a simţit de-a dreptul enervat gândindu-se la Ash. George Barlin credea, poate, că era vorba despre o renovare, însă locul arăta ca după bombardament. Părea că grădina fusese distrusă

sistematic, pe bucăţi. Partea de nord fusese deja răvăşită şi, date fiind numeroasele semne agăţate de plantele mature şi de tufişuri, era clar că urma să le vină şi lor rândul. Nu era deloc de mirare că Ash era atât de scos din sărite.

Deodată, a observat mişcare în casă. Scriitorul a trecut agale prin faţa ferestrei de la bucătărie. Părea să poarte un alt pulover lălâu azi, şi îşi ţinea telefonul la ureche. În cealaltă mână ţinea un teanc de hârtii şi gesticula în timp ce vorbea.

George s-a întors către geam şi s-a oprit din vorbit când l-a zărit pe Kieran privindu-l, rezemat de gardul lui. Ochii li s-au întâlnit pe deasupra grădinii ruinate şi cei doi s-au uitat fix unul la altul. Kieran a ridicat o mână. George a răspuns cu un fel de salut reţinut, cu o smucitură invizibilă din încheietura mâinii, apoi obloanele s-au închis cu zgomot, iar el a dispărut din raza vizuală.

Kieran s-a îndepărtat de gard şi şi-a căutat telefonul. Faptul că îl zărise pe scriitor îi amintise să caute ceva: *Evelyn Bay Online Community Hub.*

Hristoase! Era mai rău decât se aşteptase. Un forum cu o pagină online foarte demodată, cu rândurile amestecate pe ecran şi cu textele ieşind din ecranul telefonului mobil. În partea de sus, cu litere greu de citit, albastre pe fond gri, scria: *Bine aţi venit în EBOCH! Intraţi pentru o conversaţie la o cafea virtuală!* Şi aburi pixelaţi se ridicau dintr-o imagine cu o ceaşcă de cafea.

Cu siguranţă că existau oameni care intrau acolo, avusese dreptate George Barlin. Toată luna trecută, forumul atrăsese vreo douăsprezece comentarii, cele mai multe fiind, după cum putuse observa Kieran, legate de veşnica problemă a turiştilor care îşi aruncă gunoaiele în tomberoanele pe roţi ale localnicilor. Însă în cele treizeci şi şase de ore trecute de la moartea lui Bronte fuseseră mai mult de trei sute de postări.

Kieran le-a trecut în revistă. Majoritatea celor mai citite aparţineau unor membri noi înscrişi pe forum. Câţiva dintre ei încărcaseră o poză micuţă de profil, însă cei mai

mulţi nu se obosiseră să facă asta şi pândeau din spatele siluetei cenuşii, anonime, din oficiu. Mulţi adoptaseră pseudonime, dar Kieran recunoştea unele dintre nume. Juliet Raymond, de exemplu, care obişnuia să fie bonă pentru Kieran uneori după şcoală, când era mic, îşi exprima teama, la fel ca mulţi alţii, că „nu mai poţi nici măcar să mergi pe stradă”. Theresa Hartley, fostă profesoară de muzică la liceu şi fosta profesoară de pian a Miei, scrisese că nepoata ei mergea la aceeaşi universitate din Canberra ca Bronte Laidler.

Meghan zice că toţi studenţii sunt devastaţi, scrisese Theresa. Surfgirl93 dăduse like postării, la fel ca alte treizeci şi nouă de persoane. *Mulţumesc,* comentase Theresa drept răspuns la propriul comentariu.

Erau zeci de mesaje despre Bronte. Cum plătea ea cafeaua de la „Surf and Turf” clienţilor care îşi uitau portofelul acasă. Cum schiţase ea adorabilul portret al noului căţeluş al fiicei cuiva pe dosul unui şerveţel, şi cum îi dăruise desenul fetiţei, la plecarea din local. Lui Kieran, complimentele îi păreau sincere, dar superficiale. Nimeni din Evelyn Bay nu o cunoscuse cu adevărat dincolo de uniforma portocalie şi zâmbetul profesional.

Erau surprinzător de puţine referiri la Liam. Puteai număra pe degetele de la o mână postările care menţionau „persoana” cu care vorbise poliţia, dar se părea că nimeni nu dorea să arunce prima piatră. Kieran a început să sară peste multe postări. În timp ce le derula pe ecran, îşi dădea seama că era vorba despre ceva mai mult decât loialitate faţă de Liam totuşi. Din comentariile citite la grămadă reieşea că exista o nevoie aproape colectivă să nu fie cumva băiatul din comunitate. Existau zeci de menţionări ale unor turişti, oameni veniţi de pe continent, străini dubioşi. Aparent, orice altceva ar fi fost mai bine decât să fie vorba despre unul de-ai lor.

Şi totuşi nu chiar toată lumea era aşa reţinută.

Liam Gilroy, scrisese un avatar gri şi anonim. *Oare surprinde cu adevărat pe cineva?*

De ce? întrebaseră mai multe persoane.

Kieran a mers până în josul paginii, însă comentatorul iniţial nu mai adăugase nimic.

— Aici eraţi amândoi!

Kieran a ridicat privirea. Mia se apropia de ei şi îi făcea cu mâna. Părea să fie mult mai bine decât dimineaţă. În timp ce s-a aplecat deasupra marsupiului ca să o mângâie pe creştet pe Audrey, Kieran a observat cu uşurare că vânătaia de la încheietura mâinii ei nu se făcuse chiar atât de urâtă pe cât se temuse că o să fie.

— Totul în regulă acasă?

— Aşa cred. Tatăl tău nu pare să-şi aducă aminte de ceva. Dar e mai calm.

— Ceea ce e bine, presupun.

Mia a întins mâna să şteargă o urmă de salivă de la gura lui Audrey:

— Şi? Dimineaţa voastră cum a fost?

— M-am întâlnit cu Liam.

— Serios? s-a uitat Mia la el. A zis ceva?

— Da, a răspuns Kieran şi a pus-o la curent cu povestirea lui Liam despre cele întâmplate sâmbătă seară. Crede că maşina lui e cea pe care am văzut-o pe Beach Road.

— Şi aşa o fi? a ridicat Mia din sprâncene.

— Aşa zice el. Îţi mai aminteşti? Ar fi putut fi o Holden albă.

Ea s-a gândit puţin, apoi a clătinat din cap:

— Chiar nu ştiu.

În timp ce se întorceau către oraş, la fel cum s-a întâmplat şi cu Kieran mai devreme, ochii Miei au căzut pe ceea ce fusese grădina casei Wetherby.

— Ia uite cum arată locul ăsta! a exclamat ea. Ce ruşine! E încă în proprietatea familiei lui Ash?

— Nu. Dar n-o să ghiceşti cine locuieşte acum aici.

— Cine?

— G.R. Barlin.

— Nu! Serios? s-a întors Mia către casă, cu o expresie nouă mijind pe faţă, de apreciere pentru grădinăritul invaziv. De unde ştii?

— M-am întâlnit cu el. Era şi el la „Surf and Turf" ieri-dimineaţă. Tipul cu laptopul.

— O, Doamne, sigur că da! a exclamat Mia. Mi s-a părut mie familiar! Dar era atât de ieşit din context încât totuşi nu mi-am putut da seama de unde să-l iau.

Mia s-a încruntat.

— Dar nu mai seamănă prea mult cu fotografia lui. Sunt surprinsă că îl mai recunoaşte cineva.

Kieran a zâmbit.

— Păi, nu prea îl recunoaşte nimeni, după cât se pare. Însă cel mai probabil o să mai ai şansa să îl vezi. Mama şi cu mine am dat peste el aseară la „Surf and Turf". Şi tocmai ne-a surprins adineaori, pe mine şi pe Audrey, cum îl spionam.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a zis Mia lovindu-l uşor cu o palmă peste braţ, însă zâmbind de-a binelea de data asta. Acum n-o să mai vrea să fie niciodată prietenul nostru cel mai bun.

Kieran nu şi-a putut stăpâni râsul:

— Nu prea cred că intenţiona asta, oricum.

— De ce nu? Suntem amuzanţi.

— Nu e chiar aşa. Cel puţin, nu zilele astea.

Mia a zâmbit şi a tras cu ochiul către casa cu obloanele trase:

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, ieri, că el era. Obişnuia să vină vara aici.

— Da, a pomenit despre asta, a spus Kieran. De unde ştii?

— Mai ţii minte că am fost la un atelier de-al lui, de scriere creativă, cu ani în urmă? Ţi-am spus.

Kieran îşi amintea acum, dar nu prea reuşea să pună lucrurile cap la cap.

— Aici a fost? Credeam că fusese după ce te-ai mutat la Sydney.

— Nu, aici a fost. Pe vremea când nu era decât un jurnalist necunoscut.

Zâmbetul Miei s-a stins puţin.

— A fost şi Gabby la atelier. Era cel care a fost nu cu

mult înainte de furtună.

— A, da. Sigur.

Kieran s-a sprijinit de gard lângă ea.

Ochii Miei erau încă aţintiţi la casă, însă obloanele de la bucătărie se încăpăţânau să rămână închise.

— Deci cum e acum? a întrebat ea cu o curiozitate greu de disimulat.

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns Kieran. Pare OK. Poate că se ia un pic prea în serios. Ash cu siguranţă nu-l place.

— Îmi închipui.

Mia a cules o frunză stingheră de pe unul dintre puţinii copaci rămaşi. Fusese programat pentru extracţie, aşa cum reieşea din banda cu care îi era înconjurat trunchiul.

— E cam brutal ceea ce se întâmplă aici. Dacă ar vedea Gabby, ar întrista-o foarte tare.

— Pe bune?

— Da. Îi plăcea mult să treacă pe-aici. Mai ales după ce a început să se ocupe Ash de grădină. Erau tot felul de ascunzişuri. Îi spuneam „grădina zânelor” şi ne prefăceam că era fermecată.

Mia a clătinat din cap şi a adăugat:

— Şi iată încă unul dintre multele motive pentru care eram noi atât de populare la şcoală.

A lăsat frunza să-i cadă din mână şi a suflat înspre ea, apoi s-au întors şi au luat-o către oraş.

— Hei, am dat şi peste Olivia mai devreme, a spus Kieran în timp ce intrau pe strada principală.

„Surf and Turf” era din nou deschis pentru clienţi, se putea observa după luminile care se vedeau prin ferestre. Kieran s-a uitat în lungul străzii, în căutarea camerei de securitate care îi surprinsese pe Liam şi pe Bronte împreună sâmbătă seară. A găsit-o cocoţată pe un stâlp de iluminat.

— Era OK Liv?

— Nu prea. Mi-a spus că Bronte îi aminteşte puţin de Gabby.

— Of, Doamne, chiar aşa?

— Amândouă erau nişte persoane care încercau să placă

tuturor. Poate chiar prea bune la suflet.

Mia s-a încruntat uşor.

— Posibil.

Kieran s-a uitat cu surprindere la ea:

— Tu nu crezi asta?

— Ba da. Presupun. Cel puţin despre Gabby. Doar că…

Mia s-a gândit o clipă:

— Când moare cineva, lumea îşi aminteşte mai uşor de lucrurile bune, nu-i aşa? Mai ales dacă persoana care a murit era tânără. Adică, vreau să spun, chiar dacă Gabby era prietena mea, uneori era…

Şi Mia a ezitat de data asta.

— Era puţin dificilă. Aşa cum suntem toţi, bineînţeles.

— În ce sens? a întrebat Kieran.

— Putea fi meschină uneori, a spus Mia cu o voce de-a dreptul jenată. Deseori în privinţa Oliviei. Nu-i plăcea deloc să se simtă exclusă, ceea ce era, şi chiar destul de mult. Deci uneori încerca să o împiedice pe Olivia să se distreze sau să facă lucruri fără ea. Nu era cu rea intenţie. Doar gelozie, în general.

— N-am ştiut asta.

— E, nu era uşor pentru ea să o aibă drept soră pe Olivia. Liv avea atât de mulţi prieteni, iar Gabby trebuia să se mulţumească doar cu mine. Dar nici Gabby nu prea făcea eforturi în acest sens, a ridicat Mia din umeri. De multe ori era de-a dreptul imatură. Ca să fiu sinceră, amândouă eram.

Au continuat să înainteze. Kieran zărea acum benzinăria şi îndesata clădire din cărămidă roşie a secţiei de poliţie.

— Dar ştii, nu era vina lui Gabby, a spus Mia cu un ton deja vinovat. Se dezvoltase din punct de vedere fizic mult prea devreme şi, dintr-odată, începuse să primească toată atenţia aceea. Nu a reuşit niciodată să îşi dea seama cum să se descurce cu ea.

— A spus şi Olivia treaba asta. Se pare că aşa se întâmpla uneori.

— Uneori? Pe bune, bărbaţii se holbau la Gabby *tot timpul.* Puteam să fim îmbrăcate în uniformele şcolare,

puteam să ne jucăm ceva, la propriu, adică vreun joc de societate sau ceva de genul acela, şi tot nu conta. Aşa că, dacă se comporta puţin copilăreşte şi enervant, poate că era modul ei de a încerca să rezolve problema.

Kieran s-a încruntat.

— Tipii de pe-aici se uitau după ea? Care dintre ei?

— La cum arăta ea? a zis Mia. Cam toţi.

A dat să mai spună ceva, însă s-a oprit. Ajunseseră în faţa secţiei de poliţie.

Mia a privit peste stradă, la uşa de sticlă a secţiei de poliţie. Era deschisă, iar în prag vorbeau sergentul Renn şi Sue Pendlebury. Nu era clar dacă veneau sau plecau, însă amândoi au tăcut când i-au văzut pe Kieran şi pe Mia. Renn s-a întors către Pendlebury şi a zis ceva cu voce şoptită pentru ca Mia şi Kieran să nu o audă. Apoi ambii ofiţeri s-au îndreptat de spate, iar Renn le-a făcut semn cu mâna.

— Mă duc să văd ce vrea, a spus Kieran uitându-se către Mia.

Tocmai o luase la pas când Pendlebury şi-a ridicat bărbia:

— Amândoi, i-a chemat ea. Mulţumesc.

S-a uitat la Kieran, apoi la Mia, s-a întors şi a dispărut înăuntrul secţiei.

Capitolul 18

Cutiile de carton stivuite în spatele uşii de sticlă a secţiei de poliţie l-au făcut pe Kieran să se gândească la casa părinţilor săi, deşi aici părea să fie o versiune mai eficientă. Pregătirile pentru închiderea secţiei avansaseră bine. Dulapurile din spatele recepţiei erau goale, iar panoul din plută, golit de obişnuitele anunţuri cu numărul de telefon pentru apeluri care nu reprezintă urgenţe şi cu avertizările de a nu lăsa în maşini lucruri de valoare.

Însă procesul de punere la naftalină frânase brusc şi scrâşnit, după cum putea observa Kieran în timp ce, împreună cu Mia, îi urmau pe Renn şi Pendlebury pe holul secţiei. O hartă mare şi îngălbenită a localităţii Evelyn Bay părea că fusese dată jos şi prinsă la loc, în grabă, în piuneze, cel mai probabil pentru a fi folosită de ofiţerii de la Hobart. Zugrăveala decolorată de soare indica exact locul în care fusese atârnată anterior. Doi ofiţeri pe care Kieran nu i-a recunoscut le-au aruncat câte o privire când au trecut pe lângă ei, apoi s-au întors la treburile lor.

— Mi-e teamă că aparatul de cafea a fost deja luat, le-a spus Renn în timp ce îi conducea în biroul său şi le arăta cu mâna două scaune uzate. Dar putem să facem un nes, dacă vreţi.

— Vă înţeleg perfect, a zâmbit Pendlebury văzând cum şi Kieran, şi Mia au clătinat din cap refuzând politicoşi.

Poliţista a ignorat al patrulea scaun, din colţul camerei, şi a rămas în picioare, cu şoldul rezemat de fişet, astfel încât să îi poată vedea pe toţi trei.

— În ordine. Să sperăm că nu va dura prea mult.

Renn s-a aşezat în spatele biroului, în locul care fusese cândva teritoriul sergentului Geoff Mallott. Ba chiar ar fi putut să fie şi acelaşi birou, s-a gândit Kieran văzându-i zgârieturile. A desprins-o pe Audrey de la piept şi i-a pasat-o Miei.

Kieran s-a întrebat dacă şi sergentul Renn număra zilele rămase până la pensia lui, fie ea semiforţată sau nu, la fel

cum o făcuse sergentul Mallott în vara aceea dinaintea furtunii. În lumina bâzâitoare a neoanelor, Renn părea mai bătrân decât îi păruse ieri-dimineaţă. Kieran spera că avea să îi priască lucrul în compania de transport a fratelui său. Că pensionarea lui nu avea să se sfârşească prost, aşa cum se întâmplase în cazul lui Mallott. Acesta fusese găsit mort pe canapea, la nici şase luni de când îşi pusese-n cui uniforma, în urma unui atac de cord.

Scaunul lui Renn a scârţâit în timp ce sergentul a dat la o parte o pungă din plastic transparent, plină cu telefoane, ochelari de soare şi ceasuri, ca să facă loc pe masă.

— Ce de lucruri rămân în urma oamenilor, nu-i aşa? a spus el când a observat cum îl privea Kieran.

Sergentul a deschis apoi un carnet de notiţe şi a apăsat pe butonul mouse-ului, ca să-şi pornească computerul. Kieran îl auzea chinuindu-se să se trezească la viaţă.

— În regulă. Sâmbătă seară, a spus Renn şi s-a întors ca să se uite la cei doi. Aş vrea doar să confirmăm nişte lucruri. Mergeaţi spre casă pe Beach Road, la întoarcerea de la „Surf and Turf”.

Kieran şi Mia au încuviinţat în acelaşi timp.

— La ce oră aţi trecut prin faţa Cabanei Pescarilor?

— Nu ştiu sigur. Cred că imediat după 23:30?

Kieran s-a uitat la Mia pentru confirmare. Aceasta se juca cu Audrey, săltând-o pe genunchi, şi a dat uşor din cap în semn că da.

— Aţi văzut o maşină parcată afară?

Cei doi s-au uitat din nou unul la altul. Kieran a încercat să-şi amintească casa de pe plajă şi drumul, slab luminate de lună. În mintea lui, strada era pustie, dar nu era sigur că îşi amintea acea ultimă noapte de sâmbătă sau una dintre sutele de alte seri în care se întorsese acasă pe jos, pe acelaşi drum.

— Nu am văzut nicio maşină parcată, a răspuns Mia.

A încuviinţat şi Kieran, încă uşor indecis. A auzit clicul pixului lui Pendlebury, apoi uşoara zgârietură a cuvintelor pe hârtie.

— Luminile din casă, a spus Renn. Aţi observat dacă

erau aprinse sau nu?

Aprinse, s-a gândit imediat Kieran, însă a continuat să sape în memorie. Nu era sigur dacă se uitase de două ori la casă.

— Cred că erau vreo două lumini aprinse, s-a încruntat Mia. Suficient cât să lase impresia că cineva era încă treaz.

Iar zgârieturi de cuvinte pe hârtie. Renn a aşteptat răbdător ca Pendlebury să îi dea un semnal – atât de discret, încât Kieran nici măcar nu l-a remarcat.

— Şi voi, desigur, aţi hotărât să o luaţi spre casă pe drum, nu pe plajă, a spus Renn. Ar fi fost puţintel mai scurt pe nisip, nu-i aşa? Aveaţi vreun motiv anume să nu o luaţi pe acolo?

— Era întuneric. Nu mă simţeam în siguranţă, a răspuns Mia legănând-o pe Audrey. Drumul e mai bine luminat.

Pendlebury nu s-a obosit să noteze şi asta, probabil că i se părea un răspuns evident. Însă Renn l-a introdus totuşi în computerul său.

— În regulă, a revenit Renn. Maşina pe care aţi văzut-o trecând în viteză pe Beach Road. Sunteţi absolut siguri că venea din direcţia Cabanei Pescarilor şi se îndrepta către oraş?

De data asta, măcar, au putut încuviinţa siguri, la unison.

— Bine. Liam Gilroy spune că era a lui. Spune aşa…

Şi aici Renn a tastat ceva, după care a citit de pe ecran:

— Zice că a plecat de la Cabana Pescarilor şi că a condus înapoi spre oraş pe la 23:30, cu viteză mare, recunoaşte, şi că te-a văzut pe tine, Kieran, şi a apăsat şi mai tare pe acceleraţie ca să te sperie puţin.

Ofiţerul s-a uitat la cei doi.

— Ştiu că am mai făcut asta, dar poate vreunul dintre voi să-şi amintească ceva în plus despre vehiculul acela?

Kieran a ezitat. Simţea privirea Miei lipită de el. A încercat să se concentreze la amintirile legate de noaptea de sâmbătă şi drum, însă imaginile fuseseră cumva înghiontite afară din amintire. *Mi-ai cam distrus viaţa.*

— Uite, a spus Kieran, ar fi putut fi maşina lui Liam.

A simţit-o pe Mia foindu-se surprinsă lângă el, iar Renn i-a privit pe amândoi.

— Ieri ziceai că nu ştii, a spus acesta.

— Nu, dar... Adică sunt destul de sigur că era o maşină cu tracţiune integrală, a ridicat Kieran din umeri. Şi sunt destul de sigur că era deschisă la culoare. Noi ne aflam pe Beach Road în jur de 23:30, aşa cum a spus şi Liam. Am văzut o maşină deplasându-se cu viteză, cum a spus şi el. Deci, dacă mă întrebi dacă putea fi Holdenul alb al lui Liam Gilroy, atunci zic că da. Dacă el zice că era maşina lui, eu nu pot afirma cu siguranţă că nu era.

S-a lăsat tăcerea, apoi Pendlebury a început să îşi scârţâie iar pixul. Renn, cu degetele rămase pe tastatură, s-a întors către Mia:

— Şi ce ai văzut din maşina asta?

Mia a schimbat braţul pe care o ţinea pe Audrey.

— Nu îmi amintesc cum arăta. Nu aş putea spune nici că ea era, nici că nu.

Pendlebury s-a oprit din scris şi a început să bată, gânditoare, cu pixul în carnet.

— Liam a zis că nu ştia că vă întorseserăţi în oraş, deci s-a cam supărat când v-a văzut la „Surf and Turf” sâmbătă seară, a zis ea. A cui a fost ideea să vă daţi întâlnire acolo?

— Ash a sugerat asta, a răspuns Kieran.

— Şi a fost aşa, doar o discuţie amicală, între prieteni care nu s-au mai văzut de mult?

S-a uitat la Mia, jucându-se cu pixul prin aer.

— Tu nu ai vrut să-ţi inviţi niciun prieten, Mia?

— Păi, Olivia era oricum acolo. Şi cu altcineva nu prea am ţinut legătura. Am plecat de aici când aveam paisprezece ani, iar înainte de asta singura persoană cu care îmi petreceam timpul era Gabby.

— Deci tu şi Gabby Birch eraţi foarte apropiate?

— Bineînţeles, şi-a ridicat Mia sprâncenele. Eram cele mai bune prietene.

— Sigur. Ziceam doar că uneori, când vine vorba de adolescenţi, nu e unul şi-acelaşi lucru, a spus Pendlebury. E o vârstă complicată.

Era adevărat. Kieran s-a dus cu gândul la Ash şi Sean, şi la felul în care balanţa lor cu trei talere se tot echilibrase şi dezechilibrase de-a lungul vremii. Când erau copii, fuseseră doar Kieran şi Sean, pentru o lungă perioadă. Apoi simţise că doar Ash îi rămăsese de neclintit alături, în verile acelea lungi şi nebune din liceu. Acum, Ash şi Sean se vedeau în fiecare zi, iar cu Kieran se întâlneau când şi când, foarte rar.

— Apropo, cu ce te ocupi, Mia?

Întrebarea lui Pendlebury l-a luat prin surprindere pe Kieran. Dintr-un motiv pe care nu îl putea explica cu claritate, felul în care Pendlebury o privea pe Mia îl făcea să se simtă puţin inconfortabil.

— În momentul de faţă, cu nimic, a răspuns Mia scoţând un şerveţel şi ştergându-i nasul lui Audrey. Mamă casnică.

— Şi înainte de asta?

Pauză.

— Am lucrat în cercetare. Imunologie, la o companie de biotehnologie din Sydney.

— Impresionant.

Mia a ridicat din umeri. Nu prea vorbea despre asta, pentru că îi lipsea, însă se simţea prost să o recunoască, Kieran era conştient de asta. Nu putea să o învinovăţească. Nici nu se uscase bine cerneala de pe contractul ei de angajare când ieşiseră să bea ceva, pentru comemorarea furtunii. Amândoi consumaseră prea multe Măceluri de-ale Miei şi n-aveau cum să afle vreodată dacă voma ei de a doua zi diluase sau nu efectul pilulelor, însă un lucru e cert, şi anume că, nouă luni mai târziu, apăruse Audrey. Kieran putea spune fără nicio ezitare că fuseseră fericiţi să aibă un copil. Discutaseră amândoi, luaseră în calcul toate opţiunile şi ajunseseră la o hotărâre conştientă. O iubeau pe Audrey, dar acest copil putea fi la fel de bine şi o surpriză, nu doar o bucurie. Având în vedere diferenţa de vârstă de opt ani dintre el şi Finn, Kieran bănuise pentru multă vreme că şi el fusese rezultatul unei aceleiaşi situaţii.

— Iar tu? s-a întors Pendlebury către Kieran.

— Fizioterapeut sportiv.

— Impresionant şi în cazul tău, a zis ea, dar se vedea că nu o spune cu aceeaşi convingere ca Miei. În regulă, şi-a îndreptat ea spatele. Cred că am terminat deocamdată.

I-a aruncat o privire lui Renn, care s-a împins cu scaunul departe de masă, în semn de confirmare.

S-a ridicat şi Mia în picioare, un pic prea repede, făcând-o astfel pe Audrey să regurgiteze în toate direcţiile.

— La naiba!

— Îţi arăt unde e toaleta, a spus Pendlebury. E spre ieşire.

— Ştiu unde este, i-a răspuns Mia pe un ton înţepat. Am mai fost pe-aici.

— Desigur, i-a răspuns blând Pendlebury. Dar tot o să te conduc. Sunt cutii şi tot felul de lucruri peste tot. N-aş vrea să te împiedici de ceva.

Kieran le-a privit îndepărtându-se, apoi s-a întors către Renn, care îşi închidea computerul:

— Hai să aşteptăm afară. Să luăm nişte aer.

Renn şi-a verificat telefonul.

— Oricum trebuie să trec pe la Cabana Pescarilor.

Kieran l-a urmat pe coridor spre ieşirea pe uşile de sticlă. Ajunşi afară, Renn s-a rezemat de zid şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Să ştii că nu datorezi nimic nimănui.

Kieran l-a privit surprins. Renn nu se uita la el, ci la staţia de benzină de vizavi. O maşină albastră trăsese în faţa uneia dintre pompe.

Kieran nu prea ştia ce să spună, aşa că a tăcut.

— Indiferent de câtă presiune pune pe tine Liam, a continuat Renn, sau bunul tău amic Sean, dacă tot veni vorba, nu ai nicio obligaţie faţă de ei…

— Ştiu asta. Nu pune nimeni presiune.

— Bine.

Renn a tăcut, iar Kieran s-a trezit deodată cu gândul tot la înmormântare. Nu de Liam îşi aducea aminte de data asta, aşa cum se întâmpla de obicei, nici măcar de Finn sau de Toby. Şi-l amintea în schimb pe Renn – tânărul şi

proaspăt numitul agent Renn – uitându-se fix la coşciuge. Uniforma îi era perfect călcată, însă avea şi el acum acel aer de bătut de vreme şi afectat de furtună, ca orice altceva din Evelyn Bay. Din câte îşi amintea Kieran, agentul Renn de-abia dacă scosese un cuvânt toată ziua. Însă e drept că Kieran nici nu îşi amintea prea multe din acea zi.

— Când am început să lucrez aici, sub comanda sergentului Mallott… a început Renn tot cu ochii în altă parte decât la Kieran. În fine, Geoff făcea lucrurile în felul său, după cum bine ştii. Ce încerc să spun e că…

S-a oprit din nou. Vizavi, în staţia de benzină, femeia cu maşina albastră terminase de alimentat şi intrase în benzinărie ca să plătească.

Renn a urmărit-o din priviri.

— Vreau să spun că ştiu cum e să vrei să faci ceea ce trebuie. Şi ştiu că uneori e greu de aflat exact ceea ce trebuie să faci. În special dacă ţi se cere să sprijini pe cineva în care ai încredere, cum ar fi şeful tău…

Renn s-a uitat la Kieran şi a adăugat:

— Sau amicul tău, de exemplu.

Kieran a ridicat din umeri.

— M-ai întrebat de maşină, ţi-am spus ceea ce cred.

— Da, OK. Doar că…

S-a oprit când uşa de sticlă a secţiei de poliţie s-a deschis şi a ieşit Mia, urmată de Sue Pendlebury. Mia se curăţase, în mare parte, dar Audrey părea îmbufnată de toată agitaţia asta.

— E totul OK? a întrebat Kieran.

Mia a încuviinţat. Kieran s-a uitat către cei doi ofiţeri.

— Deci putem pleca acum?

— Da. Vă duceţi acasă? a întrebat Renn recăpătându-şi vocea oficială. Pentru că merg în direcţia aceea…

— Mia?

S-au oprit cu toţii şi s-au întors în direcţia din care venea vocea. Se auzise de undeva dinspre benzinărie şi Kieran a văzut-o pe femeia cu maşina albastră stând acum, cu cheia în mână, lângă portiera şoferului. Cealaltă mână şi-o

făcuse pavăză la ochi.

— Mia? a strigat ea din nou, apoi a început să vină spre ei. Chiar tu *eşti!*

Mia şi-a dat seama cine este înaintea lui Kieran.

— Trish! Bună! Ce bine îmi pare să te văd!

Kieran nu o mai văzuse de aproape pe Patricia Birch de la dispariţia lui Gabby. Nu semănase niciodată prea tare cu vreuna dintre fetele ei, iar Kieran bănuia că Olivia şi Gabby moşteniseră mai multe din trăsăturile tatălui lor.

Trish Birch îmbătrânise în ultimii doisprezece ani, ceea ce nu era nicicum surprinzător. Însă lui Kieran i se părea bătrână într-un mod greu de explicat. Părul ei era în continuare strălucitor, tuns îngrijit, într-un bob până la nivelul umerilor, poate doar un pic mai deschis la culoare decât şi-l amintea. Se îngrăşase şi avea acel aer cumva distant al unei femei care depindea de somnifere. Şi în jurul ochilor era ceva diferit. Kieran nu o cunoscuse pe Trish înainte de furtună, dar ar fi putut paria că apăsarea pe care o vedea acum acolo nu existase înainte. Arăta ca un doliu, un doliu mare şi foarte vechi. Genul care lasă urme permanente, precum inelele dintr-un trunchi de copac. Le aveau şi Brian, şi Verity.

— Ce mai faci, Mia? a întrebat Trish, după care a făcut o mică pauză. Şi am auzit despre copil, felicitări!

— Mulţumesc.

Mia s-a răsucit ca să i-o arate pe Audrey, din braţele sale. Trish i-a aruncat o privire, însă s-a întors imediat spre Mia. A privit-o lung. Mia, care fusese cândva de aceeaşi vârstă cu Gabby. Cea care îi dădea temele, dormea la ei acasă, mânca la masa lor. Mia, care crescuse şi avea la rândul ei un copil. Îşi trăia viaţa. Kieran aproape că putea vedea roiul de *cum ar fi fost dacă* plutind în aerul din jurul lui Trish. Aceasta s-a întors brusc către Pendlebury:

— Încă n-aţi aflat ce i s-a întâmplat lui Bronte?

— Nu, a clătinat Pendlebury din cap. Dar o să aflăm.

Pe faţa lui Trish a trecut o undă de scepticism.

— Păreţi sigură de asta.

— Sunt sigură că o să facem tot ce putem.

Privirea lui Trish a alunecat către sergentul Renn. Kieran a observat cum acesta a încercat, cu mari eforturi, să menţină contactul vizual. Nu îl învinovăţea pentru asta. Şi lui îi era greu să se uite în ochii aceia.

— Pentru că e vorba de aceeaşi plajă, nu-i aşa? a spus Trish pe un ton imperturbabil.

Era o observaţie, nu o întrebare. Numele lui Gabby, deşi nerostit, plutea şi el în aer.

— Doamnă Birch, a început Pendlebury cu un ton precaut. Patricia. Dacă te frământă faptul că ar putea exista vreo legătură între ceea ce s-a întâmplat sâmbătă şi ceea ce s-a întâmplat cu fiica ta, ţi-am spus deja că aş fi foarte bucuroasă să…

Dar Trish deja începuse să clatine din cap. A zâmbit uşor şi obosit.

— Nu trebuie să vă spun eu care sunt legăturile. Ştie toată lumea. E aceeaşi plajă. Aceeaşi perioadă a anului. Ba chiar şi acelaşi ofiţer însărcinat cu cazul. Deci sunt sigură că domnul sergent aici de faţă vă poate povesti totul despre acele zile. Ce s-a făcut şi ce nu.

Trish s-a uitat direct către Renn.

— El ştie.

Şi Pendlebury i-a aruncat o privire fugitivă lui Renn. Audrey, simţind tensiunea, s-a schimonosit toată şi a început să plângă. Trish a întins o mână şi a mângâiat-o pe creştet.

— Doamnă Birch, a spus Pendlebury. Dacă vreţi să mergem înăuntru şi să…

— Nu. Trebuie să ajung la o întâlnire, a spus Trish şi şi-a lăsat mâna în jos. Dar mi-a făcut plăcere să te văd, Mia. Să ai grijă de tine.

S-a întors, apoi s-a oprit în faţa celor doi ofiţeri. Avea buzele strânse, dar până la urmă nu s-a putut abţine:

— Doar să o luaţi în serios de data asta. Vă rog.

Capitolul 19

Olivia aştepta pe drum, în faţa Cabanei Pescarilor, cu braţele încrucişate la piept. Kieran a observat că analiza colecţia modestă de buchete lăsate lângă stâlpul porţii, cu florile deja uşor ofilite şi celofanul foşnind în adierile brizei. Când a simţit mişcare, şi-a redresat spatele şi a părut puţin surprinsă să îi vadă pe Kieran şi Mia venind spre ea împreună cu sergentul Renn.

Niciunul nu spusese nimic după ce Trish Birch le întorsese spatele şi se dusese înapoi la benzinărie. Sergentul Renn îi urmărise maşina cu privirea până când dispăruse de mult de la orizont. Apoi se întorsese către Kieran.

— Să mergem.

Adăugase, dând din cap către Pendlebury:

— Ne vedem curând.

— Da, răspunsese ea simplu, privindu-l direct. Ne vedem.

Renn nu mai spusese nimic altceva tot drumul până la Cabana Pescarilor. Acum a scos din buzunar un set de chei şi, trecând pe sub banda poliţiei, s-a dus să deschidă uşa din faţă.

— Te lasă să te întorci? a întrebat-o Mia pe Olivia în timp ce stăteau una lângă alta la poartă şi îl urmăreau pe sergentul Renn căutând cheia potrivită. E bine.

— Nu permanent, ci doar cât să-mi iau nişte haine şi alte lucruri. Iar Julian m-a rugat să-i dau înapoi cheile lui Bronte de la local. Ar fi trebuit să lucreze în tura de dimineaţă săptămâna asta, aşa că luase unul dintre seturile de la uşa din spate.

Olivia era îmbrăcată cu aceleaşi haine împrumutate ca şi dimineaţa trecută şi se juca acum cu şiretul puloverului.

— Chris zice că vor să le dea părinţilor lui Bronte ocazia de a vedea casa – dacă vor vrea, desigur –, după care s-ar putea să am voie să mă întorc aici.

Kieran şi-a zis că Olivia nu părea nerăbdătoare să facă

asta. Renn a deschis uşa casei şi a dispărut înăuntru.

— Crezi că, dacă te lasă să te întorci, înseamnă că au găsit ceea ce căutau? a întrebat Kieran.

— Nu ştiu. Poate, a spus Olivia clătinând din cap. Sau poate că doar au decis că acel lucru nu se află în casă.

Renn a apărut din nou în pragul uşii:

— Poţi veni, Liv.

Olivia şi-a pus o mână pe stâlpul porţii, însă nu a păşit mai departe. Kieran a văzut-o privind la florile muribunde de la picioarele ei, apoi către holul întunecat.

— Vrei să venim şi noi? a întrebat Mia.

Olivia a dat din cap în semn că da, iar Mia a ridicat puţin glasul:

— Chris? Scuze, dar e în regulă dacă venim şi noi cu ea?

Renn s-a uitat la Olivia şi a rămas pe gânduri. S-a uitat apoi la Kieran, care nu avea nimic altceva asupra lui decât pe Audrey, în sling, şi la Mia, care ducea cu ea doar o geantă mică pentru scutece.

— E în regulă, a spus el. Poţi să iei orice vrei, Liv, însă va trebui să facem o listă înainte să pleci cu lucrurile.

Renn a făcut un pas în lături ca să îi lase să treacă. Kieran a urmat-o pe Olivia în curte, apoi pe holul răcoros şi slab luminat.

— Haide, i-a spus ea.

Bucătăria şi livingul arătau foarte cochet şi probabil că ar fi fost primitoare în alte circumstanţe, însă chiar şi un ochi neantrenat, ca al lui Kieran, putea observa că ambele spaţii fuseseră scotocite. Arătau ca şi cum oamenii ar fi făcut eforturi să pună lucrurile la locul lor, însă chiar dacă nu mai fusese niciodată aici, Kieran putea afirma că lucrurile erau uşor cam alandala. Pernele de pe canapea nu păreau să fie în ordinea corectă, iar cărţile de pe raft erau complet nealiniate.

Kieran a observat cum Renn scruta până şi acum încăperea. Şi-a dat seama că el şi Pendlebury şi ceilalţi ofiţeri nu găsiseră încă ceea ce căutau. Însă probabil că erau siguri că acel ceva nu se găsea în casă, pentru că altfel nu ar fi lăsat-o pe Olivia să intre, şi nici vorbă pe el şi

pe Mia. Mai mult de atât, Renn nu părea îngrijorat că ar fi putut strecura ceva prin buzunare sau în gentuţa de scutece a Miei, deci cel mai probabil acel ceva nu era de dimensiuni mici.

Ce ar fi putut să fie? Nu s-a putut abţine să nu dea o raită cu privirea în jur, deşi conştient de faptul că nu ar fi putut recunoaşte un obiect pierdut nici dacă s-ar fi împiedicat de el.

Olivia de-abia dacă a aruncat o privire prin casă, în drumul ei direct către dormitor. Mia s-a dus după ea şi a rămas aşezată pe marginea patului cât timp Olivia a deschis un sertar şi a început să stivuiască lenjerie intimă pe comodă. Kieran a rămas să dea ture prin hol, ca să le ofere intimitate.

Renn a verificat fugar ce făcea Olivia, apoi s-a dus la uşa din spate şi a deschis-o. A rămas în pragul verandei cu braţele încrucişate, privind la florile aduse drept omagiu de pe ţărm. Kieran a observat că erau acolo două echipe de filmare. Tipii de ieri, de la „Surf and Turf”, plus o pereche nouă. Ambele echipe îi luau interviu unui bărbat care arăta către ceva aflat departe, pe mare, în timp ce încerca să nu-şi lase câinele să mănânce flori.

Kieran s-a întors şi s-a trezit în faţa ultimei camere de pe hol. Dormitorul din spate. În casa părinţilor săi, aceasta era camera lui. În Cabana Pescarilor, îi aparţinuse lui Bronte. Uşa era larg deschisă. Morţii nu mai aveau nevoie de intimitate, s-a gândit Kieran.

Camera lui Bronte arăta la fel ca orice altă cameră în care e evident că ocupantul nu are de gând să rămână prea mult. Kieran a putut observa încă de pe hol cât de puţine lucruri se aflau acolo. Un pat dublu acoperit de o pilotă alb-verde ocupa aproape tot spaţiul, alături de un şifonier deschis, pe şina căruia fata agăţase un singur rând de rochii şi bluze. În capăt atârnase o uniformă de rezervă de la „Surf and Turf”, care sărea în ochi prin comparaţie cu hainele ei personale, preponderent negre şi gri. O oglindă mare era sprijinită de perete, iar în spatele ei, pe jos, se aflau o placă de întins părul şi o trusă de cosmetice.

Singura fereastră din dormitorul lui Bronte dădea către plajă şi prin ea se putea vedea locul în care îi fusese găsit trupul.

Un birou fusese împins sub fereastră. Probabil atelierul artistic al lui Bronte, s-a gândit Kieran. Era singurul loc aglomerat din toată camera, biroul fiind complet acoperit de diverse tipuri de creioane îndesate în pahare, borcanele cu vopsea şi un teanc de caiete şi foi. Peste un caiet de schiţe gros trona o lanternă cu aspect industrial. „Sean Gilroy” scria cu litere mari pe una dintre laturi.

Kieran s-a uitat la lanternă şi la birou şi şi-a închipuit-o deodată pe Bronte în acea cameră, noaptea. Liniştită şi cu storurile trase, la un moment dat auzise un zgomot afară. Se ridicase din pat sau de pe scaun, luase lanterna şi se dusese la geam. Kieran a încercat să îşi imagineze ce ar fi putut face apoi Bronte. O fi stins lumina din cameră şi o fi privit prin cadrul ferestrei, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul nopţii şi căpătând astfel un avantaj? Sau o fi ridicat oblonul şi o fi rămas acolo, fără nicio jenă şi luminată din spate, în timp ce îndrepta fasciculul lanternei către ce sau cine o fi aşteptând pe plaja întunecată? Kieran nu o cunoştea suficient de bine cât să ghicească ce o fi făcut.

A ieşit din dormitor şi a luat-o pe hol, către uşa din spate. Renn l-a văzut când a ieşit.

— Ţi-a spus Olivia că lui Bronte i s-a părut de câteva ori că aude zgomote noaptea? a întrebat Kieran încet ca să nu o trezească pe Audrey.

— Da, a oftat Renn.

— Şi ai vreo idee ce a fost?

— Nu, s-a frecat Renn la ochi şi s-a întors cu spatele la plajă. Ştii cum stau treburile pe aici. Putea fi absolut orice. Câine, alt animal, orice. O persoană. Cine ştie?

Părea cam dărâmat. Kieran se întreba dacă de vină era faptul că se afla aici, în casă, sau pentru că văzuse florile de pe plajă sau întâlnirea de mai devreme, din faţa secţiei, cu Trish Birch. *Să o luaţi în serios de data asta.* Poate că era doar ancheta asta, în general. Kieran bănuia că cineva

precum Pendlebury putea determina pe oricine căruia îi sufla în ceafă dornic să facă totul ca la carte. Kieran s-a uitat în spate, către camera lui Bronte.

— Crezi că ar fi în regulă să iau lanterna lui Sean? a întrebat el. Are nevoie de ea pentru epavă.

— Cea galbenă? a zis Renn, cu ochii încă spre ţărm. Da, poţi să o iei.

— Mulţumesc.

Kieran a intrat înapoi în casă şi a clipit la întâlnirea bruscă cu întunericul de pe hol. Intrând în camera lui Bronte, ajungeau până la el vocile Miei şi Oliviei, din dormitorul principal.

— Bronte mi-a împrumutat cartea asta, s-a auzit tonul trist al Oliviei. Spunea că era cartea ei preferată dintre cele scrise de el.

— Da, este şi una dintre preferatele mele. S-a făcut şi film după ea.

— Cred că l-am văzut. A fost bun.

— Da, dar cartea a fost mai bună, a spus Mia, iar Kieran a putut auzi foşnetul paginilor. *„Pentru Bronte, mulţumesc pentru inspiraţie. Al tău, George Barlin”* Erau prieteni deci? Mai mult de o simplă semnătură nu am obţinut niciodată de la el. Un „Toate cele bune” o dată, când coada la autografe era scurtă.

— Prieteni? Nu, nu cred, a spus Olivia. George trebuie să fi fost cu douăzeci de ani mai mare decât ea. Cred că o ştia doar de pe la „Surf and Turf”.

— E şi soţia lui aici, cu el?

— Nu cred că e însurat, nu? Nu pare însurat. E mereu singur aici.

— A!

Au urmat o pauză şi un sunet înfundat, iar Kieran şi-a dat seama că Mia căuta pe telefon.

— Nu este, ai dreptate, aici scrie că s-a despărţit de nevastă-sa. Trist. Poate că aşa se explică schimbarea şi marea. Cred că au fost ceva vreme împreună.

Alt moment de linişte.

— S-au întâlnit când făceau amândoi un stagiu ca

jurnalişti la un ziar din Sydney şi au împreună o fetiţă de cinci ani. S-au separat anul trecut. În termeni amiabili, bla-bla. Vorbeşte şi el în articolul ăsta, despre respect reciproc şi despre cum nu s-a simţit niciodată atât de liber într-un mod creativ.

— Ar trebui să-i spună laptopului său asta, a zis Olivia şi Kieran a auzit sunetul unui sertar deschizându-se şi trântindu-se la loc. Pare să petreacă mult timp încruntându-se la el.

— Uau, ea e deja logodită cu altcineva, a spus Mia. I-a luat fetiţa şi s-a mutat în America, cu noul ei logodnic.

— N-a pierdut vremea.

— Mda, a răspuns Mia. Dacă citim printre rândurile alea cu respectul reciproc, cred că şi el e de aceeaşi părere.

Kieran s-a dus lângă biroul plin de materiale de artă a lui Bronte. A întins mâna după lanternă, dar s-a oprit. Alături de ea se afla un cleştişor pentru tăiat sârmă şi o încrengătură mititică şi complicată din fire de cupru răsucite, reprezentând un schelet de rac de apă dulce. Kieran a luat-o în palmă, cu blândeţe, uitându-se la sârma provenită, cel mai probabil, din magazia părinţilor săi, pe care Bronte o adusese la viaţă într-un mod aproape incredibil, la fel ca şi creatura. S-a întrebat câte ore o fi lucrat la ea şi, deodată, s-a simţit foarte trist.

— Ash nu îl poate suferi pe George totuşi, a plutit din nou până la el vocea Oliviei, aflată în camera sa. Uneori e o atmosferă cam jenantă la muncă, atunci când sunt amândoi acolo.

— Din cauza grădinii? a auzit-o Kieran pe Mia întrebând.

— Da, a răspuns Olivia. Şi pot înţelege asta. Ash chiar a făcut tot posibilul să cumpere locul de la bunica lui, însă ea avea nevoie de un anumit preţ pentru a-şi putea acoperi cheltuielile cu căminul de bătrâni, iar el nu a reuşit până la urmă. Apoi a apărut George şi el şi-a permis preţul – nu e nimic greşit în asta. Însă când Ash a auzit că distrugea grădina, s-a dus să discute cu George şi l-a rugat să păstreze măcar o parte din ea. George nu a fost de acord, aşa că Ash s-a oferit să îi facă el însuşi amenajarea, ca să

îşi poată pune amprenta acolo, însă George a vrut să aducă un grădinar din Hobart. Unul premiat. Îmi pare rău pentru Ash, a oftat Olivia, dar asta este acum casa lui George. Iar George încearcă să treacă peste povestea asta şi e foarte drăguţ cu mine când sunt de serviciu. Chiar nu sunt sigură că asta era ceea îşi dorea când s-a mutat aici.

— Dar ar fi trebuit să ştie în ce se băga, a spus Mia. Viaţa de provincie. Nu e ca şi cum nu fusese aici înainte. Îi povesteam lui Kieran mai devreme cum ne-am dus noi – Gabby şi cu mine – la atelierul lui de scriere creativă în vara aceea.

— O, s-a auzit Olivia pe un ton uşor distras. Da, George a menţionat ceva legat de asta când eram odată la serviciu, însă era şi mama acolo, aşa că i-am făcut semn să tacă. Mi s-a părut că oricum nu-şi amintea de Gabby. Sau cel puţin nu şi-o amintea prea bine.

— Probabil că nu. Grupele erau destul de mari. Erau activităţi publice, gratuite, ştii? Ateliere de o zi. Deci erau şi turişti, o întreagă amestecătură acolo. Iar noi eram două fete de paisprezece ani, a râs uşor Mia, care scriau povestiri despre cum e să conduci un grajd cu ponei. Vreau să zic că nu l-am *văzut* niciodată pe G.R. Barlin dându-şi ochii peste cap când îmi citea lucrarea, dar e foarte posibil să o fi făcut.

O uşă de dulap a fost trântită, iar Audrey a tresărit în somn. A continuat să se agite în timp ce Kieran auzea paşi în hol.

— Chris? s-a auzit vocea Oliviei dinspre uşa din spate. Am terminat cu camera. Mi-am lăsat geanta afară, dacă vrei să o verifici. Mai trebuie doar să găsesc cheile lui Bronte, dacă e OK.

Altă uşă trântită, de data asta cea cu plasă. Renn a intrat în casă.

— Erau nişte chei în biroul ei, dacă ştii cum arată.

— Mulţumesc. O... a făcut Olivia ajungând la uşa camerei lui Bronte şi descoperindu-l cu surprindere pe Kieran înăuntru. Ce faci aici?

Legănând-o pe Audrey, care era deja complet trează,

Kieran a arătat din cap către lanternă:
— Renn a zis că pot să o iau.
— A, da.
Olivia s-a dus către birou. Avea trei sertare şi l-a tras pe cel mai apropiat. Kieran îi auzea acum pe Mia şi pe Renn vorbind pe hol, dar nu reuşea să înţeleagă ce spuneau, cuvintele fiindu-le acoperite de bodogănitul încetişor al lui Audrey.
Kieran a mutat racul din sârmă la loc unde îl găsise. A văzut că Bronte începuse o altă lucrare asemănătoare, însă nu ajunsese atât de departe încât să îşi dea seama ce ar fi urmat să reprezinte. Zăcea răsucită şi neterminată alături de blocul cel mare de schiţe. Încă săltând-o pe Audrey, Kieran a întors caietul spre el, curios.
— Ar trebui să arunci o privire. Cred că şi-ar fi dorit ca oamenii să îi vadă lucrările. Era chiar bună.
Olivia îşi aplecase capul să scotocească prin sertare.
— Muncea mult. Nu ştiu de ce am fost atât de rea cu ea.
Kieran s-a uitat la ea.
— Sunt sigur că ea nu credea asta.
Olivia a schiţat un zâmbet uşor:
— Eu aş fi crezut, dacă eram în locul ei.
A scos un set de chei din sertar, s-a uitat cu atenţie la ele, apoi le-a aruncat la loc şi a închis sertarul. S-a mutat la următorul, iar Kieran, după o clipă de ezitare, a tras scaunul de la birou şi s-a aşezat. Audrey se tot zvârcolea în sling, aşa că a scos-o de-acolo şi şi-a aşezat-o pe un genunchi, în timp ce deschidea caietul de schiţe.
Bronte nu glumise când spusese că ea cocheta cu mai multe tipuri de artă. Caietul părea să fi fost locul în care îşi încerca ideile, iar paginile acestuia erau umflate de vopsea, lipici şi urme de creion. Kieran a privit cu atenţie zeci de schiţe ale racului din sârmă, precum şi designul unui dragon-de-mare. Mai erau acolo acuarele cu coasta văzută de la fereastra lui Bronte. Fata făcuse fotografii de referinţă, în diferite momente ale zilei, şi le strecurase, imprimate, între pagini.
Era clar că Bronte era mai atrasă de desenat, iar după

părerea lui, era şi bună la asta. A răsfoit paginile cu schiţe ale centrului oraşului Evelyn Bay sau cu locuri pe care le recunoştea, pe cărarea de pe faleză, dinspre punctul de observare. Desenase şi oameni. A dat pagina şi s-a trezit cu Julian holbându-se la el, cu faţa toată numai unghiuri. Pe pagina următoare se afla un tip tânăr, genul iubitor de natură, pe care Kieran nu l-a recunoscut. O fotografie de referinţă, bine îndesată către cotorul caietului, îl arăta brunet neras şi musculos, îmbrăcat cu doar o pereche de bermude de înot. Bronte se concentrase pentru schiţa ei doar la faţă.

— Acesta e prietenul portughez? a întrebat Kieran, iar Olivia s-a uitat la fotografie.

— Marco? Da, el era. Sean a reuşit să-i descopere şi numele de familie, apropo. Fusese odată la scufundări împreună cu Bronte, deci îi rămăsese numele în facturi.

Olivia a trântit şi al doilea sertar şi l-a deschis pe ultimul.

— Isuse, unde or fi? Apropo, vezi că a luat ceva, a adăugat ea arătând din cap către Audrey.

Kieran s-a uitat la fiica sa, care devenise suspect de tăcută. Cu mânuţa ei dolofană, reuşise să apuce un cablu electric negru care şerpuia peste birou şi acum făcea tot posibilul, dată fiind capacitatea ei limitată de coordonare, să îl bage în gură.

— Nu. Îmi pare rău, Audrey, a întins Kieran mâna după cablu. Dar oare ce ai tu acolo?

Cablul arăta puţin neobişnuit, puţin mai gros decât unul de telefon, iar în capăt avea ataşat ceva într-o formă demodată. Avea senzaţia că mai văzuse cândva aşa ceva. Chiar de mai multe ori, probabil. Şi-a trecut mâna peste el, încercând să îşi aducă aminte ce era şi să îl ferească de Audrey. Fetiţa îl ţinea însă strâns şi, până la urmă, a fost nevoit să i-l tragă din pumnul mic. Audrey a protestat cu un ţipăt.

— Ce vrea? a întrebat Mia, pe care sunetul o adusese la uşă.

— Nimic. Un încărcător sau ceva.

Kieran a dat cablul la o parte şi a mutat-o pe Audrey pe celălalt genunchi, în timp ce continua să se uite în caiet. Alte schiţe. Chelneriţa Lyn ştergând o masă. George Barlin, arătând mult mai sincer şi realist decât în poza lui de autor. Olivia cu capul aplecat.

Kieran se pregătea să îi arate Oliviei desenul, însă s-a oprit la vederea unei perechi de ochi familiari, care priveau în gol de pe pagina alăturată. Verity. Cu bărbia uşor ridicată părea surprinsă fără să ştie. Kieran s-a uitat la mama sa. Era puţin tulburător să o vadă aici, în această cameră închiriată de o fată moartă acum. Înfăţişarea era extraordinară. Era imposibil să nu observi golul din privirea lui Verity.

Oare când fusese făcut desenul, s-a întrebat Kieran, şi în ce circumstanţe? Nu şi-o putea imaginea pe Verity pozând de bunăvoie, însă când a căutat prin teancul de fotografii de referinţă îndesat în coperta din spate nu a găsit decât peisaje. Le-a răsfirat pe toate: plaja, oraşul, punctul de observare. Niciun chip.

Poate că Bronte desena oameni din memorie sau poate că nu mai păstra fotografiile după ce termina cu ele. Şi totuşi fotografia iubitului portughez o păstrase, s-a gândit Kieran, indiferent ce ar fi intenţionat să facă cu ea.

A mai dat câteva pagini. Portretele au lăsat locul acuarelelor, peisaje marine şi de pe coastă, alături de alte fotografii de referinţă aşezate alături. S-a uitat la picturile cu plaja şi şi-a amintit de prima dată când o văzuse pe Bronte, jos, pe ţărm. Îşi dădea seama acum că Bronte era cu siguranţă în căutare de idei atunci. Şi-o amintea cu un snop de alge în mână. Ghemuită lângă malul apei.

Audrey începuse să se miorlăie din nou pe genunchiul său, încercând în continuare să apuce încărcătorul electric.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Audrey!

Kieran a încercat să îndepărteze cablul de acolo, însă era băgat în priză sub masă. A vrut doar să îl scoată din raza vizuală a copilului, însă s-a oprit. Un gând îşi făcea uşurel drum printre toate celelalte din mintea sa. După o

clipă, s-a aplecat către plintă şi a eliberat firul.

În spatele lui, Olivia scotea din sertar, cu o exclamaţie de uşurare, un set de chei:

— În sfârşit!

Le-a ridicat în semn de timidă victorie, apoi l-a văzut pe Kieran cu încărcătorul în mână.

— E totul în ordine?

El a răspuns că da, însă s-a ridicat curios în picioare şi a început să se uite încă o dată la puţinele bunuri aparţinând lui Bronte. Patul, cuierul, o comodă mică, biroul, oglinda sprijinită de perete, un raft mic cu cărţi. Nu prea multe locuri în care să pui ceva şi totuşi camera avea acelaşi aer de cotrobăire ca şi restul casei. De fapt, mai mult decât restul casei, ceea ce nu era surprinzător. Kieran îşi închipuia că poliţia fusese deosebit de minuţioasă aici.

Şi-a înfăşurat cablul în jurul mâinii, ţinându-l în continuare departe de Audrey, spre dezamăgirea acesteia. Nu se vedea nici urmă de ceea ce căuta, dar asta nu însemna neapărat ceva. Ca să poată căuta peste tot, şi-a pus-o pe Audrey pe umeri şi s-a aplecat să se uite sub pat. Acolo erau aliniate câteva perechi de pantofi, lângă o valiză uzată. Urmele lăsate în praf sugerau faptul că şi poliţiştii verificaseră locul, şi nu doar o dată.

— Ce faci? a întrebat Olivia cu o voce ascuţită, nedumerită.

Kieran s-a uitat către ea. Razele de lumină pătrunse prin fereastră îi luminau faţa în umbră.

În pragul uşii a apărut Mia.

— Ce se întâmplă?

Kieran s-a ridicat la loc în picioare şi s-a încruntat. A întins mâna, uşor prăfuită acum, după ce o pusese pe podea. De ea îi atârna încărcătorul negru.

— În prima zi când am văzut-o pe Bronte pe plajă, a spus Kieran, nu avea cu ea un aparat de fotografiat?

Capitolul 20

Kieran le-a întins încărcătorul aparatului de fotografiat. Olivia s-a uitat la el, apoi la biroul lui Bronte, acolo unde cablul negru fusese băgat în priza din perete. La celălalt capăt al firului nu era nimic. Într-un sfârşit, l-a luat de la Kieran şi şi-a răsucit cablul în jurul propriei mâini, încet.

— Scuze.

Vocea Oliviei era ciudat de calmă când a trecut de Mia, aflată încă în prag, şi a luat-o pe hol către sufragerie, acolo unde sergentul Renn îi deschisese bagajul şi îşi nota conţinutul acestuia în carneţel. E dificil să nu pară că faci lucrurile pe ascuns, când chiar asta faci, iar Renn nu făcea excepţie, îndreptându-se rapid de spate când ceilalţi au intrat în cameră.

Olivia s-a dus direct la el, cu mâna întinsă în care ţinea cablul:

— Asta căutaţi, Chris? Aparatul ei de fotografiat?

Ochii lui Renn s-au îndreptat mai întâi către încărcător, apoi către faţa Oliviei. Nu a răspuns cu voce tare, însă capul i s-a înclinat, într-un final, cu câţiva milimetri. *Da.*

— Crezi că l-a luat cineva? a întrebat Olivia cu vocea joasă. Persoana care i-a făcut rău?

De data asta, o uşoară ridicare din umeri, poate involuntară. *Posibil.*

— Dar de ce? a spus ea.

Kieran a observat că, la întrebarea aceasta, Renn nu a reacţionat.

Olivia se uita ţintă la el.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine, Chris? Ai fi putut să mă întrebi, pur şi simplu, dacă ştiam unde este.

— Am făcut-o, Liv, a spus Renn într-un sfârşit.

— Nu. M-aţi întrebat dacă lipseşte ceva.

Vocea Oliviei suna de parcă ar fi vrut să fie furioasă, dar nu avea energia necesară decât pentru a fi tristă.

— Este o întrebare foarte generală, nu-i aşa? Adică Bronte îşi ţinea toate lucrurile în camera ei, a continuat ea

privind încărcătorul din mână. Trebuia să îşi ţină toate lucrurile în camera ei pentru că m-am luat de ea, în prima săptămână, fiindcă îşi lăsa lucrurile peste tot prin casă.

Olivia a închis ochii cu putere amintindu-şi aceste lucruri.

— Am răspuns tuturor întrebărilor tale, Chris, cât de bine am putut, a spus ea când a reuşit să deschidă iar ochii. Dacă mi-a scăpat ceva, e din cauză că am trecut pe acasă să-mi iau covoraşul, în drumul spre cursul de yoga împreună cu mama mea, şi am aflat că Bronte e moartă.

Sergentul Renn s-a uitat la ea, iar Kieran şi-a amintit de roşeaţa care obişnuia să i se instaleze pe gât. Acum nu dădea semne că s-ar fi înroşit, însă trăsăturile de pe faţă i se mai îndulciseră puţin.

— Da, bine, a spus el încetişor, arătând din cap către bagajul fetei. Uite, te ajut eu să îl duci până la secţie. Găsim pe cineva să te ducă până la mama ta.

— Voiam să trec pe la Ash.

Renn şi-a mângâiat bărbia, gândindu-se aproape sigur la imaginea lui Trish Birch lângă secţia de poliţie:

— Nu prea e treaba mea, Liv, dar presupun că mama ta are mai multă nevoie să te vadă acum.

Un nou val de nelinişte a traversat chipul Oliviei. S-a aplecat ca să închidă fermoarul de la geantă.

Când au ieşit din casă, cu toţii au văzut pe drum o siluetă mergând obosită. Kieran şi-a dat seama că era Sean. A întors capul când a trecut de Renn şi de Olivia, în drumul lor spre oraş, şi a încetinit pasul. Cei doi l-au recunoscut, însă nu s-au oprit.

— Ce s-a întâmplat? E OK Liv? a întrebat Sean când a ajuns în dreptul Miei şi al lui Kieran, în faţa Cabanei Pescarilor.

Părea proaspăt întors de pe mare, cu hainele ude pe margini, acolo unde întâlneau pielea. *Nautilus Black* trebuie să fi fost din nou în port. Sean şi-a observat propria lanternă în mâna lui Kieran şi s-a uitat la el, confuz.

— Ce se petrece aici?

— Vestea bună e că-ţi primeşti asta înapoi, i-a întins

Kieran lanterna.

Apoi i-a explicat treaba cu aparatul de fotografiat care lipsea. Sean se încrunta pe măsură ce asculta.

— Şi ei cred că era ceva în aparat?

Kieran a ridicat din umeri.

— Nu a spus nimic Renn. Mie mi se pare însă că Bronte era mai preocupată de desen decât de fotografie.

— Da, aşa ştiu şi eu, a răspuns Sean cu ochii la casă. Deci ce importanţă are asta pentru restul lucrurilor?

Kieran îi putea ghici preocuparea, însă în licărul ochilor săi putea citi şi altceva. Un calcul. *Ce importanţă are asta pentru Liam?*

— Nu ştiu, frate, a răspuns Kieran cu sinceritate.

— A mai spus ceva Renn?

— N-a prea spus nimic, a zis Mia, iar Sean s-a uitat la ea. Sunt sigură că i-a confirmat Oliviei treaba cu aparatul de fotografiat doar fiindcă îi părea rău pentru ce a spus mama ei mai devreme. Trish l-a încolţit în faţa secţiei de poliţie. Spunea ceva cum că ar trebui să ia lucrurile mai în serios de data asta. Presupun că Trish încă crede că el şi cu sergentul Mallott nu au făcut suficient de mult pentru Gabby.

Sean tot răsucea lanterna în mâini, destul de tulburat.

— Am crezut că au luat în serios lucrurile cu Gabby. Păreau destul de minuţioşi dat fiind…

S-a oprit cumva stânjenit. Încerca să nu se uite la Kieran.

— Dat fiind tot ce s-a întâmplat în timpul furtunii.

— Mda, chiar au luat lucrurile foarte în serios, a spus Mia pe un ton dur, netulburat. Eu şi părinţii mei a trebuit să mergem la secţie de trei ori în zilele acelea, înainte să-i găsească geanta lui Gabby.

— Aşa de multe ori? a părut Sean surprins. De ce?

— Pentru că bibliotecara le-a spus că eu şi Gabby ne certaserăm.

— Şi aşa era? Pentru ce v-aţi certat?

— Pentru nimic, a minţit Mia. Nu ne certaserăm.

Nu s-a uitat la Kieran şi nici el nu a privit-o. Avuseseră

deja conversaţia asta, în primul an al relaţiei lor, în ziua în care comemorau furtuna şi dispariţia lui Gabby. Erau în camera de cămin a lui Kieran şi încercau să se comporte normal, însă deveniseră amândoi din ce în ce mai tăcuţi pe măsură ce orele înaintau. Mia pregătea cina şi la un moment dat îi căzuse cuţitul, cu zgomot, pe tocător.

— Nu am spus adevărul poliţiei, zisese ea. Atunci, când m-au întrebat de ce mă certasem cu Gabby.

Cuvintele păruseră să ţâşnească de nicăieri, însă Kieran îşi dăduse seama că ele stătuseră la dospit toată ziua. Sau mai mult. Poate chiar ani. Îşi ridicase privirea de pe canapea şi aştepta. Surprins, dar nu chiar, într-un mod ciudat. Ziua furtunii fusese atât de suprarealistă, încât simţea că nimic legat de ea nu îl mai putea surprinde acum.

Mia respirase adânc:

— Ne certam din cauza ta.

— A mea? descoperise Kieran că putea fi încă surprins de ceva.

— Făcusem prostia aia de…

Mia dăduse ochii peste cap.

— Doamne, nici nu ştiu. Pasiune de şcolăriţă. Pentru tine. Era ridicol. Nici măcar nu ştiai că exist pe-atunci.

— Mia, ştiam că…

— Nu, ridicase ea o mână şi îl întrerupsese scurt. Nu ştiai. Şi era absolut normal să fie aşa. Eu aveam paisprezece ani, tu optsprezece. Deci este în regulă. Însă toate fetele din an cu mine vă ştiau, pe tine şi pe Ash, şi îi spusesem lui Gabby că simţeam *ceva* pentru tine. Apoi, în ziua furtunii, în bibliotecă…

În timp ce vorbea, Mia se juca cu legumele tăiate pe jumătate din faţa ei.

— Gabby mi-a zis că aflase că tu şi Olivia aveaţi o ascunzătoare în care vă furişaţi împreună. Şi am fost foarte geloasă, ceea ce era foarte stupid, pentru că nici măcar nu ştiai că exist. Dar a fost şi din cauza felului în care Gabby mi-a spus-o, oftase Mia. Se presupunea că suntem prietene şi totuşi părea să se *bucure.* Ca şi cum de-

abia aşteptase să îmi dea vestea, deşi ştia prea bine că avea să mă doară.

Mia se apucase apoi din nou de tocat.

— În fine, i-am spus că nu o credeam, deşi nu prea era aşa. S-a supărat, m-am supărat. Am vrut să plec acasă. A venit după mine. Era clar că mă enervase şi a insistat şi să mă convingă că spunea adevărul, şi să îmi ceară să o iert. Şi, după toate astea, mai avea şi dreptate. Mi-ai spus cu gura ta că, într-adevăr, te întâlneai cu Olivia.

Kieran se ridicase şi se dusese la ea.

— Îmi pare rău.

Mia îşi ştersese ochii cu dosul palmei:

— Nu, nu e vina ta. Şi nu a fost nici vina lui Gabby. Mă întristează faptul că aceea a fost ultima oară când ne-am văzut. Îmi doresc să fi fost altfel.

— De ce nu ai spus asta poliţiei când te-au întrebat?

— Pentru că aveam paisprezece ani. Şi pentru că părinţii mei au stat amândoi cu mine în cameră tot timpul interviului şi mă simţeam jenată. Şi ştiam că, dacă aş fi spus adevărul, mama şi-ar fi făcut griji, pentru că, ştii tu…

Mia a ridicat din umeri.

— Nicio mamă din Evelyn Bay nu era pe atunci vreo mare admiratoare de-ale voastre, ale tale şi ale lui Ash.

În mintea lui Kieran apăruse imaginea mamei Miei. Cu un aer imperial, vorbind cu blândeţe, foarte amabilă.

— Şi eu care credeam că Nina mă place…

— Te place, spusese Mia. Acum.

Kieran s-a gândit la toate acestea în timp ce se uita la Mia stând în faţa Cabanei Pescarilor. Se auzea foşnind celofanul din jurul florilor. Casa părea din nou lipsită de viaţă.

— Dar poliţia a vorbit cu foarte mulţi oameni în zilele acelea, când toţi o căutam pe Gabby, a spus Sean. De exemplu, de câte ori a fost chemat la secţie tatăl tău, Kieran?

— De vreo două ori, cred, a răspuns repede Kieran, nevrând să se întoarcă la subiectul acela. Liv zicea că mamei îi fusese foarte greu să accepte ceea ce se

întâmplase. Poate că doar asta a vrut să spună Trish.

— OK. Dar, Isuse, a spus Sean şi s-a întunecat la faţă, ştiu că a trecut prin multe, însă noi, toţi, am trecut prin multe. Şi noi a trebuit să acceptăm lucruri pe care nu voiam să le acceptăm.

Sean a luat o gură de aer.

— Scuze. Îmi pare rău. Asta a sunat cam dur, a spus el clătinând din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile şi s-a uitat apoi la Kieran. Mergeţi acasă? Că şi eu tot într-acolo mergeam.

— Pe bune? a întrebat Kieran şi au început să înainteze.

— M-a sunat mama ta. Zicea că goleşte casa de lucruri şi că a găsit vreo două veste de salvare de care nu are nevoie.

Kieran s-a gândit la dulapurile încă pline cu tot felul de comori şi gunoaie pe care încă nu se încumetase nimeni să le „atace”.

— Da, nu mai e mult până se mută.

Sean nu a răspuns. Părea cu gândul în altă parte, în timp ce privea fix la drumul pe care mergeau. Într-un sfârşit, a tras aer adânc.

— Ascultă, frate. Îmi pare rău că te întreb, dar Renn a zis şi altceva despre treaba cu aparatul de fotografiat? Sau despre Liam?

Kieran a ezitat să răspundă.

— Ne-au întrebat de Liam. Mai devreme, la secţie. Renn şi Pendlebury.

Sean s-a uitat la el. *Şi?* întrebarea nespusă a plutit prin aer.

— Am spus că e posibil ca maşina pe care am văzut-o sâmbătă noapte să fi fost a lui, a continuat Kieran simţind privirile Miei agăţate de el. Conducea înspre oraş, aşa cum a spus şi el.

— Şi asta a fost tot? Altceva nu au mai întrebat?

Kieran a răspuns fără să se uite la el:

— Cam aşa ceva.

— OK. Mulţumesc, frate, a spus Sean încet.

A părut că mai voia să adauge ceva, însă s-au oprit,

pentru că ajunseseră în faţa casei părinţilor lui Kieran.

Când au intrat, Verity se afla în genunchi, în faţa unui dulap, împingând lucruri în cutii.

— O, ce bine! Mă duc să caut vestele alea de salvare, a spus ea când l-a văzut pe Sean.

A dispărut pe uşă şi s-a întors cu ele pe braţ.

— Mulţumesc, a spus Sean. Am câteva care de-abia se mai ţin la un loc după vara asta. Pică foarte bine.

— E bine că ai fost ocupat, a spus Verity. Se apropie momentul deschiderii epavei, nu-i aşa?

— Da, mai e puţin, a spus Sean. Primii clienţi vin peste două săptămâni.

— Doamne, ce-mi mai plăcea să cobor acolo când eram mai tânără! a spus Verity. Şi lui Brian îi plăcea. Cam aşa ne-am şi cunoscut.

— Pe bune? a zis Sean, iar Mia s-a uitat şi ea cu interes la Verity.

Kieran s-a mulţumit să aştepte. El şi cu Finn auziseră de multe ori povestea asta, de-a lungul vremii.

— Da.

Zâmbetul lui Verity i-a schimbat expresia de pe chip, iar Kieran şi-a dat seama că nu o mai văzuse de multă vreme aşa.

— Adică ştiam cine era Brian, îl mai văzusem prin zonă. Dar la un moment dat grupul nostru a început să meargă la *Mary Minerva,* cu barca tatălui unuia dintre noi, şi de-abia acolo am reuşit să îl cunosc cu adevărat. Am început să vorbim, apoi am început să facem scufundări împreună, apoi am început să ne întâlnim şi pe uscat. Mergeam acolo doar împreună, mereu, a zâmbit Verity ca pentru sine. Chiar şi când nu făceam scufundări. Ne ancoram barca lângă epavă, înotam până la peşteri şi ne petreceam toată ziua pe plajă.

Kieran îşi amintea cum stătea împreună cu Finn, în aceeaşi bucătărie, ascultând aceeaşi poveste.

— O, Doamne, te rog, opreşte-te aici! îşi dăduse Finn cu simpatie ochii peste cap când Verity şi Brian făcuseră un schimb de zâmbete complice pe deasupra mesei. Niciunul

dintre noi nu doreşte să audă că a fost conceput pe vreo plajă sau ceva de genul acesta, mulţumim frumos.

— Tu nu, băiete, spusese Brian rânjind şi îl înconjurase cu braţele pe Kieran, care mormăise ceva în timp ce pe Finn îl pufnise râsul.

Verity s-a uitat la vechile veste de salvare aflate acum în mâinile lui Sean.

— Lui Brian îi plăcea mult pe apă, a spus ea. Obişnuiam să ne scufundăm liber. Nu în jurul epavei, evident, ci în ape mai puţin adânci.

— Serios? a râs Sean. Asta e o chestie tare. Nici măcar eu nu fac asta.

— Nu, a zis Verity, iar zâmbetul i s-a stins în timp ce lovea cu vârful pantofului într-una dintre cutii. Eh, erau alte vremuri.

O bufnitură înăbuşită s-a auzit dinspre biroul lui Brian, urmată de o înjurătură lătrată. Verity s-a uitat către uşă. Când a întors capul, parcă îmbătrânise cu zece ani.

— Ar trebui să vii, a spus Sean deodată şi toate privirile s-au întors către el. Mâine. Vino să facem o scufundare. Condiţiile vor fi bune. Eu o să ies oricum şi mi-ar prinde bine să mai fie cineva cu mine. Să fac o ieşire de probă. Haideţi, toţi.

Kieran a văzut-o pe Mia clătinând deja din cap. Ea nu putuse nici măcar să respire sub apă vreodată. Sean s-a uitat la Kieran şi la Verity.

— Atunci voi doi. Să o mai faceţi o dată înainte să plecaţi.

— Ei bine… a început Verity, aruncând din nou o privire către uşa biroului. Aş putea verifica dacă e liber îngrijitorul de rezervă, dar…

Kieran îşi dădea seama că era tentată. Dinspre birou s-a mai auzit o bufnitură înăbuşită, iar chipul lui Verity a fost traversat de ceea ce devenise o umbră familiară.

— Dar nu cred că e o idee bună. Mulţumesc totuşi.

— Nicio problemă, a ridicat din umeri Sean. Anunţă-mă dacă te răzgân…

S-a întrerupt, pentru că uşa biroului s-a deschis cu un

scârţâit. Ca şi cum ar fi simţit că se afla în centrul atenţiei colective, Brian a ieşit din cameră. S-a oprit în pragul bucătăriei când i-a văzut pe toţi acolo. Pe faţă i se putea citi un amestec de nedumerire, enervare şi ceva ce lui Kieran i se părea a fi frică. Tatăl lui nu ştia cine erau ei sau ce se întâmpla acolo, iar asta îl speria. Brian şi-a plimbat privirea derutată prin toată încăperea, apoi s-a oprit brusc asupra lui Audrey, care şi ea se holba la el din braţele Miei, neştiind dacă să izbucnească sau nu în plâns.

— E totul în regulă, iubire?

Verity intenţionase să întrebe pe un ton relaxat şi uşor, însă sunase oarecum tăios.

Brian a arătat cu degetul.

— Cine e bebeluşul?

— E Audrey, nepoa…

— Nu. Am vrut să zic ce caută aici?

— Brian…

— Nu înţeleg, a spus Brian şi o umbră de confuzie i s-a zărit în ochi. Credeam că fata aia a lui Finn hotărâse să nu meargă până la capăt cu treaba aia.

Verity şi-a schimbat expresia de parcă ar fi fost pălmuită. Şi-a strâns buzele şi a clătinat rigid din cap:

— Audrey e bebeluşul lui Kieran şi al Miei. Nepoata noastră. A venit în vizită.

Brian i-a mai aruncat o privire lui Audrey, apoi a scos un sunet nervos din străfundul gâtului. I-a făcut cu mâna un semn de respingere, apoi, fără să mai spună o vorbă, s-a întors şi şi-a târşâit înapoi picioarele în birou. Ecoul uşii închise încet s-a auzit până în bucătărie.

Apa era rece, Kieran ştia bine asta, însă încetase să o mai simtă, cu ceva timp în urmă. Se scufundase până la gât, iar degetele de la picioare de-abia dacă reuşeau să atingă nisipul, în răgazul dintre două valuri. Se lăsa seara, iar lumina devenea rapid din ce în ce mai slabă. Înotase rapid şi acum obosise. Dar nu ştia cum să poată ieşi din apă.

După ce Brian se întorsese în biroul său, Sean îşi luase

vestele de salvare şi lanterna şi se îndreptase spre ieşire.

Verity, care rămăsese cu ochii umezi fixaţi pe masa din bucătărie, a clipit de câteva ori.

— O, Sean, îmi pare rău. El e foarte…

— Hai la scufundări, Verity, o oprise Sean. Înainte să te muţi. Oricând vrei tu. Ştii cum stau treburile acolo. Concentrare, respiraţie, toate chestiile alea mişto, îi zâmbise el în colţul gurii. Nu-ţi mai rămâne timp să îţi faci griji şi pentru altele.

— Mulţumesc. O să mă gândesc la asta, spusese ea într-un mod care sugera că intenţiona cu adevărat să o facă.

Kieran o lăsase pe Mia în dormitor, să recitească a nu ştiu câta oară un roman de-ale lui G.R. Barlin pe care îl găsise în bibliotecă în timp ce încerca să o convingă pe Audrey să adoarmă. Luase o cutie goală şi începuse să strângă în ea toate nimicurile de prin dulapuri şi de pe rafturile din camera de zi. După puţin timp o auzise şi pe Verity zăngănind prin cutiile ei din bucătărie. Dinspre biroul tatălui său nu se auzea nimic.

Kieran făcea repede treaba, luând hotărâri fără să se gândească prea mult – *cutie sau gunoi, cutie sau gunoi.* Trecuse rapid peste hârţoage, aruncându-le direct în cutie, fără măcar să le citească. Făcuse deja odată greşeala de a se uita peste hârtiile astea, la doi ani după moartea lui Finn, pe când îşi căuta certificatul de naştere. Dăduse peste o fişă completată pe jumătate de către Brian, cel mai probabil în timpul unei şedinţe de consiliere.

Prima reacţie a lui Kieran fusese una de uimire absolută, la gândul că Brian acceptase o formă de terapie, oricare ar fi fost aceea. Se întrebase dacă îl forţase Verity să participe sau dacă, mai probabil, durerea lui Brian căpătase forme fizice. I se întâmplase şi lui Kieran o vreme, când avusese dureri de cap persistente şi probleme cu stomacul care nu păreau să aibă vreo cauză reală ori vreo cale de vindecare. Kieran ştia că Brian Elliott nu ar fi căutat niciodată ajutor să îşi limpezească minţile, însă era posibil să o facă în cazul în care simţea că îl trădează corpul.

Pe fişă scria sus „Confidenţial”, aşa că Kieran a citit-o, bineînţeles, în întregime. Nu îşi dădea prea bine seama care fusese scopul, însă Brian completase două coloane cu gândurile sale.

Kieran avea doar optsprezece ani, scrisese Brian. *Kieran era destul de mare ca să fi ştiut mai bine. Kieran a făcut o greşeală nevinovată. Kieran şi-a pus fratele în pericol.*

Şi aşa continua până în josul paginii.

Finn ar fi putut să ia o altă decizie. Kieran nu ar fi trebuit să îl pună niciodată în situaţia asta. Finn ar fi făcut tot ce îi stătea în puteri ca să îl salveze pe Kieran. Kieran avea nevoie de ajutorul lui.

Şi chiar pe ultimul rând de pe pagină, o concluzie: *Kieran este*

Brian nu terminase. Kieran răscolise prin casă tot restul săptămânii, încercând să găsească o a doua pagină sau o altă fişă, însă sfârşitul gândului lui Brian nu fusese niciodată scris pe o hârtie, în caz că dusese la capăt vreodată acel gând.

Kieran este... ce?

În timp, revenise de multe ori la acea întrebare.

Kieran se întorsese la ceea ce avea de făcut şi tocmai se pregătea să îndese, într-o cutie de pantofi, un alt teanc de documente, când a auzit zgomote dinspre uşă.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci, îi spusese Verity care privea roată la rafturile aproape goale. Merge repede.

— Nicio problemă. E nevoie să te ajut la ceva cu tata?

Verity îi zâmbise trist.

— Mi-e teamă că asta ne cam depăşeşte pe amândoi, din păcate.

Luase un vraf de hârtii şi începuse să le răsfoiască. Ieşise la suprafaţă colţul unei fotografii, iar ea o trăsese afară.

— Asta a fost o zi frumoasă, spusese ea şi întorsese imaginea către Kieran, să o poată vedea. Îmi amintesc când am făcut poza.

Finn, Toby şi *Nautilus Black.* Nu era aceeaşi fotografie care rămăsese înfiptă în avizierul de la „Surf and Turf” un

an întreg după moartea lor, însă semăna cu aceea. Compoziţia era, în mare, aceeaşi – cei doi bărbaţi, ţinându-se reciproc pe după umeri, şampania, vopseaua nouă a bărcii strălucind în spatele lor –, însă poza fusese făcută cu câteva secunde mai devreme sau mai târziu, iar efectul general era mai puţin impresionant. Zâmbetele bărbaţilor nu erau aşa naturale, iar ochii lui Finn fuseseră surprinşi în timpul unei clipiri. Nu avea flotabilitatea originalului, însă părea cumva mai reală. Verity mângâiase cu degetul faţa lui Finn.

— Avem şi versiunea mai bună într-un album, pe undeva, spusese ea aproape ca pentru sine.

— Auzi? întrebase Kieran uşor ezitant. Despre ce vorbea tata mai devreme? Despre Finn şi un bebeluş?

Era evident că Verity intenţiona să blufeze, dar ori intenţia, ori energia i-au dispărut brusc, aşa că doar a clătinat din cap:

— Chiar nu ştiu. Finn a fost mereu mai apropiat de tatăl tău decât de mine.

Dinspre biroul lui Brian se auzise un zăngănit şi Verity făcuse o pauză. Închisese ochii şi respirase adânc, de mai multe ori. Când îi deschisese, faţa îi era destinsă.

— Îl poţi suna pe Sean? zisese ea. Să-l întrebi dacă nu putem merge totuşi mâine la scufundări?

— Sigur. Dacă vrei.

Verity ignorase o nouă bufnitură îngrijorătoare, pusese fotografia lui Finn la loc în teanc, cu faţa în jos, şi zisese:

— Da. Cred că vreau.

Kieran se scufundase până la gât în apa mării. Încă se gândea la Verity, Brian şi la Finn, în timp ce privea cum apusul îşi face loc pe cer. Fusese în larg şi făcuse mai multe curse înot între casa părinţilor săi şi Cabana Pescarilor, iar acum plutea pe undeva pe la mijloc între cele două.

Tot timpul cât fusese la suprafaţa apei văzuse pe plajă doar două persoane care îşi plimbau câinii (doi bărbaţi), însă acum, pe când se scufunda în întuneric, a zărit deodată sclipirea unei mişcări. Cineva venea pe una dintre

potecile laterale. Kieran a rămas nemişcat în apă, ca să vadă mai bine. Nu părea să fie cineva în căutare de tipi sau bebeluşi, iar Kieran s-a simţit uşurat când a putut vedea cine era şi i s-a confirmat că avea dreptate. Mama Oliviei, Trish Birch.

Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie pe care o purta şi mai devreme, când îl înfruntase pe sergentul Renn la secţia de poliţie, doar că acum ţinea sub un braţ ceva gri şi voluminos.

A măturat cu privirea plaja şi în stânga, şi în dreapta – era pustie. Nu l-a zărit pe Kieran stând adâncit în apă până la bărbie, sub cerul care începea să se întunece.

Kieran a privit-o pe Trish îndreptându-se către stâncile plate care intrau în mare. Aceleaşi stânci pe care fusese văzută ultima oară Gabby, de către Brian Elliott, cu doisprezece ani în urmă, în timp ce se adunau nori de furtună. Pietrele erau lunecoase pe atunci şi probabil erau şi acum, s-a gândit Kieran văzând-o pe femeie cum îşi croia drum printre ele, ţinând bine obiectul voluminos ca să nu-l scape. S-a încruntat. Oare ce avea de gând să facă?

Trish a ajuns în vârful stâncilor şi Kieran era pe punctul de a striga ceva – un avertisment, poate, dar nu era sigur – când, spre mirarea lui, femeia a apucat cu ambele mâini obiectul voluminos şi, cu ceva efort, şi-a încordat braţele într-un arc graţios şi l-a aruncat drept în mare.

Kieran a căscat gura, înghiţind astfel apă sărată. Localnicii nu aruncau niciodată lucruri în oceanul lor. Nici măcar nu îşi amintea când văzuse ultima oară pe cineva făcând asta. Chiar şi buchetele de flori în onoarea lui Bronte fuseseră depuse mai sus de linia fluxului, astfel încât ambalajele din plastic să nu fie luate de apă. Trish a urmărit cu privirea obiectul cenuşiu săltând de câteva ori în valuri, în timp ce Kieran încă se întreba dacă nu fusese cumva un accident. Apoi femeia s-a îndepărtat de marginea stâncilor şi a luat-o înapoi către plajă, dispărând la fel de repede precum apăruse. Toată povestea durase mai puţin de un minut, de la început până la sfârşit, iar plaja era din nou pustie acum. Ca şi cum nu fusese nimeni

niciodată acolo.

În afară de... Kieran s-a răsucit în apă, întorcându-se către stânci. Obiectul gri era încă vizibil, plutea înspre larg. Încă înainte să-şi fi pus întrebarea s-a hotărât şi a pornit-o prin apă, cu mişcări lungi de înot liber. Simţea cum îl trage curentul şi şi-a scos capul din apă să verifice rapid, ştergându-se la ochi. Obiectul se îndepărtase mult, ajunsese în zona cu apă adâncă. În jurul lui Kieran, lumina era din ce în ce mai slabă, iar orizontul către est devenise o simplă linie argintie. Gândul la Mia şi la Audrey l-a făcut să încetinească.

Obiectul era dus repede de apă. Părea să-şi fi pierdut din aer şi să atârne din ce în ce mai greu, pentru că de-abia se mai vedea la suprafaţă. O singură încercare, a hotărât Kieran. Şi-a băgat capul în valuri şi a lovit cu putere apa.

Când a ajuns în locul în care îl văzuse ultima dată, obiectul dispăruse. Kieran a tras aer adânc în piept, a luat o poziţie verticală cu picioarele în sus şi s-a scufundat cu degetele bine întinse şi cu ochii deschişi, deşi complet orbiţi în apa întunecată. Îşi simţea plămânii încordaţi de la efortul înotului şi imediat cum a ajuns sub apă şi-a dat seama că nu avea suficient aer cât să ajungă prea în adâncime. Era pe punctul de a se ridica înapoi la suprafaţă şi la aer, înapoi la Mia şi la Audrey, când degetele sale au simţit pânză.

O sacoşă, poate. Kieran a întins mâna şi a dat de o baretă, pe care a strâns-o bine în pumn. A tras. Obiectul era greu şi i-a smucit braţul înapoi, trăgându-l spre adânc. L-a apucat şi mai strâns, apoi şi-a întors faţa în sus şi a început să înoate spre suprafaţă.

Ajuns deasupra apei, a tras cu nesaţ aer în piept, apoi a plutit o vreme, cât să-şi recapete răsuflarea. A pipăit obiectul. Părea să fie un fel de rucsac. Şi se îngreuna de la o secundă la alta, aşa că Kieran, îngrijorat că l-ar putea scăpa, a început să înoate cu îndârjire către mal.

A aşezat rucsacul pe nisip, cu faţa în sus, şi a aşteptat să se scurgă apa după el, cu inima explodându-i în piept. Era un rucsac obişnuit, de culoare gri, din câte îşi putea da

seama în lumina palidă. În afară de faptul că era ud leoarcă, părea să fie în stare bună. Poate era chiar nou-nouţ. Kieran s-a aşezat în genunchi lângă el. A ezitat, dar doar o secundă, apoi a deschis fermoarul clapetei şi s-a uitat înăuntru.

Kieran a clipit de câteva ori, neînţelegând la ce se uita. Rucsacul era umplut cu pietre. A pus mâna pe cea de deasupra şi a ridicat-o. Era cu siguranţă o piatră, dintr-acelea care se pot găsi peste tot, în orice grădină şi pe orice potecă din Evelyn Bay. A întors-o pe toate părţile. Nu avea absolut nimic ieşit din comun. A pus-o jos pe nisip şi a continuat să scoată pietrele. Curând, în faţa lui se aflau o grămăjoară de pietre şi un rucsac complet gol. Kieran l-a pipăit peste tot, căutând ceva cusut în căptuşeală sau vreun buzunar intern. Dar nu era nimic altceva acolo.

S-a aşezat pe nisip şi a început să verifice rucsacul. Nu avea nicio etichetă cu nume, nimic care să indice cui îi aparţinea. Însă, când l-a întors, s-a oprit. Pe spatele rucsacului, greu de observat în lumina care mai rămăsese afară, a văzut ceva. Fusese scris cu marker permanent, negru, pe pânza gri-deschis. Şi supravieţuise intact apei.

Un număr de telefon şi două cuvinte: *Rog sunaţi.*

Capitolul 21

Kieran a continuat să se uite la cele două cuvinte până când literele au început să îşi piardă sensul. Apoi a pus la loc fiecare piatră din rucsac şi l-a cărat până la locul în care îl aşteptau, pe nisip, prosopul, hainele şi telefonul, în spatele verandei părinţilor săi. Şi-a ridicat telefonul, a întors rucsacul cu spatele şi a format numărul. A ascultat fără să vorbească, apoi a închis calm.

Şi-a tras hanoracul pe el şi, neştiind ce să facă în continuare, s-a aşezat pe prosop, cu rucsacul la picioare şi cerul senin şi înstelat deasupra capului. A rămas cu privirea aţintită la linia perfect dreaptă care despărţea cerneala cerului de întunericul apei şi s-a gândit. Nu ştia cât timp trecuse, însă când telefonul i-a vibrat în mână, şortul i se uscase aproape în întregime.

Kieran nu ştia la ce să se aştepte, dar când şi-a verificat telefonul a observat că era doar o alarmă care îi amintea să se oprească pentru două minute şi să se concentreze la ceea ce era în jurul său. Ar fi trebuit să facă zilnic asta, însă nu reuşise nici măcar o dată de când se întorsese în Evelyn Bay. Încă se holba la ecran întrebându-se dacă putea face asta acum, când un zgomot l-a făcut să tresară.

— Sal'tare! s-a auzit o voce. La ce te uiţi aşa captivat?

— Filme porno.

Kieran şi-a trecut degetul peste ecran, închizându-l, apoi s-a întors şi l-a văzut pe Ash care închidea poarta în urma lui, venind către el legănând un bax de şase beri în mână.

— Care-i treaba? a întrebat Kieran.

— În cazul ăsta, probabil că ai timp să bem măcar una, a răspuns Ash întinzându-i o sticlă. Mia mi-a spus că eşti aici.

— Mulţumesc.

Kieran a luat berea, iar Ash şi-a tras un colţ de prosop, să se aşeze lângă el. Priveau amândoi în larg, cu băutura în mână, aşa cum o făcuseră de o sută de ori înainte.

— Ai înotat?

Kieran a încuviinţat.

— Şi mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

— Da? a zis Ash ducând sticla la gură.

— Da.

Kieran a tras mai aproape rucsacul lui Trish Birch şi i-a povestit ce văzuse.

Ash a rămas tăcut până când a terminat de povestit.

— Aşa.

— Naiba ştie ce făcea, a spus Kieran.

A răsucit rucsacul astfel încât să poată vedea amândoi scrisul, mai greu de citit acum, pe întuneric. *Rog sunaţi.*

— E numărul de mobil al lui Trish. Am sunat, mi-a răspuns robotul, a adăugat Kieran şi s-a lăsat pe spate. Deci tu ce crezi? Să spun cuiva? Lui Renn?

— Păi…

Ash şi-a mângâiat bărbia ţepoasă. Nu părea chiar atât de surprins de toată povestea.

— Poate că n-ar fi bine. Dacă e OK pentru tine. Trish mai face asta uneori.

Kieran s-a holbat la el.

— Adică ce anume mai face uneori?

— Asta, a arătat Ash către rucsac. Mai azvârle câte un rucsac plin cu pietre. Ştiu, frate, e nebunie, a zâmbit el fără să vrea, văzându-i faţa lui Kieran. Îmi pare rău, nu e nimic amuzant. Şi nici nebunie nu ar fi trebuit să spun că este, nu e corect din partea mea.

Ash şi-a şters zâmbetul de pe faţă.

— Dar nu ştiam că a început din nou să facă asta. Liv nu mi-a zis nimic, deci poate că nici ea nu ştie.

— Şi totuşi ce anume face?

Ash a luat o gură mare de bere şi a înghiţit.

— E ceva legat de rucsacul lui Gabby şi de locul în care a fost găsit după dispariţia ei. Mai ştii rucsacul adus la mal după trei zile, exact lângă locul în care fusese văzută Gabby ultima dată? Trish e convinsă că era imposibil să se întâmple asta, a ridicat Ash din umeri.

— Dar s-a întâmplat, a spus Kieran. Acolo a fost găsit.

— Da, dar Trish crede că a fost aruncat.

S-a lăsat o lungă tăcere.

— Crede că cineva a aruncat acolo rucsacul lui Gabby?

— Da, a răspuns Ash. Înadins. Cumva ca să fie găsit în apă şi să se fie oprite căutările. Nu ştiu exact.

— Glumeşti?

— Nu.

Kieran s-a uitat în lungul plajei întunecate. Locul în care o zărise pe Trish Birch nu se mai vedea. Acelaşi loc în care Gabby fusese văzută ultima oară, de către Brian, acum doisprezece ani, şi în care rucsacul ei cu dungi violet, plin cu cărţi de la bibliotecă, fusese găsit ud şi murdar de nisip, după trei zile de căutări. Kieran s-a întors către Ash.

— Aruncat de către cine?

— Cine ştie? a ridicat Ash din umeri. Asta e marea întrebare, cred.

— Trish a vorbit cu Renn despre asta?

— Da, a vorbit. În fine, eu ştiu toate astea doar de la Liv. Însă a început cu ceva vreme în urmă, cam când s-au împlinit zece ani…

Kieran şi-a amintit că Olivia vorbise despre acel „punct de cotitură”, în cimitir. Cum zisese? *Cred că a fost prea mult pentru mama.* Cu siguranţă.

— …şi cred că lui Trish i s-a părut că Renn nu-şi făcea treaba cu seriozitate, a continuat Ash. Aşa că a început să facă ea teste. Arunca câte un rucsac în mare şi aştepta să vadă ce se întâmpla cu el.

— Şi ce se întâmpla?

Ash a ridicat din umeri.

— Cred că cei mai mulţi au dispărut fără să lase vreo urmă, deci naiba ştie câţi o fi aruncat în total. Însă unul a fost pescuit într-o plasă, iar altul s-a prins de elicea bărcii lui Mike Tate. A provocat ceva daune, aşa că Trish a trebuit să mărturisească. Renn a aranjat lucrurile, adică a făcut cumva să dispară plângerea…

— Cred că nu i-a fost prea uşor. E o greşeală cam scumpă.

— Da, aşa este, dar ştii că Renn a avut mereu o slăbiciune pentru Liv, a spus Ash golindu-şi sticla şi

ridicând din umeri. Sau poate că se simţea vinovat că nu a ascultat-o pe Trish de la bun început, cine ştie. În fine, a zis întinzându-se după o nouă bere, indiferent de motiv, a pus-o pe Trish să-i promită că nu avea să mai facă asta, dar povestea se întâmpla pe vremea în care începuse să înghită cam multe pastile de dormit, aşa că Liv a decis atunci să se întoarcă acasă, să stea cu ochii pe ea.

Kieran s-a uitat la rucsac.

— Crezi că Trish a continuat să facă asta în secret, tot timpul, sau crezi că s-a apucat din nou acum?

— Greu de zis, a dat Ash din cap. Aş zice că a început din nou. Treaba cu Bronte ne-a cam luat minţile tuturor. Ai văzut ce se întâmplă pe forumul online? Au luat-o razna.

— Pe EBOCH? Da.

Kieran se aventurase din nou, după-amiază, în lumea pixelată a hubului comunităţii online din Evelyn Bay, iar lucrurile se cam încinseseră acolo. Se rupseseră stăvilarele, iar numele lui Liam era vehiculat la liber pe-acolo acum. Taberele fuseseră clar împărţite între cei care doreau ca toată povestea să se rezolve cât mai repede, astfel încât să se poată simţi din nou liniştiţi când uitau să-şi încuie uşile, şi cei cărora nu le venea să creadă că poliţiştii îşi pierdeau vremea investigând un localnic. După cum putuse observa Kieran, numele lui Bronte de-abia dacă mai era menţionat.

S-a întors către Ash.

— Înţeleg că ceea ce i s-a întâmplat lui Bronte îi pare dureros de familiar lui Trish. Dar ce aşteaptă ea de la povestea cu rucsacul? Speră să poată demonstra ceva în legătură cu Gabby, dacă aruncă suficient de multe?

— N-am nici cea mai mică idee. Poate.

— Câte au eşuat acolo?

— Ca să fiu sincer, nu prea multe, din câte ştiu, a spus Ash atingând rucsacul cu degetele de la picioare. Dar nu cred că putem vorbi aici despre vreun experiment ştiinţific desfăşurat în condiţii riguroase, nu-i aşa?

A oftat şi a continuat:

— Liv n-o să fie încântată deloc. Înainte de treaba asta,

zicea că i se părea că Trish era pregătită pentru o schimbare. Cred că spera să se poată întoarce la Melbourne.

— Te-ai duce cu ea?

— Crezi că mi-ar zice să vin?

Tonul lui Ash fusese glumeţ, însă lui Kieran i s-a părut că ascunde o întrebare reală.

— Nu ştiu, frate, a spus el, cu sinceritate.

Ash nu a răspuns imediat.

— Liv e puţin supărată că nu am fost şi eu cu voi mai devreme, când v-aţi dus acasă la ea împreună cu Renn. Zice că e bine, însă povestea cu aparatul de fotografiat al lui Bronte a cam tulburat-o.

— Da, a fost ciudat. Te face să te întrebi ce anume o fi în aparatul ăla.

— Sau cine, nu?

Ash s-a frecat la ochi. Părea obosit.

— Aş fi venit dacă aş fi putut, dar am avut clienţi. Nu-i puteam lăsa baltă, au închiriat trei locuri. O să am nevoie de lucru peste iarnă.

— Cum îţi merge afacerea?

— OK, a răspuns Ash, dar o notă uşor falsă din tonul vocii sale sugera că nu mergea chiar atât de bine.

— Am trecut pe lângă casa Wetherby mai devreme.

Ash şi-a ridicat privirea.

— Ai văzut ce-a făcut G.R. Barlin în grădină?

— Da.

Ash a luat o înghiţitură de bere. Una lungă.

— Da, a zis şi el într-un sfârşit, nu ştiu sigur ce o să fac.

— Dar nici nu poţi face prea multe, nu? Acum e proprietatea lui.

Ash nu a răspuns, doar a ridicat din umeri după câteva clipe. Luna se mutase pe cealaltă parte a cerului, iar Kieran, ajuns la fundul celei de-a doua sticle, şi-a înăbuşit un căscat.

— Ar cam trebui să te las, s-a ridicat Ash în picioare, scuturându-şi nisipul de pe şort. Probabil că trebuie să ai şi grijă de copil.

— Te duci acasă? l-a întrebat Kieran.
— În curând.
Kieran s-a uitat la el.
— Îl eviţi pe Sean?
Ash i-a zâmbit vag.
— Poate. Deşi nici el nu prea dă pe-acasă. Stă la epavă, în fiecare zi de dimineaţa până seara, apoi cred că se duce să-l vadă pe Liam, acasă la Sarah şi Julian. Lucrurile sunt mai ciudate acum. Atmosfera din casă e de tot rahatul. Sean a fost…
Ash a făcut o pauză.
— Nici nu ştiu cum să-i spun.
— Presupun că îşi face griji pentru Liam.
— Şi asta. Însă cred că e conştient că, dacă se va ajunge acolo, nu îi voi lua apărarea lui Liam.
Oricâtă căldură ar fi acumulat nisipul în timpul zilei, acum se disipase toată şi Kieran s-a ridicat în picioare, înfrigurat.
— De ce nu?
— Nu că aş şti ceva, a spus Ash şi şi-a scurs tacticos ultimele picături de bere. Doar că Liam îmi aduce aminte un pic cam mult de noi.
— Serios?
Kieran s-a gândit la băiatul ursuz şi aproape că s-a simţit insultat.
— Da. Ţie nu ţi se pare?
— Nu… a început Kieran, apoi s-a oprit. Poate.
— Sunt nişte chestii. Fotbalul, băutura, fetele, toate sunt la fel ca atunci. Mai ştii şi tu cum era. Era distractiv, însă…
Ash s-a încruntat uitându-se la sticla goală.
— Exact.
Dacă n-ar fi fost distractiv, n-ar fi făcut-o în fiecare weekend, s-a gândit Kieran. Dar era interesant că acum, uitându-se în urmă, distracţia aceea îi părea să fi fost muncă grea uneori. Ca atunci când Finn îl felicitase pe Ash pentru că reuşise să convingă o fată să-l ia cu ea în camera de la hotel. Când auzise asta, Kieran îşi suflecase mânecile, se dusese imediat la o petrecere în parcul de

rulote şi renunţase cu hotărâre la virginitatea sa într-un exerciţiu asemănător unei tranzacţii, atât de lipsit de orice bucurie încât cea mai bună parte a sa fusese când le povestise despre el lui Ash şi lui Finn.

Sau ca atunci când stătuse, de atâtea ori, în vreo bucătărie lipicioasă din cine ştie ce jalnică proprietate de vacanţă închiriată, strigând ca să se facă auzit peste muzică, de câte vreo fată care nu-l interesa aproape deloc. Spera totuşi ca fata aceea să nu-şi ia tălpăşiţa, pentru că atunci Ash ar fi râs, iar Kieran nu ar fi avut încotro şi s-ar fi dus la Sean, care stătea inevitabil în vreun colţ, ciudat şi singuratic, înroşindu-se de fiecare dată chiar şi când vreo fată numai se uita în direcţia lui.

La vremea respectivă, toate păruseră foarte importante, s-a gândit Kieran în timp ce stătea pe plajă acum. Chestiuni de viaţă şi de moarte.

— În fine, a zis Kieran uitându-se la Ash. Chiar dacă Liam e cam idiot de felul lui, asta nu înseamnă că i-a făcut ceva lui Bronte.

— Nu, a oftat Ash. Şi nici nu am zis că i-ar fi făcut ceva. Însă a fost întotdeauna ceva în neregulă cu el. Ca felul în care se uită după Liv, la „Surf and Turf”, când crede că nu îl văd. Sau unele lucruri pe care i le spune. Habar n-am. Sean nu vede asta. Încă îl mai consideră pe Liam un puşti dezorientat, care se luptă să îşi găsească drumul în viaţă. Însă, indiferent ce ar fi Liam, a continuat Ash clătinând din cap, cu siguranţă asta nu mai este.

O rază slabă de lumină s-a împrăştiat pe nisip. Kieran a zărit umbra Miei întinsă pe nisip şi pe gardul din spate. A ieşit în prag şi se uita prin întuneric după ei, cu mâna pavăză la ochi. Kieran a remarcat faptul că nu păşise afară. Chiar dacă ştia că ei se aflau undeva acolo, tot nu voia să calce pe acea plajă, noaptea.

— Te las să te duci, frate, a spus Ash apoi a privit în jos către rucsacul lui Trish Birch: Vrei să îl iau eu?

— E în regulă. Văd eu ce fac cu el. O să-i spui lui Liv despre asta?

— Da, aşa trebuie. Deşi n-o să-i placă.

Kieran a ridicat rucsacul şi l-a cântărit în mână. Şi-a amintit cum a înotat după el, cum şi-a ţinut răsuflarea în timp ce se scufunda ca să-l caute. Cobora repede în adânc. Dacă n-ar fi reuşit să îl prindă, oare ar fi ajuns pe ţărm după câteva zile?

— Ce părere ai despre asta?

Nu mai putea citi deloc ce scria pe rucsac.

— Crezi că există vreo posibilitate ca Trish să aibă dreptate?

Ash şi-a trecut o mână prin păr.

— Doamne, cine ar putea şti? Încerc să nu mă amestec. Doar să o ajut pe Liv acolo unde pot. Tot ce ştiu e că a fost o zi nebună. O furtună ca aia? a ridicat el din umeri. S-au întâmplat multe lucruri în acea zi care nu se vor mai întâmpla niciodată.

De data asta privirile li s-au întâlnit şi ceva ce Kieran nu ar fi putut defini s-a simţit între ei. Apoi Ash s-a uitat către casă şi către Mia, care încă aştepta.

— În regulă. Mai bine mă duc.

Ash s-a întors ca să plece. A privit în noaptea care i se întindea în faţă:

— Isuse, chiar că ar trebui să facă ceva cu plaja asta. Nu se vede absolut nimic pe aici.

Kieran l-a privit pe Ash cum se îndepărta, în timp ce a ridicat o mână în semn de salut. După câţiva paşi a dispărut.

Capitolul 22

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Kieran de când locuia la Sydney era că nu mai avea nevoie de un costum de înot pentru vreme rece. Stătea între rafturile cu echipamente de închiriat ale lui Sean din port, chinuindu-se să intre în costumul din material gros şi se întreba cum oare i se păruse cândva atât de uşor să facă asta.

Verity intrase fără probleme în costumul închiriat de ea şi acum i se auzea vocea de dincolo de magazie, acolo unde stătea la soare, de vorbă cu George Barlin.

— E în regulă să vină şi el? îl întrebase Sean pe Kieran când acesta sunase să-i spună că le-ar plăcea totuşi să vadă epava. De săptămâni întregi speră să poată coborî acolo.

— Nicio problemă. Are certificat, nu-i aşa?

Kieran se întreba de ce îl mira asta.

— Pentru exterior, da. Oricum, cel mai bine ar fi să rămânem cu toţii afară. Nici nu sunt sigur că va pătrunde cineva în epavă anul ăsta.

Sean a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Şi o să vină şi Liam, să ştii.

— Bine.

— E implicat în afacere. Trebuie să fie pregătit când o să sosească norvegienii.

— N-am zis nimic, frate, răspunsese Kieran. Tu hotărăşti pe cine iei în adânc.

— Da, scuze, oftase Sean. Are nevoie de ceva care să îl ţină ocupat. Julian crede că, pentru o vreme, nu-l poate reangaja la „Surf and Turf”. Iar zilele trecute Liam mi-a zis ceva care mă face să cred că oamenii se poartă urât cu el când iese din casă. El zice că nu e aşa, dar nu face decât să stea în casă, toată ziua, împreună cu mama lui.

Kieran se aşteptase, desigur, să îl vadă pe Liam deprimat, însă a fost de-a dreptul şocat în dimineaţa aceea, pe măsură ce se apropiau de *Nautilus Blue.* Capul îi atârna

în jos, iar mişcările îi erau teribil de încete. Încărca buteliile cu oxigen şi de-abia dacă şi-a ridicat privirea către ei când au păşit la bord. Iar când i-a văzut ochii fără nicio expresie, Kieran a hotărât imediat să verifice de două ori fiecare piesă de echipament primită de la Liam.

Măcar George Barlin era într-o dispoziţie bună.

— Am aşteptat toată vara acest moment, l-a auzit Kieran spunându-i lui Verity. De ani voiam să cobor la epavă, dar nu aveam certificatul care-mi dă dreptul să mă scufund.

— N-am mai fost de o veşnicie acolo, a spus Verity.

— De când?

— Nu ştiu. De atât de mult timp încât mi-ar fi expirat certificatul până acum, dacă ar fi avut termen de valabilitate. Am făcut însă multe scufundări în apă mai mică. Şi lui bărbatu-meu îi plăcea. Dar măcar ai fost vreodată până la *Mary Minerva*?

— Cu barca? Nu, doar am văzut-o de pe uscat. Am urcat la punctul de observare, să văd Supravieţuitorii. O operă de artă foarte interesantă.

— Aşa este. Arată diferit de pe apă. Brian şi cu mine obişnuiam să navigăm până acolo cam o dată pe an…

Kieran s-a oprit să asculte, cu o mână băgată în costumul de înot. Era puţin surprins, nu ştiuse asta.

— Da, obişnuiam să mergem exact o dată pe an, a continuat Verity. La comemorarea morţii fiului nostru mai mare. S-a înecat, din păcate.

— Ştiu. Îmi pare rău, a spus George. Finn, nu-i aşa? A fost o tragedie.

— Da, a răspuns Verity, uşor surprinsă că George îi ştia numele. Mulţumesc.

— Eram şi eu aici în vara aceea. Ţineam un atelier de scriere creativă. N-am văzut niciodată în viaţa mea aşa o furtună, a spus George. De când m-am întors, am citit câte ceva despre ea, la bibliotecă. M-am uitat la poze vechi şi alte alea. Dar îmi şi amintesc personal. A fost îngrozitor. Foarte greu dacă eşti surprins pe apă în asemenea situaţie. Era şi tatăl lui Liam pe barca aceea, nu-i aşa?

— Toby, a spus Verity cu o voce atât de firavă, încât

Kieran a trebuit să facă eforturi ca să o audă. Dar nu au fost surprinşi pe apă, ci au răspuns chemării în ajutor a lui Kieran.

— Asta făceau?

Iar cuvintele lui George erau aproape imposibil de auzit.

— Ştiam că avusese şi Kieran un accident, însă nu-mi dădusem seama că exista o legătură între cele două.

— Da. Finn şi Toby au ieşit în larg ca să încerce să îl salveze.

— OK, a spus George, după care a făcut o pauză. Însă, scuze, Verity, credeam…

Kieran nu a putut asculta mai mult. S-a chinuit să îşi bage şi cealaltă mână în costum, a tras fermoarul şi a închis în spatele lui uşa magaziei, suficient de tare cât să reducă la tăcere vocile celor doi.

Zgomotul vântului şi al valurilor făceau dificilă conversaţia la bordul lui *Nautilus Blue,* însă, după ce au ocolit punctul de observare şi la orizont s-au ivit peşterile, George s-a mutat din locul în care se aşezase.

— Uluitor! a spus el când a zărit Supravieţuitorii.

Cele trei siluete de oţel stăteau demne şi drepte în picioare, cu apa până la brâu.

Luptându-se cu greutatea echipamentului, George s-a târât în cealaltă parte a vasului şi şi-a scos telefonul din rucsac. Şi-a controlat cu dificultate braţul, în încercarea de a ţine drept telefonul şi a face o fotografie.

— Câte persoane au supravieţuit naufragiului? a întrebat fără să se adreseze nimănui în special.

— Nu se ştie cu exactitate, a răspuns Verity, privind şi ea Supravieţuitorii de care se apropiau. Oficial, douăsprezece, însă e posibil să mai fi fost câteva.

— Nu erau prea bine păstrate registrele, nu-i aşa?

— Erau doi bărbaţi cu diverse infracţiuni, a zâmbit uşor Verity. Nu au reuşit să ajungă la ţărm ca să se prezinte la tribunal. Şi se pare că mai erau câţiva care au preferat să rămână cu amantele, şi nu cu nevestele şi copiii pe care îi aveau.

— Serios? a zis George. Deci au dispărut sub ape şi au ieşit la suprafaţă sub alte identităţi?

— Poate. Cine ştie?

— Iată de ce nu poţi avea încredere în nimeni din Evelyn Bay, a spus Liam brusc.

Stătea cu ochii pironiţi în larg, sprijinindu-şi bărbia în mână. Dacă intenţionase să facă o glumă, nu era prea reuşită.

Sean şi-a dres vocea.

— Nu ca să susţin ceea ce spune Liam, a zis el forţându-se să pară glumeţ, dar, dacă vrei să îţi închizi rucsacul în cutia impermeabilă, George, o să ţi-l securizez înainte să coborâm sub apă.

— Şi telefonul?

— Da, e cel mai bun loc. Cutia este etanşă, va fi în siguranţă acolo.

George a mai făcut câteva fotografii, apoi şi-a predat lucrurile şi s-a întors să privească înspre ţărm.

— Mă întreb cum o fi fost să vadă asta pasagerii de pe *Mary Minerva,* a spus George. Presupun că pentru cei mai mulţi dintre ei a fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-au văzut.

Kieran s-a uitat în direcţia în care privea George. Gurile peşterilor se căscau deasupra fâşiei subţiri de nisip ce sclipea alburie la fiecare val. Supravieţuitorii i-au întors impasibili privirea. Un val foarte mare s-a lovit de sculptură şi femeia din ansamblu, aflată la margine, a dispărut cu totul, timp de o secundă. Kieran s-a uitat în altă parte.

Sean privea încruntat către apă, în timp ce conducea barca.

— Gata, a spus el şi a oprit motorul. Am ajuns.

Au sărit pe rând, de pe catamaran în apă, iar în momentul în care s-a scufundat, Kieran s-a simţit imediat recunoscător pentru costumul său de înot în apă rece. Valurile furioase de la suprafaţă s-au calmat după ce apa s-a închis deasupra creştetului lui Kieran, iar greutatea echipamentului său s-a dizolvat şi ea.

Au coborât unul după altul, urmând firul ancorei aruncate. Liam era în frunte, primul care a dispărut în verdele tulbure. Era urmat de George, apoi venea Kieran. Acesta se ţinea de fir cu pumnul îmbrăcat în mănuşă, ascultându-şi respiraţia: şuierat la intrare, răget la ieşire. Undeva deasupra lui Kieran era Verity, iar Sean era ultimul din şir. Kieran a continuat să respire în acelaşi ritm pe măsură ce cobora tot mai în adânc, către epava care îi aştepta acolo jos.

Pândea atent, prin apa întunecată, apariţia lui *Mary Minerva.* Mai întâi s-a văzut silueta scheletului, ca o schiţă de corabie de-abia începută şi văzută de departe. Trecută prin filtrul acelei ape dense, chiar a părut intactă pentru câteva clipe, însă, după ce a coborât mai mult, Kieran a putut observa cu claritate încrengătura de traverse şi pereţi prăbuşiţi. Rămăşiţele epavei se odihneau în linişte, nemişcate, pe un pat de nisip deschis la culoare, prea jos pentru a creşte alge acolo.

Kieran a eliberat firul ancorei şi a început să plutească urmărind peştii care îşi făcuseră drum pe acolo, până când a văzut-o pe Verity apărând. A coborât lângă el, aproape o anonimă în costumul acela, cu mască.

— Verity, o să faci echipă cu Kieran, le spusese Sean mai devreme, când se aflau la suprafaţă. Iar George…

Sean a ezitat. I-a aruncat o privire lui Liam, care avea în continuare o expresie întunecată.

— Tu o să stai cu Liam, iar eu o să trec pe la toţi.

Nici Liam, nici George nu păruseră prea încântaţi de acest aranjament, însă acum înaintau împreună, înotând încet în lungul epavei. Din măşti le ieşeau, la intervale regulate, bule mici, albe şi gazoase. După câte îşi dădea seama Kieran, George îşi obţinuse certificatul în ape calde. Avea acel stil drept de înot al scufundătorilor obişnuiţi cu o vizibilitate mai bună şi, în loc să folosească mişcări de broască, sărea ca delfinii, cu labele de înot, şi tulbura, astfel, apa, răscolindu-i sedimentele de pe fund.

Kieran şi Verity au făcut un schimb de priviri, atât cât se putea cu măştile lor, şi s-au întors să înoate în altă direcţie.

Au trecut de Sean, care plutea în mijlocul acelui haos şi tocmai analiza ceva, la lumina lanternei. A ridicat o mână, cu două degete care formau un cerc. *OK?* Cei doi i-au răspuns cu acelaşi gest. *OK.*

Kieran a lăsat-o pe Verity să o ia înainte. Pluteau unul lângă altul, înconjurând prova navei, încă înaltă şi impunătoare. Verity a sărit corect, ca o broască, şi a înotat în sus, urmărind curbura metalului. S-a întors către Kieran şi i-a făcut semn să o urmeze.

Sean avusese o idee bună, şi-a zis Kieran. Respiraţia, flotabilitatea. Totul părea dintr-o altă lume. Nu era de mirare că lui Verity îi plăcea. Păreau să fie într-o altă realitate. Îi plăcea şi lui.

Au înotat unul lângă altul, oprindu-se câteva minute lângă ancora corabiei, acum acoperită de rugină. Verity s-a întins spre Kieran chiar în momentul în care un peşte a ţâşnit prin faţa lor, dinăuntrul navei. Mişcarea ei l-a făcut să simtă un curent slab.

Rucsacul lui Gabby.

Gândul acesta îi venise chiar în clipa aia. Kieran nu încetase nici înainte să se gândească la rucsac, cu toate implicaţiile sale evident tragice. Însă de-abia acum s-a gândit la asta. Căutările fuseseră oprite după ce rucsacul, adus de valuri pe plajă, fusese găsit de către un grup de oameni care îşi plimbau câinii. Masa vişinie şi umflată de apă fusese scuipată afară în apropierea stâncilor unde fusese văzută Gabby ultima oară, înainte să lovească furtuna; aceeaşi furtună care îndoise copaci şi distrusese case şi urlase prin peşteri şi înghiţise cu totul Supravieţuitorii. Aceeaşi furtună care răsturnase o ambarcaţiune şi care dusese la moartea a doi localnici, doi bărbaţi puternici.

Kieran s-a oprit lângă epavă şi a simţit greutatea curenţilor subacvatici apăsându-i costumul de înot. Îl trăgeau şi împingeau cu fermitate şi persistenţă. Apa făcea ceea ce dorea ea. Deci fusese un noroc – poate chiar s-ar putea spune un noroc convenabil – că rucsacul lui Gabby fusese găsit, până la urmă. Kieran se gândea la toate

acestea în timp ce plutea, şi deodată a simţit o răceală bizară prelingându-se prin el, o răceală care nu avea nicio legătură cu oceanul.

A continuat să înoate, atât de adâncit în gândurile lui, încât i-a luat o secundă să-şi dea seama că Verity se oprise brusc. Îi arăta ceva cu degetul prin apă, iar Kieran l-a văzut pe George care înota către ei, foarte repede, ridicând un nor de sedimente cu picioarele. Kieran a intrat imediat în alertă şi a ţâşnit înainte, cu o mână pregătită să apuce masca de rezervă în caz că George ar fi făcut semnul acela îngrozitor, ca şi cum şi-ar tăia gâtul cu palma: *nu am aer.*

Dar nu a fost cazul. Când au ajuns faţă în faţă, Kieran a observat că George încă îşi avea propriul aparat de respirat la gură, iar bulele de aer ieşeau normal, poate doar un pic cam repede.

Kieran a făcut un O cu degetele: *OK?*

Faţa lui George era distorsionată de mască, însă palma lui s-a lăsat imediat în jos şi mâna i s-a mişcat înainte şi înapoi, din încheietură: *S-a întâmplat ceva.*

Kieran a încercat, prin gesturi, să afle ce anume. *Masca? Oxigenul?* George dădea din cap. A ridicat o mână şi a format o literă din degetele acoperite de mănuşi: L, iar Kieran şi-a dat imediat seama de ceea ce de altfel era evident: George era absolut singur. Kieran s-a răsucit în loc. Aproape de pupa, putea zări doar fasciculul lanternei lui Sean, reflectat de epava contorsionată. Nu vedea niciun alt scufundător. Liam nu era nicăieri.

George continua să facă litera L cu degetele şi, disperat, să ridice degetul mare în sus.

Kieran i-a repetat gesturile, ca să se asigure că înţelesese bine: *Liam a ieşit la suprafaţă?*

George a încuviinţat, în spatele măştii.

Kieran a întins o palmă şi a răsucit-o din încheietură: *S-a întâmplat ceva?*

Da. Un răspuns în oglindă. *S-a întâmplat ceva.*

Capitolul 23

Ascensiunea către suprafaţă i s-a părut lui Kieran cea mai lungă pe care a făcut-o vreodată. Îl găsiseră pe Sean şi începuseră imediat să se împingă cu greu în sus. Kieran şi-a dat seama că Sean voia să o ia înainte şi a început să calculeze cât de mult putea forţa limitele de securitate. Începuse să se îndepărteze, dar Kieran l-a ajuns şi l-a apucat de încheietura mâinii. *Nu. Stai.* Era evident că făcea un efort să încetinească, însă a înţeles şi toţi patru au urcat la suprafaţă împreună. Încă un minut, încă nouă metri.

Liam era pe barcă.

Stătea aşezat, cu picioarele încrucişate şi cocoşat, şi se uita peste mare, către peşterile de pe ţărm. Îşi dezbrăcase tot echipamentul de înot şi acum tremura, doar în şort, cu un prosop aruncat peste umeri. S-a uitat la ei când şi-au făcut apariţia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sean, care a urcat primul la bord.

Frica i se potolise vizibil acum, că nepotul lui era viu, dacă nu şi complet nevătămat. Sean a aşteptat, dar Liam nu-l privea în ochi.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

Kieran nu îl văzuse prea des înfuriat pe Sean, însă acum părea că se apropie repede de acel prag.

— Liam? a mai încercat el o dată. Alo! Hei! Auzi? Ce se întâmplă?

— Am zis. Nimic.

— Nimic?

— Mi-a fost de-ajuns, bine?

Sean s-a holbat la nepotul său.

— Serios? Deci pur şi simplu ai hotărât să urci? Nu te-ai obosit să spui nimănui?

— George m-a văzut.

Nici măcar o privire nu i-a aruncat scriitorului, care se

uita încruntat, cu atenţie, la Liam.

— Nu despre asta era vorba, la dracu'! a spus Sean. Iar asta e o altă problemă despre care va trebui să avem o discuţie serioasă, apropo. Faptul că l-ai lăsat pe George singur.

— Da, bine. Aud, a clătinat Liam din cap. Nu ştiu ce aş putea să-ţi spun. Mi-a fost de-ajuns cât am stat acolo jos, deci am urcat la suprafaţă.

Sean îl privea cum tremura pe punte.

— Măcar ai făcut cum trebuie ascensiunea?

A încuviinţat uşor. Singurul sunet care se auzea era cel al apei care se lovea de barcă.

— Bine, a spus Sean într-un sfârşit. Hai să ne întoarcem. Vorbim mai târziu despre asta. Mai vrei să ne spui ceva?

Niciun răspuns.

— Liam? Isuse, nici măcar nu asculţi…

— Ba da. Scuze. Doar că…

Liam privea şi el încruntat acum, către ţărm.

— Ce? Ce se întâmplă, frate?

— Se întâmplă ceva acolo.

Sean a clipit.

— Jos, la epavă?

— Nu, acolo.

S-au întors cu toţii în direcţia în care privea Liam, către Supravieţuitori şi stânci şi peşteri.

— Ce vrei să spui? s-a încruntat şi Sean.

— Păsările sunt foarte agitate în ultima vreme, a răspuns Liam cu o voce slabă. Încontinuu. Ceva le-a speriat.

George şi-a înclinat capul şi a privit mijind ochii. Deasupra stâncilor, cerul era senin şi încremenit.

— Mie mi se pare că e totul în regulă acum.

— Că te şi pricepi tu cum stau lucrurile pe-aici, frate, i-a tăiat-o Liam. Nici măcar nu ştii cum să loveşti apa ca lumea.

Apoi a oftat, odată ce îşi consumase energia.

— Or fi în regulă acum, dar ceva le-a agitat. S-a întâmplat în ziua în care el îşi pierdea vremea prin zonă, împreună cu copilul, a spus Liam arătând din cap către

Kieran. Şi cu o zi înainte.

— Ai coborât la peşteri?

Vocea lui Verity era atât de tăioasă, iar privirea, atât de fixă, încât Kieran a simţit că intră în pământ de ruşine.

— Cu Audrey?

— Da. Dar doar o dată. Şi nu am stat mult.

Mama lui nu şi-a mutat privirea.

— Şi de ce ai făcut asta?

— Nu a fost nimic planificat. Doar…

Kieran s-a oprit. Nu putea să explice.

— Era la reflux. Eram în siguranţă.

Verity nu a răspuns, dar a continuat să îl fixeze cu ochii într-un fel aproape dureros.

— Ce este, mama? a zis el. Pentru numele lui Dumnezeu, e copilul meu!

Verity tot nu a răspuns. Kieran simţea acum şi privirile celorlalţi asupra sa şi s-a întors cu spatele, iritat.

— Poate că a fost doar un vultur de mare, a spus George din senin şi toată lumea s-a uitat către el.

George a ridicat din umeri către Liam:

— Neliniştea păsările. E posibil să fi fost un vultur-de-mare? Poate încerca să fure puii?

Liam a clipit de câteva ori.

— Nu ştiu, a spus el cu o voce foarte obosită. Da. Poate.

S-a auzit un zgomot şi Sean a pornit motorul.

— Isuse! Hai să ne întoarcem pe uscat!

Dacă drumul spre epavă fusese unul liniştit, cel de întoarcere era tăcut într-un mod diferit. Cu toţii erau încă posomorâţi la coborârea de pe vas.

Imediat cum au ancorat la ţărm, George a sărit din barcă. Şi-a dezbrăcat costumul de înot, şi-a scos un şort din geantă şi, cu un „mulţumesc” care a reuşit să sune pe jumătate sincer, a luat-o spre ieşirea din port şi a dispărut, dând din cap.

Liam a luat costumul să îl clătească, iar Sean s-a întors către Kieran şi Verity:

— Îmi pare foarte rău, a spus trecându-şi o mână peste

faţă. Dacă vreţi să mai ieşim o dată…

— E în regulă, Sean. Doar am vrut să mai văd o dată epava şi am văzut-o, a răspuns Verity în timp ce se îndreptau către magazie, ca să se schimbe de haine. Deci mulţumesc. Sincer.

Kieran a reuşit să îşi scoată costumul cu mult mai puţin efort decât când şi-l pusese, iar acum a fost el acela care a aşteptat-o afară pe Verity. Îi era puţin frig de la apa rece, aşa că s-a rezemat de perete mai încolo, la soare. S-a simţit brusc obosit. Vocea lui Sean a răzbătut până la el, peste zgomotele făcute de echipamentele desprinse din spate:

— …ştiu că nu treci printr-o perioadă uşoară acum, dar…

Liam a izbucnit în râs. Sean l-a ignorat.

— …dar nu poţi lăsa oamenii în apă. E destul de rău ce s-a întâmplat azi, iar dacă faci asta cu clienţi, pot să îmi pierd afacerea. Sau se poate întâmpla ceva mai rău.

Niciun răspuns.

— Vorbesc serios. Liam? Este o chestiune foarte importantă de siguranţă. Ştii asta. Nu poţi să…

— A trebuit să ies, pentru că nu mai puteam sta acolo jos.

Liam vorbise atât de încet, încât Kieran de-abia îi putuse desluşi vorbele.

— Ce vrei să spui? a întrebat Sean.

— Îmi intrase apă în mască şi am încercat să o golesc, dar am aspirat o parte şi…

Liam s-a oprit.

— Şi totuşi asta nu e ceva nou, a spus Sean cu o voce mai domoală de data aceasta. De câte ori ţi s-a mai întâmplat? De sute de ori.

— Mda, ştiu. Doar că de data asta…

Pentru o clipă a părut că Liam nu avea să mai spună nimic.

— Când mi-a ajuns apa în nas şi în gură, am simţit că nu mai puteam respira. Adică puteam, că încă intra aer, dar am simţit că nu mai puteam, ştii? Nu mai suportam să fiu

acolo, jos. Asta s-a întâmplat. OK? Am avut nevoie să respir, deci am urcat.

S-a lăsat tăcerea.

— OK, a spus Sean. E în regulă. Însă ai fi putut să vii să îmi spui. Sau oricui altcuiva. Nu să dispari aşa.

— Ştiu. Dar…

Tonul lui Liam suna jenat acum.

— Nu ştiam cât timp aveam la dispoziţie. Mi-era teamă că aveam să îmi smulg masca de pe faţă.

Amândoi au tăcut o clipă.

— E chiar atât de rău? a întrebat Sean.

— Faptul că oamenii cred că am omorât o fată? Da, e chiar atât de rău.

Kieran a auzit ceva mişcare în faţă. Verity era gata. Însă a rămas nemişcată.

— Bine, a spus Sean cu o voce aproape neauzită. Poate…

O pauză.

— Poate că n-ar trebui să mai spui nimănui treaba asta deocamdată.

Capul lui Verity s-a ivit pe după colţ.

— Eşti gata? a întrebat ea, acoperind răspunsul lui Liam.

— Da.

Kieran s-a îndepărtat de magazie şi a luat-o înspre port, împreună cu Verity. Când au ajuns la drum, au dat să vorbească amândoi în acelaşi timp.

— Scuze, a spus Kieran. Zi tu.

— Voiam să zic că o să iau o cafea pentru acasă, să i-o duc tatălui tău, a spus Verity pe un ton uşor mai degajat, însă tot rece. Se pare că au deschis din nou la „Surf and Turf”. Vii şi tu?

— Aş veni, a răspuns Kieran. Ştii că Julian este cel care le-a povestit poliţiştilor că l-a văzut pe tata umblând în noaptea aceea, da?

— Ştiu. Tot Julian e şi cel care l-a păzit până am ajuns eu să îl iau acasă. Şi nu era prima dată.

— Aha, a spus Kieran şi au început să meargă din nou. Să ştii că îmi pare rău că am luat-o pe Audrey la peşteri. Ai absolută dreptate. Am urcat la punctul de observare şi am

văzut că era reflux şi…

S-a uitat către ea.

— OK, a spus simplu Verity.

În faţa lor, firma de la „Surf and Turf” era luminată.

— Nu o mai duc acolo.

— E problema ta.

— Mama…

— Ai spus-o chiar tu, Kieran, e copilul tău, i-a tăiat-o Verity cu un ton calm, dar destul de dur. Însă îţi va părea foarte rău dacă i se va întâmpla ceva.

Kieran s-a oprit din mers. Verity a mai făcut câţiva paşi, apoi a încetinit şi s-a oprit şi ea. S-a întors către el şi s-au privit reciproc, în mijlocul drumului.

— Ai ceva să îmi spui, mama?

— Nu, Kieran.

— Eşti sigură? Poate ceva despre Finn?

— Nu.

— Pentru că am simţit puţină agresivitate pasivă aici.

O aţâţa acum cu acelaşi ton liniştit pe care Verity îl iubea atât de mult.

— În cazul acesta, a răspuns ea privindu-l în ochi, îmi pare rău că aşa ai simţit.

— Mamă…

— Kieran! a oftat adânc Verity. Hai să nu facem asta, OK? Ai dreptate. Audrey este copilul tău. Dar, dacă i se va întâmpla ceva, îţi va părea rău. Iar asta e tot ceea ce am vrut să îţi spun.

Bineînţeles că nu era tot, însă deja îi întorsese spatele.

— Mă duc după cafea. Eşti binevenit şi tu, sau nu.

Kieran s-a uitat câteva clipe după ea, apoi a urmat-o.

Când au deschis uşa de la „Surf and Turf”, ecranul televizorului mare, rezervat de obicei sportului, era deschis pe buletinul de ştiri locale. Sunetul era oprit, iar imaginile se derulau pe un fundal sonor cu muzică din anii 1980, transmisă în difuzoarele din local.

Lyn era din nou îmbrăcată în uniformă şi se încrunta către ecran, butonând pe telecomanda din mâna întinsă

spre el.

— Echipa de filmare a fost aici azi de dimineaţă, le-a spus ea lui Kieran şi Verity după ce au intrat. Vreau să văd ce transmit.

— Părinţii lui Bronte au ajuns? a întrebat Verity după ce au dat comanda.

— Da, Chris Renn i-a adus aici. Au stat doar un minut. N-au zis prea multe.

Lyn a indicat cu o mişcare din cap către avizierul pe care fusese prinsă o foaie tipărită, alături de fotografia lui Bronte:

— Se organizează o întâlnire diseară, presupun că vor fi şi ei acolo.

Kieran s-a dus să citească. Întâlnirea urma să aibă loc la biblioteca din Evelyn Bay. În josul paginii, după toate detaliile, se vedea semnătura fotocopiată a sergentului Renn. Kieran a privit chipul lui Bronte, apoi a atins cutia pentru colectă de pe masă. De-abia s-a mişcat, era grea acum.

— Iată, a spus Lyn, arătând spre ştirile TV.

A mai încercat o dată cu telecomanda, apoi s-a resemnat şi a continuat să privească fără sonor.

Reporterul brunet stătea pe familiara fâşie de plajă de lângă Cabana Pescarilor şi vorbea la microfon. Camera a panoramat, surprinzând de la o distanţă de bun-simţ doi oameni cu feţele cenuşii, care stăteau aproape de linia valurilor. Kieran nu avea nevoie de sunet ca să ştie cine erau. Tatăl lui Bronte avea un păr grizonant, tuns scurt, şi purta o haină din smart wool[6] deasupra blugilor. Femeia era scundă, ca Bronte, şi avea părul în aceeaşi nuanţă blondă, tuns drept la nivelul umerilor. Amândoi erau îmbrăcaţi în bleumarin – nu chiar o culoare de doliu, dar pe-aproape. Tatăl lui Bronte şi-a apăsat pe ochi o batistă mototolită, iar mama a aşezat un buchet enorm de trandafiri roz pe movila de flori care se formase pe plajă. Imediat cum l-a lăsat din mână, vântul i-a prins celofanul şi

[6] Material cunoscut în Australia, combinație de lână și fire textile cu proprietăți conductoare *(N. t.).*

l-a răsturnat pe o parte. Părinţii lui Bronte nici măcar nu s-au mişcat. Au continuat să se uite fix la mormanul de flori putrezinde ca şi cum ar fi putut primi răspunsuri de acolo.

Filmarea a fost înlocuită de o fotografie de-ale lui Bronte, una nouă în care fata râdea, pe care Kieran nu o mai văzuse până acum. Un zâmbet radios, în faţa unei picturi înrămate pe care Kieran o bănuia fiind realizată de ea.

Imaginea a dispărut şi sergentul Renn a umplut tot ecranul. Vorbea uitându-se în cameră, cu un aer formal şi o faţă împietrită. Kieran nu ştia să citească pe buze, însă putea ghici ce spunea. *Dacă cineva are vreo informaţie...*

— Deci te duci la întâlnirea asta? a întrebat Kieran.

— Absolut.

Lyn şi-a luat ochii de la televizor în momentul în care ecranul a fost luminat de un cadru strâns asupra florilor roz ale lui Bronte. S-a uitat către bucătăria în care, până de curând, lucrase Liam.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume.

Capitolul 24

Au ajuns devreme, însă ajunseseră alţii încă şi mai devreme, iar biblioteca era deja aglomerată.

Câinele lui Ash, Shifty, fusese legat de suportul pentru biciclete de afară, iar Kieran l-a mângâiat pe cap în trecere. Şi-a adus aminte de ziua în care Ash găsise căţelul, pierdut sau abandonat, pândind uşor şmechereşte uşa pentru aprovizionare de la „Surf and Turf”. Lui Ash i s-a făcut milă de el şi l-a luat acasă, unde câinele rămăsese până în ziua de azi – la fel îi rămăsese şi numele[7].

Deasupra ghişeului pentru returnarea împrumuturilor, Kieran a zărit o hârtie care anunţa că întâlnirea urma să aibă loc în sala pentru evenimente. Era inutilă. Prin rafturile cu cărţi răzbătea murmurul condensat al vocilor din camera deja aproape plină în momentul în care Kieran şi Mia au reuşit să îşi facă drum înăuntru. În urma lor veneau Verity şi Brian. Oamenii stăteau în picioare. Mia a aruncat o singură privire prin camera aglomerată şi a făcut cale întoarsă cu căruţul voluminos:

— O să-l parchez în hol, a spus ea, iar Kieran a ridicat-o pe Audrey în braţe.

Mia a continuat să împingă căruţul şi a dispărut în spatele standului cu cărţi audio.

Kieran a aruncat o privire prin încăpere. Cineva îi oferise lui Brian un scaun, iar Verity încerca să îl convingă să se aşeze. Până la urmă, persoana de pe scaunul alăturat i-a făcut semn lui Verity, care părea încurcată, să stea ea. S-au aşezat amândoi, ea cu un aer recunoscător pe faţă şi cu mâna strânsă pe încheietura lui Brian. Kieran a schimbat umărul pe care o ţinea pe Audrey şi şi-a găsit un loc lângă uşă, rămânând în picioare.

În faţa rândurilor de scaune se afla un podium, cu patru scaune goale în spatele unei mese. Dintr-un laptop deschis se proiectau pe un ecran două fotografii mari, în care zâmbea Bronte. În prima, era îmbrăcată de parcă era o

[7] „Shifty” în engleză înseamnă „șmecher” *(N. t.)*.

ocazie specială şi avea un zâmbet potrivit pentru aşa ceva. În a doua, era aşezată într-o grădină, îmbrăcată în blugi, desculţă şi cu braţul petrecut în jurul gâtului unui golden retriever cu aer somnoros.

Liam nu venise. Kieran îşi putea da seama de asta pur şi simplu după atmosferă. Însă Sean venise, la fel şi Julian. Stăteau amândoi în colţul cel mai îndepărtat, cu spatele sprijinit de perete şi cu mâinile încrucişate la piept. Lângă Julian stătea un bărbat cu pielea bronzată, care se aplecase către el să îi spună ceva şoptit în timp ce împungea aerul cu perechea de ochelari de soare pe care o ţinea în mână, ca pentru a-şi sublinia punctul de vedere. Cuplul de alături se uita în orice altă parte, încercând să pară că nu îi observase pe Julian şi pe Sean.

Şi Julian părea să facă tot posibilul să ignore pe toată lumea, uitându-se fix înaintea sa şi doar încuviinţând uneori la ceea ce tot îi spunea bărbatul. Sean îşi ţinea privirea în pământ şi se freca între sprâncene, la rădăcina nasului. Kieran a încercat să stabilească un contact vizual, însă Sean nu privea deloc înspre el. Camera era mult prea aglomerată ca să încerce să-şi facă drum până la ei, iar Kieran s-a simţit, cu oarecare ruşine, puţin uşurat că nu avea de ales.

Kieran a observat însă o mişcare şi l-a zărit pe Ash care ridicase o mână către el, pe deasupra mulţimii. Era aşezat pe rândul al doilea, cu un braţ aruncat pe spătarul scaunului Oliviei, mângâind-o pe omoplat. Mama Oliviei, Trish, stătea de cealaltă parte, cu spatele perfect drept. Priveau în tăcere cum se instala echipa de filmare lângă pupitru.

— Hei, ia ghici! În sfârşit, l-am întâlnit pe G.R. Barlin, a şoptit Mia, care tocmai se strecurase lângă Kieran. L-am prins semnându-şi propriile cărţi dintre cele proaspăt returnate. În fine, ne-am prefăcut amândoi că nu asta făcea.

Kieran a zâmbit.

— Sunt convins că ai fost foarte diplomată.

— Am ales să-l complimentez excesiv. Adică am vrut să-i

spun că îi iubesc cărţile şi, din greşeală, i-am spus că îl iubesc pe el. A fost foarte drăguţ.

Mia a aruncat o privire în jur, pentru prima dată, şi zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Liam nu este?

— Nu.

Kieran o vedea acum pe Lyn, aşezată cu câteva rânduri mai departe. Aceasta i-a aruncat o privire lui Julian, apoi s-a aplecat să-i şoptească ceva femeii de lângă ea, care îi semăna suficient cât să îi poată fi soră. Trăsăturile femeii s-au înăsprit.

Din spatele lui Kieran s-a auzit o voce:

— Scuze. Aş putea să...?

S-a întors. George Barlin încerca să se strecoare, iar Kieran s-a dat cu un pas în lături, ca să-i facă loc.

— Mulţumesc, a spus George, recunoscător.

Era îmbrăcat cu alt pulover lăbărţat, iar Kieran s-a întrebat câte o fi având, oare. George i-a zâmbit Miei.

— Şi bună din nou!

A reuşit să-şi ascundă jena – în cazul în care chiar era jenat – mai bine decât ea. Apoi a trecut în revistă rândurile de scaune pline cu oameni înghesuiţi umăr lângă umăr.

— E toată lumea bună aici, nu? a întrebat George, destul de serios. Măcar sunt mai civilizaţi unul cu altul în lumea reală decât online.

Kieran a încuviinţat.

— Am văzut că forumul comunitar a cam luat-o razna.

— Chiar a luat-o, a spus George cu o faţă serioasă. Oamenii ar trebui să se mai controleze puţin. Prea multe comentarii jignitoare aruncate pe-acolo. Mai ales că nu a fost nimeni, încă, învinuit.

A privit apoi înspre Sean şi Julian, care de-abia dacă se mişcaseră.

— Nu există moderatori? a întrebat Mia şi s-a întins să o ia din braţele lui Kieran pe Audrey, care începuse să scâncească.

— Erau vreo două persoane. Voluntari, cred. Dar era pe vremea în care subiectele erau în general plângeri la

adresa taxelor sau a gunoiului. Dacă o mai exista cineva acum, e cu siguranţă depăşit de situaţie. Sunt acolo postări de zile întregi care nici măcar nu ar fi trebuit aprobate vreodată.

— Despre Liam? a întrebat Mia.

— Unele, a spus George. Nu toate…

A făcut o pauză şi s-a dat cu un pas în spate, să-i facă loc inspectorului-detectiv Pendlebury care se îndrepta spre uşă.

— Scuzaţi-mă, a spus ea, iar vorbele i s-au auzit surprinzător de tare în liniştea care se aşternuse în încăpere.

Lui Pendlebury nu i s-a părut ceva important, aşa că a continuat să se strecoare prin mulţime către locul în care era aşezată Olivia. S-a aplecat deasupra scaunului lui Ash şi s-a apropiat de urechea Oliviei, şoptindu-i ceva. Kieran a observat apoi şi, odată cu el şi ceilalţi din încăpere, cum Pendlebury a dat din cap către scena în aşteptare şi apoi către uşă, probabil explicându-i procedura, din politeţe faţă de colega de cameră a lui Bronte. Olivia a rămas complet nemişcată cât timp a ascultat, la fel şi Ash, lângă ea. Kieran s-a gândit că era interesant cât de tare se jenau oamenii să fie văzuţi de către prieteni şi vecini că *ajută poliţia în investigaţiile pe care le face,* indiferent cât de nevinovată era interacţiunea. Kieran l-a căutat din priviri pe Sean. Şi el privea toată scena asta, ca toţi ceilalţi.

— Însă acum îl monitorizează şi poliţia, a spus George încet, cu ochii la Pendlebury.

— Forumul? a întrebat Kieran.

— Da. Aşa cred. Mai dispare câte o postare din când în când. Dar mai e un munte de calomnii acolo, deci presupun că se concentrează să extragă doar lucruri despre care cred că au cumva legătură cu investigaţia.

— Lucruri pe care nu vor să le afle şi alţii? a întrebat Kieran.

— Sau despre care nu vor să se vorbească, poate? Cine ştie? a ridicat George din umeri. Am încercat să urmăresc ce se întâmplă. Să-mi dau seama ce s-a şters. Însă lucrurile

se întâmplă foarte repede, nu pot ţine pasul.

Kieran nu s-a putut stăpâni şi şi-a scos telefonul, iar Mia a făcut la fel. *Bine aţi venit la EBOCH! Intraţi pentru o conversaţie la o cafea virtuală!*

Era clar că oamenii făceau mult mai mult de atât. Pe trei pagini se întindea o discuţie dacă ar trebui sau nu boicotat „Surf and Turf”. Kieran s-a uitat după Julian: încă nu-şi dezlipise privirea de Pendlebury. „Surf and Turf” avea să supravieţuiască, după părerea lui. Oamenii aveau nevoie de un loc unde să mănânce sau, şi mai important, să bea. Însă numai faptul că cineva se gândise să sugereze evitarea acelui loc era tulburător. Kieran şi-a întors privirea către ecran.

Lui Bronte îi plăcea să facă sex pe plajă, noaptea. Aşa pretindea un avatar gri. Ştia el – ea? – pe cineva la sala de sport care o văzuse cu un tip acolo, luna trecută. Kieran nu avea nici mai mică idee dacă era adevărat. Judecând după răspunsuri, nimeni altcineva nu avea. S-a uitat roată prin camera înţesată de oameni, încercând să pună feţe pe unele dintre comentarii. Nu putea.

Un răspuns fusese şters.

Avatarul gri era încă vizibil, însă locul în care se găsea comentariul fusese blurat[8]. *Comentariul lui Blainey82 a fost şters, deoarece încălca regulile EBOCH.*

Kieran s-a uitat un minut la el, apoi a mers mai departe. Chiar dedesubt, bătrâna profesoară de muzică, Theresa Hartley, intervenise din nou, comentând ceva despre postarea originală.

Nu pot să cred nicio clipă că Bronte a fost aşa. Nepoata mea spune că era una dintre cele mai drăguţe fete de la universitate. După cum reiese şi de aici, scrisese aceasta şi postase un link. Însă comentariul ei provocase un şir de răspunsuri care mergeau de la răbdătoare la furioase şi care o informau pe Theresa că era foarte posibil să fii o fată drăguţă şi în acelaşi timp să îţi placă să faci sex într-un loc aproape izolat.

---

[8] O imagine poate fi făcută neclară (blurată) cu ajutorul unui program de prelucrare specific (N. t.).

Kieran a fost curios şi a apăsat pe linkul Theresei. Ducea către o pagină de socializare cu care Kieran se simţise, de fiecare dată când ajunsese acolo, prea bătrân şi prea plictisit să se ia la trântă. Era o pagină online dedicată lui Bronte, pe care vizitatorii – majoritatea colegi de-ai ei, de la facultatea de arte din Canberra, din ceea ce îşi putea da seama Kieran – încărcaseră fotografii şi mesaje video. Unii distribuiseră schiţe şi picturi de-ale lui Bronte şi nu puţini postaseră tablouri făcute de fată pentru ei. *Nu pot să cred că s-a dus,* scrisese o tipă. După numele de familie, Kieran putea bănui că era nepoata Theresei.

Kieran a simţit-o pe Mia atingându-l pe mână. Ea încă se uita pe pagina EBOCH. A întors ecranul spre Kieran astfel încât să poată vedea doar el şi a bătut discret cu unghia într-o postare.

Brian Elliott a fost văzut pe plajă în noaptea în care a fost ucisă Bronte Laidler. Kieran a simţit cum i se strânge inima. A verificat avatarul. Anonim şi gri, bineînţeles. Nici măcar un nume normal, doar o înşiruire de numere. *Se plimbă noaptea prin zonă.*

Nu zice asta, replicase cineva. *Are demenţă.*

Tot el a fost şi ultimul care a văzut-o pe Gabby Birch. Vă aduceţi aminte?

Lui Kieran i s-a făcut greaţă. În partea opusă a sălii l-a văzut pe Julian uitându-se în propriul telefon şi tastând ceva pe ecran.

— Ar fi putut fi oricine, a şoptit Mia, citindu-i gândurile. Liam le-a povestit oamenilor despre rătăcirile tatălui tău. Oricine ar fi putut scrie asta.

— Asta nu mă face neapărat să mă simt mai bine, a spus Kieran aruncând o privire înspre Verity.

Mama lui părea să încerce să îl convingă pe Brian să rămână aşezat.

— Nu, dar…

Mia s-a oprit din cauză că în spatele lor simţise o mişcare. Toată lumea din sală îşi concentrase brusc atenţia către uşă.

Primul a intrat Renn, care a dat din cap către

Pendlebury. Amândoi păreau preocupaţi şi îngrijoraţi. Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea şi a părut că nu mai urma să intre nimeni în spatele lui. Însă apoi Renn s-a întors pe jumătate, iar în uşă au apărut părinţii lui Bronte. Pendlebury le-a deschis un culoar prin mulţime şi toţi ochii din încăpere le-au urmărit lunga călătorie din spatele sălii către podium.

Kieran şi-a amintit de ceea ce îi spusese Olivia, că erau funcţionari publici în Canberra. Erau îmbrăcaţi pe măsură. Îşi schimbaseră hainele după buletinul de ştiri şi acum păreau să fie în drum spre un mic dejun de afaceri, în cămăşi apretate şi costume de calitate. Kieran şi i-a imaginat în camera de hotel, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace. Folosind cu rândul, pe tăcute, maşina de călcat. Ce anume se potrivea cu un discurs despre fiica lor moartă? Nimic, acesta era răspunsul. Sau orice. Kieran s-a gândit că se hotărâseră să-şi aleagă acele haine cu care erau obişnuiţi cel puţin în vieţile lor normale, pentru că le dădeau puţină senzaţie de control.

Sergentul Renn a rămas în picioare, în timp ce ceilalţi trei au luat loc. Apoi a luat microfonul de pe masă şi a început să mişte din buton:

— Mă aude bine toată lumea?

În sală s-a auzit un murmur afirmativ.

— Bine. Deci vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Cred că cei mai mulţi dintre voi mă cunosc. Sunt sergentul Chris Renn, lucrez aici, în Evelyn Bay, de aproape treisprezece ani. Iar aceasta este colega mea de la Hobart, a arătat el către inspectorul detectiv Sue Pendlebury, aflată la masă, pe care unii dintre voi aţi văzut-o zilele astea pe aici împreună cu echipa ei.

Renn şi-a verificat notiţele de pe masă.

— Cunoaşteţi cu toţii tragicul eveniment din noaptea de sâmbătă, legat de Bronte Laidler, pe care mulţi dintre noi am cunoscut-o datorită slujbei ei de la „Surf and Turf”. Bronte nu a fost multă vreme printre noi, însă devenise rapid populară aici şi ştiu cât de tare ne-au tulburat pe toţi cele întâmplate. Astă-seară îi avem alături de noi pe

părinţii lui Bronte, Nick şi Andrea Laidler, care au venit de la Canberra.

Renn s-a întors către cei doi, care se uitau în gol, către marea de feţe. Amândoi au clipit când şi-au auzit numele menţionate.

— Ne pare foarte rău că aţi venit aici în asemenea circumstanţe triste, însă comunitatea noastră vă întâmpină cu braţele deschise.

Tatăl lui Bronte şi-a înclinat capul în faţă, scurt şi tăios, iar mama şi-a mişcat uşor buzele strânse. *Mulţumim.*

Renn s-a întors către mulţime:

— Ştiu că trecem printr-o perioadă grea şi că aveţi, cum e şi normal, multe întrebări, dar vreau să vă asigur că am vorbit cu mulţi dintre voi, că urmărim câteva piste de…

De undeva din stânga sălii s-a auzit un murmur nedefinit, iar Renn s-a încruntat şi s-a poticnit, cu şirul gândurilor întrerupt.

— Ah… Da, a zis el după ce şi-a verificat notiţele. Urmărim câteva…

— Am zis de ce îi hărţuieşti pe localnici, Chris?

De data asta fiecare cuvânt s-a auzit foarte clar şi toate privirile s-au întors în direcţia de unde se auzise vocea. Kieran îl putea vedea acum pe cel care vorbise. Un tip pe la patruzeci de ani, cu un corp de surfer pe sub cămaşa cu guler, în carouri. Îşi odihnea o mână pe umerii unui băiat de vreo treisprezece ani care nu putea fi decât fiul său. Kieran l-a recunoscut pe bărbat. Heath cumva. Conducea programul de salvare şi prim ajutor al Nippers, împreună cu Julian.

— Nu răspundem la întrebări acum, Heath, a zis Renn cu o voce hotărâtă. Vorbim mai târziu.

— În regulă, însă mă întrebam de ce vă pierdeţi timpul să vorbiţi cu noi când cel care a făcut treaba asta s-a întors deja de zile întregi pe continent.

Heath a dat din cap către părinţii lui Bronte, care aveau feţele împietrite.

— Ascultaţi, îmi pare foarte rău pentru ceea ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi. Am

şi eu copii, a spus el ridicându-şi mâna de pe umărul fiului său. Dar nu noi am făcut asta, cei de aici. Şi vreau să ştiu ce pot să îi spun fiului meu, Chris, când vine acasă şi mă întreabă de ce sunt hărţuiţi de poliţie taţii prietenilor lui.

— Ce-ar fi să îi spui că asta se întâmplă când cineva păţeşte ceva rău? Sunt hărţuiţi oameni.

De data asta, Renn nu se obosise să folosească microfonul. S-a uitat fix în ochii lui Heath, apoi a privit către adunare:

— Aceasta este comunitatea voastră. Şi a mea. Şi mă bucur că staţi toţi aici şi ascultaţi ceea ce s-a spus. Dar hai să avem un pic de respect, da?

A aşteptat o clipă, apoi s-a întors la notiţele sale:

— Bine.

Restul discursului lui Renn a fost alert şi, după cum bănuia Kieran, chiar mai scurt decât şi-l plănuise. Apoi a venit rândul lui Pendlebury. Aceasta s-a ridicat în picioare, a tastat ceva pe laptop, iar fotografiile lui Bronte au dispărut.

— Vă rog să vă uitaţi la ecran.

A mai tastat ceva şi au apărut două imagini noi.

Un aparat de fotografiat. Şi un laptop.

Ochii lui Kieran s-au intersectat rapid cu ai Miei – *şi un laptop?* şi-a mişcat ea buzele –, apoi s-au uitat amândoi către Olivia. O vedeau din spate, dar era împietrită. Ash, observat din profil, se uita ţintă la ecran, iar mâna lui slăbise din strânsoare speteaza scaunului Oliviei.

— Sunt două obiecte care ne interesează, a continuat Pendlebury, arătând către imagini.

Erau poze luate din cataloage, iar mărcile ieşeau în evidenţă. Pendlebury a indicat cu degetul pe ecran fiecare element relevant, până când s-a asigurat că beneficia de toată atenţia celor de faţă.

— Vă rog să reţineţi marca şi modelul, aici şi aici. La ieşirea din sală veţi găsi pliante cu aceste informaţii. Vă rog să le luaţi şi să le duceţi vecinilor care nu sunt aici.

Pendlebury s-a întors către ecran. Părinţii lui Bronte priveau amândoi către masă.

— Credem că aceste două obiecte i-au aparţinut lui Bronte Laidler, a spus Pendlebury. Nu am reuşit să le dăm de urmă şi credem că au fost aruncate prin zonă. Vă rugăm să vă verificaţi proprietăţile, pubelele, magaziile, grădinile, potecile. Orice loc în care ar fi putut fi aruncate în grabă aceste lucruri.

Din public s-au auzit bombăneli înăbuşite, pe care Pendlebury a ales să le ignore. Însă Kieran şi-a dat seama că orice persoană din încăpere ştia un lucru: dacă voiai să scapi de ceva în Evelyn Bay, era de ajuns să faci câţiva paşi pe uşa din spate şi aveai la dispoziţie o întindere de apă care aştepta să îţi fie de ajutor. În fine, nu chiar întotdeauna, s-a gândit Kieran şi a aruncat o privire către Trish Birch. Uneori, se pare că lucrurile se mai şi întorc.

Pendlebury a continuat să indice câteva caracteristici ale camerei şi laptopului, lăsând imaginile pe ecran pentru ca operatorul să aibă timp să filmeze cât jurnaliştii îşi notau detaliile. A repetat numărul de la hotline, a mai apăsat o dată pe tastatură şi imaginile cu Bronte au revenit pe ecran.

Privirea lui Pendlebury s-a întâlnit cu cea a lui Renn şi amândoi s-au uitat către familia Laidler. Pendlebury s-a aplecat înspre ei, au schimbat câteva vorbe şoptite, apoi s-a îndreptat de spate:

— Şi acum vor face o declaraţie părinţii lui Bronte, Nick şi Andrea. În seara asta nu vor răspunde la nicio întrebare. Dacă aveţi ceva de întrebat sau vreo informaţie pentru noi, vă rog să veniţi la mine sau la sergentul Renn după ce terminăm aici.

Pendlebury le-a pasat microfonul părinţilor lui Bronte, care s-au ridicat în picioare. Stăteau amândoi cu spatele drept şi feţele întunecate în costumele lor elegante, iar tatăl lui Bronte mânuia microfonul cu mai multă uşurinţă decât o făcuseră Renn şi Pendlebury. Purta o cravată, singurul care avea una în acea încăpere.

Kieran i-a privit cum stăteau umăr la umăr în obosita lor sală de evenimente, în faţa fotografiilor fetei lor răposate. S-a gândit că arătau ca din altă lume. La modul propriu,

era ca şi cum nu se aflau cu adevărat acolo. I se părea că îi aude gândindu-se că asta nu era viaţa lor. Că nimic din toate astea nu li se întâmpla cu adevărat.

Nick Laidler a pus telefonul pe masă şi a apăsat o singură dată pe ecran. A tras aer adânc în piept înainte să îşi ridice capul plecat.

— Bronte era singurul nostru copil, a spus el.

Îşi calibrase perfect volumul vocii pentru microfonul acela şi pentru mărimea sălii şi a vorbit cu acel ritm clar şi măsurat al cuiva obişnuit să se adreseze unor grupuri de oameni. A aruncat o scurtă privire notelor de pe telefon.

— A fost o fetiţă veselă şi foarte iubită, care a devenit o femeie frumoasă şi talentată. A fost o artistă deosebită şi a avut mulţi prieteni pe măsură. A fost…

Nick s-a oprit. Soţia lui îi atinsese uşor, cu degetele, mâneca de la costum. El s-a uitat mai întâi în jos, la mâna soţiei, apoi la chipul ei. Andrea Laidler stătuse complet nemişcată în timp ce vorbise soţul ei, însă ochii îi fuseseră în continuă mişcare. Kieran şi-a dat seama că se uitase la fiecare chip din mulţime. Mai întâi la unul, apoi îşi mutase privirea la următorul, apoi la următorul.

S-a întors către soţul ei şi i-a făcut semn să îi dea microfonul. Kieran a remarcat schimbul de priviri dintre Pendlebury şi Renn.

Nick şi-a plecat capul şi i-a şoptit ceva soţiei sale. Nu s-a auzit răspunsul, însă ea a făcut din nou semn să îi dea microfonul. De data aceasta i l-a pasat, apoi a împins şi telefonul către ea, pe masă, ca să poată citi notiţele.

Andrea l-a ignorat. A ridicat microfonul cu acelaşi tip de gest al omului obişnuit să vorbească în public. Şi-a fixat ochii deasupra mulţimii:

— Cine a făcut asta?

Cuvintele mamei lui Bronte au sfâşiat aerul. Femeia a aşteptat. Nimeni nu a scos niciun sunet. Privirea ei a continuat să se târască de la unul la altul. Kieran a observat că toată lumea se uita la ea, însă unii îşi plecau ochii când îi întâlneau pe cei ai femeii.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea din nou.

Soţul ei a bătut cu degetul în ecranul telefonului, ca să se deschidă din nou în faţa ei, însă Andrea a rămas fixată pe sală, cu privirea cercetătoare şi rece.

Kieran ştia că nu era singurul care se aşteptase la o suferinţă scăldată în lacrimi, haotică. Simţea cum creşte tensiunea din atmosferă pe măsură ce el, la fel ca toţi ceilalţi, făceau efortul de a-şi da seama ce se întâmplă. Şi toţi au ajuns la aceeaşi concluzie, cam în acelaşi timp: mama lui Bronte nu era tristă. Sau, cel puţin, nu doar tristă. Era furioasă.

Andreei îi tremura mâna când a ridicat din nou telefonul, însă vocea nu i-a ezitat:

— Nu am ştiut de ce fiica noastră a dorit să vină aici peste vară. De ce a ales să petreacă luni întregi aici…

O mică iritare dinspre audienţă, iar soţul s-a încruntat. Andrea a ignorat ce se întâmplase.

— Dar am iubit-o pe Bronte. Spunea că e important pentru arta ei, deci am sprijinit-o. Mereu am încercat să facem asta. Iar când Bronte a venit aici, a făcut tot posibilul să se integreze şi a fost bine primită, în general…

Ultimul comentariu fusese adresat direct Oliviei, care îşi ţinea privirea în jos, către poală. Ash şi-a strâns şi mai tare braţul în jurul umerilor ei, iar Trish a părut pur şi simplu uimită. Kieran l-a observat pe Renn uitându-se întrebător spre Pendlebury, iar aceasta a ezitat o clipă, apoi a clătinat din cap sub formă de răspuns aproape invizibil.

— Bronte a venit aici cu inima deschisă, a continuat Andrea, cu vocea sugrumată. Era curioasă să afle cum se trăieşte aici. Interesată. Încrezătoare.

A făcut o pauză, dar a continuat să îşi plimbe privirea prin sală. De la George la Mia, apoi chiar la Kieran. Când ochii li s-au întâlnit, el s-a gândit brusc la Verity. Mama lui se aplecase înainte în scaunul său şi se uita, cu gura întredeschisă, la femeia care vorbea.

— Ultimele clipe ale copilului meu au fost îngrozitoare.

Acum Andreei îi tremurau nu doar mâinile, ci şi vocea.

— Nici nu vreau să mă gândesc cât de speriată trebuie să fi fost. Vă puteţi imagina cum s-o fi simţit? În apă? Nu

putea să respire.

A înghiţit în sec şi vorbele i-au rămas agăţate în aer. Kieran l-a simţit pe George foindu-se lângă el. În partea opusă a încăperii, Julian se uita fix la mama lui Bronte, sfidând-o aproape pe faţă. Sean şi-a acoperit faţa cu o mână.

— Ştiu că vă aşteptaţi să vă cer ajutorul, a spus Andrea într-un final. Aşa că asta şi fac. Vă rog. Vă implor, dacă ştiţi ceva, orice, din ce s-a întâmplat cu fata mea, vă rog să ne spuneţi.

A luat o gură de aer.

— Dar aş vrea să ştiţi şi că voi afla oricum. Nu mă pot lăuda că ştiu de unde să încep, însă voi plăti oameni care ştiu asta. Detectivi. O să golesc toate conturile noastre. O să ipotechez casele pe care le avem. Voi face orice trebuie făcut. Cred că bărbatul acesta – şi l-a arătat cu degetul pe Heath, care părea că doreşte să poată dispărea –, cred că se înşală. Cred că persoana care e responsabilă de moartea fiicei mele se află în această încăpere, probabil. Cred că este unul dintre voi.

S-a lăsat liniştea.

— Sau poate că nu. Nici nu-mi pasă, vreau doar adevărul. Deci, ca să fie clar, nu va rămâne nicio piatră neîntoarsă. Iar dacă te afli aici, a zis ea plimbându-şi din nou privirea prin sală, de data aceasta nu atât de încet, dar mai sigură pe ea, dacă speri că o să renunţ, ei bine, o să ai de aşteptat foarte mult timp. Cineva i-a făcut rău lui Bronte. Vreau să ştiu cine a fost. Deci, dacă nu vreţi să scot la iveală toate secretele de aici, vă recomand tuturor să deschideţi gura şi să începeţi să vorbiţi.

De data asta, sala a murmurat mai frenetic, iar Renn s-a ridicat în picioare.

Andrea l-a oprit ridicând mâna. S-a mai uitat o dată prin sală, apoi a dat din cap:

— Lasă.

A pus microfonul jos şi a vorbit pe tonul ei obişnuit.

— Am spus tot ce aveam de spus.

Capitolul 25

Apa era la fel de rece ca întotdeauna la răsăritul soarelui. Kieran şi-a băgat capul sub apă, cu aerul captiv în piept. A început să înoate în valurile aproape de mal, ridicându-şi capul la fiecare zece mişcări ca să o verifice pe Audrey. Fetiţa era înfăşurată în sacul ei de dormit şi aşezată pe prosopul tatălui ei, pe plaja pustie.

Kieran se trezise cu noaptea în cap, alertat de scâncetele venite dinspre pătuţul bebeluşului. Se târâse şovăitor jos din pat, apoi o hrănise pe Audrey şi îi citise dintr-o carte ilustrată care pretindea, cu litere de-o şchioapă pe copertă, că avea să îi dezvolte potenţialul de geniu. Însă doar o adormise la loc, ceea ce, date fiind circumstanţele, părea să fie un rezultat şi mai bun. Mai degrabă asta ar fi trebuit să scrie pe copertă. Începuse însă să se lumineze afară şi, în timp ce restul casei dormea, Kieran o înfăşase pe cea mică, îşi luase prosopul şi ieşiseră împreună în răcoarea aspră a dimineţii.

În timp ce înota, se gândea numai la întâlnirea de ieri. Trebuia să recunoască faptul că Renn se mişcase repede după discursul mamei lui Bronte. De-abia îşi spusese ultimele cuvinte că sergentul şi ajunsese lângă scenă, din doi paşi uriaşi. Pusese câte o mână fermă pe spatele Andreei şi al lui Nick şi îi ghidase pe cei doi prin mulţime, către ieşire.

Ceilalţi reacţionaseră mai încet, iar intensitatea valului de rumoare din sală crescuse treptat. Mia fusese şi ea rapidă, ţâşnind către landou împreună cu Audrey şi lăsându-i pe Kieran şi pe George mai lipiţi unul de altul decât le-ar fi fost confortabil, în timp ce se străduiau să treacă, ei şi ceilalţi vecini de-ai lor, prin strâmtoarea uşii. Doi ofiţeri de poliţie în uniformă înmânau pliante celor care se ieşeau din bibliotecă, afară în aerul rece al serii. Când a găsit suficient spaţiu să se oprească, Kieran îşi sucise gâtul uitându-se în urmă, în încercarea de a-i zări prin mulţime pe Verity şi pe Brian.

— Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam la aşa ceva, spusese George încruntându-se în timp ce îşi analiza pliantul pe care erau imprimate fotografii cu aparatul de fotografiat şi cu laptopul lui Bronte. Cu siguranţă că astea două sunt duse de mult, nu?

— Eu aşa cred.

— Mă întreb dacă poliţia ştie ce se afla pe ele. Adică se fac copii de rezervă automate, nu-i aşa? Uneori mi se întâmplă şi mie, chiar dacă nu sunt mereu de acord cu asta.

— Da, spusese Kieran. Depinde de setările pe care le avea Bronte.

Kieran reuşise să zărească creştetul capului lui Brian. Verity îl ţinea de un braţ şi îl ghida prin mulţime. Pendlebury încetinise pasul şi le deschidea discret drumul. Când au trecut prin faţa unui ofiţer care împărţea pliante, Pendlebury luase două. Împăturise unul dintre ele pe lungime, îi întărise marginea şi i-l întinsese lui Verity. *Ia asta.* Era un gest cu nimic ieşit din comun, însă modul insistent în care îl făcuse îi dăduse de gândit lui Kieran.

— Deci poliţiştii ori nu ştiu ce se găsea în aparatele astea – spusese George ridicându-şi privirea din propriul pliant şi uitându-se înspre Pendlebury –, ori ştiu, dar nu şi-au dat seama ce înseamnă unele lucruri.

Ca şi cum s-ar fi simţit analizată, Pendlebury întorsese capul în direcţia lor. Ochii ei se mutaseră de la Kieran la George, iar pe chip îi apăruse repede o altă expresie. O expresie care dispăruse aproape imediat ce a fost nevoită să-şi întoarcă atenţia către Brian. De-abia reuşise să îl ajute să coboare ultima treaptă, că şi fusese acostată de o femeie furioasă, într-o bluză de lână roz.

— O s-o iau înainte, spusese George, apoi şovăise. Ştii ce, nu e acum momentul sau locul, dar a fost ceva...

Se oprise brusc, la vederea unei mişcări peste umărul lui Kieran. Se întorsese şi îl observase pe Ash, care se apropia cu câinele în lesă şi cu silueta lui masivă conturată din spate de lumina strălucitoare din bibliotecă. George se întorsese ca să plece.

— Vorbim altă dată, spusese el, ridicând mâna în semn de salut.

— L-ai văzut pe Sean pe undeva? întrebase Ash, atingând uşor umărul scriitorului, în trecere, dar fără să îl bage în seamă.

— Nu. Cred că el şi cu Julian au plecat rapid.

— Nu trebuie învinovăţiţi pentru asta, a fost al naibii de dur şocul, spusese Ash dând din cap. Atunci mai bine plec şi eu, mă aşteaptă Liv. E cam supărată.

Apoi adăugase cu o voce joasă:

— Şi presupun că nu e singura. Oamenii par cam speriaţi, nu crezi? Tot ce a zis mama lui Bronte, despre lucruri care vor ieşi la iveală?

— Mda, spusese Kieran, care îi vedea pe oameni cum fac schimburi rapide de priviri, în atmosfera încărcată din bibliotecă. Aşa par.

— Îţi dă de gândit, nu?

— Îţi dă.

Kieran şi-a terminat tura de înot şi şi-a ridicat capul din apă. S-a şters la ochi. O vedea pe Audrey încă dormind, învelită confortabil în păturica ei, sub cerul roşu-auriu al dimineţii. Kieran s-a mai pierdut în apă încă o dată. La cât era de rece, a simţit-o ca o înţepătură. A mai făcut câteva mişcări rapide de înot, cu muşchii din ce în ce mai relaxaţi pe măsură ce îşi intra în ritm. De data asta a rămas mai mult timp sub apă şi, când şi-a ridicat din nou capul, aproape că s-a înecat aspirând o gură grăbită de apă. Audrey era tot în locul în care o lăsase, însă plaja nu mai era goală. Kieran vedea o siluetă pe nisip, a cărei umbră se întindea peste fiica lui adormită.

Kieran s-a ridicat în picioare în doar câteva secunde şi a început să meargă către ţărm, nebăgând în seamă aerul de gheaţă care îi înţepa pielea udă.

— Hei!

Silueta s-a întors la auzul strigătului său. Kieran şi-a şters apa sărată din ochi şi a clipit de câteva ori când a văzut cine era. Trish Birch.

A încetinit, dar puţin. Trish şi-a îndreptat spatele şi i-a

făcut cu mâna. S-a îndepărtat cu un pas de lângă copil, iar Kieran s-a oprit din alergat şi a început să înoate. *E în regulă,* şi-a spus în sinea lui, în timp ce inima încă îi bătea cu putere.

— Salut! a strigat ea când el a ajuns pe nisip. Îmi cer scuze. Voiam…

— Nu, eu îmi cer scuze.

Kieran a ajuns în dreptul fiicei lui şi s-a aplecat după prosop. Nu era sigur de ce, dar simţea nevoia să se poziţioneze între Trish şi copilul său în timp ce se ştergea. Audrey dormea, liniştită şi fără să ştie nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

— Am fost doar surprins.

— Bineînţeles, a spus Trish. Voiam…

A ezitat o clipă. S-a uitat în jur şi s-a încruntat uşor:

— Adică tu crezi că e bine să o laşi aşa pe plajă?

Tipii şi bebeluşii nu păţesc nimic, s-a gândit Kieran, deşi după halul în care îi bătea inima nu era prea sigur că o credea nici el însuşi. A ridicat-o pe Audrey care s-a trezit odată ajunsă în braţele lui reci.

— Nu m-am gândit că ar mai fi şi altcineva pe aici, a spus el.

— Nu. În plus, nu e deloc treaba mea, i-a zâmbit uşor Trish. Îi uram pe oamenii care îmi dădeau sfaturi despre cum să îmi cresc copilul. Scuze. Nu mă mai lăsa să te deranjez de la înot.

— Oricum, cred că era timpul să mă opresc.

Trish avea o culoare sănătoasă în obraji, de la aerul dimineţii, dar avea şi ceva ce-l făcea să se întrebe dacă nu cumva plânsese. Oceanul înghiţise nuanţa roşiatică a cerului dimineţii, iar ochii lui Trish priveau în larg, urmărind mişcarea valurilor. Nu, şi-a dat Kieran seama. Nu doar urmărind, ci şi *scotocind.* A ezitat o clipă.

— Trish, rucsacul tău e la mine. Dacă asta e ceea ce cauţi. Îmi pare rău, l-am scos din apă după ce l-ai aruncat. Nu ştiam ce era cu el.

— O, mi-a spus Olivia că l-ai găsit.

Trish părea încurcată, însă privirea i-a alunecat din nou

peste el, înspre valuri. Kieran s-a gândit că poate mai aşteaptă vreun rucsac să apară la mal. Sau poate chiar mai multe.

— Îl vrei înapoi? a întrebat el. Este la noi în magazie. Pot să ţi-l aduc.

— Nu, a răspuns ea.

Era nesigură, dar s-a adunat şi a continuat:

— Nu, i-am promis Oliviei. Nici nu-mi imaginez ce-oi putea crede despre mine, a râs ea jenată. Probabil că îţi par complet nebună.

— Nu, a clătinat Kieran din cap.

Şi chiar nu îi părea aşa. Când îşi ţinea copilul în braţe şi îşi închipuia cum ar fi fost să fie în situaţia Trishei Birch, lui Kieran nu i se părea deloc nebună.

— În fine, nu ştiu câţi oameni ar fi de aceeaşi părere cu tine, dar îţi mulţumesc, în orice caz, pentru că mi-ai spus asta.

Trish a întins mâna şi a dat uşurel la o parte păturica lui Audrey, ca să îi vadă mai bine faţa.

— Nu se schimbă nimic niciodată, să ştii. Chiar şi când cresc. Eşti mereu gata să încasezi un glonţ pentru cineva care nici măcar nu-ţi mai face cu mâna la poarta şcolii. Apoi, dintr-odată, sunt luaţi de lângă tine şi… În fine, ai fost şi tu acolo aseară, nu? a spus ridicând din umeri. Ai auzit-o pe mama lui Bronte?

Kieran a încuviinţat.

— Aşa eram şi eu, a spus Trish. Nu aşa coerentă şi nici cu resursele ei. Însă la fel de furioasă. Cel puţin în intimitate. Nu am avut niciodată curajul să o fac în public. Simţeam că trebuia să fiu politicoasă şi drăguţă, să le dau oamenilor motive să vrea să mă ajute. Dar asta nu a folosit la nimic, a spus ea deodată încruntată. Fiica mea tot dispărută a rămas. Poate că ar fi trebuit să mă descarc şi eu, ca mama lui Bronte.

Părea atât de tulburată, încât Kieran s-a îngrijorat. Dincolo de gardul din spate al părinţilor săi, a observat o lumină aprinsă în holul casei. Cineva se trezise.

— Ce-ar fi să intri, să bem o cafea, Trish? Stai un pic de

vorbă cu Mia. Şi mama e acasă. Poţi să ţii tu copilul.

Trish însă clătina deja din cap:

— Nu. Mulţumesc, dar…

— Nu e niciun deranj.

— Chiar cred că e mai bine să-mi continui plimbarea. Sincer. Mulţumesc, oricum.

Trish a aruncat o privire către casă, uşor ciudată.

— Verity ştie de treaba cu rucsacurile?

— Nu, a răspuns Kieran. Şi nici nu o să-i spun, dacă asta e dorinţa ta.

— Mulţumesc, a spus Trish cu un aer uşurat. Sunt sigură că mama ta ar înţelege, însă a fost mereu aşa…

A făcut o pauză de gândire.

— *Adunată.* Chiar şi după tot ce s-a întâmplat.

Kieran s-a gândit la mama lui şi la calmul ei fragil şi nu a răspuns nimic. Trish se uita acum la Audrey.

— O să se consume cu totul, a spus din senin. Mama lui Bronte. Nu îşi dă seama acum, dar o să se epuizeze. Nu poţi să o ţii la nesfârşit aşa. Va ajunge… Nu ştiu, a oftat Trish. Va ajunge să facă şi ea lucruşoarele ei secrete şi ciudate, ca noi toţi.

Şi-a ridicat privirea de la bebeluş şi s-a uitat în lungul plajei încă pustii.

— Te-am ţinut cam mult afară din apă, a spus ea. Probabil că ai îngheţat.

Cam aşa era. Cerul era complet luminat acum. Lumina din casă era încă vizibilă.

— Eşti sigură că nu vrei să intri?

— Nu. O să-mi continui plimbarea.

I-a aruncat lui Audrey un ultim zâmbet şi s-a întors.

Kieran s-a uitat după ea, câţiva paşi, apoi a strigat-o:

— Hei, Trish, stai puţin!

Femeia şi-a întors capul către el.

— De câte ori ai făcut asta? Treaba cu rucsacurile?

— Nu o mai fac. I-am promis Oliviei.

— Dar până acum?

O pauză lungă.

— De zeci de ori. Nu ştiu exact.

— Şi câte au eşuat în locul acela de lângă stânci?

— Două.

— Două.

— Sau trei. Depinde dacă îl numărăm şi pe cel al lui Gabby, a ridicat ea din umeri.

— Corect. Tu îl numeri?

— În unele zile da, în altele nu.

Trish a întors capul, cumva jenată şi vulnerabilă în durerea ei.

— În fine, să te bucuri de timpul petrecut cu fetiţa ta. Cresc foarte repede.

Dacă ai noroc.

Cuvintele pluteau în aer, dar femeia nu le-a pronunţat, doar a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Kieran a petrecut-o cu privirea de-a lungul plajei. Urmărea din nou neobositul du-te-vino al valurilor oceanului.

Capitolul 26

Mia nu se trezise când Kieran se strecurase afară din dormitor, mai devreme, însă acum era trează. A găsit-o stând singură la masa din bucătărie, cu ochii în ecranul luminat al telefonului ei.

— Salut, a şoptit ea când l-a zărit în hol.

Casa era cufundată încă în tăcere, însă Kieran simţea că, în spatele uşilor închise, părinţii lui erau treji. Fusese treabă grea să îl convingă pe Brian să se întoarcă acasă împreună cu ei, după întâlnire, iar Verity, extenuată, îl dusese direct în dormitor, de cum intraseră în casă. Mia se aşezase să o hrănească pe Audrey, iar Kieran simţise nevoia să se întindă în pat doar ca să îşi poată odihni ochii. Când îi deschisese, deja se crăpa de ziuă.

— Ai reuşit să dormi? a întrebat-o el.

— Aşa şi aşa. M-am tot trezit şi nu mi-am putut scoate nişte lucruri din minte.

— Ce lucruri?

Mia a întors telefonul astfel încât el să îi poată vedea ecranul. Din poza ataşată la o ştire îi zâmbea o fată. Nu Bronte – aşa cum poate că se aşteptase Kieran –, ci Gabby.

— Articolul e vechi. De când se împliniseră zece ani, a spus ea ca răspuns la surprinderea lui, apoi s-a ridicat să o ia pe Audrey. Nimic nou. Nu ştiu. A fost din cauza a tot ce s-a întâmplat aseară. Ce a spus mama lui Bronte.

— Am văzut-o pe Trish Birch pe-afară, plimbându-se, chiar acum, a spus Kieran.

— Serios? Avea iar vreun rucsac?

— Nu. Dar se pare că a aruncat o grămadă de-a lungul anilor. Nici măcar nu mai ştia câţi.

Kieran a pregătit un biberon cu lapte praf pentru Audrey şi i l-a întins Miei, care s-a aşezat la loc.

— Spune că două dintre ele s-au întors la fel precum cel al lui Gabby.

— Două.

— Da, a zis el. Deci nu au fost prea multe.

— Au fost totuşi două.
— Da, aşa este.
Mia era destul de tăcută.
— Ce s-a întâmplat? a zis el.
— Nimic. Doar mă gândeam, a răspuns Mia şi a început să o hrănească pe Audrey. Doamne, am fost atât de uşurată când a apărut rucsacul lui Gabby! Credeam că aveau să ne cheme la secţie, pe mine şi pe părinţii mei, în fiecare zi până când… În fine, nu ştiam până când. Iar când am auzit că îi găsiseră rucsacul, a continuat ea uitându-se la fotografia fetei, m-am bucurat, sincer. Am fost mai bucuroasă că se terminase decât eram tristă pentru ce i se întâmplase.
Mia s-a uitat către fiica ei.
— Oare ce spune asta despre mine? Era totuşi cea mai bună prietenă a mea.
— Nimic, a răspuns Kieran aşezându-se lângă ea. Aveai paisprezece ani. Nu spune nimic.
— Poate, a spus Mia cu un ton neîncrezător. Dar…
S-a oprit când s-a auzit trosnind podeaua din hol.
Uşa de la bucătărie s-a deschis şi a intrat Verity, cu cearcăne întunecate sub ochi. Mia şi-a trecut degetul mare peste ecranul telefonului şi Gabby a dispărut.
— ’Neaţa! a spus Verity, punând ceainicul la fiert.
— Tata e OK?
— E la fel.
Verity s-a întins după o cană şi i-a făcut loc pe blat. Şi-a luat ochelarii de citit şi o bucată de hârtie mototolită. Kieran şi-a dat seama că era unul dintre pliantele de la adunare. S-a uitat la ea cum răsucea în mână fotografia, ca să se uite la aparatul de fotografiat şi la laptopul care-i lipseau lui Bronte. Ceainicul a început să şuiere şi Verity a lăsat pliantul jos.
— Auzi, ţi-a zis Pendlebury ceva aseară? a întrebat-o Kieran pe Verity în timp ce aceasta îşi turna apă fierbinte în cană.
— Când?
— Când te-a ajutat cu tata, după întâlnire. Am crezut că

aţi şi vorbit ceva.

Verity a găsit o linguriţă şi a început să amestece.

— M-a întrebat doar cum merg pregătirile de mutare.

— Asta e tot?

— A fost o conversaţie de treizeci de secunde, Kieran.

Kieran s-a uitat în jur prin bucătărie, la vrafurile de cutii umplute pe jumătate. Cineva – Kieran spera că fusese Brian – părea să fi împachetat într-o cutie de lângă piciorul lui un pahar cu lapte. Paharul răsturnat lăsase o pată galbenă pe carton. S-a uitat din nou la pliantul de pe blat. Încă se mai vedea îndoitura făcută de Pendlebury.

— Crezi că a avut vreun motiv să te întrebe asta, mama?

— Cum ar fi? a ripostat Verity fără vreo mişcare a feţei. Înţeleg că a întrebat foarte multe lucruri pe foarte mulţi oameni.

— Aşa este, a spus Kieran. Dar…

Verity aştepta. Kieran a ridicat din umeri.

— După întâlnirea aceea erau mulţi oameni care încercau să vorbească cu ea. Şi totuşi ea a ţinut să te întrebe pe tine despre mutare?

— Sau poate că a ţinut să ajute un bărbat confuz să coboare nişte trepte şi, în timp ce făcea asta, i s-a părut că e cazul să facă şi o conversaţie politicoasă, a răspuns Verity, după care şi-a luat cafeaua. O să fiu afară, cu covoraşul meu de yoga, în caz că aveţi nevoie de ceva.

Kieran şi Mia au urmărit-o ieşind din bucătărie.

— Ar trebui să fie mai atentă, a spus el după ce s-a auzit închizându-se uşa din spate şi s-a ridicat să se ducă la duş. Nu vrem ca Pendlebury să înceapă să-şi facă scenarii în legătură cu tata.

Mia şi-a întors privirea la ecranul telefonului.

— Părerea mea e că mama ta e destul de isteaţă ca să ştie asta.

Soarele strălucea mai tare când toţi trei – Mia, Kieran şi Audrey – au fost suficient de pregătiţi să iasă din casă. Au luat-o spre oraş pe cărarea de pe faleză, încetinind pasul când s-au apropiat de casa Wetherby. Grădina distrusă arăta şi mai rău decât îşi aducea Kieran aminte, asta dacă

aşa ceva era posibil. I s-a părut că mai fuseseră doborâţi doi copaci, iar solul din gropile rămase era fărâmicios şi uscat.

Privirea Miei s-a oprit asupra unei camionete albe şi murdare, parcată în faţa casei, care ocupa ceea ce ar fi putut fi două locuri deodată. În spate era un morman de echipamente de grădinărit.

— E a lui Ash? a întrebat ea, încercând să desluşească logoul de pe lateral. Încearcă să îl enerveze pe G.R. Barlin?

— Mda, aşa pare, a spus Kieran, deşi nu îl zărea pe Ash sau pe câinele său pe nicăieri.

Cei doi s-au oprit şi s-au sprijinit de gardul casei Wetherby. Totul era atât de încremenit, încât Kieran putea fi sigur că nu era nimeni acasă.

— Ce bine că George e mai priceput la scris decât la peisagistică, a spus Mia, apoi a oftat la auzul unui ţipăt de protest venit dinspre cărucior. Hai să mergem. Ce părere crezi că şi-a făcut George după seara trecută?

— Cred că a fost surprins, ca toată lumea. Însă Trish Birch a fost interesantă. Mi-a zis că e convinsă că mama lui Bronte se va epuiza mai devreme sau mai târziu, în ciuda a tot ce a spus aseară.

— Serios? a spus Mia. Mă întreb dacă e adevărat. E aproape imposibil de ştiut, nu-i aşa? Cum o să reacţionezi. Dar cred că oamenii vor fi uşuraţi să se rezolve curând. Nu numai pentru motivul evident. Ai intrat azi pe EBOCH?

Kieran a clătinat din cap. Ajunseseră la drumul de pe faleză şi începuse să împingă căruţul în sus, pe pantă.

— E nebunie acolo, a spus Mia în timp ce mergeau. Toată lumea nu mai vorbeşte decât despre asta. Şi toţi sunt pe picior de război şi dezvăluie tot felul de chestii despre ceilalţi. Se pare că Paul Holland şi Natalie Whatshername, care lucrau pe vremuri la şcoală, au avut o relaţie timp de *patru ani.* Se spune chiar că cel mai mic copil al ei ar fi al lui, de fapt.

— Uau!

— Da. N-aş fi avut de unde altundeva să aflu asta.

Când s-au apropiat de cimitir, Kieran a încetinit pasul.

Shifty era legat la intrare şi a scâncit când i-a văzut. Kieran s-a oprit să îl mângâie pe spate. Dincolo de poartă nu se vedea decât pustiul. Nici urmă de Ash.

— A mai zis cineva ceva de tata pe forum? a întrebat Kieran după ce şi-au văzut din nou de drum.

— Eu n-am mai văzut nimic. Măcar atât.

Au cotit şi au ajuns astfel într-o zonă expusă curenţilor de aer, iar părul negru al Miei i-a acoperit faţa.

— Să sperăm că se va linişti totul curând. Oamenii se simt răniţi când ies la iveală lucruri întâmplate de mult. Uită-te la mama ta, de exemplu, când Brian a menţionat despre faptul că Finn lăsase o fată gravidă. Am dat peste ea în bucătărie, în noaptea de după, şi cred că plângea.

— Da, a spus Kieran. Mă miră totuşi că a afectat-o aşa de tare. Adică...

S-au uitat la Audrey în acelaşi timp. Kieran a zâmbit, iar Mia a ridicat din umeri.

— Oricui i se poate întâmpla să dea greş cu contracepţia. Asta nu înseamnă că e un om rău sau ceva de genul.

— Nu. Sigur că nu, a spus Mia. Dar a fost ca un şoc pentru Verity. Cred că şi-a reamintit brusc că Finn nu era perfect.

— Niciunul dintre noi nu crede că Finn era perfect.

Mia l-a privit surprinsă.

— Voi cam credeţi asta.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Chiar nu vezi? a întrebat Mia cu un ton plin de curiozitate sinceră. Ce e cu fotografiile acelea care sunt peste tot prin casa voastră? Finn jucătorul de fotbal vedetă, Finn omul de afaceri, Finn extraordinarul în toate alea.

— Da, şi? Chiar era un tip extraordinar. Ce e greşit în asta?

— Nimic, a răspuns repede Mia. Absolut nimic. Şi nici măcar nu l-am cunoscut cu adevărat. Zic doar – casa alor tăi e ca un altar. Plus felul în care vorbiţi cu toţii despre el. Şi e un lucru bun, dacă vă ajută cu ceva. Însă...

Mia a zărit expresia lui Kieran şi tonul i s-a mai îndulcit:

— Îmi pare rău. Nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta.

— Nu, ştiu. Nici eu, a spus Kieran, opintindu-se puţin cu greutatea căruţului în timp ce se apropiau de vârf. Însă Finn chiar era un băiat bun.

Şi chiar în momentul în care spunea aceste cuvinte, o amintire pe care Kieran aproape că o uitase s-a rostogolit de pe raftul prăfuit al minţii sale pe care stătea. Nu-şi mai amintea exact când se întâmplase, dar trebuie să fi fost cu vreo doi ani înainte de moartea lui Finn, nu mult după ce îşi începuse afacerea cu scufundările, împreună cu Toby.

Ce se întâmplase? Kieran a încercat să sape în memorie după toate detaliile. Finn şi Toby avuseseră o dispută cu un meşter local. Ceva legat de o lucrare de mântuială făcută la barcă, pe care acesta refuzase apoi să o finalizeze sau să le dea banii înapoi. Kieran îşi amintea că Finn şi Toby îi ceruseră să-şi facă treaba, mai întâi, apoi se certaseră, apoi insistaseră, însă tipul refuza.

Kieran şi-l amintea pe Finn relaxându-se pe plaja din faţa peşterilor, într-o zi călduroasă, la câteva săptămâni după ce el şi Toby ajunseseră la concluzia că singura soluţie pe care o aveau era să renunţe la afacere. Kieran avea şaisprezece ani pe-atunci şi stătea întins pe prosopul lui, puţin ameţit de la bere şi soare şi complet neinteresat să înoate înapoi, până la barcă. Bineînţeles că erau acolo şi Toby, şi Sean. Şi Ash era, şi-a amintit Kieran. Îl vedea acum, cu ochii minţii, pe Finn, bronzat în lumina soarelui de amiază, cu pieptul gol, o bere în mână şi un zâmbet pe faţă, făcându-i să râdă povestindu-le ce se întâmplase cu o seară în urmă. Cum îşi pusese el cămaşa cea bună, se dusese la „Surf and Turf”, unde prietena meşterului se cam dezlănţuise în compania unor amici, şi, în doi timpi şi trei mişcări, îi sucise capul şi se dusese cu ea direct în patul liber din casa unor prieteni.

Până a doua zi, toată lumea aflase de întâmplare. Aşa cum speraseră, meşterul s-a înfuriat şi toţi ceilalţi – Finn, Toby, Ash, poate că Sean nu, dar chiar şi Brian – râseseră

şi căzuseră de acord că era exact ce meritase nemernicul.

Kieran a încetinit pasul. Mergea alături de Mia şi de fiica lor pe acea potecă stâncoasă şi s-a întrebat – pentru prima dată, şi-a dat el seama ruşinat – ce o fi înţeles fata din toată treaba asta.

În faţa lui, pe cărare, Mia spunea ceva:

— ...Adică Finn era fratele tău, normal că ţi-e dor de el. Este exact ceea ce vorbeam zilele trecute, despre cum oamenii îndureraţi de pierderea cuiva se concentrează în mod natural doar pe lucrurile pozitive. Nu doar voi faceţi asta. Şi Olivia o face, şi în mod clar Trish Birch. Şi Sean, legat de Toby. Liam, bineînţeles. Cred că şi părinţii lui Bronte...

Mia s-a oprit. Ajunseseră la punctul de observare. Chiar şi de acolo putea auzi ecoul chirăiturilor. Păsările ţipau din nou.

— Ce se întâmplă? a întrebat Mia în timp ce se apleca să vadă mai bine, cu o mână prinsă de bariera de securitate. Nu le-am văzut niciodată aşa.

— Erau agitate şi zilele trecute, când am coborât acolo...

Mia i-a aruncat o privire tăioasă, iar el s-a oprit brusc.

— Nu ştiam că ai fost acolo.

— O... Da.

— Credeam că nu mai faci asta.

Kieran a ridicat din umeri.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat Mia privindu-l fix.

— Nu ştiu, a răspuns el. Îmi pare rău. Dar era la reflux. Şi aveam telefonul la mine, în caz că se întâmpla ceva.

— Nu e vorba de siguranţă. Sau, mai exact, nu e vorba numai de asta.

Mia s-a uitat în depărtare, dincolo de Supravieţuitori, către locul în care *Nautilus Blue* sălta pe valuri, deasupra epavei *Mary Minerva,* cu steagul de scufundare ridicat. S-a întors către Kieran.

— Vreau să spun, tu eşti OK? De ce te-ai întors acolo?

— Da, a spus el. Sunt. Nu e vorba despre...

Un alt cor de chirăituri, strident şi reverberând, l-a făcut să se oprească. S-au întors amândoi să privească dincolo

de stânci. S-a ridicat şi Kieran deasupra barierei, aplecat de mijloc, să încerce să vadă în jos, fâşia de plajă care putea fi zărită de acolo.

— Vezi ce…?

Mia a ridicat repede mâna, făcându-i semn să tacă.

Ea asculta cu atenţie, cu gâtul întors, dar tot ce putea auzi în afara ţipetelor de păsări era vuietul valurilor care se loveau de ţărm. Au tăcut amândoi, apoi Mia a arătat ceva cu degetul.

Kieran s-a aplecat din nou peste barieră. La început nu a putut vedea nimic. Apoi, dintr-odată, a zărit-o. O umbră pâlpâitoare şi întunecată, pe nisip. Judecând după unghiul în care lumina soarele, nu se putea datora decât unei mişcări venite dintr-un singur loc. Kieran s-a uitat într-acolo. Umbra dispăruse, dar doar din raza vizuală. A privit-o pe Mia. Era cineva la intrarea în peşteri.

Capitolul 27

Kieran auzea din ce în ce mai slab plânsetele lui Audrey pe măsură ce cobora pe poteca năpădită de buruieni. Mia încercase să îl oprească:

— Nu, Kieran. Nu te duce, te rog. Serios. Nu contează cine e acolo.

Se aplecase cât putuse de mult peste bariera de siguranţă.

— Dar dacă cel care e acolo nu ştie cât de adânci sunt tunelurile? Sau despre flux?

S-a aplecat şi Mia din nou, încercând să vadă cât mai departe. Dar nu se zărea nimeni. Şi-a dat la o parte părul din ochi, iritată.

— O, Doamne, nu ştiu ce să zic. Oare e foarte rău dacă zic că nu îmi pasă? Te rog, nu te duce. Ştiu că tu crezi că ceea ce i s-a întâmplat lui Bronte nu se poate întâmpla…

S-au oprit amândoi. Umbra a scânteiat din nou.

— Ştii ce? a spus el. Cobor doar până la jumătate şi nu ies de pe cărare. Poate văd pe cineva de acolo.

Până la urmă, Mia a fost de acord. Kieran a lăsat-o în vârf, împreună cu Audrey, să privească spre apă. O pală de vânt a adus până la el vaierul copilei, trist şi rugător, iar Kieran aproape că s-a oprit din mers. Brusc nu mai era atât de sigur că era o idee bună.

A ajuns la jumătatea drumului, însă vederea înspre peşteri era complet blocată de o stâncă. Kieran a ezitat o clipă, apoi a mai coborât câţiva paşi. S-a oprit la o cotitură, de unde se putea zări apa de dedesubt, albastru-cenuşie şi scânteietoare. Umbra dispăruse şi înaintea lui se întindea bucata de plajă. Păsările se roteau precaute pe deasupra.

— E cineva acolo? a strigat Kieran.

Vocea i s-a lovit de stânci, iar slabul ecou a fost înghiţit de mare. Nu a răspuns nimeni.

— Te-am văzut.

Cuvintele s-au repetat împiedicându-se unele de altele înainte să se stingă de tot.

— N-ar trebui să intri acolo.

Singurul răspuns a fost acel du-te-vino al valurilor ce lăsa doar urme înspumate. Apoi păsările au început să facă vacarm brusc şi Kieran s-a încordat cu o fracţiune de secundă înainte să vadă o mişcare fulgerătoare.

O umbră, subţire şi neagră sub soare, s-a ivit din bezna ascunsă a Peşterii de Sud. Cineva a păşit afară, clipind la răscrucea dintre întunericul din interior şi lumina zilei.

Kieran s-a concentrat să îi vadă mai bine chipul, apoi a oftat şi şi-a scos telefonul. I-a trimis un mesaj Miei:

E în regulă. E Sue Pendlebury. Cobor.

— Kieran! a ridicat Sue o mână când l-a văzut.

Arăta puţin udă şi bătută de vânt, acum, când înainta pe plajă, cu uşoare urme de nisip în păr. La subraţ avea o tabletă electronică.

— Tu ai strigat mai devreme? a întrebat ea uitându-se înapoi spre cavernă şi încruntându-se. Sunetele sunt foarte ciudate aici. Sunt cumva înghiţite.

— Aşa este, a spus Kieran, care ajunsese între timp lângă ea, pe ţărm. E din cauza tunelurilor. E greu să-ţi dai seama de unde se aud.

S-a uitat în jur şi a întrebat:

— E şi Renn aici?

— Sunt doar eu. Sergentul Renn e cu părinţii lui Bronte.

— Cum se simt?

— Dornici să le dăm răspunsurile de care au nevoie, a spus Pendlebury. Ca şi mine.

— Am înţeles.

Kieran a observat că manşetele pantalonilor lui Pendlebury erau ude şi s-a întrebat cât de departe intrase în peşteri. Traseele dinăuntru erau presărate cu băltoace, unele superficiale, altele înşelător de adânci.

— Ce căutai acolo? Pentru că mareea e destul de înaltă acum. Unele dintre tunelurile din peşteri se află sub nivelul mării. Dacă te rătăceşti, poţi să te îneci. Nu e sigur.

— Am înţeles, a încuviinţat Pendlebury privind către apa mării. De fapt, la ei voiam să mă uit.

— Supravieţuitorii?

— Da, a dat ea din cap şi a continuat să studieze cele trei siluete.

Kieran a aşteptat, uitându-se şi el cum apa sărată se lovea de corpurile de oţel.

— Sunt veseli sau sunt trişti? a întrebat Pendlebury brusc. Adică este un monument de celebrare a unor învingători sau în memoria unora care nu au reuşit?

— Nu ştiu, a răspuns Kieran. Cred că ar putea fi ambele.

— După cum doreşte fiecare? a spus ea în timp ce el ridica din umeri. Ca să fiu sinceră, nu prea înţeleg arta. Soţul meu se pricepe mai bine la asta.

Şi-a luat tableta de la subraţ şi a deschis-o. O ţinea la înălţimea umerilor, iar ochii i se plimbau de la ecran la sculptură şi înapoi. Aplecase tableta intenţionat, astfel încât Kieran să nu poată vedea la ce se uita. Apoi Pendlebury şi-a întors privirea către el:

— Ştii, mama ta chiar ar fi trebuit să îmi spună că tatăl tău are o legătură cu cazul lui Gabby Birch, a spus ea, după care şi-a mutat din nou privirea către Supravieţuitori. Sau tu. A fost ultima persoană care a văzut-o pe fată înainte să dispară şi eu am aflat singură asta. Iar când aflu singură lucruri…

Pendlebury a scos imaginea de pe ecran şi a adăugat:

— Încep să mă întreb de ce.

Kieran a clipit din cauza schimbării bruşte a subiectului conversaţiei.

— Da, ştiu asta. Şi mama ştie. Însă nu era nimic important.

— Mă bucur să aud asta, a spus Pendlebury, încă privind la Supravieţuitori.

Lui Kieran i-a venit în minte imaginea mamei sale de dimineaţă, cu cutia pătată de lapte în locul în care Brian încercase, din nou, să o ajute, şi a simţit o nevoie aprinsă să îi protejeze.

— Ascultă, dacă crezi că părinţii mei ar fi avut vreo legătură cu Bronte sau chiar cu Gabby, dacă tot a venit vorba, să ştii că te înşeli.

— Chiar aşa? a întrebat Pendlebury cu un ton neutru.

— Da. Cu siguranţă. Uite, ştiu că nu dă prea bine faptul că tatăl meu umbla pe afară sâmbătă noaptea, pot să înţeleg de ce pare dubios, toţi înţelegem asta, însă nu poţi să stai cinci minute cu el şi să crezi în mod serios că ar putea avea prezenţa de spirit necesară să fure un laptop şi un aparat de fotografiat.

— Dar nu am zis că a făcut asta, Kieran.

— Nu, aşa este. Însă poate că ai bătut apropouri că ar putea face asta? Aseară, la adunare, când ai vorbit cu mama?

Pendlebury a închis cu sunet ecranul tabletei.

— Pare că te-ai gândit puţin la asta.

— Adică la consecinţele deteriorării ireversibile a sănătăţii mentale a tatălui meu? Da, în mod surprinzător, mă gândesc chiar mult la asta.

— Mi se pare corect, a spus Pendlebury.

A făcut o pauză de gândire. Vântul i se juca prin păr.

— Spune-mi ceva. Eşti localnic. Dacă ai fi în locul meu, unde anume ai căuta laptopul şi aparatul de fotografiat ale lui Bronte?

— Chiar nu am nicio idee, a spus Kieran, privind-o în ochi. Însă George Barlin e de părere că deja ştiţi ce se afla pe ele, oricum.

— Aşa zice el?

— Da, a încuviinţat Kieran privind către tableta ei. Aşa zice.

Pendlebury s-a întors către Supravieţuitori. Un nor de deasupra s-a risipit şi apa a început să sclipească din nou.

— De curiozitate, a mai spus şi altceva George Barlin?

Kieran s-a gândit la seara trecută, cu George în faţa bibliotecii şi conversaţia lor întreruptă de sosirea lui Ash. A ridicat din sprâncene.

— Cum ar fi?

— Orice. Sunt doar curioasă, a spus Pendlebury, iar Kieran a avut ciudatul sentiment că îşi cântărea nişte gânduri.

A aşteptat, dar când a văzut că ea nu mai spune nimic, s-a uitat către potecă.

— Ar trebui să mă întorc. Mă aşteaptă Mia. Iar tu probabil că nu ar trebui să stai aici jos singură.

Pendlebury a încuviinţat şi au început să meargă împreună pe nisip.

— Vii deseori aici? a întrebat Pendlebury. Să te gândeşti la fratele tău?

— Nu chiar. Mă pot gândi la el şi în alte locuri.

— E adevărat. Eraţi apropiaţi, ca fraţi?

— Bineînţeles. A ieşit pe furtună ca să îmi salveze viaţa.

Pendlebury s-a uitat la Kieran din nou cu acea expresie pe care el nu o putea descifra, apoi a aruncat o privire înapoi în larg, către locul în care curenţii uşori o săltau pe *Nautilus Blue.*

— Dar Liam petrece ceva timp acolo, nu-i aşa? îl ajută pe Sean cu afacerea lui. Nu e greu pentru ei, după ceea ce i s-a întâmplat lui Toby?

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, a ridicat Kieran din umeri. Probabil că le e greu. Dar acolo se află epava, nu prea au ce face în privinţa asta.

— Şi se pare că voi, toţi, vă petreceaţi timpul cu drag pe aici, în vremurile bune, a spus Pendlebury pe când se apropiau de Peştera de Nord.

Chiar de la distanţă, de pe plajă, se puteau vedea literele scrijelite în piatră. Când s-au apropiat mai mult, Kieran şi-a putut citi cu claritate propriul nume. Ştia că deasupra lui era cel al lui Finn, iar ceva mai încolo, al lui Ash. După ani şi ani, încă acolo, încă perfect vizibile. A simţit un fior de enervare faţă de cel care fusese el în trecut.

— Vă marcaţi teritoriul, nu-i aşa? A cui a fost ideea?

Pendlebury s-a dus drept către intrarea în peşteră şi şi-a trecut degetul peste litere.

— Am făcut-o împreună. Nu îmi amintesc.

Fusese ideea lui Finn. Făcea chestii dintr-astea de obicei. S-a auzit un bip şi Kieran şi-a scos telefonul din buzunar. Mia.

— Mă duc sus, a spus el. Ar trebui să vii şi tu.

Pendlebury nu a spus nimic. Privea nemişcată către adâncul peşterii. Kieran i-a urmărit privirea şi, pentru o

clipă sau chiar mai puţin de-atât, a avut neplăcuta senzaţie că ceva aştepta în întuneric, ţinându-şi răsuflarea. Şi-a dat seama că şi el îşi încordase plămânii, aşa că a expirat. Pendlebury s-a întors brusc către el, iar senzaţia a dispărut. Kieran nu avea nicio idee dacă o simţise şi ea.

— Nu o lăsa pe Mia să aştepte, a spus ea. Mai stau doar câteva minute.

Kieran a încercat să protesteze, însă ea a ridicat mâna:

— Doar câteva minute, pe bune. Nu o să mă apuc de explorat de una singură, nu-ţi face griji.

— Eşti sigură?

— Absolut. Du-te.

Kieran şi-a dat seama că voia să scape de el. Apoi i-a sunat telefonul.

— În regulă, a spus el. Să ai grijă totuşi!

— Mereu am, a zâmbit Pendlebury.

I-a simţit privirea urmărindu-l tot drumul pe nisip, până la începutul urcuşului pe faleză. Când a ajuns la jumătatea drumului, chiar înainte să piardă plaja din raza vizuală, s-a oprit şi s-a uitat înapoi.

Pendlebury se îndepărtase de peşteri. Îşi ţinea din nou în mână tableta şi se uita, nemişcată, la Supravieţuitori.

Capitolul 28

Kieran a simţit că ceva era diferit imediat cum a descuiat uşa casei. Pe drumul de întoarcere, disecase împreună cu Mia toată conversaţia avută cu Pendlebury, întrerupându-se doar cât să îl mângâie din nou pe spate pe Shifty, când au trecut pe lângă poarta cimitirului. Când au ajuns în dreptul localului „Surf and Turf”, li s-a părut că era aproape gol, aşa că au intrat să comande două cafele la pachet, de la un barman pe care Kieran nu îl cunoştea.

Când a împins cu mâna liberă uşa casei părinţilor săi, Kieran a simţit imediat ceva neobişnuit. Uşa s-a deschis nestânjenită către holul în care băteau razele soarelui. Paşii lui Kieran au căpătat un ecou ciudat când a păşit înăuntru. Mia îl urma.

— O, a exclamat ea.

Holul era complet gol.

Absolut toate cutiile pe jumătate pline care tronaseră pe jos dispăruseră. Se puteau vedea urme de praf pe unde stătuseră, iar câteva fire de nisip au trosnit sub tălpile lui Kieran. Crescuse obişnuit cu o uşă care se deschidea doar pe trei sferturi şi cu un munte de cutii pe care trebuia să le ocolească de fiecare dată când intra sau ieşea. Acum a putut merge drept, în sunetul prea strident al paşilor pe duşumeaua goală.

— Şi aici e la fel, a spus Mia.

Kieran s-a uitat pe deasupra ei spre sufragerie. Canapeaua şi măsuţa de cafea erau încă acolo, dar micuţul munte de cutii, la umplerea cărora ajutase şi el, dispăruse. Brian şedea în fotoliul său de la geam. Se uita afară, însă îşi ridicase capul când îl văzuse pe Kieran. S-a încruntat ca şi cum ar fi încercat să îşi aducă aminte de ceva.

— Eşti bine, tata?

Niciun răspuns. Kieran s-a întors către Mia:

— Ce s-o fi…

S-a oprit pentru că Verity tocmai ieşise din bucătărie, ştergându-şi mâinile de un prosop. S-au întors amândoi

către ea. Faţa îi era de un roz împestriţat, iar semiluni de transpiraţie i se formaseră pe tricou, la subraţ.

— O, a exclamat ea. Bună! Aţi avut o plimbare frumoasă?

Kieran s-a holbat la ea.

— Unde sunt toate cutiile?

— Unele sunt în camera cealaltă. Altele sunt pe veranda din spate.

Kieran a aşteptat să continue, dar mama lui nu a mai spus nimic, doar şi-a împachetat prosopul de bucătărie într-o formă pătrată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mama! a spus el. Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? Mă organizez.

Verity s-a reîntors în bucătărie, iar cei doi au urmat-o. Începuse şi acolo procesul de ordine, însă nu îl terminase încă.

— Dezastrul devenise ridicol.

— Ai mutat singură toate cutiile alea, Verity? a întrebat Mia. Ar fi trebuit să aştepţi să ne întoarcem.

— Cele mai multe nu erau aşa grele. Perne şi decoraţiuni, a spus Verity punând ceainicul la fiert. Iar pe cele grele le-am târât pe jos.

Nici Kieran, nici Mia nu au mai spus nimic. Ceainicul a început să mârâie, iar Verity a rămas privind în gol spre chiuvetă. Într-un sfârşit, s-a întors spre ei şi i-a privit mai bine.

— Am tot încercat să mă prefac că această mutare nu există. Dar există. Şi nu e de ajutor nimănui să o ignor şi să amân lucrurile. E suficient de dificil faptul că trebuie să plec fără jumătate din haine şi alte lucruri care au fost distruse de taică-tău, în încercarea de a mă ajuta. Trebuie să accept asta şi să mă mulţumesc cu ce pot avea, a spus Verity şi a întins mâna după ceainic. Deci asta voi face de acum înainte.

Kieran a răsuflat adânc. Părea să fi spus lucrurile cu sinceritate, însă nu puteai fi sigur de Verity zilele astea. S-a uitat la Mia, care a înclinat puţin din cap.

— Mă duc să o aranjez pe Audrey, a spus ea. Apoi vin să îţi dau o mână de ajutor, Verity.

— Nu trebuie, mă descurc.

— Dar asta vrem noi, mama, a spus Kieran. Pentru asta ne-am întors. Ca să nu trebuiască să faci tu totul de una singură.

A urmat o după-amiază lungă, dar la sfârşitul ei măcar se puteau vedea din nou duşumelele şi celelalte suprafeţe din casă. La căderea serii, Kieran nu-şi mai dorea decât să se arunce în pat şi era sigur că şi Mia gândea la fel. Aşa că a mormăit ceva când telefonul l-a anunţat că a primit un mesaj. Sean.

— Întreabă dacă mergem la un pahar astă-seară, la „Surf and Turf”, i-a spus Kieran Miei. Spune că locul e mort, iar Julian îşi face griji.

— Îşi face, nu? Am văzut că era cam gol mai devreme, dar nu mi-am închipuit că e chiar aşa de rău, şi-a înăbuşit Mia un căscat. Merg şi Liv şi Ash?

— Aşa cred.

S-au uitat unul în ochii altuia. După o zi agitată, Audrey se liniştise. Patul era aproape. Mia a închis ochii, dar a rămas în picioare.

— Ar trebui să mergem şi noi, a spus ea. Dacă e de acord Verity să o supravegheze pe Audrey.

În părul ei se vedeau încă urme de praf de la cutiile de împachetat.

— Oricum, din moment ce părinţii tăi se mută, e posibil să fie ultima dată când venim aici.

Kieran a simţit un şoc: nu se gândise la asta până acum. În timp ce îi răspundea lui Sean la mesaj, s-a întrebat dacă aşa era oare. Odată ce părinţii lui aveau să fie plecaţi de aici, mai exista ceva suficient de puternic cât să îl facă să mai vină înapoi? Poate că da, s-a gândit el în timp ce apăsa pe butonul de trimitere. Sau poate că nu. Chiar nu ştia.

Pe drumul spre oraş, Kieran şi Mia nu au vorbit prea mult. Seara păstra ceva imposibil de ignorat din aerul acelei oribile nopţi de sâmbătă, iar când au trecut prin faţa Cabanei Pescarilor, Mia a întors capul în altă parte. Un

singur buchet proaspăt de flori fusese aşezat printre cele care se ofiliseră. Kieran s-a gândit că era de la părinţii lui Bronte, dar nu a încetinit ca să verifice.

„Surf and Turf” era gol cum nu fusese niciodată. Nu era nici măcar o persoană la mesele de afară, iar prin ferestrele luminate se putea observa că majoritatea meselor erau neocupate. Kieran tocmai se pregătea să urce treptele, când a simţit cum Mia îl atinge pe cot. I-a făcut apoi un semn discret şi Kieran s-a întors să se uite.

Julian stătea pe marginea drumului, puţin mai încolo de camera de supraveghere. Felinarul stradal îi nuanţase în galben părul scurt, argintiu, în timp ce se aplecase spre geamul lateral al şoferului dintr-un Holden alb, cu tracţiune integrală.

Kieran i-a recunoscut imediat maşina lui Liam. Oare ea să fi fost maşina pe care o văzuseră sâmbătă seară, s-a întrebat el din nou. Într-un mod bizar, acum, că se uita la ea, şi-o putea aminti aproape cu claritate, cum a cotit în viteză, ivindu-se brusc din beznă şi trecând puţin prea aproape cât să-i facă să se simtă în nesiguranţă. Însă Kieran nu-şi putea da seama dacă era o amintire reală sau fabricată acum.

Acum putea distinge şi silueta lui Liam stând pe locul şoferului. Cu o mână, ţinea volanul, iar cu cealaltă se freca la ochi.

— Plânge? a şoptit Mia.

— Nu ştiu.

Posibil să plângă, şi-a zis Kieran uitându-se în continuare la Julian care-şi trecuse o mână prin geamul deschis şi îşi aşezase palma pe umărul fiului său vitreg. Julian zicea ceva, însă se aplecase şi mai tare pe geam şi nu i se mai putea vedea faţa aproape deloc.

Liam şi-a luat mâna de la ochi şi probabil că i-a văzut prin parbriz, pentru că, deodată, şi el, şi tatăl lui vitreg s-au întors către Kieran şi Mia. Julian s-a îndreptat de spate şi, la fel ca Liam, s-a uitat fix la cei doi. Apoi Julian a dat din cap în semn de salut.

— Mulţumesc că aţi venit, le-a strigat el, apoi a ridicat

din umeri în încercarea de a face o glumă: V-am păstrat cea mai bună masă.

Kieran a dat din cap în semn de răspuns şi, în timp ce urca treptele de la intrare, a observat că Julian se aplecase din nou către interiorul maşinii.

L-a auzit pe Ash cu mult înainte să îl vadă.

— Se pare că îţi ia foarte mult timp, spunea Ash. Să scrii cartea asta. De luni întregi durează. Şi îţi tot bagi nasul în treburile oamenilor.

— Se numeşte „etapa de documentare”.

George Barlin era deja pe picior de plecare, aşteptând să se stingă ecranul laptopului, după ce apăsase tasta de închidere. Pe masă, abandonat, se afla un pahar aproape plin cu vin roşu.

— Am fost jurnalist timp de cincisprezece ani. Obişnuiesc să documentez bine lucrurile care mă interesează.

Ash a pufăit dispreţuitor. Stătea aplecat peste masa lui George, cu braţele încrucişate la piept, şi de-abia dacă le-a aruncat o privire lui Kieran şi Miei când au intrat.

— Sper că nu ai blocajul scriitorilor, nu?

— Nu. Dar îţi mulţumesc pentru grijă.

— Voiam doar să mă asigur că ai cu ce plăti ipoteca la casa aia frumoasă a ta.

— Blocajul scriitorilor e doar pentru amatori, băiete.

George nici măcar nu s-a obosit să-l privească pe Ash, în timp ce trântea capacul laptopului închis.

— Asta e meseria mea.

Kieran a aruncat o privire înspre Sean, care era aşezat lângă fereastră şi urmărea dialogul cu gura deschisă şi două pahare cu bere, pe jumătate goale, în faţă.

— Şi totuşi, a continuat Ash încă ţintit pe scriitor, e mare ruşine să dai rateuri.

George şi-a luat rucsacul fără să răspundă. Ash s-a aplecat şi mai tare:

— Zic şi eu, ar fi păcat să îţi laşi standardele alea înalte ale tale să…

— Ash, frate, a încercat să intervină Kieran, însă George

l-a oprit ridicând o mână.

— Este OK. Necazul e, Ash, că eu nu accept critici decât de la oameni cărora le-aş cere şi sfaturi, a spus George pe un ton ceva mai înalt, dar foarte tăios. Iar când vine vorba de scris, ştii câte persoane sunt în grupul acesta? Vreo trei, amice. Iar tu nu eşti niciuna dintre ele.

— Hei, nu vreau să sugerez nimic, frate. Nici măcar nu ţi-am citit cărţile.

George a plecat de la masă, iar Ash a făcut o jumătate de pas înainte.

— Dar am auzit că criticile după ultima au fost... care e termenul politicos... amestecate.

— A, a făcut George părând uşor amuzat. Cartea aceea mi-a permis să cumpăr scumpa casă a bunicii tale cu banii jos. Deci presupun că oi fi făcut eu ceva bine.

Ash a dat să spună ceva, dar a închis gura într-un fel care l-a făcut pe Kieran aproape să zâmbească. Uşa toaletei s-a deschis şi Olivia şi-a făcut apariţia. Părea obosită şi îşi ţinea capul aplecat. S-a îndreptat spre masa lui Sean, însă s-a oprit când i-a observat, în colţul opus, pe Ash şi pe George.

— Dar se pare că tu ai dificultăţi în a înţelege unele lucruri, Ash, spunea George rar, pe un ton calm, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Casa aceea îmi aparţine acum. Şi grădina. Iar asta înseamnă că e cazul să te opreşti din a mai da tot timpul târcoale proprietăţii mele, cu faţa aia a ta. Crezi că nu te-am văzut iar, în dimineaţa asta?

— Îi pândeam pe poliţişti, frate. Ştii că s-au tot oprit la casa ta zilele astea? Da, a spus Ash cu voce gravă. I-am văzut acolo stând de vorbă cu tine. Apropo, de ce îţi pun atâtea întrebări?

George s-a uitat fix la el, apoi a ridicat uşor din umeri:

— Cine poate şti? Cine ştie ce or fi descoperit?

— Liv zice că i-ai scris un mesaj foarte frumos şi personal lui Bronte, în carte.

— Hei, Ash! Nu face asta! a spus Olivia, însă George de-abia dacă a ridicat puţin din sprâncene.

— Aşa am făcut? Probabil. Bronte îşi dorea să reuşească

în industria artistică. Ştiu cum e treaba asta. Îi plăceau cărţile mele. Eram de părere că fotografiile ei erau bune. Iar planurile ei de a trăi din artă îmi păreau realiste şi pline de profesionalism, ceea ce e un lucru rar. Nu prea vezi des aşa ceva. Deci, da, a dat George din cap. Dacă te surprinde faptul că Bronte şi cu mine aveam suficiente lucruri în comun cât să se nască între noi o oarecare prietenie, asta e problema ta, Ash, nu a mea.

— Nu ştiu ce să zic. Totuşi lucrurile s-au sfârşit aşa cum s-au sfârşit.

— Ash!

Olivia era de-a dreptul furioasă acum.

— Gata!

Privirile li s-au întâlnit şi, pentru prima dată, Ash a părut să şovăie. În colţ, Sean se ridicase în picioare. Singurul chelner, care stătea lângă casa de marcat, se uita neliniştit înspre uşă, dorindu-şi probabil ca Julian să se întoarcă mai repede. Ash s-a întors către George. Nu părea încă dornic să renunţe, însă George înaintase deja către ieşire.

— Adevărul e, frate, a început el punându-şi rucsacul pe umăr, că poţi să zici treburile astea despre Bronte, deşi e cam lugubru şi de prost-gust, după părerea mea, însă amândoi ştim prea bine care e motivul tău real. Şi nici măcar nu e vorba de grădina aia pe care am distrus-o. Şi care, încă o dată, e proprietatea mea.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, s-a încruntat Ash.

— Nu? a răspuns George încet şi sigur pe el. Nu e vorba de faptul că eu fac mai mulţi bani decât tine dintr-o profesie creativă faţă de care nu ai niciun respect? Nici despre faptul că înţelegi că ai fi putut face mai multe cu viaţa ta, dar ţi-ai dat seama la un moment dat că nu vei pleca niciodată de aici?

George i-a aruncat o privire Oliviei, care se încruntase foarte rău.

— Sau poate că e vorba despre faptul că ţi se pare că iubita ta e prea bună pentru tine? Ceea ce clar este adevărat, apropo. Ai tot dreptul să îţi faci griji pentru asta. Ce e? a început George să râdă în hohote văzând expresia

de pe faţa lui Ash. Nu e nicio vrăjitorie, frate. Se numeşte atenţie la ceea ce se întâmplă în jur. De fapt, nu ştiu absolut nimic despre tatăl tău, în afară de faptul că aveai, cu siguranţă, o relaţie foarte proastă cu el…

— Nu mai nenoroci grădina aia! a izbucnit Ash. Isuse, nu e vorba de nimic altceva. Doar opreşte-te din a-mi distruge grădina, s-a înţeles?

S-a lăsat o lungă tăcere. Ash şi-a dus mâinile la faţă şi a rămas aşa, respirând cu zgomot. Într-un sfârşit, şi-a lăsat mâinile în jos.

— Lasă, a spus pe un ton jos şi cu un aer învins. Oricum, e al dracului de târziu.

Toată lumea a încremenit, în afară de Ash care a luat-o înspre ieşire, împingând cu zgomot un scaun în drumul lui.

— Am nevoie de aer.

A trântit uşa. Olivia l-a urmat după câteva clipe. Părea supărată. Kieran a văzut-o pe geam cum o luase pe urmele lui Ash. George a aşteptat să iasă cei doi, apoi şi-a aranjat geanta şi a plecat şi el, fără o vorbă, clătinând din cap.

Kieran şi Mia s-au uitat după el, apoi la Sean, care se aşezase din nou în colţ.

— Poate că ar fi bine să vedem dacă Ash e OK şi apoi să mergem acasă? a şoptit Mia.

— Da, aşa cred şi eu.

— Vreau doar să pun nişte bani în cutia pentru Bronte. Mulţumesc, i-a spus ea lui Kieran, care îi întindea nişte bani în plus faţă de ceea ce găsise scotocind prin propria geantă. Ne vedem la masă.

Kieran s-a aşezat în faţa lui Sean. De afară răzbăteau fragmente din discuţia dintre Ash şi Olivia. Nu putea înţelege cuvintele, însă după tonul care reuşea să treacă prin fereastra închisă părea să fie o ceartă.

— Ce crezi? l-a întrebat Kieran pe Sean când s-a uitat la ei. Mai încercăm şi mâine?

— Nu ştiu. Poate.

Intensitatea vocilor de afară a crescut puţin şi Sean şi-a ridicat ochii către fereastră, însă zgomotul s-a stins iar.

— Oare să ieşim şi noi? a întrebat Kieran, dar Sean s-a

mulţumit să ridice din umeri.

— Hai să-i aşteptăm să se întoarcă. Mai fac aşa uneori. Trece. Şi se împacă.

— Chiar şi după ce a zis George?

Sean a reuşit să zâmbească puţin.

— A zis ceva nou pentru tine? Din tot ce s-a zis acum era ceva ce nu ştiai despre Ash?

Kieran s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, a zis Sean. Nici pentru mine nu a fost nimic nou. Presupun că nici pentru Liv.

— E posibil să fi fost ceva nou pentru Ash totuşi.

— Doamne, ar cam fi neaşteptat, a oftat Sean, apoi s-a uitat către uşă.

Julian a intrat împreună cu sergentul Renn. Vorbeau, însă au tăcut când au simţit atmosfera apăsătoare din local. Julian şi-a revenit primul şi l-a chemat pe chelner lângă aparatul de cafea, să îi ia comanda lui Renn. Sergentul s-a aşezat în aşteptare, părând la fel de uimit cum fusese şi Kieran să vadă locul atât de gol. S-a lăsat cu greutate pe spătar. Arăta de parcă avusese o zi dificilă cu părinţii lui Bronte.

— Ce părere ai despre întâlnirea de la bibliotecă? a întrebat Kieran, iar Sean şi-a frecat cu o mână faţa.

— Nu Liam e vinovatul, a spus el, cu vocea înăbuşită. Îl cunosc. Nu ştiu ce aş putea spune mai mult.

Kieran nu a răspuns, iar Sean s-a uitat la el într-un sfârşit.

— Şi tu gândeşti asta, hei? a întrebat el cu un ton resemnat. L-ai băgat deja la închisoare?

— Nu, frate, a clătinat Kieran din cap. Sincer, chiar nu am nicio idee. Îl cunoşti pe Liam mai bine decât mine. Iar poliţiştii nu au luat nicio măsură împotriva lui, deci poate că asta înseamnă ceva.

S-au uitat amândoi la Renn, care scosese o tabletă din geantă şi privea ecranul. Deşi licărea într-un mod cu nimic ieşit din comun, lui Kieran, i s-a părut deodată, foarte familiar.

— Pendlebury a fost la peşteri azi, mai devreme, a spus

Sean parcă citindu-i gândurile lui Kieran. Am văzut-o de pe vas.

— Da, am văzut-o şi eu. Eram cu Mia şi…

Kieran a văzut-o chiar atunci pe Mia venind spre ei şi s-a dat la o parte ca să îi facă loc.

— Tocmai îi povesteam lui Sean că am văzut-o pe Pendlebury la peşteri.

— Ţi-a spus ce făcea acolo? a întrebat Sean. Părea să fi stat ceva vreme pe-acolo.

— Nu. Se uita la Supravieţuitori.

— O, s-a încruntat Sean. De ce de pe plajă? De ce nu de la punctul de observare? Sau chiar de pe apă?

— Nu ştiu, frate.

Sean a dat din cap şi a scurs unul dintre paharele de bere de pe masă. Afară, Ash şi Olivia păreau să fi tăcut. Kieran tocmai se întreba dacă încă mai erau acolo, când a auzit-o pe Olivia zicând ceva. Tonul ei era foarte tăios. Iar restaurantul era atât de gol, încât era greu de evitat senzaţia că trăgeau cu urechea.

— Nu-mi vine să cred că oamenii au abandonat locul ăsta, a spus Mia. După atâţia ani?

— Da, a spus Sean. Julian zice că se vor întoarce, după ce se va termina totul. Dar cine ştie cât va mai dura? a oftat el. Aţi intrat pe forumul local? Cred că ziceau ceva acolo, zilele trecute, de un boicot al locului ăstuia.

— Aşa este, a spus Kieran. Dar multă lume nu era de acord.

— Nu? Eu nu mai rezist să citesc ce scrie acolo. Unii oameni scriu lucruri incredibile. Hei, a strigat Sean şi s-a ridicat în picioare, mai vreau ceva de băut. Voi vreţi ceva? Cât îl aşteptăm pe Ash?

Kieran s-a uitat la Mia şi s-au înţeles din priviri.

— Mulţumesc, frate, a zis Kieran. Bem şi noi cu tine cât aşteptăm.

După ce Sean a plecat, Mia s-a întors către Kieran.

— Ascultă, am vrut să spun că mai era ceva despre tatăl tău pe forum, i-a zis ea cu voce joasă. Am văzut mai devreme. Nu e nimic îngrijorător…

Kieran îşi scosese deja telefonul şi accesase EBOCH.

— Zicea cineva că părea fragil la întâlnire, a zis Mia. Aici…

S-a aplecat să atingă ecranul şi a dat cu degetul în jos până când a găsit comentariul. Avea dreptate, nu era nimic mai mult, însă Kieran a simţit iar cum i se strânge inima în piept când a văzut că nişte străini anonimi discută despre starea de sănătate a tatălui său.

— Poate îl întrebăm pe Renn dacă îi poate detecta, a spus Mia. Adică aşa cum zicea George. Dacă tot şterg unele postări, poate că nu le-ar fi greu să o şteargă şi pe asta.

— Dar George zicea doar despre lucrurile legate de anchetă.

— Ştiu, dar…

Kieran a navigat mai departe pe pagină, scotocind prin comentarii după orice altă menţionare despre Brian. Nu a mai găsit niciuna, însă se adunaseră multe comentarii, avea multe de citit. Mia avusese dreptate, oamenii din Evelyn Bay nu mai aveau nicio piedică în a împroşca lucruri unii despre alţii. Toate rândurile alea îl deprimau. Tocmai voia să închidă pagina, când privirea i-a fost atrasă de un comentariu dintre puţinele şterse.

Acest comentariu al Theresei Hartley a fost şters, deoarece încălca regulile EBOCH.

Kieran s-a încruntat. Theresa Hartley, profesoara de muzică a Miei, cu nepoata colegă de universitate cu Bronte, la Canberra. Oare ce descoperise aceasta, s-a întrebat Kieran, de a fost considerat prea periculos de către poliţişti ca să fie răspândit? Căutând pe site, Kieran a aflat că Theresa fusese foarte activă, cu mai multe zeci de comentarii scrise, dintre care doar două fuseseră şterse.

Kieran a apăsat pe ultimul ei comentariu şters. Subiectul discuţiei era faptul că Bronte fusese prinsă făcând sex pe plajă. Dintre toate intervenţiile, picante, pe subiect, doar cel al Theresei fusese şters. Kieran se tot gândea. Oare ce spusese? Replicile la comentariul ei încă erau vizibile. *Dacă făcea sex, nu înseamnă că nu era o fată drăguţă,* îi

răspunsese cineva.

Asta era. Kieran şi-a amintit acum. Bronte era o fată drăguţă, asta scrisese Theresa. Aşa îi spusese nepoata ei. Apoi postase un link. Kieran şi-a căutat istoricul de navigare. Linkul către acea reţea de socializare pentru care se simţise el prea bătrân era încă acolo. A apăsat pe el şi pe ecran a apărut pagina dedicată lui Bronte.

Kieran s-a uitat la ultimele postări. Erau câteva schiţe, un poem în care cineva se străduise să facă rime cu numele lui Bronte, câteva desene… A mers în jos pe pagină până când a ajuns la o imagine care i s-a părut cumva cunoscută.

Era o fotografie. Nu a lui Bronte, ci de pe plajă. Plaja din Evelyn Bay, mai exact. Kieran a văzut într-un colţ Cabana Pescarilor. Era prima fotografie dintr-un album denumit simplu „Scene de vară”.

Kieran a deschis albumul. Mai multe instantanee cu oceanul. Toate locale, era sigur de asta. O vedere de pe străzile din oraş. O poză artistică a împrejurimilor de la „Surf and Turf”. Supravieţuitorii, văzuţi din punctul de observare.

Oare Bronte făcuse aceste fotografii? Kieran aşa credea. Nu numai pentru că imaginile erau postate pe pagina dedicată ei, ci şi pentru că fotografiile aveau acel stil familiar pe care îl văzuse în albumul ei din dormitor.

A continuat să navigheze în jos pe pagină. Câteva fotografii cu drumul de pe faleză, apoi din nou peisaje marine. Fotografiile fuseseră făcute recent, cu siguranţă, dar… Kieran s-a oprit din nou, cu degetul în aer deasupra ecranului.

Se uita la o altă fotografie cu plaja. Aceasta fusese făcută jos, aproape de plajă, într-o zi cu valuri înalte. Kieran a trecut peste prim-planul cu un mănunchi mare de alge şi s-a concentrat pe fundal. La distanţă, mici, dar recognoscibili, trei oameni stăteau aproape de linia apei. Un bărbat în şort de baie, cu un bebeluş în braţe, o femeie cu părul închis la culoare şi un tip masiv cu un câine masiv.

Kieran, Mia şi Ash, pe plaja din Evelyn Bay, sâmbătă după-masă.

Kieran a rămas cu ochii la fotografie, încercând să îşi dea seama ce însemna ea. El şi cu Mia trecuseră pe acolo, Bronte îi surprinsese în această fotografie, apoi fugise după pălăria lui Audrey şi, mai puţin de douăzeci şi patru de ore mai târziu, era moartă. I-a atins braţul Miei şi a îndreptat ecranul spre ea.

— Linkul spre pozele astea a fost şters de pe forum, a spus el foarte încet.

— Pe bune?

Mia s-a uitat către Renn, apoi a luat telefonul.

Kieran a privit-o cum se uită peste fotografii, aşteptând să vadă dacă ajunge şi ea la aceeaşi concluzie. Şi ea a înţepenit la poza cu plaja, aplecându-se mai mult spre ecran.

— Stai! Am văzut-o când a făcut poza asta, nu-i aşa? a spus Mia tot cu o voce de-abia şoptită. Când a fost asta? În aceeaşi zi în care i-a dispărut aparatul?

Kieran a încuviinţat.

— Dar… a spus Mia părând îngrijorată acum şi continuând să se uite la fotografii. Dacă i-a dispărut camera în acea noapte, cum de sunt online pozele astea?

— Nu ştiu, a răspuns el.

Kieran a simţit mişcare în spatele său şi s-a întors. Olivia.

— Auziţi, noi o să plecăm, a spus ea.

Ash se afla chiar în spatele ei. S-au oprit amândoi la masa lor, cu aceeaşi faţă lipsită de orice expresie. Kieran nu şi-a putut da seama dacă se mai certau sau nu.

— Nicio problemă, a spus Kieran.

S-a uitat către Ash. Acesta avea ochii roşii aşa cum Kieran nu-i mai văzuse niciodată.

— Ascultă, frate…

— Ce e asta? l-a întrerupt Ash, cu ochii la fotografia de pe ecranul din mâna Miei.

Ea nu a răspuns, aşa că Ash a luat pur şi simplu telefonul din mâna ei, fără să ceară permisiunea. S-a

holbat la poză. Algele şi, în fundal, siluetele de la marginea apei.

— Ce e asta? a mai întrebat el o dată.

Sean şi-a făcut apariţia în spatele lor cu trei pahare în mâini, exact când Olivia se aplecase şi ea către ecran, încercând să vadă imaginea.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, privind când la Kieran, când la Ash.

Ash nu a răspuns, doar a atins ecranul astfel încât să mărească fotografia.

Sean a lăsat băuturile pe masă, şi-a şters mâinile de pantaloni şi a mai încercat o dată:

— Ce e pe telefon? E al tău, nu? l-a întrebat el pe Kieran.

Kieran s-a uitat la Mia. Aceasta îl urmărea din ochi pe Renn, care vorbea cu chelnerul.

— Sunt nişte poze online, a spus Kieran foarte încet. Credem că ar putea fi din aparatul foto al lui Bronte.

— Serios?

Olivia s-a holbat la el o clipă, apoi a întins mâna după telefon. Ash şi-a întors puţin umărul, blocând-o.

— Ce? Eşti şi tu în poza asta? a întrebat ea privindu-l pe Ash, apoi pe Kieran şi Mia. Şi voi?

Ash ţinea ecranul foarte aproape de ochi, nelăsându-l să vadă nici pe Sean, care îl împingea din partea cealaltă.

— Nu înţeleg, a spus Olivia. Ce se întâmplă? De ce apăreţi în pozele astea?

Ash s-a oprit deodată, cu degetul deasupra ecranului. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos şi a clipit încet, surprins cumva că a găsit energia necesară pentru asta.

— Măcar nu suntem singurii, a spus el într-un sfârşit, pe un ton obosit.

A lăsat telefonul să cadă pe masă, cu faţa în sus, iar Kieran s-a repezit să se uite la el, ştiind că şi ceilalţi trei vor face la fel. Pe ecran se afla o fotografie nouă, iar Kieran a trebuit să dea din coate ca să vadă despre ce era vorba.

Era un bazin stâncos şi adânc. Apa adunată în toate crăpăturile pietrelor părea de-a dreptul uleioasă,

reflectând, printr-un filtru natural, imaginea cerului şi norii. Şi încă ceva.

Lângă bazin stătea cineva, puţin în spatele fotografei, poate chiar neobservat de aceasta. Imaginea oglindită în bazin era puţin deformată de unde, dar identitatea era absolut clară.

— Liam, a exclamat Olivia.

— Staţi, a spus Sean, dar degeaba.

Reacţia colectivă şi instinctivă a tuturor a fost să se întoarcă înspre Renn.

— Staţi, a spus din nou Sean, întinzând mâna şi acoperind-o pe-a lui Kieran, care deja pusese mâna pe telefon. Hei, ascultaţi aici, vă rog. Doar o clipă…

— E prea târziu, a spus Kieran.

Renn se uita la ei acum. Uitase de cafea şi se oprise cu degetul în aer, pregătit să navigheze pe ecranul tabletei deschise în faţa sa. I-a privit pe fiecare în parte şi la telefonul în jurul căruia se înghesuiseră, bătând uşor nervos din mână în ecranul tabletei. Dacă încă nu era sigur, Kieran se convinsese acum.

— E prea târziu, i-a spus el, apăsându-i palma cu greutate. Deja au văzut-o.

Capitolul 29

Kieran a deschis ochii. Era noapte, dar Mia se trezise, iar faţa îi era luminată de ecranul telefonului. Au rămas în pat unul lângă altul şi s-au uitat la fotografiile lui Bronte, examinându-le cu atenţie, una câte una. Plaja, magazinele, algele, Liam, ei înşişi. Ajungeau la sfârşitul albumului şi o luau de la capăt, iar şi iar. Nu dura mult procesul, erau doar cincisprezece fotografii acolo.

— Nu cred că astea sunt toate, a şoptit Mia într-un final. Sunt atât de… banale.

Kieran a încuviinţat. Era de aceeaşi părere. Mia s-a mai uitat o dată în telefon, apoi a apăsat un buton şi ecranul s-a stins.

— Nu-mi place faptul că suntem şi noi acolo, a spus ea în întuneric.

Până la urmă, Mia a căzut din nou într-un somn agitat, dar Kieran a rămas treaz mai multe ore. I s-a părut că trecuseră doar câteva clipe de când închisese ochii, când l-a trezit Audrey.

Ash plecase de la „Surf and Turf”, cu o seară înainte, pur şi simplu fără să îşi ia rămas-bun. Stătuse separat de ceilalţi cât timp se uitaseră cu toţii în ecranele lor şi, când Kieran îl căutase iar din priviri, plecase deja. Olivia încercase să-l sune, iar într-un sfârşit se auzise bipul unui mesaj:

— A ajuns acasă, a spus Olivia, apoi şi-a luat geanta şi a plecat şi ea, trântind uşa.

Kieran s-a uitat pe fereastră şi a văzut-o luând-o către casa lui Ash. Sean nu zisese aproape nimic, în afară de a-i ruga încă o dată să nu îi arate pozele lui Renn. Kieran şi Mia îl asiguraseră de asta, însă Kieran era convins că, oricum, nu mai conta. Mai întârziaseră puţin, lipiţi fiecare de telefonul lui, până când Sean ridicase capul la un moment dat, amărât:

— Voi puteţi să plecaţi, dacă vreţi. Eu mai rămân puţin.

S-au oferit să rămână cu el, dar a refuzat până când

insistenţele lor au devenit ciudate şi, până la urmă, l-au lăsat singur cu gândurile lui în acel „Surf and Turf” aproape pustiu.

În zori, cerul era de un albastru senin. Mia căsca, iar Kieran o aşeza pe Audrey, uşor agitată, în cărucior. Brian stătea în fotoliul său şi îi privea cum se încalţă. Verity se auzea din bucătărie, luptându-se cu cutiile de împachetat.

— Încă nicio veste de la Ash? a întrebat Mia.

Kieran şi-a verificat telefonul. A clătinat din cap. Îi lăsase deja câteva mesaje. Toate rămăseseră fără răspuns, aşa că Mia i-a scris Oliviei.

— OK, deci zice că Ash a primit-o în casă aseară, însă nu a venit în pat, i-a spus Mia citind răspunsul în timp ce ieşeau. Când s-a trezit de dimineaţă, şi-a dat seama că dormise pe canapea şi că plecase deja.

— La muncă?

— Aşa cred.

— Bine, a spus Kieran luând-o în josul drumului.

S-a oprit când şi-a dat seama că Mia se oprise şi se uita în partea opusă, cu mâna streaşină la ochi.

— Hai să o luăm pe plajă, a spus ea.

— Suntem cu căruţul.

— Atunci o luăm în braţe. Doar puţin.

— De ce?

Ar fi fost prima dată când Mia ar fi pus piciorul pe plaja aceea, de sâmbătă seară încoace, din câte ştia Kieran.

— Nu ştiu. Aş vrea să văd locul din care ne-a fotografiat Bronte. Şi celelalte locuri.

— Sunt sigur că poliţiştii au făcut deja asta, a spus el arătând din cap către telefonul din mâna ei. Că i-au urmărit mişcările sau ceva de genul acesta. Probabil că asta făcea Pendlebury ieri când se uita la Supravieţuitori, nu-i aşa?

— Şi totuşi, a ridicat Mia din umeri. Te deranjează?

— Nu, a spus el. Dar nu cred că putem vedea ceva ce nu am mai văzut până acum.

Avea dreptate, cel puţin în ceea ce privea plaja. Au identificat cât de precis au putut locul în care au văzut-o

pentru prima dată pe Bronte, cum aduna pietricele de pe plajă şi cum se aplecase în buza mării să se uite la alge. Nu era nimic care să diferenţieze punctul acela de restul plajei. Doar ceva mai departe, pe ţărm, în dreptul Cabanei Pescarilor, Kieran a putut vedea o sclipire, în locul în care vântul mişca ambalajele din plastic ale buchetelor de flori. Mia i-a urmărit privirea, din locul în care stătea, aproape de valuri, ţinându-şi părul într-un pumn.

— Hai să ne întoarcem pe drum, a spus ea.

Când au ajuns lângă port, Kieran nu a putut vedea la docuri *Nautilus Blue.* A bătut, pentru orice eventualitate, la uşa casei lui Ash şi a lui Sean, dar era evident că nu era nimeni acasă.

— Să sperăm că s-a dus la muncă la cimitir sau altundeva, şi că îşi linge rănile acum, a spus Mia, însă nu foarte convinsă.

— Poate, a spus Kieran. Aşa cum îl cunosc pe Ash.

De fapt, tocmai pentru că îl cunoştea pe Ash, Kieran se gândea că nu îi stătea în fire să nu-şi revină imediat după un necaz.

Au continuat să meargă şi au trecut pe lângă Lyn, care fuma o ţigară lângă intrarea de serviciu de la „Surf and Turf”. Mia a încetinit puţin mai departe, ca să îşi compare poziţia cu unghiul fotografiei făcute de Bronte pe stradă.

— Poate că e o prostie, a spus Mia în timp ce se freca de fereastra prăfuită a agenţiei de ştiri în căutarea perspectivei corecte.

— Poate, a încuviinţat Kieran arătând din cap către zona rezidenţială a străzii. Dar măcar avem companie selectă.

Pendlebury stătea sprijinită de un gard de piatră cu tableta în mână. Se uita printre gene când la ecran, când la o căbănuţă din gresie, dar a văzut-o pe Mia cu telefonul în mână. S-au privit reciproc, apoi Pendlebury a ridicat o mână şi le-a făcut semn să se apropie. Era mai degrabă un ordin politicos decât o invitaţie.

— Minţi luminate, a spus ea vesel când s-au apropiat. Sergentul Renn mi-a povestit că a fost la „Surf and Turf” aseară şi că povestea cu linkul s-a aflat.

Pendlebury părea deranjată de asta, dar nu prea mult.

— Deci presupun că o luaţi pe faleză, înspre punctul de observare, dacă respectaţi fotografiile astea, a spus ea şi s-a îndepărtat de zid. O să merg cu voi. Avem acelaşi drum.

— Deci avem dreptate, da? Fotografiile sunt din aparatul lui Bronte? a întrebat Kieran în timp ce se îndreptau către zona veche a oraşului.

Pendlebury a întins mâna către telefonul Miei. Şi-a plimbat degetul rapid pe ecran, din mers, uitându-se la imagini, apoi, după câţiva paşi, i l-a dat înapoi încuviinţând:

— Da, unele dintre ele.

— Cum au ajuns online? a întrebat el.

— Universitatea la care studia Bronte îi punea la dispoziţie un spaţiu de stocare, pentru cursul ei, a răspuns Pendlebury. Presupun că studenţii la Arte au foarte multe poze la rezoluţie mare. Bronte încărca mai multe cam în fiecare zi.

Poliţista a arătat apoi din cap către telefonul Miei.

— În mod normal, n-ar fi trebuit să ajungă pe internet, dar se pare că ea dăduse aprobare pentru acces la fişierele ei altor studenţi. Colegi de proiect, probabil.

— Nu i-aţi putut bloca? a întrebat Kieran.

— Am fi putut, însă oamenii şi-ar fi pus întrebări şi asta nu e chiar...

Pendlebury s-a întrerupt brusc. A încetinit pasul şi a icnit enervată:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Se apropiau de casa lui George Barlin, cu grădina lui cea distrusă. Pe drum, chiar în faţă, era parcată camioneta murdară a lui Ash.

Prin parbriz, Kieran l-a putut vedea pe Ash, care stătea pe scaunul şoferului, cu mâinile încrucişate pe volan. Alături, pe scaunul pasagerului, şedea Shift, cu capul pe geam afară şi cu limba atârnând.

— A fost avertizat deja, i-a aruncat Pendlebury o privire lui Kieran. Trebuie să depăşească momentul ăsta. Şi o să-mi facă plăcere să...

— Nu, e OK, a spus Kieran şi a pus frâna căruţului. Vorbesc eu cu el.

Cât Kieran a traversat drumul, Ash a pornit motorul.

— Bine, bine, plec. Am vrut să văd ceva, dar…

Ash s-a aplecat pe fereastra deschisă şi a ridicat tonul în direcţia lui Pendlebury:

— Acum plec, OK? Nu e nevoie să îţi chemi colegii, că plec singur.

Ash s-a rezemat de spătarul scaunului şi a întins mâna după schimbătorul de viteze. Kieran a pus o mână pe portieră.

— Hei, stai o clipă, a spus el.

— Ce e, frate? Am de lucru.

— Ţi-am trimis mesaje.

— Da, a oftat Ash. Sunt la serviciu.

— Da, bine, dar…

Ash s-a uitat la el, într-un sfârşit. I se mai putea citi pe faţă o urmă din starea de nervi de cu o seară înainte, însă azi părea pur şi simplu obosit.

— Ce e? a întrebat din nou Ash.

— Eşti OK? După cele întâmplate aseară?

— Da.

— Bine, a spus Kieran, dar nu şi-a luat mâna de pe portieră. Pentru că ceea ce a spus George…

— O, a zis Ash şi o uşoară încreţitură i-a apărut în jurul ochilor. Mda, nu, e în regulă. Ascultă, frate, a băgat el camioneta în viteză, trebuie să o iau din loc.

— Bine. Dă-mi un telefon dacă…

Dar Ash deja scosese o mână pe geam şi îi făcea semn de rămas-bun lui Pendlebury. Kieran şi-a luat mâna de pe portieră şi a făcut un pas înapoi, iar camioneta a demarat. Au privit toţi în urma ei până când a ieşit din raza vizuală, apoi Kieran s-a întors la căruţ. Au început să meargă din nou.

— De curiozitate, cum arăta grădina asta înainte? a întrebat Pendlebury când au ajuns la cărarea de pe stânci.

— Minunat, a răspuns Mia.

Au continuat să urce în tăcere, adânciţi fiecare în

gândurile lui. Aproape de vârf, Mia a grăbit pasul şi a prins-o din urmă pe Pendlebury.

— Crezi că persoana care a luat aparatul de fotografiat şi computerul lui Bronte ştia că îşi descărca undeva pozele? a întrebat ea.

— Nu am de unde să ştiu, a răspuns Pendlebury continuând să meargă, cu ochii înspre ocean. Depinde cine era şi de ce a făcut asta.

— Şi spuneai că nu toate pozele pe care le-am văzut online erau salvate în folderele ei de studentă?

— Da.

În timp ce mergea, Mia căuta cu degetul în telefon.

— Dar ai putea spune că aceste poze sunt – şi aici a ezitat – suficient de ilustrative?

Ajunseseră în vârful falezei şi s-au oprit la punctul de observare. În depărtare, se înălţau Supravieţuitorii. *Nautilus Blue* se legăna în valuri, cu steagul de scufundare, albastru şi alb, ridicat. Pendlebury s-a uitat spre Mia.

— Bine, a spus ea. Îmi dau seama că eşti îngrijorată pentru că apari într-una dintre fotografii, împreună cu Kieran, deci hai să te liniştesc puţin. Nu sunteţi singurii.

— Serios?

— Nici pe departe.

Kieran n-ar fi putut spune de ce nu se simţea mai uşurat.

Pendlebury s-a întors către bariera de securitate şi a privit către Supravieţuitori.

— Cum arată mareea, Kieran? a întrebat ea. E suficient de joasă cât să facem o excursie până jos?

— Acum?

Pendlebury şi-a aşezat tableta la subraţ.

— Acum ar fi minunat.

Mia nu a părut încântată de idee, dar nici nu s-a opus. Kieran i-a dat ei căruţul, apoi a trecut de barieră împreună cu Pendlebury şi au luat-o în jos pe poteca nemarcată. Pendlebury s-a oprit când a ajuns pe nisip, fără să bage în seamă păsările care s-au ridicat brusc în aer. S-a uitat

atent la gurile căscate ale peşterilor, apoi a privit înapoi, mijind ochii, la faleza abruptă de unde veniseră. Şi-a scos din nou tableta şi a început să îşi mişte degetul pe ecran, încruntată.

— Bine, a spus ea. Acum vreau să reţii că Bronte era o fată de douăzeci şi unu de ani care avea un aparat de fotografiat. Deci nu am exagerat deloc când am spus că făcea foarte multe fotografii. Acestea fiind spuse – şi aici Pendlebury a întors ecranul către Kieran, astfel încât să îl poată vedea şi el –, poţi să identifici locaţiile exacte ale acestor imagini? Nu te grăbi.

Kieran a luat tableta şi a început să navigheze printre pozele lui Bronte, încet şi încă neştiind peste ce avea să dea. Multe dintre fotografii fuseseră decupate cât să evidenţieze vreun element esenţial, astfel încât devenise greu de apreciat unde fuseseră făcute. Boabe de nisip, un fragment de ceva pe care se lipise o algă verde ca o nestemată. A răsfoit albumul înainte şi înapoi, simţind privirea lui Pendlebury fixată asupra sa.

— Îmi pare rău, am încer…

Dar Kieran s-a oprit brusc, deoarece tocmai recunoscuse ceva.

O suprafaţă stâncoasă, pudrată cu nisip, în care apa săpase crevase adânci. O linie subţire de contrast în locul în care lumina zilei se întâlnea cu umbra eternă. Gura Peşterii de Nord. Kieran era sigur de asta. Nu exista nici cea mai mică îndoială, deoarece în fotografia aceea, chiar şi aşa decupată cum fusese ea, printre crevase şi nisip şi umbre, se vedea numele lui, săpat în piatră.

Kieran s-a uitat la cicatricea lăsată acum mulţi ani de acele litere, imortalizată acum de camera unei fete moarte, şi a simţit un fior de teamă.

Încă se holba la fotografie când Pendlebury a întins mâna şi a schimbat imaginea de pe ecran. A apărut o poză asemănătoare, doar că de data asta era scris numele lui Ash într-un colţ. Şi în următoarea poză se vedea numele lui Ash. Dar aici era o altă scrijelitură, prinsă dintr-un unghi din care era mai dificil de citit. Kieran nu ar fi putut spune

unde fusese făcută acea fotografie.

Pendlebury a continuat să ruleze imaginile, însă Kieran ştia deja ce avea să urmeze. Finn, apoi din nou Finn. Apoi R-A-N, coada unui Kieran, şi din nou Kieran. Toby.

Kieran şi-a ridicat cu greu privirea din ecran şi s-a uitat în ochii lui Pendlebury.

— De-abia dacă se observă, a spus el.

Şi chiar aşa era. S-a uitat din nou în jos, de data asta se vedeau literele S-E-A din Sean. Imaginea era luată de aproape, dar nu era focusată pe litere, iar acestea erau şi distorsionate de umbrele produse de un bliţ puternic. Kieran a arătat cu degetul un lichen înflorit lângă litera S.

— E clar că Bronte făcea prim-planuri cu stânca, a spus el. Asta nu înseamnă nimic.

— Dar nici nu am spus că înseamnă ceva, a răspuns Pendlebury, cu o faţă perfect neutră. Te întrebam dacă ştii unde au fost făcute.

— Unele dintre ele, cred că da.

— Bine, a spus ea. Arată-mi.

Kieran a condus-o pe plajă către intrarea în Peştera de Nord. La umbră era răcoare şi întuneric, iar lui Kieran i-a trebuit un minut să se obişnuiască cu lipsa de lumină. A văzut că şi Pendlebury clipea în timp ce privea în jur.

— Aici, a arătat el către perete. Pe astea le-ai văzut ieri. Şi mai sunt câteva aici.

Pendlebury şi-a deschis din nou tableta, a analizat cu atenţie ecranul, apoi peretele stâncos. S-a dat cu câţiva paşi în spate, şi-a scos propriul telefon şi a făcut o fotografie. Apoi alţi paşi, altă fotografie. Kieran a urmărit-o cum a repetat operaţiunea de câteva ori, încercând să recreeze unghiul original. Apoi s-a uitat la tabletă şi a clătinat din cap:

— Nu cred că aceasta e de aici. Spaţiul dintre litere nu e acelaşi.

A întors tableta către Kieran, iar aceasta a observat numele lui Ash în colţul unei imagini.

— E posibil, a ridicat el din umeri. Sunt mai multe pe-aici.

— Am putea să le găsim pe toate? Chiar aş vrea să stabilim toate aceste locaţii.

Peştera se întindea în faţa lor, adâncă şi întortocheată.

— Ar putea fi oriunde. Nici nu ştiu de unde să începem.

— Nu aveaţi niciun sistem pentru asta?

— Nu prea. La început, o făceam când cartografiam o rută nouă, a spus Kieran, dar fără prea mare convingere, însă de obicei o făceam de plictiseală. Poate nu şi Sean, care credea că era de tot rahatul să facem asta. A făcut-o o dată doar pentru că l-am pus eu, însă Ash şi cu mine o făceam mereu. Şi Finn, bineînţeles.

— Şi altcineva? Mia?

Kieran s-a oprit. Era frig acolo, la umbră.

— Nu. De ce? a întrebat el uitându-se în sus, deşi din locul în care stătea nu se putea vedea deloc punctul de observare. Nu a fost niciodată aici. De ce întrebi asta?

— Dar Gabby Birch?

— Nu, a făcut el ochii mari. Ce legătură are ea cu toate astea? Sau Mia?

— Doar pun nişte întrebări, Kieran. Încerc să îmi formez o imagine.

Pendlebury a făcut o pauză, apoi a spus:

— Despre Olivia ce îmi poţi spune?

Kieran nu şi-a dat seama dacă deja ştia sau doar a încercat să afle. Dar nici nu era sigur dacă asta conta.

— Da, Olivia a fost aici.

Pendlebury privea spre adâncul peşterii. Păsările se liniştiseră şi acum se puteau auzi valurile spărgându-se de mal.

— Putem intra? a întrebat ea. Să vedem ce se mai poate vedea?

— Nu, a răspuns Kieran. Nu cu mine. E ca un labirint, nu îl cunosc suficient de bine.

— Dar îl cunoşteai înainte.

Kieran a arătat din cap către numele scrijelite în piatră.

— Sunt mai multe lucruri pe care le făceam înainte, dar nu le mai fac acum.

— Corect, a spus Pendlebury, după care i-a întins din

nou tableta, să poată vedea fotografiile. Uită-te la astea, atunci. Poate observi şi altceva care îţi este familiar?

Kieran a răsfoit câteva noi fotografii de-ale lui Bronte. Se temea de fiecare dată înainte să o vadă pe următoarea.

— Supravieţuitorii, evident, a spus el. Iar asta e marginea cărării la reflux. Din nou Peştera de Nord.

Avea bizara senzaţie că îi scăpa ceva, un amănunt bine îngropat prin imaginile alea. Ceva nu era în regulă. A dat peste câteva fotografii cu prim-planuri prea apropiate pentru a recunoaşte ceva, apoi s-a oprit brusc la vederea unui colţ familiar, pe care îl văzuse de atât de multe ori. Terasa din Peştera de Sud, cea pe care obişnuia să se întâlnească cu Olivia. Kieran simţea privirea fixă a lui Pendlebury asupra sa.

— Ştiu unde e asta.

— Îmi arăţi, te rog?

Au mijit ochii când au ieşit la lumină. Kieran a condus-o pe Pendlebury înapoi peste plajă, către intrarea în Peştera de Sud, de data asta. Au intrat din nou în penumbră, iar Kieran a arătat spre ecranul tabletei, apoi spre stânca de la terasă:

— Fotografiile astea au fost făcute pe-aici.

Pendlebury s-a îndreptat către stâncă şi şi-a trecut mâna peste ea. Apoi şi-a scos telefonul, a făcut şi ea câteva poze şi a început să se uite la ecran, încruntată. Şi-a ridicat din nou privirea, către locul în care Ash îşi scrijelise numele în piatră, deasupra terasei. A ridicat o sprânceană către Kieran, care a ridicat şi el din umeri:

— După cum ziceam, sunt multe.

Vocea lui s-a izbit de pereţi, cu ecou, apoi nisipul a absorbit-o, amuţind-o. Pendlebury a înclinat din cap, ca să asculte.

— Nu mă pot obişnui cu sunetele pe aici, a spus ea, întorcându-se către terasă.

Kieran a aşteptat, simţindu-se inconfortabil. Afară, pe sub arcul intrării în peşteră, putea vedea o bucată lată de plajă întinzându-se între ei şi mare. Nisipul de sub picioarele lui era ferm. Nu era umed, nu era acoperit de

apă. Totul e în regulă, îşi spunea el. Se aflau la reflux, nu la flux. Aveau mult timp la dispoziţie.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat Pendlebury uitându-se la el.

— Nimic.

— Eşti sigur?

— Da.

Kieran a simţit că trebuie să se împotrivească unui atac rar de claustrofobie. Dintr-odată, plafonul peşterii i s-a părut neobişnuit de jos şi a trebuit să ridice o mână ca să se convingă că încă nu ajungea până la el.

— Scuze. Veneam destul de des pe aici când eram mai tânăr.

— Înainte de furtună? a continuat Pendlebury să se uite la el. În ziua furtunii?

— Ambele, a ridicat Kieran din umeri.

Poliţista a tăcut câteva clipe, mulţumindu-se să mângâie cu mâna, atent, peretele de piatră al peşterii.

— Am avut o prietenă. *Am* o prietenă, de fapt, a oftat ea şi a continuat. Acum vreo doi ani, prietena mea şi soţul ei beau ceva împreună, acasă, într-o seară liniştită de vineri. După cină s-au dus să facă o baie în piscina din curte. Până când să se prindă că nu glumea, soţului ei i se făcuse deja foarte rău. Nu a reuşit să-l salveze, a dat Pendlebury din cap. Şi de atunci prietena mea îşi face mustrări de conştiinţă.

— Îmi pare rău, a spus Kieran, cu sinceritate.

— Mulţumesc. A fost greu. Pentru ea, evident. Dar şi să o văd cum s-a autodistrus încet, ştii?

Kieran ştia. Îşi amintea prea bine primii ani după moartea lui Finn. Cum încercase mai multe modalităţi să facă faţă. Unele funcţionaseră, cele mai multe, nu. Îşi amintea pâlpâirea vagă a unei raze de speranţă, urmată de copleşitoarea frustrare a dezamăgirii. Frica ascunsă că va rămâne fără modalităţi de încercat. Şi apoi, printre toate astea, se ivise Mia. Îi apăruse în faţă pe neaşteptate, o mult-aşteptată oază de calm într-un amărât de bar studenţesc.

— Mă ajută mult Mia, a spus el. Şi Audrey.

— Şi cu ai tăi cum merg lucrurile?

— Bineînţeles că mă iubesc şi ei. Dar l-au iubit şi pe Finn. Deci…

Nu ştia ce ar mai fi putut să spună despre asta.

Expresia de pe faţa lui Pendlebury era una curioasă acum. Un amestec de simpatie şi ceva nedefinit pentru Kieran.

— Trebuie să te întreb ceva, a spus ea. Ce crezi că s-a întâmplat aici în ziua cu furtuna?

— Cum adică ce *cred* că s-a întâmplat? Eram aici. *Ştiu* ce s-a întâmplat.

— Desigur, a spus Pendlebury, după care a făcut o pauză puţin ciudată. Dar mi-ar plăcea să aud lucrurile spuse de tine.

Kieran s-a uitat la terasă, apoi i-a spus. Versiunea cea adevărată. Despre Olivia şi felul în care obişnuiau ei să se întâlnească acolo, să îşi aştearnă prosoapele în acel loc. Despre cum era vreme urâtă într-o zi, iar ea propusese să plece, însă el o rugase să rămână. Despre cum au rămas, dar timpul s-a scurs pe nesimţite şi nisipul a dispărut sub apă şi, deodată, era deja prea târziu. Nu reuşise să găsească drumul. Marea fusese mai puternică decât el. Fratele lui Kieran şi fratele celui mai bun prieten al lui veniseră să îl salveze. Ei muriseră. El supravieţuise.

Pendlebury l-a ascultat fără să îl întrerupă.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, a spus ea după ce Kieran a terminat de povestit.

Kieran nu a răspuns. Uneori se simţea aproape uşurat după ce povestea ce se întâmplase, alteori – ca acum – nu simţea decât ruşine. În orice caz, faptul că retrăia acele lucruri îl lăsa întotdeauna secătuit.

Pendlebury şi-a strâns buzele, iar Kieran a avut bizara senzaţie că se certa cu ea însăşi.

— Nu îmi pot imagina cu adevărat cum este să trăieşti cu aşa ceva, a spus ea într-un final.

— Nu prea bine.

— Nu. Am văzut ceea ce a făcut sentimentul vinovăţiei

cu prietena despre care ţi-am povestit, a spus Pendlebury şi pentru un moment faţa i s-a întunecat puţin. Eram foarte apropiate înainte, dar acum e ca şi cum ar fi o altă persoană. Kieran, a spus ea întorcându-şi capul oarecum în direcţia oraşului, aşa cum se întindea el, nevăzut, în depărtare, dincolo de stânci şi apă. În momentele astea sunt foarte mulţi oameni care scot la iveală diverse lucruri. Se aruncă tot felul de bârfe peste tot, şi nu toate sunt adevărate, nici de ajutor.

Kieran nu ştia ce ar fi putut să răspundă. Auzea apa picurând undeva prin peşteră.

— Chiar mi-ar părea rău să descoperi o versiune pe jumătate falsă a lucrurilor ăstora, a spus Pendlebury.

Kieran a simţit cum îl trece un fior.

— O versiune pe jumătate falsă a căror lucruri?

În ochii lui Pendlebury s-au zărit din nou semnele unei lupte interioare. Femeia a privit în adâncul peşterii, apoi din nou către locul în care apa mării îşi lăsa spuma albăstrie pe nisip. Într-un final, a tras aer adânc în piept şi l-a privit în ochi. Se hotărâse.

— Kieran, e ceva ce meriţi să afli.

Capitolul 30

Pendlebury a pornit către intrarea în peşteră.

— Hai să ieşim de aici mai întâi. Cred că ar fi bine să audă şi Mia ce am de spus.

De data aceasta, Kieran a fost cel care a urmat-o până la ieşire, când s-au trezit amândoi înapoi în lumină, clipind des.

— Ce…

Pendlebury l-a întrerupt, ridicând o mână:

— Ajungem la punctul de observare şi vorbim.

Au găsit-o pe Mia stând pe bancă şi mişcând căruciorul uşor înainte şi înapoi. I-a văzut imediat ce au apărut în capătul potecii năpădite de buruieni, iar expresia de îngrijorare de pe faţa ei a făcut loc uneia de uşurare vizibilă:

— Aţi terminat? s-a ridicat ea în picioare, însă s-a oprit când i-a văzut faţa lui Kieran. Ce s-a întâmplat?

— Am aflat de curând ceva ce cred că trebuie să ştie şi Kieran, a spus Pendlebury şi s-a aşezat pe bancă.

Mia s-a aşezat şi ea înapoi, încet şi cu un aer circumspect.

Kieran a rămas în picioare. Marea sclipea în lumina palidă a verii. Deasupra epavei se putea vedea *Nautilus Blue,* legănându-se uşor.

— Deci, a început Pendlebury cu o voce calmă, am venit aici, la Evelyn Bay, ca să aflu ce s-a întâmplat cu Bronte Laidler. Asta e tot. E singura mea sarcină. Furtuna asta a voastră, dispariţia lui Gabby Linch, bârfele de pe forumul local, nimic din toate astea nu sunt treaba mea.

A făcut o pauză, apoi a zis:

— Dar unul dintre efectele faptului că pui întrebări este că primeşti răspunsuri. Lucruri care nu sunt neapărat relevante pentru mine, dar asta nu înseamnă că nu sunt relevante deloc.

Kieran se tot mişca de pe un picior pe altul, nerăbdător. Mia se uita când la unul, când la celălalt.

— Am vorbit de câteva ori cu George Barlin, a continuat Pendlebury. Ştiţi că a fost jurnalist?

— Da.

— I-aţi citit cărţile?

— Majoritatea, a spus Kieran, iar Mia a încuviinţat.

— Şi eu, a spus Pendlebury. Nu sunt chiar pe gustul meu, dar nu sunt deloc rele. În fine, pentru că tot s-a mutat aici, a făcut şi el ceva investigaţii despre furtună.

— Pentru o viitoare carte? a întrebat Mia.

— El zice că mai degrabă din curiozitate personală. Era în oraş în acel an. Spune că nu va putea uita niciodată experienţa avută atunci, cu furtuna. Personal, a ridicat Pendlebury din umeri, nu e problema mea dacă va scrie sau nu despre asta. Şi la început nici nu eram prea interesată de ceea ce s-a întâmplat atunci. După cum spuneam, motivul pentru care mă aflu aici e ceea ce s-a întâmplat acum câteva zile, nu acum doisprezece ani.

Pendlebury a privit spre apă, bătând absentă cu degetul pe genunchi.

— Însă George a spus la un moment dat ceva ce m-a frapat şi mi-a trezit interesul.

— Ce anume? a întrebat Kieran.

— Accidentul care s-a întâmplat pe mare, cu tine şi fratele tău şi cu Toby Gilroy…

Pendlebury s-a întors către Kieran.

— Cronologia nu se potriveşte.

Kieran şi-a ridicat sprâncenele şi a văzut-o şi pe Mia făcând acelaşi lucru.

— Cum adică? a întrebat aceasta. Ce cronologie?

— Lucrurile care s-au întâmplat în ziua cu furtuna. Când ai avut probleme în ocean, Kieran. Apelul de urgenţă, încercarea de salvare. Înecurile. Nu au cum să se fi întâmplat în felul în care crezi tu că s-au întâmplat.

— Ba cum să nu! a izbucnit Kieran într-un hohot de râs care a sunat ciudat până şi pentru propriile urechi. Eram chiar acolo.

Pendlebury a clătinat din cap.

— Nu. Nu aveau cum.

Şi-a deschis din nou tableta, mijind ochii şi încercând să protejeze ecranul de razele soarelui. Kieran a aşteptat, brusc dezorientat, ca atunci când te afli pe un vas pe care îl ia un val venit pe dedesubt. Te ridici în aer pentru un moment, apoi eşti trântit înapoi, brutal.

— Ne spui odată despre ce e vorba? a întrebat Mia, care se ridicase în picioare şi venise lângă Kieran.

Pendlebury a ridicat un deget şi a dat din cap, continuând să caute ceva. Într-un final, a exclamat satisfăcută şi s-a uitat la ei.

— Bine. Deci versiunea acceptată de toată lumea, inclusiv de tine, Kieran, este că erai în peşteră şi lucrai la nişte hărţi pentru fratele tău, furtuna a venit mai repede decât ţi-ai putut da seama şi te-ai trezit luat de apă. Mi-ai spus că era şi Olivia Birch cu tine…

Pendlebury s-a întrerupt brusc şi s-a uitat la Mia, care şi-a dat ochii peste cap. Bineînţeles că ştia.

— Însă pentru restul lumii, a continuat poliţista, Olivia se afla pe faleză, grăbindu-se să ajungă acasă, prin ploaie, când te-a zărit la ananghie, în apă. A sunat la urgenţe, a fost anunţat Julian Wallis, care era şeful operaţiunilor de căutare şi salvare locale, iar acesta a transmis o alertă, care a fost interceptată de Finn şi de Toby. Aceştia au confirmat că aveau să intervină, au fugit în port, la *Nautilus Black,* au pornit înspre peşteri şi au fost loviţi de un val teribil. A fost lansat un semnal SOS şi de pe vas, însă nu s-a putut face nimic şi cei doi s-au înecat.

Kieran a încuviinţat încordat.

— Cam aşa ceva.

— Bine. Treaba e că s-au notat toate orele la care s-au dat acele telefoane şi alerte. E drept, au fost notate în locuri diferite, în diverse acte oficiale, dar au fost salvate toate, şi apelurile telefonice, şi semnalele de alertă. Orele fiecăruia sunt corecte, nu s-a pus niciodată problema că ar fi ceva în neregulă cu ele. Dar problema este că – şi aici Pendlebury s-a uitat la Kieran – George Barlin a adunat laolaltă toate aceste documente dispersate şi le-a analizat în carneţelul său sau cu pana lui scriitoricească, în fine, iar

lucrurile nu se leagă.

— Cum adică nu se leagă? a întrebat Kieran, simţind-o pe Mia foindu-se lângă el.

— Adică se pare că Finn şi Toby erau deja pe apă cu vasul lor când au primit mesajul radio că aveai nevoie de ajutor.

Kieran s-a holbat la Pendlebury, însă aceasta privea deja pe deasupra lui, în larg, către *Nautilus Blue.*

— Cât durează să navighezi până aici din port? Un sfert de oră, cel mai puţin, nu-i aşa? a zis ea. Aşa am înţeles.

— Da.

De fapt, cincisprezece minute era chiar forţat, mai degrabă ar fi fost necesare douăzeci.

— În regulă. Ei bine, din momentul în care a dat Olivia primul telefon la urgenţe, confirmat în arhive, şi până când fratele tău a răspuns la staţia radio de pe *Nautilus Black,* au trecut mai puţin de patru minute. La mai puţin de trei minute după aceea a fost activat semnalul SOS al lui *Nautilus Black,* iar GPS-ul îi poziţiona în apele de lângă peşteri.

Pendlebury l-a privit din nou pe Kieran.

— Nu au trecut nici măcar zece minute din momentul în care te-a luat apa până când au ajuns fratele tău şi cu Toby. Nu aveau cum să fie în port când s-a primit apelul de urgenţă, ci erau deja pe barcă.

Kieran a clătinat din cap.

— Nu. Asta e…

— Convinge-te singur, i-a întins Pendlebury tableta. Am subliniat lucrurile importante.

Kieran a luat tableta, iar Mia s-a aplecat şi ea să citească, cu faţa apropiată de a lui. În timp ce atingea ecranul, îi putea auzi respiraţia. A apărut mai întâi primul apel telefonic, apoi altul, apoi un şir de raporturi şi înregistrări oficiale. Kieran tot dădea înainte şi înapoi, încercând să înţeleagă complet ceea ce vedea, în timp ce Mia citea şi ea peste umărul lui.

Lui Kieran nu-i venea să creadă, aşa că s-a uitat către ea:

— Tu ce crezi?

Spre propria surprindere, vorbele-i fuseseră şoapte.

Ea a arătat înspre ecran. Aici şi aici. Şi aici.

Apelul de urgenţă al Oliviei, raportul lui Julian, răspunsul venit de pe *Nautilus Black,* activarea semnalului SOS al navei.

Kieran a încercat să se concentreze. Cât timp petrecuse în apă, înainte să fie aruncat pe stânci şi să zărească o bucată din *Nautilus Black?* Atunci i se păruseră ore, dar acum trebuia să se concentreze. Supravieţuise, iar asta însemna că fuseseră doar minute, cel mult. Câte? S-a uitat la ecran: mai puţin de zece, după cum e scris negru pe alb în faţa lui.

Kieran a spus:

— Dacă timpii ăştia sunt corecţi…

— Sunt.

— OK, dar…

Pur şi simplu, nu ştia ce să spună.

— De ce nu s-a prins nimeni de asta până acum? a întrebat Mia.

Însă Kieran îşi putea da seama după tonul ei că ghicise răspunsul poate chiar înainte să termine întrebarea. Pentru că, în vâltoarea tuturor lucrurilor petrecute în ziua aceea, timpii pur şi simplu nu mai contaseră. Nu contaseră pentru mulţimea traumatizată care se adunase în vârful falezei ca să vadă doi bărbaţi înecându-se. Nici pentru localnicii care s-au trezit cu casele avariate şi afacerile distruse. Nici pentru familia fetei dispărute, care fusese văzută ultima oară pe plajă, cu rucsacul ei, şi asta fusese tot. În cap i-a sunat vocea lui Ash: *A fost o zi nebună.*

— Deci, dacă toţi timpii aceştia sunt corecţi, asta înseamnă că Finn şi Toby…

Kieran încă nu ştia sfârşitul.

— Că Finn şi Toby erau deja pe barca lor şi merseseră oarecum în direcţia ta încă dinainte să afle că erai luat de ape, da, a spus Pendlebury. Deci, indiferent de ceea ce s-a întâmplat atunci, Kieran, nu a fost vina ta aşa cum credeai că a fost.

Kieran a încercat să spună ceva, însă a simţit că rămâne fără aer. A simţit şi mâna Miei, care îi mângâia spatele, cu mişcări circulare. S-a aplecat în faţă şi şi-a îngropat faţa în palme.

Aproape că revedea tot ce se întâmplase şi l-a luat cu ameţeală. Cărase povara aceasta toţi aceşti ani, nici nu-şi mai amintea cum era să poată trăi fără ea. Vedea lumina şi vedea libertatea. Îi putea spune lui Verity. Îi putea spune lui Brian. Gândul acesta era atât de extraordinar încât aproape că-l simţea dureros.

Dar dincolo de lumina orbitoare simţea ceva ca o pâlpâire alunecoasă. O întrebare. Kieran a încercat să o ignore, însă nu îi ieşea din minte. Ca un piston moale, dar insistent. Şi-a ridicat capul şi şi-a dat seama, după expresia de pe faţa Miei, că şi ea se întreba acelaşi lucru. La întrebarea asta ar fi ajuns şi Verity, după ce s-ar fi stins agitaţia iniţială. Şi-ar fi pus-o şi restul lumii din Evelyn Bay, la bârfele de la cafea sau din spatele tastaturilor. Kieran ştia ce s-ar fi întrebat toată lumea, pentru că deja se întreba şi el însuşi.

Simţea privirile lui Pendlebury fixate asupra lui. Părea că ea ştie ce avea să întrebe chiar înainte de a deschide gura:

— Ce făceau Finn şi Toby pe vas în mijlocul furtunii?

Capitolul 31

Pendlebury nu a răspuns. Kieran a aşteptat, însă ea pur şi simplu se uita la el, cu o umbră vagă de regret pe faţă. Sau ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Sau amândouă.

— De ce erau Finn şi Toby pe apă cu barca? a încercat el din nou.

— Mă tem că asta nu ştiu.

Kieran nu ştia dacă vuietul surd din urechile lui se datora oceanului sau sângelui care îi pompa cu putere.

— Finn ştia că furtuna urma să fie periculoasă, a spus el. El şi cu Toby se numărau printre puţinii oameni care şi-au dat seama cât de rău putea fi. Chiar ei au fost cei care ne-au avertizat, cu o zi înainte, să nu ieşim pe apă.

— Înţeleg. Dar tot nu îţi pot spune de ce au ieşit.

Ascunsă în tonul neutru al lui Pendlebury, era o notă pe care Kieran nu ştia de unde să o ia.

Mia se uita la ea.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. Ar însemna să fac o speculaţie. Îmi pare rău, i-a spus ea lui Kieran, care se sprijinise de bariera de siguranţă. Ştiu că pentru tine sunt multe lucruri de digerat acum. Sper că am procedat corect spunându-ţi asta, cred că, la urma urmei, adevărul este de obicei cel mai bun…

Pendlebury s-a întrerupt brusc şi şi-a scos telefonul din buzunar. Kieran nu îl auzise sunând, dar acum ea se încrunta la vederea ecranului luminat.

— Îmi cer scuze, dar chiar trebuie să răspund, a zis Pendlebury ridicând telefonul la ureche. O secundă, te rog, a spus ea în receptor, apoi a coborât din nou mâna. Îţi mulţumesc că mi-aţi arătat locurile de jos, Kieran. Mă descurc să mă întorc singură în oraş. Şi, auziţi…

A făcut o pauză mai lungă. Era atentă exclusiv la ei acum:

— Dacă aveţi întrebări, ştiţi unde se găseşte secţia de poliţie.

Pendlebury a ridicat din nou telefonul, şi-a înclinat capul

şi a plecat. Kieran nu s-a mişcat. Nu era sigur dacă nu era doar felul în care ea evita continuarea discuţiei. A simţit cum îl atinge Mia pe braţ.

— Hai să mergem, i-a spus ea hotărâtă şi a ridicat frâna căruciorului.

Nu au scos nicio vorbă până când punctul de observare a ieşit din raza lor vizuală.

— Ştie de ce erau ei pe apă, a spus Mia, încet.

— Şi eu cred asta, a spus Kieran. Sau măcar are o idee. Era ceva ciudat în felul în care vorbea, nu-i aşa? Dar de ce să nu ne spună şi nouă?

— Nu ştiu.

Paşii lor au trosnit pe cărare când au trecut prin faţa porţii cimitirului. Kieran a continuat să meargă înainte, pe cărarea pe care de-abia dacă o vedea. Tot încerca să respire cum trebuie, dar nu reuşea să îşi umple pe deplin plămânii cu aer. După câţiva paşi, şi-a dat seama că Mia încetinise.

— Opreşte-te. Hai să stăm un minut, a spus ea şi a parcat căruţul.

Cărarea era pustie în ambele direcţii. De unde stăteau ei, oceanul se vedea ca o câmpie foarte plată şi neîntreruptă.

Kieran s-a întors către ea, încă simţind că îl strânge ceva în piept.

— Ce crezi despre chestiile alea pe care ni le-a arătat?

— Timpii? Mi-ar plăcea să îi verific mai bine, dar…

Mia a clătinat din cap:

— Cred că era corect ce spunea ea.

— Şi eu. Şi George Barlin, nu? A observat singur treaba asta.

Kieran şi-a pus mâinile în cap. Inima îi bătea cu putere, de parcă înotase cu orele. Încerca din greu să îşi adune gândurile.

— Deci… Asta e tot? Atât de simplu a fost? Deodată nu mai e vina mea?

— Nu sunt sigură, a spus Mia. Da. Poate.

— Şi acum ce facem?

— Nu ştiu.
— Nici eu nu ştiu. O, Doamne! Mia, sunt atât de *obosit!*
Şi-a acoperit ochii. Îi simţea fierbinţi şi îl înţepau.
— Am obosit să mă tot simt vinovat.
— Ştiu, l-a luat ea în braţe. E în regulă.
— Dar asta înseamnă că nu mai trebuie să mă simt aşa, nu? Asta înseamnă?
Pauză.
— Da.
Kieran s-a tras înapoi.
— Şi atunci de ce nu mă simt deloc mai bine acum?
Mia s-a uitat la el, îmbrăţişându-l în continuare, în braţele ei calde. Nu a spus nimic, iar el aproape că a simţit nevoia să zâmbească.
— Ştiu că te gândeşti la acelaşi lucru ca mine, a spus Kieran.
— La ce anume?
— Te gândeşti că nu mă simt mai bine, deoarece acum mă preocupă de ce era Finn pe apă.
— Da, aşa este, a aprobat ea. La asta mă gândeam.
Zâmbetul vag al lui Kieran s-a stins.
— Iar dacă Pendlebury cunoaşte răspunsul, dar nu mi-l spune, a răsuflat el, înseamnă că există un motiv pentru asta. Deci care ar fi motivul?
— Ar putea fi o groază de lucruri, a spus Mia. Nu cred că poţi trage vreo concluzie de aici.
— Nu pot?
— Nu. Nu poţi.
Mia a tăcut, apoi s-a uitat pe drum, în depărtare.
— Eu mă gândeam la altceva.
— La ce anume?
— Dacă Pendlebury ştie de ce era Finn pe apă, înseamnă că ştie extraordinar de bine faptele de atunci, din interior, a spus ea. Mai ales că nu e din partea locului. O fi ea un bun poliţist – habar nu am –, însă e cu siguranţă o străină. Nu era aici pe acea furtună, nu are amintirile pe care le avem noi toţi. Deci dacă Pendlebury ştie ceva despre lucrurile petrecute aici acum doisprezece ani, ceva atât de

precis, e doar pentru că i-a povestit cineva. Cineva care era atunci aici. Nu se poate altfel.

Kieran s-a uitat la ea, iar posibilităţile au început să i se arate. Mia avea dreptate. Dacă ştia Pendlebury, înseamnă că mai ştia cineva.

— Cine?

În sufletul său simţea că avea răspunsul la această întrebare, dar capul i se învârtea mult prea tare acum ca să se poată concentra.

Mia deja clătina din cap:

— Mie mi se pare că Pendlebury ne-a spus cu gura ei, nu-i aşa? Dacă avem vreo întrebare despre asta, ştim unde se găseşte secţia de poliţie.

Când Kieran şi Mia au ajuns la secţie, sergentul Chris Renn târa afară un fişet gol. Kieran i-a ţinut deschisă uşa de sticlă.

— Mulţumesc, a mormăit Renn.

Un colţ al dulapului se prinsese în balamale, iar Renn i-a dat un ghiont ca să îl elibereze. Apoi a ridicat fişetul fără nicio problemă şi l-a dus lângă celelalte patru aşezate lângă zidul de cărămidă.

— Vine cineva de la şcoală să le ia după-masă.

Sergentul a scos o batistă dintr-un buzunar şi şi-a şters fruntea de sudoarea care lucea.

— Cu ce vă pot ajuta pe voi doi? a întrebat el şi apoi a privit în jos, către cărucior: Trei.

— De ce ieşiseră Finn şi Toby pe apă în ziua aceea? a întrebat Kieran şi mai mult a simţit decât a văzut-o pe Mia dându-şi ochii peste cap.

Exersaseră cum să întrebe tot drumul până aici, însă, odată ajuns, îşi pierduse orice subtilitate.

Renn nu i-a cerut lămuriri lui Kieran. S-a uitat lung la amândoi, apoi le-a întors spatele. A îndreptat unul dintre fişete şi a luat-o către uşa de sticlă.

— Haideţi înăuntru.

Secţia părea şi mai goală decât ultima dată când fuseseră acolo cu Renn. Birourile care mai rămăseseră

erau încă foarte încărcate, iar Kieran l-a văzut pe unul dintre ofiţerii care participaseră la întâlnirea comunitară cum împingea periculos de aproape de o margine laptopul altcuiva, ca să poată face loc pentru al său. S-a oprit când a observat privirea lui Kieran. Harta oraşului Evelyn Bay căzuse din agăţătoare şi rămăsese în picioare, sprijinită de perete, cu colţurile laminate curbate către interior.

Renn i-a invitat pe Kieran şi pe Mia în acelaşi birou. În faţa biroului ponosit se afla un singur scaun acum şi au trebuit să aştepte să mai facă rost de unul. Când s-a întors, Renn a pus mâna pe un teanc subţire de fotografii aflate lângă computer şi le-a întors cu faţa în jos. Kieran şi-a dat seama târziu că erau fotografii de-ale lui Bronte, aduse de părinţii ei.

— Aşa deci, a spus Renn după ce toată lumea s-a aşezat. Despre ce e vorba?

— Finn şi Toby. În ziua furtunii, a spus Kieran încrucişându-şi braţele la piept ca să-şi poată opri mâinile din tremurat. Se aflau deja pe mare, cu *Nautilus Black,* înainte să primească apelul prin care erau anunţaţi că eu sunt în pericol.

Renn a trecut încet cu privirea de la Kieran la Mia.

— Cu cine aţi vorbit? Cu George Barlin?

Au clătinat din cap şi Kieran a putut vedea o umbră de surprindere pe faţa lui Renn. Aproape că îl vedea gândind: *Pendlebury deci.* Dar Renn a ascuns bine ce gândea referitor la asta. Era o diferenţă foarte mare faţă de la agentul îmbujorat care îi ţinea trena sergentului Mallott prin oraş şi care lăsa să se vadă teamă şi obedienţă la fiecare cuvânt pe care îl spunea. Era greu de crezut că e acelaşi bărbat.

Renn cel de acum, mai în vârstă şi instalat în scaunul şefului, şi-a făcut de lucru cu tastatura, aranjând-o paralel cu marginea biroului, ca să câştige puţin timp.

— Şi unde vrei să ajungi? a întrebat el.

— Finn şi Toby nu au ieşit pe apă pentru mine. Nu se potrivesc orele.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Kieran se pregătise

pentru o negare directă, însă Renn a continuat să îl privească şi atât.

— Ei bine, trebuie să verific din nou dosarele de atunci, a spus el cu o voce controlată, însă Kieran a zărit un mic spasm pe faţa lui, care era la fel de bun ca o confirmare.

Văzuse şi Mia.

— Nu cred că trebuie să mai verifici nimic, Chris. Sigur ştii cum s-au întâmplat lucrurile.

— OK, a răspuns Renn, calm încă. Dacă aşa credeţi, atunci ce mai vreţi de la mine?

— De ce ai ascuns asta? s-a aplecat Kieran înspre el. Ce-ar fi să începem de aici?

— Eu? a spus Renn iritat. Frate, dar nu eram eu şeful atunci.

— Sergentul Mallott deci. Iar asta e o scuză de tot rahatul. Eraţi amândoi responsabili atunci. Ştiaţi amândoi ceea ce s-a întâmplat în acea furtună. Voi doi v-aţi ocupat de toate.

— Da, a spus Renn.

Sergentul s-a lăsat pe spate în scaun atât de tare, încât rotiţele au scârţâit. Părea deodată foarte obosit.

— Aşa este, noi ne-am ocupat de toate lucrurile care s-au întâmplat în acea furtună. El şi cu mine a trebuit să ne descurcăm cu toate.

— Deci ştiai de pe atunci? Cum aşa? De ce nu ai spus niciodată?

S-a lăsat tăcere. Kieran se aştepta să fie daţi afară, însă nu s-a întâmplat asta. Dinspre hol a ajuns până la ei bâzâitul mut al unui aparat xerox pe care îl pornise cineva.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Bronte a fost cu adevărat foarte dureros.

Kieran, care intenţiona să se dezlănţuie din nou, s-a oprit surprins la auzul acestor cuvinte. Renn a întors fotografiile de pe birou cu faţa în sus. Din ele a zâmbit femeia moartă, iar faţa i s-a încordat.

— A fost dureros pentru toată lumea, ştiu asta. Însă, în toţi aceşti ani petrecuţi de mine ca poliţist, nu mi-am închipuit niciodată că aşa ceva se putea întâmpla aici. Mă

tot gândesc la ceea ce am făcut sau poate că nu am făcut, de am ajuns să se întâmple aşa ceva în circumscripţia mea. Când a devenit Evelyn Bay un loc în care o fată venită să lucreze peste vară ajunge să moară?

Renn a întors fotografiile la loc. Bronte iar nu s-a mai văzut.

— Vreau să rezolv povestea asta. Mai devreme, au fost aici mama şi tatăl ei şi aş vrea să pot să le dau un răspuns. Nu pot să plec de aici cu treaba asta pe conştiinţă, iar secţia nu mai poate rămâne mult deschisă...

A privit roată încăperea pe jumătate goală şi a tras aer în piept.

— George Barlin ne-a spus, mie şi lui Pendlebury, că era ceva în neregulă cu timpii de pe vremea furtunii, când ne-am dus pe la el să ne semneze o declaraţie despre Bronte. Credea că o dăduse în bară cu cercetările lui şi ne tot punea întrebări. Nu ne lăsa deloc în pace.

Din hol s-a auzit un zdrăngănit şi au întors cu toţii capetele înspre uşă. Apoi o înjurătură înăbuşită şi sunetul unei cutii care era umplută la loc. Renn s-a întors către Kieran:

— Iar asta se întâmpla în perioada în care Pendlebury era foarte interesată de faptul că tatăl tău fusese ultima persoană văzută împreună cu Gabby Birch şi că fusese găsit hoinărind prin zonă, când Bronte a fost ucisă. O avusesem deja pe Trish Birch care vorbea despre o legătură şi, deodată, apare şi George Barlin cu nepotrivirile din cronologia acelei zile, atât de legate de familia ta, Kieran.

Kieran simţea că nu mai putea respira. Mia mişca căruciorul înainte şi înapoi, făcându-l să scârţâie.

— Furtuna aceea...

Telefonul de pe biroul lui Renn a început să sune. Acesta s-a uitat la număr, apoi a aşteptat să se oprească şi a continuat:

— Furtuna aceea a făcut destul rău. Nu are nimeni nimic de câştigat dacă răscolim acum rănile provocate de ea. Chiar cred asta, cu tărie. S-au făcut nişte lucruri şi s-au

luat nişte hotărâri atunci, bune sau rele, iar noi am trecut prin toate ca o comunitate şi am mers mai departe. Însă Pendlebury îşi doreşte la fel de mult răspunsuri legate de Bronte, aşa că pune întrebări.

Renn şi-a aplecat capul.

— Şi caută în trecut, cu ani în urmă, şi apoi îl verifică pe Brian, aşa că trebuie să îi povestesc despre unele hotărâri care s-au luat atunci, cu furtuna. Pentru că vreau să rezolvăm lucrurile pentru Bronte, şi pentru mama şi tatăl ei, şi nu cred că vom putea face asta dacă ofiţerii noştri cheie îşi pierd timpul investigând în direcţia greşită.

Kieran a înghiţit în sec.

— Îţi mulţumesc. Chris…

— Nu-mi mulţumi încă.

Era atât de multă linişte în jur, încât au putut auzi telefonul cuiva sunând într-o altă cameră. Şi deodată, cuprins de ceea ce părea a fi o orbitoare premoniţie, Kieran a simţit nevoia să dea timpul înapoi. Să refuze să o conducă pe Pendlebury jos, la peşteri, să îi spună că a încheiat socotelile cu acea furtună şi că nu era interesat să dezgroape din nou morţii. Şi-a dorit ca el şi cu Mia să se fi dus acasă în loc să vină aici, la această secţie de poliţie, unde s-a simţit brusc foarte speriat de ceea ce urma să spună sergentul Renn. O vedea şi pe Mia agitată şi îngrijorată.

— Finn şi Toby ieşiseră deja pe mare în ziua aceea, a spus Renn. Ai avut dreptate în privinţa asta. În ciuda tuturor avertismentelor şi alertelor, s-au urcat pe vas pe când furtuna se apropia şi, la momentul în care am aflat că aveai necazuri, lângă peşteri, ei plecaseră deja din port. Însă nu am ştiut niciodată de ce au făcut asta, şi nu ştiu nici acum, a încheiat Renn uitându-se drept în ochii lui Kieran. Acesta e adevărul.

A tras aer în piept, iar Kieran de-abia s-a abţinut să îi spună să tacă. Auzise suficient. Era tot ce voise să ştie.

— Dar îţi mai pot spune un lucru. După ce Finn şi Toby s-au înecat, am muncit din greu să le aducem la mal barca şi să le arătăm familiilor voastre că ne păsa de puştii aceia.

Eu şi cu sergentul Mallott am spus că vom cerceta totul. Să încercăm să vă ajutăm familiile dându-vă cele mai bune informaţii pe care le aveam despre ceea ce se petrecuse.

Renn s-a mişcat din nou în scaun. Era clar că nu se simţea deloc confortabil acum.

— Iar sergentul Mallott chiar a găsit ceva pe *Nautilus Black.*

— Ce? nu s-a putut împiedica să întrebe Kieran. Ce a găsit?

— Rucsacul lui Gabby Birch.

Capitolul 32

Din cărucior s-a auzit un foşnet, o agitaţie uşoară, iar Audrey a început să plângă. Kieran de-abia dacă a băgat de seamă zgomotul. Mia se încovoiase toată, cu coatele pe genunchi şi faţa îngropată în palme. Vaietele lui Audrey au răsunat prin încăpere, făcându-l pe sergentul Renn să se ridice la un moment dat în picioare.

— Mă ocup eu de ea, s-a ridicat şi Kieran şi s-a aplecat înspre cărucior. Nu o atinge!

Renn şi-a ridicat mâinile şi s-a aşezat la loc.

— Rucsacul fusese încuiat în cutia impermeabilă… Renn şi-a dat seama că Kieran rămăsese nemişcat, în picioare, şi a zis:

— Scuze, mai vrei să auzi asta?

Kieran simţea că tremură din tot corpul, însă pe Audrey o ţinea ferm şi încerca să o liniştească. Oare voia să audă asta? *Rucsacul lui Gabby Birch.* Ceea ce voia cu adevărat era ca nimic din toate astea să nu fie adevărat.

Mia a spus ceva, cu vocea înăbuşită. Şi-a lăsat mâinile în jos şi a mai încercat o dată:

— Spune.

Renn s-a uitat spre uşă. Nu se mai auzea niciun zgomot de pe hol acum.

— Eu şi cu Geoff Mallott am lucrat din greu la caz din clipa în care a încetat furtuna. Oraşul era un dezastru. Aveam oameni răniţi. Am organizat echipe de căutare pentru Gabby şi am dat de ştire peste tot. I-am publicat descrierea, hainele cu care era îmbrăcată. Rucsacul. Dungi violet şi breloc în formă de cangur.

Renn şi-a frecat ceafa, la amintirea acestor lucruri:

— Faptul că am căutat *Nautilus Black* a fost un gest de respect din partea noastră. Chiar nu aveam timp atunci, pentru nişte turişti nu am fi făcut-o. Dar era vorba de doi localnici, de familiile lor…

Renn s-a uitat la Kieran, care încă stătea în picioare.

— Am vrut să vă asigurăm că făceam totul pentru ei. Dar

eram ocupaţi, iar eu fusesem reţinut la secţie, cu diverse lucruri care nu mai conteneau să apară, aşa că m-am grăbit să ajung în port, la Mallott. Eram deja la poartă. Ştii, cea de unde poţi vedea direct docurile?

A făcut o pauză, iar Kieran a încuviinţat.

— Eram încă destul de departe, dar l-am văzut pe Mallott că urcase deja pe vas. Scosese deja cleştele şi încerca să taie lacătul cutiei impermeabile. Mi-a sunat telefonul. Era o criză la centrul medical şi a trebuit să mă opresc la poartă, să vorbesc. Mi-aduc aminte că eram nervos, făceam curse, pentru că de-abia aşteptam să pot închide telefonul şi să îmi văd de treburile mele. M-am uitat peste docuri şi l-am văzut pe sergentul Mallott cum deschisese cutia şi băgase mâna înăuntru…

Renn a privit în gol pentru o clipă, părând să fi fost transportat deodată departe şi demult.

— …şi cum a scos ceva de acolo. Ceva ce semăna foarte tare cu un material cu dungi violet.

Kieran a strâns-o tare pe Audrey în braţe. Renn a continuat:

— Îmi aduc aminte că m-a luat complet pe nepregătite. Nu ştiam cum să reacţionez şi oricum nu ştiam ce puteam să fac, eram blocat cu apelul acela nenorocit, a răsuflat Renn. A durat mult, a trebuit să îmi caut prin geantă nişte însemnări făcute mai devreme, am fost transferat de la centrul medical la un doctor de la spital, apoi în sfârşit am putut închide. Aşa că m-am grăbit înspre port, mi-am cerut scuze, exasperat, şi am aşteptat ca Mallott să mă cheme lângă cutia impermeabilă, să mă pună la curent, să facem poze… dar nu a făcut asta. Pur şi simplu stătea pe punte, absolut normal, şi mi-a spus că a terminat el totul. Mi-a cerut să îi chem pe coordonatorii echipei de salvare şi să le spun că o să mai venim pentru alte verificări.

Mia şi-a dres încet vocea. Se uita la el, cu mâinile în poală, strâns împreunate.

— Aşa că l-am întrebat direct pe Mallott ce era în cutia impermeabilă, a continuat Renn, strângându-şi buzele. Şi mi-a răspuns că nu era nimic important. Astea au fost

cuvintele lui. Nimic important. Hărţi şi alte lucruri dintr-astea. Capacul rămăsese deschis, aşa că m-am uitat şi eu înăuntru. Nu era niciun rucsac acolo.

Kieran a simţit un fior de speranţă.

— Poate te înşelaseşi.

— Da, mi-am zis şi eu asta. Era haos atunci, iar eu probabil că repetasem de o sută de ori descrierea lui Gabby. M-am gândit că poate devenisem confuz de la oboseală. Aşa că i-am spus lui Mallott că mi se păruse că scosese ceva din cutie. S-a uitat în ochii mei şi a spus că nu. Ştiam că mă minte, a dat Renn din cap. Eram sigur de asta. Şi era pentru prima dată când făcea aşa ceva. Dar nu am ştiut cum să reacţionez.

Pe coridor trecea cineva şi zgomotul stins al unei conversaţii a ajuns până la ei. Mia a tras aer adânc în piept:

— Şi ce ai făcut?

— Geoff şi cu mine ne-am uitat unul la altul, apoi şi-a luat radioul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-a ordonat să îl urmez la maşini, după care ne-am dus să facem controalele necesare la echipele de salvare. Când am terminat, se crăpa de ziua. M-am dus acasă, dar nu am putut adormi. Îmi rememoram scena din nou şi din nou, iar în dimineaţa următoare eram sigur de ceea ce văzusem, a zâmbit Renn cu amărăciune. Când am ajuns la secţie, Mallott era deja acolo. Devreme. Mai devreme ca niciodată. Ca şi cum mă aştepta pe mine. Aşa că i-am zis direct că l-am văzut scoţând rucsacul lui Gabby din cutie. Mi-a spus să iau loc. Eram chiar aici, în încăperea asta, a arătat Renn din cap către locul în care stăteau acum Kieran şi Mia, de cealaltă parte a vechiului birou. Şi mi-a spus că mă înşelam.

— A negat? a întrebat Kieran.

— În fine, să zicem că nu a recunoscut, a spus Renn. Ceea ce nu e chiar acelaşi lucru. Dar mi-a dat o cafea şi mi-a vorbit în felul acela al lui foarte direct, despre cum aveam noi trei familii îndoliate şi m-a întrebat dacă voiam cu adevărat să răscolesc lucrurile, în condiţiile în care nu

aveam niciun răspuns, ci doar mai multe întrebări… Mi-a tot explicat că ar trebui să am nişte dovezi adevărate, înainte să mă duc să supăr şi mai tare acele familii. Cum ar fi rucsacul. Aveam eu oare rucsacul? Sau altceva de genul acesta?

Renn s-a lăsat pe spate şi scaunul său a gemut.

— Ne-am certat. Am vrut să sun familiile, începând cu Trish şi Olivia. Să le spun ce văzusem. Mallott o ţinea pe a lui. Foarte calm. Avem doi bărbaţi morţi. Trebuie să ne gândim la mulţi oameni. Părinţii tăi, Kieran, îngrijoraţi dacă îţi vei reveni. Soţia lui Toby era îngropată până la gât în reţete medicale, era foarte deprimată după cele întâmplate. Fiul său, Liam, era foarte mic. Iar Gabby putea fi oriunde, dar nu mai era pe acea barcă. Aşa că nu am mai făcut nimic.

Renn a închis ochii, încruntat.

— Deci, da, ne-am certat. Cât de mult era posibil. Eram tânăr, foarte nou în meserie. Mallott era superiorul meu. Ştiu, a ridicat el o mână văzându-l pe Kieran că încerca să spună ceva. Ştiu că asta nu e o scuză, dar aşa au stat lucrurile. M-am dus înapoi pe *Nautilus Black,* dar nu mai era nici urmă de rucsac, deci oricum probele erau distruse. Apoi am auzit că nişte oameni care îşi plimbau câinii găsiseră rucsacul pe plajă. Al naibii de convenabil, aşa cum mereu a spus Trish.

Kieran s-a gândit la Trish Birch. La felul în care cerceta marea. Şi inima i s-a strâns.

— Când am auzit că rucsacul fusese adus de valuri pe mal, a spus Renn, cred că am avut vreo cinci secunde în care să deschid gura şi să spun tuturor ceea ce credeam eu că se întâmplase cu adevărat. Dar fuseseră nişte zile atât de grele şi mă simţeam epuizat de când lucram încontinuu… De-abia dacă mai puteam să judec corect. Şi trebuia să aibă loc înmormântările şi toată lumea era încă zguduită şi fragilă şi…

S-a oprit.

— Nu am spus nimic. Iar mai târziu nu am mai putut să fac asta. Cum aş fi putut? Îmi simţeam mâinile legate.

Înmormântările au fost teribile. Familiile erau devastate şi era evident cât de mult însemnaseră Finn şi Toby pentru toată lumea, aşa că m-am gândit că…

Renn şi-a ridicat privirea în tavan şi a clipit.

— Chiar nu ştiu, sincer. Cred că am început să îi dau dreptate lui Geoff Mallott, în sinea mea. Găsirea acelui rucsac pe vas nu ne adusese decât mai multe întrebări, nu şi răspunsuri legate de Gabby. Nu lămurise nimic şi cu siguranţă ar fi creat şi mai multă confuzie, şi durere. Mallott era de părere că toată lumea suferise deja prea mult. Şi m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate.

— E o tâmpenie, a spus Kieran, spre surpriza Miei, care a ridicat ochii către el, şi chiar şi a lui însuşi. Chiar este. Şi ce dacă rucsacul a fost găsit pe vas? Gabby a căzut în apă. Finn şi Toby probabil că îi pescuiseră rucsacul. Asta e tot.

— Nu, a dat Renn din cap. Nu, frate. Rucsacul ăla nu fusese în mare. E drept că barca fusese puţin avariată, însă cutia este impermeabilă şi închisă etanş. Ştii şi tu, nimic nu poate intra în ea. Am văzut cu ochii mei, când Mallott stătea în faţa mea, minţindu-mă. Nu era pic de apă înăuntru. Se putea citi încă scrisul de mână de pe hărţi. Rucsacul nu avea cum să fi fost ud când a fost băgat înăuntru, altfel ar fi curs şi udat peste tot. Iar în cutie era complet uscat. Cineva a adus la bord acel rucsac.

Mia l-a privit fix pe Renn:

— Cine?

— Cine ştie? a răspuns el. Gabby însăşi? Finn? Toby? Altcineva? Însă, dacă Gabby Birch s-a aflat pe barca aceea în acea zi, cu siguranţă nu era acolo, pentru ca ar fi fost trasă afară din apă.

Capitolul 33

Mia a reacţionat prima.

— Trebuie să-i spunem Oliviei, a zis ea şi şi-a împins în spate scaunul. Şi lui Trish.

— Stai, a început Kieran, dar ea era deja în picioare. Mia, OK, doar că…

— Nu, a spus ea, însă şi-a mai domolit avântul şi a făcut un pas spre el, punându-i o mână pe braţ. Nu, Kieran. Nu o să facem asta. Nu sunt genul de lucruri pe care trebuie să le ţinem secrete. Mă auzi? Ar fi de nesuportat.

Nici măcar nu s-a uitat la Renn, care rămăsese cu coatele pe birou şi cu capul în mâini.

— Eu nu pot să fac asta şi nici nu mă pot uita la tine cum o faci.

— Dar…

Kieran a simţit-o pe Audrey foindu-i-se în braţe şi i-a venit imediat în minte imaginea lui Trish Birch. Rucsacurile ei. Plimbările ei agale pe ţărm, în sus şi în jos, căutând un semn de la cineva dus de atât de multă vreme. Oare cu ce se putea compara coşmarul pierderii propriului copil? Kieran s-a gândit la Trish şi la părinţii lui Bronte şi – iar aici inima i s-a strâns – la Brian şi Verity. Îi simţea pulsul lui Audrey. Nu înţelegea cum ceilalţi au putut rezista chiar, şi o singură zi. Nu reuşea să îşi imagineze cum ar fi fost asta.

— Le spun eu lui Trish şi Oliviei, a zis Renn, încă cu capul în mâini.

Mia s-a întors către el.

— Ai avut la dispoziţie doisprezece ani să le spui.

— Ştiu, şi-a ridicat el capul. Şi am vrut să fac asta. De fiecare dată când o văd pe Trish mă gândesc să îi spun. De fiecare dată. Când o văd pe plaja aia. Când aud că a mai aruncat în ocean un rucsac dintr-alea de-ale ei. Cât timp mai pot sta deoparte, să mă uit cum face asta? Am vrut să îi spun şi Oliviei, a continuat el frecându-şi faţa cu un gest de frustrare. De fiecare dată când am văzut-o tristă sau

îngrijorată. Iar asta se întâmplă des. Deci, da, sunt foarte conştient de durerea provocată acelei familii, nu e cazul să vă faceţi griji din cauza asta. Singurul lucru care m-a oprit până acum, dacă mai are vreo importanţă…

Renn a făcut o pauză lungă.

— E că adevărul poate răni mulţi oameni. Era valabil şi atunci, e valabil şi acum. Şi nici nu o aduce pe Gabby înapoi. Iar Trish şi Olivia tot afectate vor rămâne.

Mia a şovăit, apoi a spus:

— Dar Trish…

— Da, ştiu, a întrerupt-o Renn. Ştiu. O să vorbesc cu ele. Şi cu familia lui Toby. Oricum o să se afle la un moment dat, cu toate cele întâmplate acum. Ştie şi Sue Pendlebury acum, iar pe George Barlin mi-e greu să mi-l imaginez renunţând să pună întrebări despre acele ore care nu se potrivesc. Însă lui Trish trebuie să îi spun eu însumi. Ca să îi pot spune şi că îmi pare rău. Şi aş vrea ca şi Olivia să audă de la mine.

Renn arăta pierdut. Mia întinsese mâinile după Audrey, să o pună în căruţ, dar Kieran rămăsese pe loc.

— Stai, a zis el.

— Kieran! Ştii că au dreptul să afle asta. Indiferent cine o face, Chris sau noi, chiar trebuie să le spună cineva.

— Ştiu asta, a răspuns Kieran, continuând să îşi ţină strâns fetiţa şi uitându-se la Renn. Dar lăsaţi-mă să îi spun mamei mele mai întâi.

Verity era în ocean. Stătea în picioare, cu apa până la brâu, şi îşi mişca încet capul, înainte şi înapoi, urmărindu-l pe Brian înotând. Brian înota bine în stilul liber. Kieran s-a gândit că avea încă o tehnică foarte bună. Măcar atât nu uitase. Verity şi-a pus o mână pavăză la ochi şi le-a făcut semn cu cealaltă, când i-a văzut venind spre ea.

— Îi place mult. Şi e mai uşor decât să încerc să-l conving să facă duş, a spus Verity, însă zâmbetul i s-a stins când le-a văzut feţele. Ce s-a întâmplat?

Au plecat împreună spre veranda din spate a casei. Verity s-a aşezat printre cutii, iar Brian s-a lungit pe

prosop, într-un petic de lumină, cu ochii închişi, aşteptând ca razele soarelui să îi usuce şortul.

Kieran nu ştia cu ce să înceapă. După câteva începuturi ratate, Verity s-a încruntat la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kieran, dar zi odată!

Atunci a intervenit Mia. A şovăit şi ea văzând cum Verity se schimbă uşor la faţă, mai întâi ochii, apoi gura şi fălcile care i-au împietrit. Kieran a preluat din nou ştafeta şi, până la urmă, cu ajutorul Miei, a ascultat sfatul lui Verity şi pur şi simplu i-a spus totul direct. Verity a ascultat, cu mâinile în poală şi capul aplecat înainte, ceea ce spusese Pendlebury, apoi Renn. Timpii, barca, cutia, rucsacul. Nici măcar nu terminase bine de vorbit Kieran, când Verity s-a ridicat brusc în picioare.

— Bine, a spus ea. Acum mă duc să-l usuc şi să-l îmbrac pe tatăl tău.

— Dar…

Lui Kieran nu-i venea să creadă ce se întâmplă când şi-a văzut mama plecând de pe verandă.

— Mama, stai! Opreşte-te. Nu zici nimic?

— Oare ce aş putea să mai zic? a răspuns ea fără să îi privească. Evident, nu este adevărat.

— Dar sergentul Renn…

— Chris Renn se înşală.

Mia s-a foit.

— Părea sigur de ceea ce spunea, Verity. Iar din felul în care ne-a vorbit, se vedea că s-a gândit foarte mult la asta.

— Atunci minte.

— Mama! a clipit Kieran. Vorbeşti serios? De ce ar fi inventat aşa ceva?

Verity încerca să îl ridice în picioare pe Brian, care era somnoros şi opunea rezistenţă.

— Nu am nicio idee, Kieran. Şi mă întreb… a început ea în timp ce îi dădea lui Brian un mic brânci, de frustrare. Sunt curioasă de ce aţi hotărât că acum ar fi un moment potrivit pentru a rescrie istoria.

Kieran s-a holbat la ea.

— Dar nu asta facem acum.

— Nu? V-aţi dus la secţie special ca să puneţi întrebări importante despre nişte lucruri întâmplate cu ani în urmă. Despre Finn şi barca lui şi ora la care ieşise pe apă şi toate prostiile astea…

— Dar…

— Pentru că mie mi se pare un caz clar de deturnare…

— Pe naiba! Mama, nu e…

— Nu e ce? a spus Verity tremurând şi încercând să-şi controleze vocea, în timp ce îl trăgea pe Brian de un braţ. Nu e o încercare de a pune în cârca fratelui tău mort vina pe care ai purtat-o tu până acum? Aş fi foarte interesată să analizez care anume a fost mecanismul declanşator al acestei…

— Dar nu e adevărat, Verity… a încercat să spună Mia, dar a fost oprită de o privire tăioasă.

— Nu te băga, Mia. E o chestiune de familie…

— Hei! Nu vorbi aşa cu soţia mea!

— Nu e treaba ei, s-a răstit Verity, încă împingându-l pe necooperantul Brian, după care s-a uitat către Mia: Sau este? Tu eşti cea care l-a încurajat să facă toate astea? Să aducă noi necazuri cu povestea asta despre Finn şi rucsacul fetei? Pentru că niciodată nu mi-a dat pace gândul cât de norocoasă ai fost, Mia, că a trecut pe acolo soţul meu, când a trecut, şi să se abată toată bănuielile asupra sa. Altfel, ultima persoană care a văzut-o pe fată în viaţă ai fi fost tu!

— Hei! Ai grijă ce spui! Nu are nicio legătură cu ea, s-a ridicat Kieran în picioare, în timp ce Mia a rămas nemişcată. Doar eu sunt de vină. Eu am vrut să vorbesc cu Renn. Pentru că voiam să aflu…

— Ce?

Verity renunţase să îl mai ridice pe Brian şi îl lăsase să zacă pe prosopul lui. Acum se uita fix la Kieran.

— Ce era atât de important încât chiar trebuia să afli?

— Voiam să aflu dacă e adevărat că Finn şi Toby erau deja ieşiţi pe apă. Mama? Sper că înţelegi asta, nu-i aşa? Aveam nevoie să aflu dacă eu am fost de vină pentru accident.

Verity rămăsese împietrită, respirând zgomotos pe nas.

— Dar ce mai contează acum? A fost demult. Finn a murit. Am acceptat asta. Nimic nu poate…

— Contează pentru mine, a spus Kieran. Bineînţeles că asta contează pentru mine. Şi ar trebui să conteze şi pentru tine.

— Finn nu mai e aici. Asta e tot ce contează pentru mine. Învinovăţirea nu e nici sănătoasă, nici productivă.

— Da, a zis Kieran cu un hohot de râs. Sunt conştient de asta. Dar nu sunt sigur că e şi cazul tău.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ai impresia că sunt cumva orb sau tâmpit, cât să nu văd ce urmări a lăsat povestea asta? Şi asupra ta, şi a lui tata? Că nu simt ce simţi şi tu la gândul că Finn a plecat dintre noi? Că nu mă gândesc tot timpul la el? Că nu mă uit la Audrey şi îmi imaginez măcar puţin prin ce ai trecut tu? Că nu regret cele întâmplate *în fiecare zi?*

Lui Kieran aproape că i-a venit să râdă. S-a uitat la mama lui şi a simţit sângele pompându-i puternic în urechi:

— Crezi că nu am observat că nu putem avea nici măcar o conversaţie sinceră, una singură în care să nu pretinzi că totul e în regulă?

A simţit că Mia îl atinge pe braţ, însă nu a băgat-o în seamă.

— Ştiu cât de greu ţi-a fost să îl pierzi pe Finn, mama. Înţeleg asta. Pe bune. Poţi să recunoşti şi tu asta. Te rog, s-a auzit el surprins spunând-o. Aş…

— Am înţeles, i-a tăiat-o Verity şi s-a îndreptat de spate. Chiar vrei să ştii ce simt eu? Simt că e absolut dezgustător să încerci să îl acuzi pe fratele tău de ceva, din moment ce nu mai e aici ca să se apere. Finn e mort. Tu eşti încă aici şi tu eşti cel care încă ne face probleme tuturor.

— Eu?

Kieran a clipit, cuprins de o senzaţie ciudată şi neplăcută. Ca o cădere liberă, care îl ameţea cu valul ei de adrenalină. A simţit cum îi dislocă ceva tăios în profunzimile sale:

— Nu eu am avut rucsacul unei fete moarte pe barca mea.

Verity l-a pălmuit.

Nu se aşteptase la asta, iar impactul a fost atât de puternic, încât parcă a văzut un fulger în faţa ochilor. Mama lui Kieran nu ridicase niciodată mâna asupra fiului său. Sunetul palmei a reverberat cu ecou dinspre casa goală.

— Chiar vrei să auzi asta, Kieran? a întrebat Verity cu un ton ciudat şi moale acum.

El şi-a cuprins faţa în mâini. Pielea îi era fierbinte şi încă simţea înţepătura loviturii.

— Cred că tu vrei să o spui.

— Finn a murit din cauza ta. Tu eşti vinovatul.

S-a lăsat o tăcere densă. S-au privit ochi în ochi cu adevărat, pentru prima oară după mulţi ani.

Kieran şi-a luat mâna de pe faţă. Încă îl ustura.

— Te simţi mai bine acum?

— Da, chiar mă simt, a spus Verity, respirând apăsat. Ar fi trebuit să ţi-o spun acum doisprezece ani.

Fără să mai spună o vorbă, i-a întors spatele, a păşit peste Brian şi a intrat în casă. Kieran i-a auzit paşii estompându-se pe hol, apoi doar sunetul uşii de la camera lui Finn deschizându-se şi închizându-se la loc.

Capitolul 34

Kieran stătea întins în pat alături de fiica lui şi îi zornăia cheile pe la ochi, ca să o facă să râdă, în timp ce Mia răsfoia un roman al lui G.R. Barlin, plin de pagini cu colţurile îndoite.

— Poate că ar trebui să ne luăm biletele de avion, a spus Kieran. Să plecăm acasă mâine.

Mia s-a uitat la el.

— Asta vrei?

— N-aş vrea să las lucrurile aşa, dar…

Pe hol, s-a auzit deschizându-se uşa camerei lui Finn. Podelele au scârţâit apoi sub greutatea unor paşi, apoi s-a deschis uşa dormitorului lui Brian şi s-a închis la loc, cu blândeţe.

Mia şi-a ridicat sprâncenele.

— Poate că mâine-dimineaţă va fi mai dispusă pentru o conversaţie.

— Îmi pare rău pentru felul în care ţi-a vorbit, a spus el, nu pentru prima oară în după-amiaza asta.

— E în regulă. De fapt, nu despre mine e vorba aici.

Kieran a tăcut şi a continuat să îşi agite încetişor cheile privindu-şi copilul cum zâmbeşte. Trecuseră câteva ore de la ceartă. După ce Verity se încuiase în cameră, Brian acceptase să fie dus în pat, slavă Domnului!, iar Kieran îl învelise ca pe un copil. Închisese ochii şi adormise, obosit după înotat. Când văzuseră că Verity tot nu iese din cameră, Kieran şi Mia o luaseră pe Audrey şi plecaseră pe plajă, să îi lase puţin spaţiu. Se întorseseră mult mai târziu, însă o găsiseră tot închisă în camera lui Finn. Kieran o auzea mişcându-se înăuntru, însă nu îi răspunsese când bătuse în uşă. Până la urmă, se retrăsese şi el cu Mia în camera lor, încercând, dar nereuşind – cel puţin nu Kieran – să pună cap la cap întâmplările zilei.

Mia a închis cartea şi s-a întins să verifice ora, pe telefonul său. Afară se însera.

— Să pregătim cina? Am putea merge să luăm ceva de la

supermarket.

— Ridicăm steagul alb?

Mia a zâmbit.

— Merită încercat. La urma urmei, tot va trebui să mâncăm cu toţii, la un moment dat.

— Aşa mă gândeam şi eu, a zis Kieran şi s-a ridicat din pat. Dacă vrei să mergem, atunci hai s-o facem acum. Probabil că încă închid devreme.

Au plecat spre oraş, cu Audrey dormind în slingul ţinut pe piept de Kieran. La Cabana Pescarilor era întuneric, iar banda poliţiei încă flutura în jurul porţii. Cineva luase florile de acolo şi locul arăta ciudat de gol acum. Au mers mai departe. Când au ajuns în locul în care văzuseră acea maşină trecând ca fulgerul, cu câteva zile în urmă – maşina lui Liam, se pare –, Kieran a luat-o pe Mia de mână. În seara asta nu era nicio maşină.

— E la fel ca... a început ea să spună ceva, apoi s-a oprit şovăitoare. Seamănă cu zilele acelea de după furtună.

— Nu mi le amintesc prea bine.

— O, da, evident. Era ciudat că toată lumea era afară sau pe unde aveau treabă, dar aveai impresia că toţi se ascunseseră în ei înşişi pentru o vreme. Un instinct de autoapărare sau ceva de genul ăsta.

Mia a tăcut apoi, o bucată de drum.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o Kieran.

Începeau să se vadă luminile portului, departe, cu o aură strălucitoare în apus.

— La probabil acelaşi lucru ca tine, a ridicat Mia din umeri. Încerc să găsesc un motiv bun pentru care rucsacul lui Gabby să se fi aflat pe vasul fratelui tău.

— Da? s-a uitat Kieran la ea.

Mia o cunoscuse pe Gabby la fel de bine ca oricine. A aşteptat ca soţia lui să mai spună ceva, dar licărul de speranţă i s-a stins pe măsură ce clipele se scurgeau. Într-un sfârşit, Mia a clătinat din cap:

— Nu ştiu, Kieran, îmi pare rău. Cel mai bun lucru la care mă pot gândi e ca băieţii să fi dat peste el din întâmplare. Să-l fi găsit sau ceva de genul ăsta. Dar nici

asta nu are sens, pentru că tu l-ai fi returnat, nu-i aşa? a întrebat ea cu o voce tristă. Tot ce pot să îţi spun e că Gabby nu îi cunoştea prea bine pe fratele tău sau pe Toby. Încerc să îmi aduc aminte lucruri pe care poate că le-am uitat, dar nu reuşesc. Noi aveam paisprezece ani, ei erau bărbaţi în toată firea. Nu îi cunoscuserăm nici ca mentori, nici ca instructori de scufundări sau ceva şi cu siguranţă nici ca prieteni. Doar îi văzuse prin zonă.

Mia a făcut o pauză de o fracţiune de secundă.

— Şi presupun că şi ei o văzuseră, evident. Dar nimic mai mult de-atât, din câte ştiu.

— OK.

Kieran s-a mulţumit o vreme să asculte sunetele paşilor lor.

— Dar treaba e că… nu s-a putut el abţine. Ceva pare complet în neregulă. Adică, da, sigur că Finn era fratele meu şi probabil că ai dreptate când spui că ne amintim doar lucrurile bune despre astfel de oameni. Şi ştiu că putea fi măgar câteodată. Însă nu era rău la suflet. Era doar un tip normal, cu părţi bune şi rele. Şi chiar cred asta. Deci poate că încerc să mă păcălesc singur, dar mi se pare complet aiurea să îl bănuim de…

Kieran a ridicat din umeri şi a continuat:

— De orice o putea sugera prezenţa rucsacului ăluia pe barca lui.

În liniştea serii se auzea doar scârţâitul blând al bărcilor în valuri.

— Nu ştiu ce să zic, Kieran, a spus Mia, cu ochii aţintiţi către port. Chiar nu îi cunoşteam deloc pe Finn şi pe Toby.

Când au ajuns în dreptul localului „Surf and Turf”, luminile erau aprinse, dar locul era practic pustiu, din nou, aproape toate mesele fiind goale. Printr-o fereastră, Kieran a observat fotografia granulată a lui Bronte, care continua să zâmbească de pe avizier. S-a întrebat dacă le fusese transmisă deja cutia cu donaţii părinţilor ei. A presupus că da, în ciuda celor auzite la întâlnirea comunitară. S-a întrebat ce or fi crezut despre acea cutie Nick şi Andrea Laidler. Un gest frumos din partea unor oameni cărora le-a

păsat de fata lor? Sau doar ceva mult prea neînsemnat şi mult prea tardiv de la nişte oameni care le dezamăgiseră fiica?

Au ajuns la supermarket aproape de ora închiderii. Audrey se cam agita în slingul ei.

— Intru eu, a şoptit Mia. Tu mai plimbă-te.

Străzile erau întunecate şi aproape goale. Dincolo de obloanele caselor se vedeau câteva lumini aprinse, însă pe stradă Kieran l-a putut vedea doar pe bărbatul ciudat care îşi plimba câinele. Încă sunt numai bărbaţi afară, a observat el. S-a întrebat oare cât avea să mai dureze. N-avea de unde şti. Audrey se tot foia neliniştită, aşa că a continuat să bată străzile fără vreo ţintă anume, până când a ajuns în faţa casei Wetherby. Nici măcar nu îşi dăduse seama că o luase într-acolo.

Kieran a rămas pe marginea drumului, o fâşie plantată cu iarbă, şi s-a uitat către grădina distrusă. Ferestrele luminate aruncau umbre ascuţite peste pământul răvăşit, dar în afară de asta nu se observa absolut nicio diferenţă faţă de mai devreme, când văzuse maşina lui Ash parcată în faţă. Acum nu era nici urmă de el. Kieran a tresărit puţin când a simţit mişcare în apropiere şi s-a uitat în jur. Se aşteptase cumva să îl vadă pe Ash rătăcind prin ceea ce rămăsese din grădină, dar nu era decât G.R. Barlin, care deschisese cu un scârţâit uşa din faţă a casei.

— Scuze, a strigat Kieran, ridicând o mână. Noi eram.

— Stai puţin! i-a răspuns George.

A dispărut înăuntru, apoi a ieşit din nou, de data aceasta cu ceva la subraţ, şi a închis uşa în urma lui.

— Când te-am văzut, pentru o clipă, am crezut că s-a întors amicul tău.

— Nu.

— Aveţi aceeaşi statură, pe întuneric. Te cam trădează copilul totuşi, a adăugat el zâmbind către Audrey.

George i-a întins, peste gard, un pachet de cărţi.

— Pentru Mia. Unele de-ale mele, altele de-ale altora, dar care i-ar putea plăcea.

— O, a întins Kieran mâna după pachet, surprins.

Mulţumesc.

— E cumva şi un mod de a-mi cere iertare, a dat George din cap. Mai devreme a trecut pe aici Pendlebury. Nu mi-am dat seama ce dureri răscoleam cu orele acelea legate de furtună. Am crezut că era un lucru interesant, atâta tot.

— Nu ştiu dacă interesant este chiar cuvântul potrivit aici, a spus Kieran, apoi a schiţat un zâmbet. Dar eu îţi sunt recunoscător. E mai bine să ştii nişte lucruri. Pentru mine, în orice caz.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar de ce ai cercetat întâmplările acelea? Scrii despre ele?

— Doamne, nu! s-a încruntat George. Următoarea mea carte este o distopie despre un război biologic într-un viitor apropiat.

— A!

— Mda, a ridicat George din umeri. Doar am citit ceva despre furtună.

A tăcut o clipă şi s-a uitat la bebeluş.

— Am nişte probleme cu custodia. Chestii personale. Soţia mea, adică fosta soţie, se află peste ocean, ceea ce complică situaţia. Şi legal, şi din alte puncte de vedere.

— Îmi pare rău.

— Asta este. Nu prea îmi place să vorbesc despre asta. Dar ideea e că uneori am nevoie de ceva care să mă facă să îmi mut gândurile, cum e şi cazul cu grădina sau cu scufundările. Şi brusc se întâmplă lucrul acesta îngrozitor cu Bronte. Nu ştiu, a clătinat George din cap. Chiar nu mă aşteptam să se întâmple aşa ceva pe aici.

S-a sprijinit de gard şi amândoi au continuat să se uite la pământul răvăşit. Kieran şi-a adus aminte de fotografiile lui Bronte şi şi-a imaginat-o, plină de viaţă, cum trecea chiar prin acest loc, cu aparatul de fotografiat în mână, îndreptându-se către poteca de pe faleză. Şi, deodată, o idee i-a încolţit în minte, confuză şi greu de definit. S-a încruntat şi s-a uitat din nou la grădină.

— Până la urmă, ce planuri ai aici?

George s-a scărpinat în bărbie:

— Ştii, chiar nu am habar. Peisagistul îmi dă câte o factură odată la două săptămâni, iar eu o plătesc. Probabil că ar trebui să îl întreb. Când m-am mutat aici, mi s-a părut o idee bună să o modernizez, să o personalizez cumva, ştii? Dar acum, a ridicat el din umeri, dacă aş fi ştiut că urma să provoace atâta supărare, mai bine o lăsam cum era. E mai mare daraua decât ocaua.

Kieran s-a uitat în susul drumului, către faleză. Nu se vedea nicăieri camioneta albă şi murdară a lui Ash. Casele din vecini erau cufundate în tăcere şi cu obloanele trase. Dar sentimentul acela neplăcut persista. S-a întors către grădina excavată, distrusă aproape complet. A ezitat o clipă, apoi a zis:

— Ai găsit ceva interesant pe aici?

Vocea îi sunase ciudat de subţire, chiar şi pentru propriile urechi.

Ochii lui George au licărit în întuneric.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, a spus Kieran. Orice.

— Corpul lui Gabby Birch îngropat printre straturile cu flori, cu mâinile goale, de către amicul tău, acum doisprezece ani?

Singurul sunet care s-a auzit în clipele următoare a fost torsul motorului unei maşini care trecea pe drum.

— Nu, a răspuns Kieran imediat cum s-a liniştit din nou drumul. Nu asta voiam să spun.

— Nu? a întrebat scriitorul cu un aer uşor amuzat. Chiar nu te-ai gândit niciodată că, de fapt, despre asta ar putea fi vorba aici?

Kieran nu a răspuns.

— Nu-ţi face griji, i-a zâmbit George complice. Nu spun nimănui.

A urmat o pauză, după care George a spus:

— De altfel, Ash a venit aici de dimineaţă. Şi-a cerut scuze.

— Pe bune? nu şi-a putut ascunde Kieran surprinderea.

— Da. Sau cel puţin presupun că pentru asta a venit. Mi-am cerut şi eu.

S-a uitat către peticul de grădină care încă nu fusese săpat.

— Mă întrebam dacă nu cumva ar putea să facă ceva cu chestia asta. Suspectez că Ash este, de fapt, mai priceput decât tipul care îmi lucrează grădina acum.

— Nu cred că vei regreta, a spus Kieran. Probabil că voi doi v-aţi înţelege foarte bine, de fapt, dacă v-aţi acorda şansa, unul celuilalt. Ash e un tip de treabă când vrea el.

— Da. O să văd, a spus George şi s-a cutremurat de la aerul rece. Mă duc înapoi în casă. Dacă Mia vrea autograf pe vreo carte, să îmi dea de veste.

— Mulţumesc. Însă nu ştiu cât o să mai stăm pe aici.

— Serios? Sper că nu e din cauza lucrurilor pe care le-am răscolit eu, în legătură cu furtuna.

— Nu. Sau, în fine, nu doar asta. S-au adunat mai multe.

— Nu pot spune că greşeşti. Şi eu mi-am dorit sincer să rămân aici pe perioadă nedeterminată, însă acum... Nu mai sunt atât de sigur, a spus George, cu un aer obosit. Oamenii din locuri cum e acesta trebuie să fie foarte uniţi ca să facă lucrurile să funcţioneze. Dacă se năruie încrederea, s-a terminat. Şi, indiferent dacă oamenii văd sau nu asta, semne au existat.

George s-a întors către casa cea mare, cu grădina ei răvăşită şi cu aerul acela pustiu.

— În fine, mă bucur că v-am văzut, pe amândoi. Să sperăm că ne vom mai întâlni cândva!

A ridicat o mână, iar Kieran l-a urmărit deschizând uşa casei şi dispărând în lumina puternică dinăuntru. După ce uşa s-a închis, strada a redevenit întunecoasă şi adormită.

Kieran a rămas singur, cu Audrey. Scriitorul plecase, maşina lui Ash nu se vedea nicăieri, drumul către faleză era pustiu. Însă deodată ceva nou s-a înfipt adânc în mintea lui Kieran.

Nu. Nu nou. Diferit. Senzaţia persistentă că îi scăpa ceva nu îi dădea pace. Kieran s-a gândit. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese şi mai devreme, pe când se afla împreună cu Pendlebury pe plajă. A închis ochii şi a încercat să se concentreze, dar ideea era la fel de

alunecoasă ca apa, când i se scurgea printre degete.

Într-un sfârşit, Audrey a început să se foiască, iar Kieran a simţit că îi vibrează telefonul. Mesaj de la Mia. Kieran a clipit şi a luat-o la pas, cu gândul acela tulbure fixat în minte, dar tot imposibil de clarificat. Şi a încercat să facă asta, fără succes, tot drumul de întoarcere.

Capitolul 35

Când au intrat în casă, era linişte. Când au ajuns în hol însă, s-a auzit închizându-se, din nou, uşa de la camera lui Finn. Kieran şi Mia l-au găsit pe Brian stând singur pe veranda din spate.

Ţinea un pahar de apă în mână, aşa cum pe vremuri ar fi ţinut o bere rece. Apa încă bolborosea uşurel, din cauza medicamentului dizolvat în ea. Brian nu părea să fie conştient de asta, privea liniştit în depărtare, la norii care apăreau odată cu înserarea, albi pe fondul nisipiu. Aerul serii era răcoros, iar valurile se auzeau mai puternice şi înviorate.

Kieran a intrat să caute biberonul lui Audrey şi, când s-a întors, a găsit-o pe Mia aşezată pe un scaun tras lângă cel al tatălui său. În braţele acestuia, aşezată pe o pernă, Audrey se lăsa legănată. Kieran s-a uitat la Mia, care a ridicat din umeri.

— A vrut să o ţină în braţe. Se descurcă bine.

Kieran l-a privit pe tatăl său cum mângâia puţinul păr al bebeluşului cu palma sa uriaşă. Audrey i-a prins degetul mare. Brian s-a uitat către ea şi a zâmbit.

— E puternic, a spus el. Din ziua în care s-a născut a fost aşa. Un mic campion. Cine e campionul lu’ tata?

— Crede că Audrey eşti tu, a şoptit Mia.

— Sau Finn.

Mia a dat din cap, zâmbind.

— Ţi-a spus pe nume mai devreme. Despre tine e vorba.

Kieran s-a uitat la Mia, care se întorsese cu spatele la tatăl şi fiica lui. Nu ştia dacă să o creadă, însă chiar nu conta. Îi plăcea mult ce îi spusese.

— Mă duc să pregătesc cina, a spus el, într-un sfârşit.

— Nu, mă duc eu, s-a ridicat Mia şi i-a dat lui scaunul. Tu ai grijă de ceea ce se întâmplă aici.

Kieran şi-a tras scaunul şi s-a aşezat lângă Brian şi Audrey, ascultând zgomotele care ajungeau până la el dinspre hol şi bucătărie şi spargerea lină a valurilor.

— Îmi pare rău, a spus Kieran încetişor. Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Finn. Sper din suflet că ştii asta.

Brian şi-a ridicat privirea, apoi s-a uitat înapoi la Audrey, cu zâmbetul vag de pe faţă neschimbat. Lui Kieran îi era imposibil să îşi dea seama dacă înţelegea sau nu ce-i spune. I-a căutat un semn de luciditate în ochii lăptoşi, ceva care să-i arate că era mai mult decât un om confuz, care pierduse lupta cu boala. Dar nu a văzut nimic.

Kieran a dat să mai spună ceva, însă s-a oprit. Tatăl lui părea fericit. Stătea relaxat în căminul său, lângă o masă plină cu băuturi reci de tot felul, şi îşi ţinea în braţe nepoata, în sunetele oceanului său iubit.

Se putea oare mulţumi cu atât? s-a întrebat Kieran. Dacă mai mult de atât nici nu era posibil? Dacă Brian nu-şi amintea ceea ce crezuse că făcuse Kieran, poate nu-şi amintea nici zilele acelea negre în care îl pierduseră pe Finn? Dacă tot ceea ce se întâmplase fusese uitat pe vecie, oare era acelaşi lucru cu o iertare? Kieran nu era sigur ce răspunsuri să-şi dea şi a rămas gândindu-se la asta stând lângă tatăl său şi privind împreună oglindirea lunii în apă.

După o vreme s-a deschis şi uşa, iar Mia a scos capul. A observat că Audrey aţipise din nou şi şi-a coborât vocea şoptind:

— Cina e aproape gata.

— Mulţumesc.

Mia s-a uitat la Brian, care nici măcar nu întorsese capul.

— Presupun că îi punem şi lui o porţie, nu? Să vedem dacă acceptă să mănânce.

— Da, a zâmbit uşor Kieran. Încă pare dus în lumea lui. A ratat ocazia ideală să se trezească la viaţă şi să îmi spună că nu a fost vina mea pentru nimic din ceea ce i s-a întâmplat lui Finn şi că mă iubeşte şi mă iartă.

— Păcat, şi-a trecut fugar Mia degetele peste mâna lui Kieran. Să ştii că eu te iubesc, dacă asta contează. Şi sunt destul de sigură că şi Audrey.

— Mulţumesc. Şi eu te iubesc, s-a uitat Kieran la ea în

timp ce se sprijinea de balustradă, cu cerul nopţii uriaş în spatele ei. Ar trebui să ne căsătorim, Mia. Noi doi.

— Da, a început ea să zâmbească, însă s-a trezit nevoită să îşi înăbuşe un căscat şi pe amândoi i-a pufnit râsul. Doamne, scuze! Sunt foarte obosită. Dar, da, cu siguranţă! i-a zâmbit ea pe bune de data asta. Şi eu cred că ar trebui să ne căsătorim.

— Am putea să o facem imediat cum ne întoarcem acasă. Ce zici? În toamna asta, înainte să se facă prea frig?

— Sună bine. Trebuie să îi luăm lui Audrey o costumaţie de domnişoară de onoare.

Mia s-a aplecat deasupra lui, i-a pus câte o mână pe fiecare obraz şi l-a sărutat uşor.

— Hai să o facem. Chiar ar fi foarte bine. Mi-ar plăcea mult.

— Şi mie, a spus Kieran. Ar fi extraordinar.

Au rămas o vreme privindu-se cu zâmbet pe chipuri. Chiar şi Brian părea fericit.

— Crezi că ar veni cineva? s-a uitat Kieran înspre casa tăcută.

— Te referi la mama ta? Va veni.

— Serios?

— Va veni, a spus din nou Mia. Acum suferă. Şi poate că nu se comportă ideal acum, dar, dacă nu te-ar fi iubit, ai fi ştiut cu siguranţă asta acum doisprezece ani.

Kieran s-a gândit un moment la cele auzite.

— E atât de ciudat, nu-i aşa? Cum poate schimba un singur lucru atât de multe, a spus el. Dacă furtuna aceea s-ar fi consumat în larg sau dacă ar fi atins coasta cu câţiva kilometri mai încolo, cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat! Poate că nu se mai întâmpla nimic. Poate că Finn ar fi şi acum printre noi. Tata cred că tot aşa ar fi, însă aceşti ultimi ani nu ar fi fost deloc la fel. Schimbă doar acea zi şi ai putea schimba totul.

— Aşa este, s-a auzit plăpândă vocea Miei în întuneric. Dar poate că nu toate schimbările au fost înspre rău. Uneori mă gândesc la ce a păţit Finn… Nu spun nicio clipă că a fost bine ceea ce i s-a întâmplat, a continuat ea după o

pauză. Bineînţeles că nu a fost. Însă ai dreptate. Asta ţi-a schimbat viaţa. Doar că nu sunt sigură dacă în sensul în care crezi tu că ţi-a schimbat-o.

Silueta Miei era luminată de razele venite din casă.

— Sincer, Kieran, chiar cred că ai devenit un om mai bun. Cu siguranţă mai bun cu alţii. Mai atent la ceilalţi, mai conştient de consecinţele acţiunilor tale.

Kieran s-a uitat la ea şi Mia a ridicat din umeri:

— Te-ai schimbat atunci, a arătat ea din cap către fetiţa lor adormită. Pentru că altfel, dacă ai fi rămas aceeaşi persoană care erai în ziua furtunii, cu siguranţă noi trei nu am fi fost împreună acum.

Audrey a fornăit şi s-a mişcat uşor în braţele lui Brian. Kieran s-a uitat la ea, încercând să îşi imagineze o lume diferită şi o viaţă diferită. A întins braţele către Mia.

— Nu mi-ar fi plăcut deloc asta.

— Sincer? l-a luat şi Mia în braţe. Ţie, cel de atunci, nici măcar nu ţi-ar fi păsat.

Kieran s-a trezit în toiul nopţii, brusc sigur de ceva, însă acel ceva s-a evaporat imediat cum a deschis ochii. A rămas cu privirea fixă în tavan, aşteptând să audă plânsetul dinspre pătuţul lui Audrey. De data asta însă tot ce putea auzi era răsuflarea ei uşor şuierată. Audrey dormea. A simţit-o şi pe Mia, caldă şi nemişcată, în spatele lui.

Kieran a închis din nou ochii, aşteptând să-i revină ori gândul, ori somnul. Însă niciunul nu şi-a făcut apariţia şi, pentru că albastrul dinaintea zorilor începea să se vadă pe cer, iar respiraţia lui Audrey se auzea din ce în ce mai puţin regulată, cumva trează, Kieran a luat-o din pătuţ, şi-a luat prosopul şi slipul şi s-a furişat în bucătărie.

Verity era deja acolo.

Stătea la masă, cu un singur bec aprins şi în faţă cu un album cu fotografii deschis. Aseară nu ieşise să ia cina cu ei, deşi şi el, şi Mia îi bătuseră la uşa camerei.

Până la urmă, îi lăsaseră o tavă cu mâncare pe hol, care rămăsese neatinsă până când ei se duseseră la culcare.

Brian însă parcă simţise cumva că e un moment dificil, aşa că fusese surprinzător de ascultător şi luaseră împreună cu Audrey ceea ce Kieran bănuia că avea să fie ultima cină în casa aceea. Cam pe şoptite şi destul de diferită de ceea ce îşi imaginaseră ei că ar ajunge familia lor, însă împreună. Kieran şi Brian o supravegheaseră pe Audrey şi îşi zâmbiseră reciproc, într-o manifestare reflexă şi instinctivă a iubirii. Viaţa mergea mai departe, cu bune şi rele.

Acum, de la aceeaşi masă, Verity îşi ridicase ochii spre Kieran, când apăruse în prag.

— Mama…

— Kieran, îmi pare foarte rău, l-a întrerupt ea, cu vocea joasă.

— Şi mie.

Privirea lui Verity a coborât din nou către albumul de fotografii. Acesta era deschis la o imagine uşor de recunoscut, cu Finn şi Toby în ziua în care lansaseră la apă *Nautilus Black,* cu şampanie şi zâmbete pe doc.

— Am fost foarte furioasă, a spus ea. Pe tine.

— Ştiu. Iartă-mă.

— Acum nu mai simt acelaşi lucru, l-a privit Verity direct în ochi. Tot ce am spus ieri… Chiar nu mai cred nimic. Nu a fost vina ta pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Finn. Şi cu timpii aceia, şi fără ei, am gândit mereu la fel. Ar fi ieşit pe apă pentru oricine ar fi lansat un apel de urgenţă. În aceeaşi situaţie, Finn ar fi făcut la fel.

— Dar nu era oricine în apă, a spus Kieran. Eram eu.

— S-a întâmplat să fii tu, dar asta nu te face pe tine vinovat.

Verity i-a făcut semn să se aşeze, iar Kieran şi-a tras un scaun. Vedea fotografia din faţa ei şi scena i se părea familiară, dar aşa, de aproape, şi-a dat seama că nu era identică cu cea atârnată de atâţia ani pe peretele de la „Surf and Turf” şi nici cu cea pe care o găsise când făcuse curat în sufragerie. Era deci o a treia variaţiune, cu Finn şi Toby cumva altfel întorşi şi cu zâmbetele lor surprinse cu o secundă mai devreme sau mai târziu. Detalii, s-a gândit Kieran. Nu duc la diferenţe reale. Şi această fotografie îl

surprinsese pe Finn în cea mai fericită ipostază a sa.

— Despre rucsac nu ştiu ce să spun, a continuat Verity, încet. Mai mult decât că Finn a fost un om bun. Ştiu asta. Iar faptul că l-am pierdut nu este din vina ta, Kieran. Ar fi trebuit să îţi spun asta cu mulţi ani în urmă. A fost un accident teribil şi atâta tot. Speram că înţeleseseşi deja asta, şi-a ridicat Verity ochii către Kieran, însă ar fi trebuit să ţi-o fi spus şi eu.

— Mulţumesc.

— De fapt, nu, nici măcar asta nu este cu totul adevărat, a spus brusc Verity, mângâind cu un deget fotografia lui Finn. Ştiam că te simţeai responsabil. Şi te-am lăsat. Nu am nicio scuză pentru asta. Dar eram atât de nefericită, Doamne! Şi eram furioasă pentru că Brian nu reuşea să facă faţă. Nici nu îţi închipui cât de greu mi-a fost să descopăr asta, pentru că de obicei el era cel care se lupta pentru amândoi. Dar nimeni nu te-a învinuit vreodată cu adevărat, Kieran. Trebuie să mă crezi. Doar ni-l doream pe Finn înapoi.

— Îmi pare rău totuşi, a spus Kieran cu inima strânsă şi gâtul uscat. Mi-ar fi plăcut să fi stat altfel lucrurile.

— Ar fi putut sta altfel, a spus Verity privind încă o dată fotografia şi dând pagina apoi. Am fi putut să vă pierdem pe amândoi în acea după-amiază. Dar iată că eşti aici, împreună cu Mia şi Audrey. Încă te mai am pe tine, şi nu doar amintiri despre amândoi fiii mei, prinse în vreun album. Şi pentru asta mă simt recunoscătoare în fiecare zi.

Kieran s-a aplecat să o îmbrăţişeze, cu micuţul corp cald al lui Audrey între ei. Verity l-a strâns şi ea în braţe şi, pentru prima oară după mult timp, a simţit că o face din suflet.

— V-am auzit vorbind mai devreme că vreţi să plecaţi, a spus ea când s-au desprins din îmbrăţişare. Vă rog să nu faceţi asta. Doar dacă vreţi voi aşa.

— Mulţumesc. O să vorbesc cu Mia. În orice caz, acum mă simt bine aici.

Piciorul lui atingea, pe sub masă, cutiile de împachetat. A şovăit o clipă. Dar trebuia să încerce.

— Mutaţi-vă la Sydney, mama. Găsim noi ceva pentru tata acolo. Pentru el nu va fi nicio diferenţă, iar pentru tine va fi una foarte mare. Şi pentru noi.

Se pregătea pentru barajul standard al scuzelor şi motivelor, dar, spre surprinderea sa, Verity a apucat mânuţa lui Audrey şi a spus:

— Nu crezi că e deja prea târziu?

— Nu, a clătinat Kieran din cap. Chiar cred că nu e prea târziu.

— Nu? a spus Verity lăsându-şi degetul înfăşurat de mânuţa copilului. Atunci, poate chiar nu este.

Douăzeci de minute mai târziu, pe când soarele se ivea la orizont, Kieran era pe plajă. A aşezat-o pe Audrey pe nisip, sătulă şi la căldură în sacul de dormit, iar el s-a aruncat în valuri. De data aceasta a simţit doar bucurie.

Când a ieşit din apă, simţea că mintea e mai limpede, aşa cum nu o mai avusese de mult. S-a aşezat lângă Audrey pe plajă şi au privit împreună strălucirea aurie a soarelui dimineţii la suprafaţa apei. Audrey a zâmbit la vederea unui pescăruş care s-a apropiat de ei, cu mersul legănat, iar Kieran a luat telefonul de sub prosop şi i-a făcut câteva fotografii.

Apoi şi-a protejat ecranul de lumina în creştere şi a navigat printre fotografii, în căutarea celei mai reuşite, pe care să i-o trimită Miei. A dat de mai multe ori înainte şi înapoi, dar nu prea vedea nicio diferenţă. Fotografiile erau aproape identice.

Kieran s-a oprit cu degetul deasupra uneia dintre imagini. Avea din nou sentimentul acela sâcâitor. Acela subtil şi alunecos, care îl bântuise şi ieri, la plajă, şi aseară, pe când vorbea cu George Barlin. Cel care îl trezise. Iar acum îşi dădea seama că era acelaşi şi cu cel pe care îl avusese, aproape imperceptibil, de dimineaţă, când stătuse la masă în bucătărie cu Verity.

Pentru o clipă a simţit că are acelaşi sentiment. Aşa cum stătea acum pe plajă, aproape că îl simţise. Oare despre ce era vorba? S-a concentrat mai bine. Verity la masă. Fotografia lui Finn şi Toby, cu *Nautilus Black*. Simţea că se

apropie cumva. Era ceva legat de fotografiile acelea? Variaţiunile pe care le văzuse de atâtea ori în anii ăştia. Asemănătoare, dar nu identice.

Şi, deodată, şi-a dat seama.

Kieran a sărit în picioare, speriind-o pe Audrey.

— Scuze, i-a zis el repede, văzând cum copilul se încruntă. Scuză-mă.

A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns. A învârtit-o cu grijă, în timp ce gândul care nu-i dăduse pace – acel îndemn fluid aflat la graniţa conştiinţei sale – s-a materializat şi a prins contur. Kieran putea în sfârşit să pună mâna pe el şi să îl cerceteze, aşa cum stătea acum, pe plajă, privind oceanul şi răsăritul soarelui, dar şi al gândului său.

Capitolul 36

Kieran s-a oprit pe veranda din spate doar cât să scuture nisipul de pe el şi de pe Audrey. A intrat grăbit în hol, dar s-a oprit la uşa dormitorului. S-a uitat înăuntru. Patul era gol pe partea Miei, cu aşternutul lăsat în dezordine.

În bucătărie, cana de cafea a lui Verity era clătită şi pusă la uscat, iar uşa camerei părinţilor lui era închisă. Kieran a rămas pe hol, nehotărât. Din baie se auzea sunetul duşului curgând. A bătut la uşă şi a aşteptat. Când a văzut că nu primeşte niciun răspuns, s-a uitat la ceas şi a mai încercat o dată. Apa continua să curgă.

Kieran s-a uitat către Audrey.

— OK, micuţo, a spus el în timp ce o aşeza cu grijă în pătuţul ei din dormitor. Eu trebuie să plec, dar o să vină cineva curând. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Audrey părea că fix asta ar fi intenţionat să facă. Kieran a scris ceva pe un bileţel şi l-a lăsat pe masa din bucătărie. Şi-a luat cămaşa şi pantofii din hol şi a închis în urma lui uşa din spate.

A luat-o pe drumul de pe plajă, care fusese mereu cel mai rapid. Acum nu se mai vedea vreo mişcare la Cabana Pescarilor, dar casa i s-a părut învăluită într-o altfel de atmosferă. Pustiul. Fereastra lui Bronte, unde Kieran şi-o putea imagina stând când asculta zgomotele nocturne, era goală, ca şi ţărmul din faţă. Cineva luase toate florile ofilite de lângă apă, acolo unde fusese găsit trupul. Marea ştersese orice semn că fata măcar trecuse pe acolo.

Kieran a mers mai departe, trecând de portul unde se vedea ancorată *Nautilus Blue.* A încetinit pasul şi s-a întrebat oare ce s-ar alege de afacere dacă s-ar afla că rucsacul lui Gabby fusese găsit la bordul vasului aproape omonim. Norvegienilor poate că nu le-ar păsa, însă localnicilor, da.

Kieran s-a întors şi a continuat să se îndrepte spre oraş, trecând pe lângă secţia de poliţie. S-a gândit la sergentul Renn şi la promisiunea acestuia că va purta azi acele

conversaţii dureroase, de mult necesare, cu cele două familii. S-a oprit şi a ezitat, nehotărându-se ce să facă. După un minut, s-a uitat la ceas şi a pornit-o iar la drum.

Cafeina momise deja câţiva matinali să treacă pragul de la „Surf and Turf”, în sfârşit. Kieran a zărit-o pe fereastră pe Lyn, care ducea o tavă. Julian şi Liam nu se vedeau. Nici Olivia, dar pe ea nu se aşteptase să o vadă. Kieran şi-a adus aminte de încordarea de pe faţa ei, la „Surf and Turf”, cu două seri înainte, şi s-a întrebat dacă în dimineaţa aceasta se trezise acasă la mama ei sau la Ash. Depinde unde se simţea mai în siguranţă. Dar probabil că oriunde altundeva era mai bine decât în singurătatea profundă de la Cabana Pescarilor.

De data asta, Kieran nu a încetinit când a trecut de casa lui George Barlin. La lumina zilei, grădina arăta încă şi mai rău decât noaptea. Kieran a aruncat o privire către geamuri, însă nu se vedea nicio mişcare înăuntru. Senzaţia aceea sâcâitoare a apărut din nou, dar Kieran înţelegea acum ce încercase să îi transmită. Cum zisese George aseară, sprijinit de gard şi cu o expresie pe faţă imposibil de descifrat în întuneric?

Semne au existat.

Kieran nu s-a oprit până la drumul de pe faleză. Acolo a făcut o pauză la punctul de observare, unde s-a sprijinit de bariera de securitate aşa cum o făcuse de atâtea ori până acum, să simtă vântul de pe stânci şi pe mare. Cât vedea cu ochii, nu era niciun om.

Sub el oceanul se deschidea uriaş şi complet gol, până la linia orizontului. S-a aplecat, răsucindu-se, să vadă plaja. Era o fâşie îngustă atât de mică, încât Kieran s-a simţit imediat inconfortabil. În larg, Supravieţuitorii erau bătuţi de valuri înalte şi, peste tot în jurul lui, păsările se agitau dând din aripi, pregătite să îşi ia zborul.

Kieran s-a uitat deasupra apei, în locul în care îl văzuse ultima oară pe Finn. Vina era încă acolo, ca o cicatrice, însă acum o simţea diferit. Ceea ce crezuse mereu Kieran şi ceea ce se întâmplase cu adevărat în acea zi nu mai erau unul şi acelaşi lucru. Înţelesese asta, deşi nu era încă

pregătit să accepte pe deplin. Îşi tot repeta în minte informaţiile, întorcându-le pe toate părţile. Ce însemnaseră atunci, ce însemnau acum.

Kieran a trecut de barieră şi a început să coboare. La baza stâncilor, nivelul apei era deja ridicat, iar Kieran s-a uitat din nou la ceas. Venea fluxul. Dar nu era încă prezent.

Kieran nu a băgat în seamă Peştera de Sud, cea în care se întâlnise el cu Olivia în ziua aceea ciudată când oceanul şi furtuna se dezlănţuiseră. S-a dus la intrarea în Peştera de Nord. Cu apa ajungându-i până la pantofi, s-a uitat la numele scrijelite în piatră. Urmele lăsate în urmă de el şi de fratele său şi de prietenii lor. Şi şi-a adus aminte de Pendlebury. Ce îl întrebase aceasta, atât de direct şi precis, când stătuseră amândoi aici, fix în acest loc?

Am putea să le găsim pe toate?

Ar putea fi oriunde.

Kieran a privit către gura căscată a peşterii şi întunericul dinăuntru. A avut din nou strania senzaţie că cineva privea şi aştepta. Şi-a ascuţit toate simţurile, însă nu putea auzi decât pulsul oceanului.

Ar fi putut să intre în peşteră, să treacă pragul şi să se afunde în beznă. Ar fi putut să se grăbească să facă asta. Dar navigase mult prea mult timp, cu mintea, prin întunericul acestor peşteri. Rătăcise prea mult şi prea epuizat prin locurile acestea. Luptându-se să schimbe ceva ce nu putea fi schimbat în loc să încerce să găsească ieşirea, drumul lui către lumină.

Gata, şi-a spus Kieran. Venise timpul să se oprească.

S-a îndepărtat. Oceanul i se insinua printre picioare. Nu era nevoie să intre. Fluxul se pricepea să scoată totul la suprafaţă.

Kieran s-a întors. A făcut câţiva paşi pe nisip – până la drumul de pe faleză –, apoi a urcat puţin, cât să-şi găsească un punct din care să poată vedea intrarea în peşteră, dar şi să fie la adăpost de limba lungă a fluxului. S-a aşezat şi a privit cum apa se strecura înăuntru. Deasupra lui, poteca era pustie. Dedesubt, plaja a dispărut

încet.

Kieran a aşteptat, cu păsările zburând în cerc deasupra lui, supraveghindu-l circumspecte şi strigându-i că avea dreptate. Însă, pe măsură ce oceanul creştea şi timpul trecea, a început să se îndoiască puţin. Încă îşi punea întrebări, când a simţit-o mai mult decât a auzit-o. Senzaţia unei mişcări.

Kieran a rămas complet nemişcat, pândind intrarea în peşteră şi ţinându-şi respiraţia. Secundele treceau şi, pe când începuse să creadă că totul nu fusese decât în capul lui, din întuneric a apărut brusc o siluetă. Cineva înainta prin apa până la genunchi, cu rucsacul pe umăr.

Kieran a răsuflat adânc. Chiar dacă se întâmplase exact ceea ce se aşteptase, tot era şocat. Silueta s-a întors către faleză, l-a zărit şi a încremenit.

Kieran s-a ridicat în picioare, uşor nesigur. Pentru o vreme, singurul sunet care s-a auzit a fost cel al valurilor lovindu-se de stâncă, apoi a spus:

— L-ai găsit? a întrebat Kieran, iar vântul i-a purtat vocea cu ecou printre stânci.

Tăcere. Chibzuire şi precauţie.

— Ce să găsesc?

— Mesajul pe care Gabby Birch l-a scrijelit în stâncă în ziua în care a murit.

Capitolul 37

Kieran a aşteptat un răspuns, cu sângele pulsându-i rapid şi gălăgios în urechi. Cu apa până la genunchi, Sean îl fixa cu privirea.

Părul îi era ud, la fel şi hainele, care păreau mai închise la culoare aşa, ude. Nu a spus nimic, însă îşi ţinea capul aplecat în felul acela în care Kieran ştia că obişnuia să reflecteze. Kieran a arătat cu degetul înspre rucsacul de pe umărul său:

— Ce ai acolo? Daltă? Pilă? De ce ai nevoie?

Kieran a coborât câţiva paşi, până când a putut vedea intrarea în Peştera de Nord, cu cicatricile numelor scrijelite acolo acum doisprezece ani.

— Semnele alea rămân pe vecie.

Kieran s-a uitat la Sean, care fusese prietenul lui dintotdeauna. *Neagă,* ar fi vrut să îi spună. *Te rog, frate. Spune-mi că mă înşel.*

A citit o tresărire uşoară pe chipul lui Sean, iar Kieran a simţit o speranţă. Însă privirea lui Sean a trecut mai departe de el şi a verificat plaja pustie şi drumul gol de pe stânci.

Erau singuri.

Când privirile li s-au intersectat din nou, Kieran a simţit că era atent analizat. A tras aer adânc în piept.

— Pendlebury ştie, a spus Kieran reuşind să găsească un ton care să îl facă să pară mai sigur de el decât era în realitate. S-a prins. Sau, cel puţin, e pe-aproape. Mi-am dat seama zilele trecute, când era aici. Avea fotografiile lui Bronte. Într-una dintre ele era numele tău gravat în piatră. Literele erau cam neclare, deci la început nu am observat. Seamănă bine, dar nu sunt chiar identice. E numele tău, frate, dar ştiu că nu tu eşti cel care l-a scris.

Kieran vedea cum apa năvăleşte acum în Peştera de Nord, dispărând în gaura dinăuntru.

— Aveai dreptate că distrugeam peşterile. Era o prostie teribilă şi îmi aduc aminte că ne tot spuneai asta şi noi nu

te ascultam. Aveai dreptate. Noi eram nişte idioţi. Dar şi tu ai făcut-o o dată, a spus Kieran, iar buzele lui Sean s-au strâns într-o linie subţire. Pentru că te-am împins eu. Şi ştiu că apoi ţi-a părut rău. Atât de rău că sunt absolut sigur, la cum te cunosc, că nu ai fi făcut-o şi a doua oară. Deci, dacă numele tău apare pe undeva prin peşteră, cine l-o fi scrijelit acolo? l-a întrebat Kieran pe prietenul său. Şi oare ce o mai fi scris?

Sean a întors capul şi s-a uitat către mare, dincolo de Supravieţuitori, spre locul în care iubita lui epavă zăcea în adâncuri. În jurul lui se încolăcea spuma valurilor.

— Pendlebury o va găsi, a spus Kieran. Sean? Îşi va da seama, apoi va aduce ajutoarele de care are nevoie şi va scotoci locul ăsta până când o vor găsi.

În timp ce spunea asta, îşi aducea aminte de faţa lui Pendlebury când stăteau împreună la intrarea în peşteră şi ştia, din instinct, că avea dreptate. Faptul că încă nu o găsise se datora doar pentru că nu cunoştea locul, şi asta o ţinea la mică distanţă de descoperire. Dar nu avea să mai dureze mult, Kieran era sigur de asta. Când s-a uitat la Sean, şi-a dat seama, după uşoara oboseală din ochii lui, că şi el o ştia.

— Bronte ghicise? a întrebat Kieran.

Trăsăturile lui Sean s-au încreţit uşor şi bărbatul a clătinat vag din cap.

— Dar era pe aproape? a continuat Kieran. Sau îţi făceai griji că ar fi putut spune altcuiva, care şi-ar fi dat seama?

De data asta, n-a mai clătinat din cap. N-a mai negat. Kieran se uita la bărbatul pe care îl ştia de atât de mulţi ani, dar parcă se uita într-o oglindă. Kieran ştia prea bine ce vedea acum, pentru că trăise cu asta în fiecare zi. Vină.

Kieran a mai coborât puţin pe cărare. Un pas către apă, doar atât, şi s-a oprit. Era suficient de departe.

— Ce s-a întâmplat aici, frate? a întrebat el.

— Nu e ceea ce crezi.

— Atunci ce este?

Pentru o vreme s-a auzit doar marea izbindu-se de ei. Apoi Sean a început să vorbească.

Capitolul 38

Toby şi Finn întârziaseră.

Sean stătea lungit pe spate, pe puntea lui *Nautilus Black,* şi se lăsa legănat de valuri în timp ce privea cerul. Deasupra lui erau încă petice de cer senin, însă, când întorsese capul, văzuse cum se întuneca totul în depărtare. Îşi trăsese fermoarul puloverului până la gât şi se uitase la ceas. Îi mai aştepta cinci minute, nicio clipă în plus. Toby avea nevoie de ajutor să descarce nişte echipamente de pe barcă înainte să se strice vremea. Probabil că Sean nu avea să primească niciun ban pentru asta. Aşa că nici nu se punea problema să se ude pentru aşa ceva.

Auzise porţile de la port scârţâind şi se ridicase într-un cot, sperând că sunt ei. Nu era nici Toby, nici Finn. Totuşi era mai bine: Olivia. Sean se ridicase în picioare atunci, simţind acel fior familiar de emoţie. O privise închizând poarta în urma ei, cu părul ei ondulat prins într-o coadă şi cu cămaşa în bătaia vântului. Apoi fata se întorsese cu faţa către el şi Sean simţise împunsătura mică a dezamăgirii.

Nu era Olivia. Era sora ei mai mică, Gabby.

Gabby venise spre el, ridicându-şi mai bine pe umăr rucsacul. Faţa îi trăda nesiguranţa şi, în timp ce îşi rotea privirea prin portul pustiu, îşi dădea singură răspunsul la întrebarea încă nepusă. Se oprise în faţa vasului şi se uitase la băiatul mai mare decât ea, înfricoşată. Lui Sean i se făcuse puţin milă de ea.

— Salut.

— Bună, răspunsese ea, cu o voce abia perceptibilă.

— O cauţi pe Liv? Nu e aici.

— O, făcuse Gabby, dezamăgită. Dar a fost?

— Nu, nu am văzut-o deloc azi. Ai încercat să o suni?

— Mama mi-a luat telefonul, spusese ea, jenată. Dar trebuie să o găsesc. E ziua mamei mâine. Nu mai avem timp să îi facem tortul.

— Te înţeleg. Presupun că, dacă uiţi de ziua mamei tale, nu vei primi mai repede înapoi telefonul, spusese Sean.

Gabby zâmbise pe neaşteptate. Nu o văzuse făcând asta prea des, în mod normal era foarte sobră. Fata se uitase în jos, zâmbind către propriii pantofi, iar pentru o secundă semănase şi mai mult decât de obicei cu sora sa. Sean îşi scosese telefonul şi o sunase pe Olivia. Aşteptaseră apoi împreună.

— Îmi pare rău, spusese el ridicând din umeri. Sunt convins că o să apară ea.

— E în regulă, spusese Gabby, cu fruntea încruntată. Dacă nu e aici, cred că e la peşteri.

Fusese rândul lui Sean să se încrunte.

— Ce să caute acolo?

Gabby se uitase la el, de parcă voia să se asigure că era o întrebare reală. Dându-şi seama că aşa era, se înroşise şi îşi coborâse din nou privirea.

— Pentru că acolo se întâlneşte cu Kieran.

— Olivia se întâlneşte cu Kieran la peşteri?

— Uneori.

— De ce?

— Ca să...

Gabby ridicase din umeri şi se înroşise toată la faţă. Spusese uitându-se în altă direcţie:

— Să facă chestii.

— Ce chestii? se holbase Sean la ea.

— Nu ştiu.

Dar era clar că ştia – şi brusc ştiuse şi Sean şi simţise arsura umilinţei de a fi aflat aşa despre asta.

— Kieran nu ţi-a spus? întrebase Gabby.

Curiozitatea învinsese timiditatea şi acum îl privea direct în ochi.

— Ba da. Desigur.

Gabby încuviinţase, dar nu îl credea, Sean era sigur de asta. Îi aruncase o frânghie – Doamne-ajută! Se uitase la fată, iar uşoara nuanţă de milă pe care o văzuse în ochii ei îl făcuse să simtă din nou înţepătura umilinţei.

Sean îşi adusese aminte de Kieran sau mai precis de felul în care se uita Kieran la Olivia pe la petreceri, fără să facă însă efortul de a vorbi cu ea. Cu excepţia rarelor

situaţii când Sean vorbea el însuşi cu ea. Atunci, Kieran părea să fie peste tot, cu băuturi disponibile şi cu glume şi cu o mulţime de lucruri de zis.

— În fine, spusese Gabby şi se uitase la cerul acum gri murdar, în timp ce vântul începuse să bată printre catargele goale. Mă duc.

Sean clipise. Aproape că uitase că era şi ea acolo.

— Sper că nu te duci la peşteri acum, nu-i aşa?

Sean se întrebase subit dacă Ash ştia despre Kieran şi Liv. Probabil că da. Probabil că îi spusese Kieran. El şi cu Ash îşi spuneau astfel de lucruri. Lucruri pe care lui nu i le spuneau.

Aflată încă pe doc, Gabby îşi mutase rucsacul de pe un umăr pe celălalt. Brelocul-cangur zornăise la atingerea fermoarului violet.

— Mă duc să arunc repede un ochi. Chiar trebuie să o găsesc.

Sean dăduse din cap.

— Ai coborât vreodată la peşteri?

— Nu, dar...

— Pentru că nici nu se pune problema să te duci acolo jos, mai ales dacă nu cunoşti locurile. Nu e sigur. Iar vremea nu e bună.

— Atunci... începuse Gabby părând încurcată. M-ai putea duce tu?

Sean simţise prima picătură de ploaie. Se uitase de-a lungul docurilor, încă nu se vedea nici urmă de Toby sau de Finn. Nu era absolut nimeni în jur.

— Te rog.

Vântul dăduse la o parte părul de pe faţa fetei şi, văzându-i privirea, Sean se simţise complet dezarmat.

— Mama se întoarce peste câteva ore.

— Chiar ai atâta nevoie de telefonul ăla?

— Se face aproape o săptămână de când mi l-a luat.

Sean ezitase. Ochii fetei erau atât de plini de speranţă.

Se uitase încă o dată la cer.

— OK. Dar trebuie să ne grăbim. Vine fluxul.

— Pe bune? îi zâmbise larg Gabby. Mulţumesc.

Sean ridicase din umeri. Fratele său întârzia. Prietenii lui erau ocupaţi cu activităţi care în mod clar nu îl implicau şi pe el. I se făcuse frig de când stătea aici. Îl picurase un al doilea strop de ploaie. Arătase cu degetul înspre rucsacul ei, care părea greu de dus:

— Lasă-l aici. O să-l închid în cutia impermeabilă.

Gabby îşi scosese rucsacul şi Sean îl trăsese la bord.

Era greu, plin cu cărţi. Îl aşezase în cutie şi scotocise după cheia de rezervă a lui Toby. Era atârnată de un şnur, alături de o mică lanternă de buzunar. Sean încuiase cutia şi pusese şnurul în buzunar, apoi luase un pix şi o bucată de hârtie. Se uitase la ceas.

16:15, scrisese el. *Aţi întârziat. Am plecat la peşteri.*

Prinsese biletul într-un loc în care era sigur că Toby avea să îl vadă, îşi luase propria lanternă şi sărise de pe barcă pe doc, făcând-o pe Gabby să zâmbească într-un fel care îi lumina toată faţa.

Drumul de pe faleză era pustiu. Sean şi Gabby merseseră unul lângă altul, uşor aplecaţi în faţă, din cauza vântului. Era mai puternic decât îşi amintea Sean să fi fost vreodată. Sperase cumva să îi vadă pe Kieran şi pe Olivia apărând la vreo cotitură. Aşa, cel puţin, s-ar fi putut întoarce împreună. Dar poteca rămăsese pustie.

Sean se uitase cu coada ochiului către Gabby. Era la fel de înaltă ca sora ei şi aproape la fel de înaltă ca el. Vântul îi zbătea hainele în toate direcţiile, iar fata îşi tot dădea părul la o parte, cu mâna, de pe faţă.

— Aproape am ajuns, spusese el.

— Super, îi zâmbise ea timid, iar Sean îşi dăduse seama, brusc, că de fapt îşi dorea să nu se mai întâlnească cu nimeni.

Se opriseră în vârful stâncilor. Marea era furioasă şi verde şi se năpustea înspumată asupra ţărmului. Fâşia îngustă de plajă se zărea pustie sub ei.

— Putem coborî? întrebase Gabby.

Sean se încruntase.

— Dar sora ta s-ar putea să nu se bucure prea tare dacă

ne vede acum.

Chipul armonios al fetei căpătase brusc un aer fals cucernic.

— Dar e doar vina ei. Ar fi trebuit să vină acasă, să mă ajute.

Sean nu se putuse abţine să nu râdă, iar Gabby îi zâmbise şi ea.

— Da, bine, spusese el. Hai, atunci.

Fata zâmbise şi mai larg când Sean îi arătase calea. O condusese în jos, atent să îi audă paşii de-a lungul drumului. La un moment dat, ea se împiedicase, iar el se întorsese să o ajute.

— Scuze, spusese ea. Mulţumesc.

Plaja era mai îngustă decât i-ar fi plăcut lui Sean să o vadă. Nu era nimeni acolo, jos.

Gabby se oprise pe fâşia de nisip şi Sean o urmărise cum se învârtea în loc, curioasă, ca să admire stâncile impunătoare din jur, gurile întunecate ale peşterilor şi marea furibundă care venea şi pleca.

— Uau, se întorsese Gabby către el. Nu-mi vine să cred că nu am mai fost niciodată aici.

Sean zâmbise.

— E drăguţ, nu?

— Foarte frumos, se învârtise din nou Gabby în loc, cu capul dat pe spate, ca să poată privi la peretele din stâncă.

— Mergem să o căutăm pe Olivia? spusese Sean, iar Gabby clipise, adusă la realitate.

— O, da. Unde ar putea fi?

— Habar nu am, ridicase Sean din umeri. Presupun că într-una dintre peşteri.

— Olivia! strigase Gabby peste plaja goală, dar sunetul vocii îi fusese smuls de vânt aproape înainte să i se dezlipească de pe buze.

— Nu te aude. Înăuntru nu prea poţi să auzi nimic cum trebuie, chiar şi pe vreme bună.

— O, făcuse Gabby, apoi se uitase către Peştera de Nord. Poate că ar trebui să intrăm?

— Zici?

Sean se uitase către mare. Supravieţuitorii încă rezistau valurilor, dar erau îngropaţi în ele mai sus decât ar fi crezut Sean că trebuiau să fie. Şi-a întors privirea de la ei.

— Bine, dar repede de tot.

— Bine, îi zâmbise Gabby, iar el simţise un val de căldură.

Sean o luase înainte, sub cerul jos, şi păşise în Peştera de Nord. Îşi aprinsese lanterna ca să lumineze drumul cu ea –, apoi o scosese din buzunar pe cea mică, atârnată de şnurul cheii de rezervă al cutiei impermeabile.

— Ia-o tu pe asta.

— Mulţumesc.

Gabby luase lanterna şi o aprinsese şi ea. Intraseră în adânc. Mergeau atât de apropiaţi, încât Sean putea simţi căldura trupului ei.

— Ia uite! Kieran, spusese ea deodată, iar Sean simţise o undă de dezamăgire.

Se întorsese, aşteptându-se să zărească silueta amicului său în lumina care tot scădea, de la intrarea în peşteră, însă Gabby îi arăta cu fasciculul de lumină un loc de pe perete, unde numele lui Kieran fusese scrijelit alături de ale altora. Ash, Finn, Toby.

— Ce e asta? întrebase ea.

— Ceva ce le place lor să facă, spusese Sean. Nu e dificil, îţi trebuie doar un cuţit de pescuit, nişte chei sau ceva de genul ăsta, îi arătase el înspre şnurul care îi atârna din mână. E destul de uşor.

Gabby mângâiase cu un deget suprafaţa umedă.

— Dar ce înseamnă?

— Nu înseamnă nimic, dăduse Sean din cap. Îşi marchează rutele noi pe care le găsesc sau zonele din peşteră unde nu a mai fost nimeni înaintea lor. În afară de Ash. El face ce vrea.

— Dar numele tău nu e aici, se întorsese Gabby către el. Tu nu găseşti rute noi?

— Ba da, răspunsese Sean cu sinceritate. Numai că…

Se oprise să se uite la numele prietenilor şi al fratelui său.

— Nu ştiu. Mi se pare cam lipsit de sens uneori. Ceilalţi par să facă o mulţime de lucruri înaintea mea.

Sean păruse deodată jenat şi nesigur, însă Gabby dăduse din cap:

— Mda, spusese ea încet. Ştiu cum este.

Privirile li se întâlniseră. Apoi Sean observase, în plăpânda rază de lumină rămasă la intrarea din peşteră, că afară începuse să plouă. Se auzea acum şi bătaia uşoară, dar ritmică a ploii pe stâncă. Rămăseseră nemişcaţi o clipă, cu Sean privind prin umbră la faţa frumoasă, de copil, a fetei.

— Nu cred că sora mea e aici.

— Nici eu nu cred, aruncase Sean o privire peste umăr. Vrei să mai înaintăm puţin? Sau ne întoarcem?

Gabby îşi ridicase curioasă bărbia, să poată privi peste umărul lui.

— Zic să mai mergem puţin, spusese ea. Cine ştie? Poate descoperim noi doi ceva nou.

— Nu cred că e ziua potrivită pentru asta, zâmbise el. Dar hai să vedem ce putem vedea. Pe aici.

Simţea deja moale şi îmbibat cu apă nisipul de sub picioare.

— Vezi că îţi poţi uda pantofii, spusese el.

— E în regulă, se usucă.

O condusese înainte şi se opriseră la o răscruce, unde drumul se spărgea în şase direcţii. Sean îşi îndreptase lanterna către primul tunel. Coborâse deja sub nivelul mării şi nisipul era îmbibat cu apă. Plafonul celui de-al doilea tunel era mai jos, însă lui Sean i se părea că pe acolo era un drum vizibil şi clar după ce treceai de povârnişul de la intrare.

— Poţi să aştepţi aici un minut? întrebase el. Trebuie să verific calea. Ai lanterna?

— Da, răspunsese Gabby şi îşi îndreptase fasciculul de lumină înainte, către peretele de stâncă ud.

— OK, mă întorc cât de repede pot.

Sean îşi îndreptase şi el lanterna înainte. Drumul era unul dintre cele mai late, bun pentru începători, cel puţin

la început. Mai încolo – mult mai încolo decât plănuia Sean să meargă cu ea – ştia că se separă în mai multe trasee, pe care nu fusese. Dar cel principal era în regulă; Sean îl cartografiase el însuşi pentru Toby. Mersese înainte ceva mai mult decât îşi propusese, ca să se asigure că se putea trece pe acolo, apoi, când se simţise suficient de sigur, o luase înapoi.

Gabby nu mai era la răscrucea cu şase drumuri când ajunsese din nou acolo.

Sean clipise de mai multe ori, în întuneric, căutând printre umbrele aruncate de lanterna sa pe pereţi. Unde era Gabby? Oare chiar se pierduse în astea câteva minute sau el se pierduse? Sean simţise că se clatină uşor la gândul ăsta. S-a răsucit în loc. Nu, ăsta era locul.

— Gabby! a strigat el.

— Da.

Văzuse atunci reflexia unui alt fascicul de lumină şi auzise un plescăit rapid de paşi dintr-unul dintre tunelurile din spate. Se întorsese şi văzuse că fata se afla din nou la vedere. Zâmbea.

— Sunt aici, spusese ea. Mă dusesem doar…

— Isuse! Te rog să nu mai pleci aşa.

— O, iartă-mă.

Arăta întristată şi lui Sean îi păruse rău.

— E în regulă, spusese el, apoi începuseră să vorbească amândoi în acelaşi timp.

— Scuze, spusese din nou Gabby. Zi tu.

— Voiam să zic că putem merge înainte, însă va trebui să ne grăbim. Asta doar dacă încă vrei să facem asta.

— Da, zâmbise ea din nou. Te rog. Dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează.

Sean o condusese prin al doilea tunel, luminând drumul înainte cu lanterna lui.

— Ai grijă la cap aici, spusese el şi, aproape fără să se gândească, îi întinsese o mână fetei, ca să o ajute să treacă de povârniş.

Când simţise palma fetei strecurându-se într-a lui, o

strânsese bine.

— E atât de întuneric, spusese ea.

Trecuse o clipă, apoi două, şi de-abia apoi îi dăduse drumul la mână. Sean încă putea simţi calde punctele în care fuseseră degetele ei.

— Ţine-te după lumină şi totul va fi în regulă.

— Unde duc toate tunelurile astea? întrebase ea după ce trecuseră de o altă răscruce, apoi de încă una, şi apoi cotiseră din nou, după alţi câţiva paşi.

— Peste tot, răspunsese Sean.

Continuaseră să meargă până într-un loc în care pereţii se îndepărtau, iar tavanul era mai sus, creând astfel un mic luminiş. Sean se oprise acolo. Simţea deja apa băltind la picioare.

— Probabil că nu ar trebui să mergem mai departe. Chiar nu e momentul pentru asta.

— Aşa este.

În lumina difuză a lanternei, faţa lui Gabby strălucea.

— E foarte tare aici! Mulţumesc că mi-ai arătat.

— Cu plăcere.

Stăteau unul lângă altul, în centrul acelui cerc de stâncă. Sunetul ploii şi al mării pătrundeau de afară şi ricoşau în jur, cu ritmul lor liniştit mai întâi amplificat, apoi înăbuşit de structura complexă, ca de fagure, a peşterii. Sean o privea pe Gabby făcând câţiva paşi ca să poată vedea mai de-aproape ceva de pe peretele vecin.

Ziceai că ar fi putut fi una dintre Supravieţuitori, aşa cum stătea acolo, o siluetă abia ghicită în lumina puţină, cu spatele întors şi cu apa vălurindu-i la picioare. Apoi se mişcase. Doar o trecere a greutăţii de pe un picior pe altul şi doar un hiat în ritmul respiraţiei, dar suficient pentru a spulbera o iluzie încă înainte de a fi pe de-a-ntregul formată.

Gabby încă se uita, concentrată, la ceva ce Sean nu putea desluşi în beznă. Undeva se spărsese un val şi marea năvălise rece peste picioarele lui Sean, efervescentă şi înspumată în jurul gambelor goale ale lui Gabby. O privise cum se apleacă să îşi adune, cu mâna liberă, poalele fustei,

ridicându-le deasupra genunchilor. Aerul se umpluse de o ceaţă fină şi tricoul i se lipise de spate şi de talie.

Marea se umflase din nou, de data asta cu atâta putere, încât îi furase lui Sean nisipul de sub picioare, iar el făcuse un pas către fată. Ea nu observase. Se aplecase să cerceteze ceva aflat în apă şi aşa lăsase la iveală strălucirea lanţului de argint agăţat de gât. Când valul se retrăsese, îşi lăsase din nou marginea fustei să cadă şi îşi ridicase mâna pentru a da la o parte coada căzută peste unul din umeri. Părul era greu, aşa umed cum era. O şuviţă de păr i se prinsese în colţul gurii, iar Gabby şi-o dăduse uşor la o parte, trecându-şi degetele peste buze.

Sean simţise cum i se încordează umerii şi pieptul.

Dacă ai de gând să o faci...

Un nou val îi dusese cu el gândul şoptit. Şi din nou îi fugise pământul de sub picioare. Se împotrivise, scurt, apoi făcuse un nou pas înainte. De data asta Gabby îl auzise sau, cel puţin, îl simţise. O întrerupere a ritmului natural ce se scurgea în jurul ei.

Dacă ai de gând să o faci...

Ea îl privise. El respirase cu putere aerul umed şi sărat.

Fă-o acum.

Sean se îmbărbătase, apoi deodată înaintase către ea, îi luase mâna caldă într-a sa şi închisese ochii.

Buzele lui le atinsese pe ale ei şi simţise ceva, însă imediat senzaţia dispăruse. Fata se trăsese evident în spate, chiar înainte ca el să îşi dea seama de asta. Sean privise în jos, cu buzele încă furnicând, către mâna goală. Încă îi mai putea auzi respiraţia, însă diferită acum.

Timpul se scurgea greu şi chinuitor. Sean pur şi simplu nu îşi putea ridica ochii. Când văzuse că ea nu zicea nimic, se forţase să o facă şi atunci îi văzuse privirea. Gabby nu mai zâmbea în lumina lanternei.

Avea o expresie şocată şi chiar mai mult de-atât. Îi trebuise cam mult timp să îşi dea seama ce mai era, iar când reuşise să facă asta, regretase imediat. Jenă. Şi nu doar pentru ea, îşi dăduse el seama, ruşinat. Gabby se simţea jenată pentru el. Sean se străduise să găsească

ceva de spus, orice, dar gâtul îi ardea de umilinţă. Se mulţumise să stea acolo, într-o tăcere crudă şi chinuitoare, simţind cum pe dinăuntru îi creşte o pădure de ghimpi.

— Sean…

— Ce?

Cuvântul îi sunase brutal în propriile urechi şi putuse simţi nota de agresivitate din el. Era uşurat. Pentru o clipă, fusese îngrozit de teama că vocea sa ar fi putut suna penibil.

— Nimic. Îmi pare foarte rău… începuse Gabby.

— Pentru ce? Nu îmi pasă!

Din nou vocea brutală. Sean încercase să râdă, să arate că nu îi pasă, însă nu reuşise. Gabby făcuse apoi un pas mic în spate, iar asta îl înfuriase.

— Îmi pare rău.

Fata îşi atingea acum buzele cu un deget, într-un gest care îi trăda neliniştea şi nesiguranţa.

— Nu mi-am dat seama că voiai să…

Înghiţise în sec, apoi continuase:

— Eu niciodată…

Şi brusc, îi păruse atât de tânără. Şi simţise cum revelaţia aceasta taie adânc în el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zisese el negăsind cuvintele pe care ar fi dorit să le spună. Nu fi copil!

Gabby clipise, atinsă de vorbele lui. Apoi mai făcuse un pas mic în spate, îndepărtându-se de el.

— Tu mi-ai cerut să te aduc aici, zisese el.

— Voiam să îmi caut sora.

— Vrăjeli. Nu mă lua cu aşa ceva.

— E adevărat!

— Pe bune? Nu de asta m-ai adus aici? Ca să „facem chestii”? o imitase el pe Gabby cu atâta precizie că fata a tresărit.

— Nu. Voiam doar să văd peşterile şi să o găsesc pe sora mea.

După felul în care spusese lucrurile astea, Sean ştiuse că era adevărat. Umilit numai de gândul că-i trecuse prin minte că fata asta îşi dorise altceva îi tăiase răsuflarea.

— Trebuie să o găsesc pe Olivia, repetase Gabby, apoi trăsese aer adânc în piept şi strigase: Olivia!

Vocea îi era tremurată, iar fata începuse să plângă, cu lacrimi de copil. Nu se auzea niciun răspuns.

— Olivia! mai strigase o dată, apoi se întorsese către Sean: Trebuie să ajung acasă acum. Te rog.

Sean nu îşi putea lua ochii de la ea, gândindu-se îngrozit că s-ar fi putut, în orice clipă, ca dintr-o galerie întunecată să apară Kieran şi Olivia, să îl vadă acolo, singur lângă fata aceasta plângând. Iar gândul acesta îl făcuse să îşi dea seama de altceva.

Ar fi aflat.

Un val de oroare îl străbătuse din cap până în picioare. Indiferent de ceea ce făcuse acum – sau de ceea ce nu făcuse –, cei doi oricum ar fi aflat. Şi Ash ar fi făcut-o. Şi toate prietenele Oliviei şi apoi toată lumea. Toţi colegii de şcoală, toţi oamenii pe care îi vedeau prin oraş. Toţi ar fi auzit că Sean încercase să se dea la sora cea mică a Oliviei şi despre cum se sfârşise totul îngrozitor de prost.

— Te rog, se auzise din nou Gabby, cu faţa brăzdată de lacrimi.

— Taci o clipă. Lasă-mă să gândesc!

Dar nu putea să gândească. Nu reuşea să întrevadă nicio cale să evite ceea ce avea să i se întâmple. Kieran şi Ash aveau să fie necruţători. Aveau să îl sfâşie, pur şi simplu, râzând ca proştii. Nu l-ar fi lăsat niciodată, toată viaţa lui, să uite ce făcuse. Olivia nu ar mai fi vorbit niciodată cu el. Ar fi aflat şi părinţii lui, şi Toby, desigur. Iar Toby ar fi râs şi el.

— Te rog! Vreau să mă duc acasă!

— Isuse! clătinase Sean din cap, cu inima bătându-i nebuneşte de teama a ceea ce îl aştepta afară din peşteră. Dar du-te naibii odată, Gabby!

— Nu cunosc drumul.

Poate că ar fi putut pleca din Evelyn Bay. Ideea i se părea acum ca un colac de salvare. Se putea muta în alt stat. Simţise un mic fior de speranţă. Poate chiar putea face asta. Putea? Încercase să se concentreze.

— E ud pe jos. Mi-am udat picioarele. Vine apa. Te rog.

— La dracu', Gabby!

Însă fata avea dreptate. Sean se uitase la picioare şi simţise apa pe piele, pulsând tot mai sus, iar senzaţia aceasta îl adusese înapoi în prezent.

— Hristoase! Da, bine, ţine-te după mine, o împinsese Sean ca să i-o ia înainte.

Dosul palmelor sale se atinsese de ale ei şi Sean sărise de parcă fusese ars.

— Grăbeşte-te!

Asta avea să facă. Avea să plece din Evelyn Bay. Avea să îşi facă bagajele şi să îşi rezerve un bilet de avion şi să se mute altundeva. Avea să-şi facă prieteni noi, să întâlnească oameni noi şi toată lumea de aici avea să uite de el, până la urmă.

Gândurile astea i se învârtiseră nesfârşit şi gălăgios prin minte tot drumul prin tuneluri. Apa crescuse mai mult decât îşi dăduse seama. Cu o mână ţinea lanterna, iar cu cealaltă pipăia plafonul, care urca şi cobora. La răscruce, apa le ajungea până la coapse şi a trebuit să îşi aplece capul ca să treacă prin deschidere.

— Stai, auzise el deodată în spatele lui. Sean, aşteaptă!

Vocea lui Gabby se auzea înfundat şi din toate părţile.

— Pe aici! strigase el, dar nu se oprise.

Nu se putea uita la ea. O auzea doar călcând cu zgomot prin apă, pe deasupra sunetelor făcute de ploaia care acum bătea tare de tot afară.

Când ieşise la lumina zilei – care semăna mai mult cu o noapte –, apa cădea în valuri şi din cer, şi se simţise cumva uşurat să simtă ploaie pe faţă, ştiind că astfel îşi putea disimula lacrimile ce-i înţepau ochii. Sean se oprise când ajunsese în locul în care se afla, în mod normal, plaja şi, împotriva voinţei proprii, se întorsese să privească în urma lui.

— Pe aici! strigase el din nou, către intrarea în peşteră.

Şi auzise – era sigur că auzise, pe deasupra urletului vânturilor şi a ploii torenţiale şi a oceanului care venea peste ei – zgomotul unei mişcări în întuneric. Gabby era

imediat în urma lui, pe undeva.

Nu putea să o privească în faţă. Nu aici, la lumina zilei, indiferent cât de slabă era aceasta. Nu suporta gândul unui drum lung şi îngrozitor împreună, până la port, cu agonie şi ruşine la fiecare pas.

— Pe aici! strigase Sean din nou.

Apoi se întorsese şi o luase prin apă către faleză şi către drum. Nu se uitase deloc înapoi la marea lacomă ce se izbea de stânci. Începuse să urce. Simţea nevoia să se grăbească. Avea să vină furtuna.

Capitolul 39

Kieran se uita fix la Sean şi inima îi bătea cu putere. Apa oceanului intra şi ieşea din Peştera de Nord, lăsându-şi spuma albă pe stâncă. Kieran a privit spre gura goală a peşterii şi a simţit că i se face rău.

— Am crezut că era în spatele meu, a spus Sean cu vocea joasă, în timp ce valurile i se încolăceau la picioare. Avea o lanternă. Am crezut că mă urmase afară.

Kieran nu îşi putea da seama dacă Sean spunea adevărul sau se convinsese pe el însuşi că acesta era adevărul. În capul lui Kieran, gândurile se luptau zgomotos, în timp ce el încerca să înţeleagă ceva. A rostit primul lucru care i s-a părut adevărat:

— Chiar aşa lucruri nasoale ţi-am făcut eu şi cu Ash?

Sean s-a mulţumit să clatine din cap.

— Nu e vina ta.

Kieran s-a holbat la el.

— Sean! Frate, îmi pare rău! Chiar îmi pare. Nu meritai asta. Nu din partea lui Ash şi clar nu din partea mea.

Sean s-a frecat la ochi cu o mână. Într-un sfârşit, a spus:

— Sunt destul de sigur că Toby şi Finn mi-au găsit bileţelul.

Kieran şi-a adus aminte de mesajul mâzgălit în grabă de Sean, pe când îl aştepta Gabby pe doc.

16:15. Aţi întârziat. Am plecat la peşteri.

— După ce am plecat de aici, m-am dus direct în port, a spus Sean. Credeam că Gabby va veni după mine, să îşi ia rucsacul de pe vas. Dar vasul nu mai era acolo. Aveam câteva apeluri ratate pe telefon, de la Toby, dar semnalul deja începuse să aibă probleme. Vremea era…

S-a oprit o clipă.

— Vremea era foarte rea.

Kieran nu a spus nimic. Ştia cât de rea fusese atunci vremea. Şi-o amintea şi el prea bine.

Sean a tăcut şi el câteva clipe, apoi a continuat:

— Furtuna a fost mult mai puternică decât mă aşteptam.

Ştiu că Toby şi-a făcut griji pentru mine, la fel şi Finn. Cred că pe mine plecaseră să mă caute.

Kieran a făcut un pas înspre el.

— Poate că au plecat într-adevăr după tine, s-a trezit el că spune, dar apelul de urgenţă a venit de la mine.

Sean a clătinat din cap.

— Nu plecaseră de aici după tine.

Apa îi ajunsese lui Sean deja până la coapse, dar el nu se mişca din loc. Se uita pur şi simplu la marea gri-verzuie, cu o expresie ciudată.

— Ce ai crezut când a apărut la ţărm rucsacul lui Gabby? a întrebat Kieran.

— M-am simţit uşurat. Nu ştiam cât de mult fusese avariat vasul, deci îmi făcusem griji că aveau să găsească rucsacul în cutia în care fusese pus. Dar se pare că accidentul l-a făcut să revină la mal.

Nu accidentul îl făcuse, Kieran ştia prea bine asta, însă acum, când se uita la Sean cum stătea atât de adânc în apă, nu voia să deschidă şi subiectul acesta.

— Numele lui Gabby era peste tot prin oraş, când Trish şi-a dat seama că a dispărut, a continuat Sean. Eram atât de speriat când am aflat că nu se mai întorsese. Apoi m-am speriat că ar putea să se întoarcă şi să povestească tuturor ce făcusem. Însă, când a apărut rucsacul, cumva s-a cam terminat cu toate. Oamenii aveau deja alte griji. Toby şi Finn erau tot morţi şi tu te întorseseşi de la spital şi fuseseră înmormântările şi, după ce toate s-au dus, treaba cu Gabby…

Sean a ridicat mâinile în aer.

— A fost ciudat. Cumva, am simţit că nici nu se întâmplase.

— Până la Bronte?

Sean a închis ochii, ca şi cum suferea.

— Da. Până atunci.

Capitolul 40

Plaja de lângă Cabana Pescarilor era în întuneric, chiar şi în bătaia lunii. Căldura zilei se dusese odată cu soarele, cu câteva ore înainte, iar ţărmul era pustiu, vizitatorii de peste zi fiind cu toţii dispăruţi de mult.

Sean se oprise lângă Cabană, uşurat că vedea luminile încă aprinse, pe fereastră. Era târziu, trecuse deja de unsprezece şi jumătate, după cum îi arăta telefonul, dar, judecând după umbrele care se mişcau în cameră, cineva era încă treaz. Îşi scuturase nisipul de pe tălpi şi îşi încălţase la loc pantofii înainte să intre în curte. I se păruse o idee mai bună să meargă la uşa din faţă în loc să bată la cea din spate. Nu voia să îi provoace lui Bronte un atac de cord.

Sean sunase la sonerie şi auzise paşi în hol. Uşa se deschisese şi o rază de lumină se împrăştiase pe aleea din faţă. Bronte scosese capul prin crăpătură. Expresia ei, de uşoară neîncredere, se transformase într-una surprinsă la vederea lui Sean.

— O, salut! Credeam că... începuse Bronte.

— Scuze... spusese el în acelaşi timp.

Se opriseră amândoi.

— Scuze că vin atât de târziu, încercase din nou Sean.

— Nu, e OK, spusese Bronte şi deschisese mai larg uşa. Am crezut că e Liam, tocmai a plecat.

Fata se uitase apoi peste umărul lui Sean, aşteptându-se, probabil, să îl vadă şi pe nepotul lui încă rămas prin zonă. Păruse puţin uşurată că nu îl vedea. Drumul era gol.

— Ce te-aduce aici?

— Mă întrebam dacă n-aş putea să îmi iau înapoi lanterna. Cea galbenă, rezistentă la apă, pe care ţi-a dat-o Ash?

— A, sigur.

Bronte deschisese complet uşa şi se trăsese într-o parte, să îi facă loc să intre. Era încă îmbrăcată cu uniforma ei portocalie, de chelneriţă, însă părul şi-l desfăcuse.

— Scuze că am ţinut-o aşa mult. Nu m-am gândit că ai putea avea nevoie de ea.

— E în regulă. Dar m-am uitat la prognoză şi se pare că mâine ar cam fi ultima şansă să mai cobor la epavă, pentru o perioadă de-acum încolo.

Sean o urmase în casă. Înăuntru mirosea a curat.

— O să vină un grup din Norvegia în curând, deci trebuie să cobor cât mai pot.

— Nicio problemă. Aici este, îl condusese Bronte pe hol, către lumina ce se vedea venind din dormitorul ei. Olivia m-a bătut iar la cap cu lucrurile aruncate aiurea, deci am pus-o bine.

Fata îi zâmbise grăbit.

— Să nu-i zici că am spus asta, că iar complicăm situaţia.

— Nu vă prea înţelegeţi, nu?

— O, ba da, ridicase din umeri Bronte. De fapt, nu pe mine e ea supărată.

— Nu?

Bronte răsese.

— În fine, asta e ceea ce îmi spun mie însămi. Dar ştiu că urăşte unde lucrează. Şi cred că mai e şi o problemă cu maică-sa, dar nu ştiu ce anume. Poate că, după ce o să plec, o să îl poată aduce pe Ash, să locuiască împreună aici. Cred că s-ar simţi mai bine cu el.

— Poate. Deşi nu sunt sigur că ei iau în calcul varianta asta.

Bronte îl privise cu surprindere.

— Ba Ash o ia. Cu siguranţă.

— A spus el ceva?

— Nu, dar e evident că e înnebunit după ea, spusese Bronte zâmbind. De-abia aşteaptă să devină o treabă mai serioasă. Dacă Liv ar recunoaşte cândva cât de mult îi place şi ei de el.

Sean zâmbise când a văzut-o cât este de entuziasmată.

— Deci zici că va trebui să îmi caut şi eu, în curând, un coleg de apartament?

— Mi-e teamă că da. Sunt sigură de pronosticul meu. Adică ştiu că Ash nu ar prea fi genul ei de bărbat dacă ar fi

în Melbourne sau altundeva, însă când amândoi sunt relaxaţi, sunt chiar adorabili împreună.

Bronte ocolise patul ca să ajungă la biroul ei, încărcat cu materiale de artă. Sean rămăsese în prag, iar fata îi făcuse semn cu o mână, în timp ce cu cealaltă cotrobăia printr-un sertar:

— Stai jos, îi spusese ea. Lanterna e într-unul dintre sertarele astea.

Patul era singura opţiune de stat jos, aşa că Sean îi mutase laptopul deschis mai spre pernă şi se aşezase pe margine. Se uitase apoi către geamul de deasupra biroului. Oblonul era ridicat şi se putea vedea oceanul în depărtare. Se încruntase:

— Auzi, eşti sigură că nu mai ai nevoie de lanternă? Chiar am nevoie de asta rezistentă la apă, însă mai am una acasă pe care aş putea să ţi-o…

— Nu, pe bune, e OK.

— Mai auzi zgomotele acelea? Te simţi în siguranţă fără lanternă? Sau…

— Da, sunt în regulă, dar îţi mulţumesc. Sunt destul de sigură că a fost doar bărbatul acela din susul străzii, spusese Bronte uitându-se şi ea pe geam, uşor jenată. Brian, îl ştii, nu? Cel cu demenţă. Am ajutat-o pe soţia lui cu nişte lucruri de prin magazie zilele trecute şi mi-a zis că mai rătăceşte uneori. Să nu mai spui nimănui asta, cred că îi era puţin ruşine. Deşi nu ar trebui.

Bronte îşi dăduse la o parte părul de pe frunte şi se întorsese la sertarul ei.

— Bunica mea a avut aceeaşi boală. Nu am vrut să spun nimic mai devreme, la „Surf and Turf”, pentru că era şi prietenul tău acolo, iar Brian e tatăl lui, nu-i aşa? Mi s-a părut ceva prea personal şi… o!

Se ridicase cu un zâmbet pe faţă şi lanterna în mână.

— Iat-o! Cum mai merg lucrurile cu epava deci?

— Merg bine. Suntem aproape gata pentru sezonul următor.

Sean întinsese mâna, peste pat, după lanternă.

— Mulţumesc. Îmi va fi de ajutor.

— Nu, eu îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat-o. Şi m-aţi luat cu voi la plimbare cu barca săptămâna trecută. Apropo, au ieşit nişte fotografii foarte bune.

— Care dintre ele? Cele cu Supravieţuitorii?

— Da. Vrei să le vezi, repede?

Bronte deja se aşezase. Trăsese laptopul şi se aşezase mai aproape, în scârţâit de arcuri, ca să se poată uita amândoi. Când se întinsese după tastatură, îl atinsese uşor cu spatele.

— Uite aici.

Sean se aplecase ca să se uite.

— Da. Uau!

Văzuse Supravieţuitorii, de pe apă, de mii de ori, şi totuşi imaginile astea erau încă uimitoare. Clare, cu accent pe detalii, pline de culoare.

— Chiar sunt foarte bune.

— Mulţumesc, răspunsese Bronte uitându-se la fotografia de pe ecran. Am fost foarte bucuroasă că m-aţi luat cu voi, altfel nu le-aş fi putut face.

Îşi schimbase puţin poziţia de pe pat, apoi apăsase iar pe tastatură şi o nouă fotografie apăruse pe ecran. Sean îi vedea din nou pe Supravieţuitori, însă diferiţi, de data asta. Afundaţi în apă până la glezne, sub cerul albastru, cu o fâşie subţirică de plajă în faţa obiectivului foto. Recunoscuse imediat unghiul.

— Ai coborât la peşteri? întrebase el.

— Da. Am vrut să surprind ambele perspective.

Bronte apăsase din nou pe taste şi o nouă imagine îşi făcuse apariţia.

— Mi-a povestit Liam că a coborât de câteva ori cu voi acolo, când era copil, înainte să se instaleze bariera, deci mi-am închipuit că nu e chiar aşa greu de ajuns jos. Şi nici nu este, nu-i aşa? îşi încreţise ea nasul. Poteca este încă destul de bună.

Sean se încruntase.

— Trebuie să fii foarte atentă acolo jos. Fluxul poate veni repede.

— Da, ştiu, răspunsese ea, cu ochii la laptop. M-am dus

doar la reflux. Şi cred că a meritat. Ia uite ce minunăţii am făcut acolo!

Pe ecran se căscase gura Peşterii de Nord şi imaginile începuseră să se întunece pe măsură ce pozele erau şi mai din adâncurile acesteia. Sean putuse urmări primele câteva cotituri, apoi traseul devenise mai greu de recunoscut. Îşi dădea seama de ce era atât de încântată de fotografiile ei. Surprinsese perfect senzaţia de a te afla în interiorul peşterii.

— Uite! îi arătase Bronte cu degetul. Nu e uimitoare? E una dintre preferatele mele.

Sean se uitase. Era un prim-plan pe un lichen, pe o piatră. Surprinzător de frumoasă.

— Drăguţ, spusese el. Unde era asta?

— Nu-mi amintesc exact, se încruntase Bronte. Lângă bucata aceea mare, din centru, în prima peşteră. Unde se despart mai multe tuneluri deodată. Nu recunoşti locul?

Sean clătinase din cap.

— Ştiu răscrucea, dar nu cred că ştiu bucata aceea mare.

— Şi totuşi cândva trebuie să fi trecut pe acolo, îi spusese ea cu ochii fixaţi în ecran. Apare numele tău pe zid, vezi?

Bronte făcuse un clic, apoi arătase ceva cu degetul, iar Sean se uitase. Şi acolo, într-o fotografie neclară dintr-o bucată de tunel pe care nu o recunoştea, gravat cu litere mari despre care era absolut sigur că nu erau scrise de el, se afla începutul numelui său.

— Nu ştii locul ăsta? îi aruncase Bronte o ocheadă zâmbind uşor. Sper că a fost unul mai memorabil pentru prietena ta, măcar.

Dintr-odată, camera păruse să se lungească şi să se strângă în acelaşi timp, iar Sean simţise că se leagănă cu patul ca şi cum s-ar fi aflat pe valuri. Închisese ochii, numărase până la doi şi, când îi deschisese din nou, măcar mişcarea încetase.

— Despre ce prietenă vorbim? spusese el, şocat de cât de normal îi sunase vocea, deşi îşi simţea limba grea şi

uscată.

— Uau, pe bune? Chiar nu îţi aminteşti? răsese Bronte, doar amuzată, aparent. Abigail sau aşa ceva. Scria ceva de genul „Sean şi Cutare”, şi cred că scria şi o dată acolo…

Bronte făcuse un alt clic, iar Sean îşi ţinuse respiraţia. Dar nu se vedea nimic în următoarea fotografie, doar piatră şi licheni. Fata se lăsase pe spate:

— Da, era destul de întuneric acolo. Se pare că nu am reuşit să prind asta.

— Mai ţii minte ce dată era? întrebase el, iar cuvintele îi sunaseră grav în urechi.

— Nu. Dar cred că era ceva de demult, parcă. Zece ani, poate şi mai mult, ridicase ea din umeri. Data viitoare mă duc cu un bliţ mai bun.

Sean se uita la ecran, dar nu o vedea decât pe Gabby Birch în faţa ochilor. Gabby, pe care o lăsase să îl aştepte în siguranţă, în acea răscruce, când el se dusese să verifice traseul. Cheia de lângă lanternă, care îi zornăia în mână în timp ce explora cu nesaţ aceste noi teritorii, încă necartografiate – pentru ea, cel puţin. Gabby aşteptându-l cu bucurie să se întoarcă, recunoscătoare că o dusese acolo. Gabby, înconjurată de tuneluri din piatră rece, curată, cu o cheie în mână şi un început de idee în minte. Gabby, găsind un loc în care să îşi poată grava numele, aşa cum i se spusese că o făcuseră alţii înainte ei. Gravând numele lui Sean. Poate ca să marcheze ziua în care exploraseră peştera împreună. Poate drept mulţumire. Poate pentru că, în acele momente, crezuse puţin că erau aproape prieteni.

Sean de-abia se abţinea să îşi îngroape faţa în mâini, îşi îndreptase cu puţin efort spatele şi rămăsese complet nemişcat.

— Ai de gând să te mai duci o dată în locul acela?

— Da, absolut, dăduse Bronte din cap. E un loc de-a dreptul straniu. Sunt sigură că pot face o expoziţie cu pozele făcute acolo.

— Şi crezi că eşti capabilă să îl mai găseşti?

— Da, îl găsesc. Nu mi-l pot aminti doar din memorie,

însă, odată ajunsă acolo, cu siguranţă.

Bronte continua să se uite la fotografii. Sean stătea lângă ea, dar nu mai vedea nimic. Într-un sfârşit, spusese:

— Probabil că n-ar mai trebui să mai cobori acolo. Poţi să iei o amendă.

Fata zâmbise.

— O să risc. Încerc să intru la o şcoală de artă din New York. Nivelul e foarte ridicat, acceptă doar câţiva studenţi noi pe an. Deci am nevoie de un subiect cu adevărat extraordinar pentru expoziţia mea.

— Şi cu astea ce este? arătase Sean înspre biroul ei de lucru, plin de cutii cu creioane.

Vocea îi sunase ciudat, dar Bronte nu părea să-şi fi dat seama.

— Avusesem impresia că eşti mai degrabă o desenatoare.

— Sunt, însă asta e pentru modulul de fotografie pentru avansaţi, din semestrul următor. Ni se acordă un spaţiu temporar în galeria de stat şi mai sunt şi multe concursuri naţionale la care voi participa, probabil. Viaţa interioară a acestor peşteri e un subiect numai bun, bătuse ea cu degetul în tastatură. E genul de lucruri care atrage atenţia.

Sean îşi putea vedea reflexia în geamul întunecat al ferestrei. Sticla îi contorsiona silueta. Afară se auzea marea.

— Te rog să nu te mai duci acolo, Bronte.

— De ce?

Fata se întorsese către el. De aproape o putea vedea cât era de impresionată de grija lui – şi suporta cu greu asta.

— E periculos.

— Voi avea grijă. Oricum, îi zâmbise ea, se pare că şi tu ai fost acolo şi eşti teafăr şi nevătămat.

Oceanul era calm, însă, când vorbise din nou, Sean de-abia îşi putuse auzi vorbele, peste zgomotul valurilor.

— Aşa este.

Se uitase înapoi către geam. Nu-i venea să creadă când a pus piciorul în pământ. Patul scârţâise când se ridicase

în picioare. *Stai jos.* Era dificil să îşi audă gândul, din cauza zgomotului oceanului. *Te rog să stai jos.* Sean rămăsese în picioare. Se dusese la fereastră. Îşi pusese lanterna la loc pe birou, lângă racul de apă dulce făcut din sârmă.

— Luna e minunată astă-seară.

Vocea aia nu era a lui. Gura lui forma cuvinte venite dintr-un loc aflat atât de adânc, în interiorul lui, că nici nu ştiuse că exista.

— Ai observat ce figuri frumoase desenează lumina pe valuri?

Nu avusese puterea să se întoarcă, însă îi văzuse reflexia lui Bronte când îl privea.

— Serios? întrebase ea. Nu, nu am văzut.

— De aici nu prea poţi să-ţi dai seama.

Sean rămăsese cu privirea aţintită la valuri pentru un timp care îi păruse foarte lung, deşi ştia că nu era aşa.

Pentru că nu îi trebuise mult timp să se decidă. O parte din el luase deja hotărârea, în momentul în care văzuse fotografia.

— Vrei să mergem pe plajă? Îţi pot arăta.

Bronte îl privea încă din pat. El se întorsese şi observase că încă se vedea, pe pătura pufoasă, urma locului în care stătuse el aşezat, alături de ea. Ea era încă acolo, cu degetele odihnindu-se uşoare pe pat, chiar acolo unde stătuse el. Aşteptând poate. Văzând că el nu se mişcă, ea ridicase din umeri şi spusese zâmbind:

— Sigur. Hai să mergem.

Fusese oare o micuţă umbră de dezamăgire în vocea ei? Sean încă nu putea auzi bine; marea era acum atât de gălăgioasă, încât înghiţea cuvintele fetei cu totul. Bronte se ridicase în picioare, chiar în faţa lui, iar el trecuse pe lângă ea şi deschisese uşa înainte să se mai poată opri singur.

— Super, spusese el. Ia-ţi şi aparatul de fotografiat.

Capitolul 41

O mie de gânduri i se învârteau lui Kieran în cap, dar singurul lucru clar pe care îl putea vedea era că Sean era înconjurat de apă din ce în ce mai sus. Fluxul îi ajunsese la talie şi continua să crească. Prietenul lui încă nu se mişcase. Kieran a mai coborât un pas pe cărare şi s-a oprit în locul în care dispărea pământul uscat.

— Ieşi de acolo.

Sean îşi ţinea faţa în mâini şi Kieran şi-a dat seama că plângea.

— Ieşi, frate!

Niciun răspuns. Apa creştea.

— Nu pot găsi scrisul lui Gabby, a spus Sean într-un sfârşit. Am tot căutat, însă nu ştiu în care tunel era ea. Dar poliţia îl va găsi. Sau altcineva, într-o bună zi.

— E în regulă. OK? a încercat Kieran din răsputeri să îşi stăpânească vocea, ca să pară calm. Poţi da explicaţii. Un avocat bun ar putea să...

— Nu contează asta, a spus Sean aproape râzând. Vor afla toţi, nu-i aşa? Liam. Şi Olivia. Şi Trish. Tu.

A adăugat cu vocea frântă:

— *Eu* ştiu.

— Am înţeles. Dar ieşi din apă. Te rog. Acum. Ştiu că îţi dai seama că e fluxul, Sean.

Kieran încerca să nu se uite înspre larg, de teamă să nu vadă cât de sus ajunsese apa în jurul Supravieţuitorilor.

— Şi ştii ce înseamnă asta aici.

Sean şi-a trecut o palmă grea peste ochi. Când şi-a lăsat mâinile în jos, nu se mai uita la Kieran sau la cărare, ci către peşteri.

— Ştiam ce înseamnă asta şi atunci, acolo.

— Nu, frate, doar...

Kieran deja suna la numărul de urgenţă. A mai făcut un pas şi se găsea deja în apă. Şi-a comunicat repede locaţia persoanei care i-a răspuns şi s-a întors către Sean, care încă stătea nemişcat. Inima lui Kieran se strângea de

emoţie la fiecare val care se năpustea spre ei.
— Sean! Ieşi!
Niciun răspuns.
— Sean, te rog!
Fluxul părea să crească foarte rapid şi Kieran a trebuit să strige puternic, ca să se asigure că era auzit:
— Dacă intri acum, nu mai ieşi niciodată.
Tot niciun răspuns, doar hula oceanului şi ţipetele păsărilor care se învârteau pe deasupra lor. Supravieţuitorii continuau să privească în depărtare. Kieran verificase, apa era adâncă acum în jurul lor.
— Nu pot veni după tine, Sean, a spus Kieran şi a mai făcut un pas în apă. Nu o să vin după tine şi să încerc să te opresc. O să vină cineva, dar nu eu.
Apa îngheţată îi învăluia picioarele. Trebuia să facă eforturi ca să îşi păstreze echilibrul.
— Nu pot să le fac asta Miei şi lui Audrey.
Sean nu a avut nicio reacţie. Suferinţa i se transformase într-un calm rece, care l-a speriat pe Kieran:
— Sean?
Prietenul său şi-a smuls, într-un sfârşit, privirea de la peşteri şi s-a întors către Kieran, înfigându-şi şi mai tare picioarele în nisip.
— Tu cum ai reuşit, frate? a întrebat Sean de-abia auzit din cauza valurilor şi a strigătelor păsărilor. Cum ai trăit cu vina aceea, după furtună?
— Cum? Nu ştiu…
Kieran simţea cum gândurile i se îmbulzeau în cap, însă, chiar şi aşa, cu haosul ăsta, cunoştea răspunsul. Bineînţeles că îl cunoştea. Mia şi Audrey. L-a privit pe Sean printre stropi:
— Am avut noroc. Am găsit ceva ce contează mai mult pentru mine.
Sean a părut să se mulţumească cu răspunsul ăsta. S-a întors din nou către peşteri, încă îngrozitor de calm.
— Auzi, de ce nu faci lucrul acela despre care povesteai? a încercat din nou Kieran, disperat deja. Ştii? Să desenezi un cerc în jurul tuturor lucrurilor ăstora şi să faci ca şi

cum…

— Nu şi în jurul ăstuia.

Într-un sfârşit, Sean se mişcase. A tras aer adânc în piept, apoi a făcut un pas înspre Peştera de Nord.

— Aşteaptă!

Sean nu s-a oprit. Nu s-a uitat în urmă.

— Te rog, aşteaptă!

Kieran se afla şi el adânc în apă acum. Nu avea să se ducă după el, îşi jurase deja asta, dar acum încă mai mergea spre adânc, simţind cum apa îi fură nisipul de sub picioare.

— Te rog…

Sean l-a ignorat. Grăbise pasul acum şi se străduia să răzbată prin apă.

— Aşteaptă!

Sean nu a aşteptat. A continuat străduindu-se să înainteze printre valurile ce se izbeau de stânci în jurul lui. S-a oprit doar pentru o clipă, la intrarea în peşteră, însă imediat a plecat capul şi a trecut, odată cu fluxul, de la lumină la întuneric.

— Te rog…

Hula lovea din ce în ce mai tare, iar Kieran a trebuit să facă un efort pentru a rămâne în picioare şi a nu se lăsa tras de valuri. A auzit apa lovindu-se cu zgomot de peretele de stâncă din interior, iar când şi-a recăpătat echilibrul şi valul s-a retras, nu l-a mai zărit pe Sean nicăieri. L-a căutat din ochi peste tot, la suprafaţa apei, mergând prin valuri cu apa ajunsă, pe nevăzute, până la mijloc. Oceanul îngheţat îl trăgea către el. Gurile peşterilor erau căscate larg şi goale.

Sean – care fusese mereu acolo, prietenul de o viaţă al lui Kieran – nu mai era.

Kieran simţea că nu mai poate să respire. Nici să gândească ce avea de făcut nu putea. Vedea Supravieţuitorii cuprinşi de apă şi, deodată, era cu doisprezece ani în urmă şi din nou rătăcit. S-a luptat cu apa, uitându-se când la peşteri, când la drumul de peste stânci, în încercarea de a găsi o cale de salvare. Nu ştia

unde începea poteca. Şi-a dat seama că se afla sub apă, iar lumea i s-a dat peste cap până când nu a mai ştiut unde era cerut şi unde marea.

— Kieran!

Stâncile au ricoşat strigătul până la el. A încercat să se stabilizeze, concentrându-şi privirea pe gura peşterii. Rămăsese tot neagră şi întunecată. Nu era nimeni acolo.

— Kieran! Aici!

Vocea nu venea dinspre peşteri. Kieran a clipit. Şi-a şters apa de pe faţă şi a mijit ochii către cerul luminos.

Mia.

Coborâse de pe faleză, cu Audrey legată la piept. Cotise după stânca zimţată şi stătea acum în locul de unde văzuse cu claritate, pentru prima dată, plaja dispărută. A amuţit când l-a văzut pe Kieran în valuri.

— Kieran!

Mulţi paşi grăbiţi, vocea ei aproape de neauzit pe deasupra izbiturilor apei de stâncă.

— Ţi-am găsit biletul. Ce faci? O, Doamne! Unde e restul cărării? a întrebat ea privind înainte.

— Stai, nu! a strigat el.

Fusese de ajuns s-o vadă ca să se regăsească. A ridicat o mână, în timp ce un alt val încerca să îl dărâme din picioare. S-a clătinat, dar a rezistat cu mai multă putere de data asta.

— E periculos!

— Isuse, da, mulţumesc, văd şi singură! a strigat Mia, dar a rămas pe loc.

Kieran a început să se îndrepte spre ea, făcând paşi mari prin apă până când a auzit un alt val spărgându-se de stânci. S-a oprit ca să se lupte cu curentul ce îl trăgea înspre hăul pustiu al peşterii. Mia s-a întors şi ea să privească într-acolo.

— S-a întâmplat ceva? a strigat ea, iar vocea îi era mai calmă acum.

Kieran a încuviinţat. Nu-şi găsea cuvintele.

— Sun după ajutor, a spus ea şi şi-a luat telefonul.

— Sunt deja pe drum, a spus Kieran clătinând din cap.

Mia a şovăit, apoi a mai coborât câţiva paşi. Sunetul mării şi ţipetele păsărilor erau asurzitoare. S-a oprit fix la linia apei.

— Atunci înseamnă că ai făcut tot ce se putea, Kieran.

Vocea îi sunase hotărâtă şi clară. Avea picioarele uscate, la adăpost de valuri. Iar Audrey i se mişca la piept.

— Poţi să ieşi de acolo acum.

Kieran încă putea auzi marea tunând prin cotloanele peşterilor. Şi-a luat privirea din acea direcţie şi s-a uitat către Mia.

— Indiferent ce s-a întâmplat aici, a continuat ea cu vocea calmă încă, s-a terminat acum. Gata.

I-a întins o mână.

— Nu mă pot apropia mai mult, va trebui să vii tu la noi.

Kieran s-a uitat la ea. Îl iubise pe Finn. Încă îi era dor de el şi şi-ar fi dorit să fie aici – şi bănuia că asta nu avea să se schimbe niciodată. Însă, privind-o acum pe Mia, ceva ce ştia de multă vreme i-a devenit evident, aşa cum luminează prin furtună o rază de far, subţire, dar limpede şi strălucitoare. Finn nu mai era printre ei şi nici nu avea să se mai întoarcă vreodată. Însă în viaţa lui Kieran mai existau şi alţii. Alţi oameni pe care îi iubea. Mia, care îi întindea acum mâna, şi Audrey, mică, dar cu tot viitorul în faţă. Kieran s-a gândit şi la Verity, şi la Brian, care îl aşteptau acasă. S-a gândit la prietenii lui şi atunci nu s-a putut abţine să arunce o ultimă privire către peşteri.

Apoi şi-a întors capul. A privit către Mia şi a început să îşi croiască drum prin apă spre ea şi Audrey. A mers fără oprire, până când a simţit sub picioare, în loc de nisip, pământ tare. Când a ajuns suficient de aproape, Mia s-a aplecat şi Kieran s-a întins, iar ea l-a ajutat să iasă din apă.

Kieran tremura foarte tare, însă ea era caldă, stătea alături de el şi îl sprijinea să urce cărarea. Nu ştia ce altceva ar fi putut face, aşa că le-a înconjurat cu braţele sale ude pe Mia şi pe Audrey şi le-a ţinut aşa până când a simţit că poate să respire din nou. Habar nu avea cât stătuseră acolo, împreună, cu capetele apropiate şi cu palmele Miei pe spatele său.

Într-un final, şi-a ridicat capul:

— Haideţi. Să mergem sus.

— Eşti sigur? s-a uitat Mia la el. Te simţi pregătit?

— Da, a încuviinţat el. Sunt pregătit.

S-au întors pe cărarea uscată şi şerpuită. Kieran nu s-a mai uitat înapoi spre peşterile lipsite de viaţă, la oceanul furios ori la privirea singuratică a Supravieţuitorilor. A luat-o de mână pe Mia şi şi-au continuat drumul toţi trei, împreună, către pământurile sigure de sus.

Mulţumiri

Această carte m-a purtat într-o parte minunată a Australiei, iar mulţumirile mele se îndreaptă către numeroasele persoane din Tasmania care au avut amabilitatea să îmi împărtăşească poveştile şi experienţele lor.

Mulţumesc celor de la centrul de scufundări Eaglehawk din Eaglehawk Neck, care m-au ghidat în acea experienţă subacvatică fascinantă şi care mi-au răspuns cu răbdare la numeroasele mele întrebări legate de scufundările din Tasmania.

Îi sunt recunoscătoare lui Grant Blashki, şeful consilierilor medicali de la Beyond Blue, pentru împărtăşirea cunoştinţelor sale profesionale referitoare la impactul doliului, precum şi la cercetarea în domeniu şi tratamentele disponibile.

Toate greşelile sau libertăţile artistice din această carte mi se datorează doar mie.

Recunoştinţa mea sinceră faţă de adevăraţii Sue Pendlebury şi George Barlin, care au câştigat ocazia de a boteza câte un personaj la licitaţia organizată la Prânzul Literar al Comitetului Peter Pan. Vă mulţumesc foarte mult pentru donaţiile voastre generoase către atât de nobila cauză a copiilor de la Barnardo's şi pentru numele voastre, pe care mi le-aţi împrumutat ca să le folosesc la două dintre personajele mele preferate.

Le mulţumesc tuturor celor care au muncit atât de mult la această carte: editorilor mei Cate Paterson şi Georgia Douglas de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch de la Flatiron Books şi Clare Smith de la Little, Brown; agenţilor mei literari Clare Forster de la Curtis Brown Australia, Daniel Lazar de la Writers House şi Jerry Kalajian de la Intellectual Property Group; şi agenţilor mei Clare Keighery de la Pan Macmillan, Amelia Possánza de la Flatiron Books şi Grace Vincent de la Little, Brown.

Mulţumesc prietenei şi fostei mele agente publicitare

Charlotte Ree de la Pan Macmillan, pe care o promovare binemeritată a catapultat-o, dar care m-a impulsionat cu dăruirea şi cu înţelepciunea ei pe calea succesului.

Mulţumesc fratelui meu Michael Harper pentru numele şi povestea căţelului Shifty şi, ca de obicei, lui Mike Harper, Helen Harper, Ellie Harper, Susan Davenport, Ivy şi Ava Harper, pentru tot sprijinul lor.

Un bun-venit călduros celor doi nou-sosiţi, care mi-au oferit un ajutor preţios în documentarea pentru crearea personajului Audrey: fiul meu Ted Strachan şi nepoata Isabel Harper.

Şi, ca de obicei, dragostea şi recunoştinţa mea faţă de soţul meu Peter Strachan, minunata noastră fiică Charlotte şi superbul bebe Ted. Nu aş fi reuşit fără voi.

JANE HARPER

CRIME

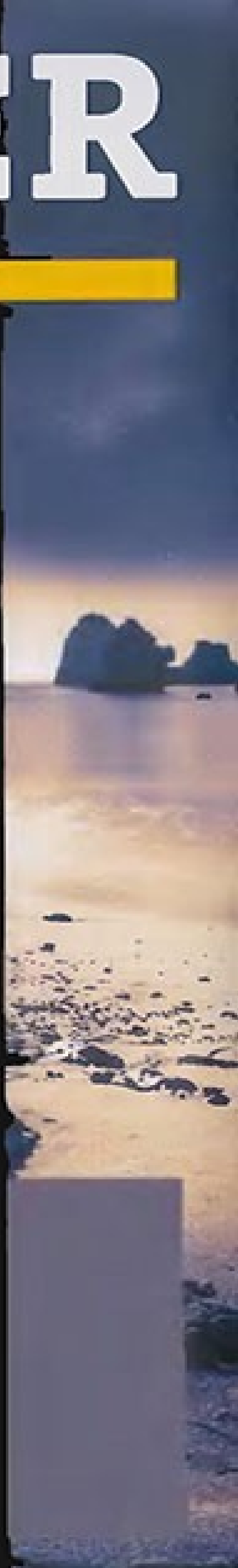
Viața lui Kieran Elliott s-a schimbat pentru totdeauna în ziua în care o greșeală necugetată s-a soldat cu urmări devastatoare.

Vinovăția care încă îl bântuie iese la suprafață când vizitează cu familia sa micuța comunitate natală de la malul mării.

Părinții lui Kieran își duc viața într-un oraș unde destinele sunt decise de mare, iar între ei stă fratele lui absent, Finn.

Când pe plajă este descoperit un cadavru, secrete de mult îngropate amenință să iasă la lumină. O epavă scufundată, o fată dispărută și întrebări care n-au fost niciodată alungate...

www.edituratrei.ro

TREI